

SLEUTELS

COSMISCHE LERINGEN

mediamiek ontvangen en uitgegeven
door de „Orde der Verdraagzamen”
te 's-Gravenhage

M A A N D B L A D.
(10 nrs per jaar)

I N H O U D.

OKTOBER 1982.

28e jaargang.
Nummer 1.

FILOSOFISCHE ESOTERIE

Wat ben ik?

CI blz 2

Het rijk der natuur

CI " 7

De zee

CI " 12

WERELDONTWIKKELING

De onbestemde goden

CII " 2

Het spiritisme

CII " 9

Overname uit „SLEUTELS” slechts toegestaan na
schriftelijke toestemming van het bestuur der „O.D.V.”

FILOSOFISCHE ESOTERIE

LES I.

INLEIDING.

Als wij spreken over filosofische esoterie, dan is dat niet zonder enige betekenis. Een filosoof is iemand, die uitgaat van feiten en op grond van deze feiten een verklaring construeert of een aantal veronderstellingen.

Esoterie is eigenlijk de kunde van het naar binnen kijken. Als zodanig is het geheel van onze veronderstellingen in deze cursus in de eerste plaats gericht op de innerlijke mens. Er komt echter meer bij kijken, want de mens is verbonden met het gehele Al. Wij zullen dat in de lessen nog wel verder uitwerken.

Door deze verbondenheid is er een voortdurende wisselwerking tussen de gebeurtenissen buiten hem en de ontwikkelingen in zijn persoonlijkheid. Er ontstaat daarnaast een voortdurende beïnvloeding van de natuur door de mens en omgekeerd wordt ook de mens door de natuur beïnvloed.

Dit alles zou misschien niet zo belangrijk zijn, als niet elke mens zijn innerlijke waarden en gevoelens toch voor een groot gedeelte weer moet uitdrukken in de beelden en begrippen die behoren tot de wereld die hij op dat ogenblik de zijne acht. Juist daarom moeten wij het innerlijk benaderen vanuit de werkelijkheid. En juist daarom ook zullen wij onze veronderstellingen, gebaseerd op uiterlijke feiten, moeten uitbreiden tot een verklaring voor de processen die zich in de mens afspelen.

In deze inleiding heb ik allereerst geprobeerd u de titel en de indeling van de cursus verder te verklaren. Maar wij hebben ook nog te maken met een paar grondstellingen. Deze kunnen wij in de indeling het best even afdoen, dan weet u waar u aan toe bent.

In de eerste plaats: Alles bestaat uit één en dezelfde kracht (deze stelling zal u bekend zijn) ofwel alles is in God en bestaat uit God.

In de tweede plaats: De werkelijke krachten die er in ons diepste innerlijk zijn zullen, omdat ze identiek zijn, dus volkomen gelijk zijn aan de krachten die in alle natuurverschijnselen en in alle zijnstoestanden voorkomen, altijd een respons geven op al datgene wat er in die kracht gebeurt.

In de derde plaats: Verschijnselen zijn niets anders dan een manifestatie van de innerlijke processen zoals ze zich in de mens en in al het andere afspelen. Hierdoor kan de mens met enig begrip voor de wereld buiten hem, enig begrip ook voor de beperktheid van zijn verklaring als hij het innerlijk benadert, zich een beeld verwerven van zijn werkelijke mogelijkheden, zijn werkelijke toestand en vooral ook van het grote verschil tussen de werkelijkheid en de door de mens zo vaak gekoesterde utopische dromen.

Hiermee gaan wij over tot de eerste les van onze reeks lezingen.

WAT BEN IK?

Het "ik" is een constructie die bestaat uit vele verschillende mogelijkheden tot waarnemingen en bewustzijn welke tezamen als geest aangeduid tijdelijk zich manifesteren voor de mens door het lichaam. Het "ik" omvat dus eigenlijk vele mogelijkheden en werelden die niet onmiddellijk tot uiting kunnen komen in de wereld waarin u vandaag leeft. Hierdoor bouwt u grenzen in u op. Die grenzen zijn niet alleen maar de bekende van wat goed is en wat kwaad is, wat hoort en wat niet hoort, het zijn wel degelijk ook grenzen van voorstellingsvermogen. Er zijn dingen die men zich gewoon niet kan voorstellen. Dat impliceert dus dat het "ik" zolang het op aarde is gebonden is aan menselijke en aan de mens ontleende waarderingen, beelden en theorieën.

Als ik nu ga kijken naar de kern van het "ik", dan is het heel eenvoudig. Wij zeggen gewoon: De kern is gelijk aan alle oer-energie waar zij ook bestaat en maakt daarvan eigenlijk ook deel uit. Maar die energie heeft een bewustzijn gevormd. Het is juist dat bewustzijn wat de structuur 'ego' bepaalt. Dan kunnen wij het misschien als volgt formuleren:

Al datgene wat ik aan ervaring ken, bepaalt mijn mogelijkheid tot waarnemen, tot erkennen en tot definiëren. Het zijn deze waarden die in mijn bewustwording de meest wezenlijke rol spelen. Hier worden we geconfronteerd met het "ik" niet meer als een aantal uitzonderlijkheden waardoor wij bestaan. Het is eerder een complex van gebeurtenissen, een complex van ervaringen waarvan een groot gedeelte zeker niet door ons-zelf is bepaald welke tezamen uitmaken wat we zijn, wat we kunnen, wat wij doen. Dan kan ik de vraag: Wat ben ik? alleen maar beantwoorden door te stellen: Ik ben deel van een geheel dat mij heeft gevormd tot wat ik ben.

Nu zult u heel vaak dingen hebben gehoord, ook bij ons, die een beetje vreemd lijken. Bijvoorbeeld: Er is een ramp gebeurd in de natuur. Een natuurlijke oorzaak dus. Maar de mensen hebben die mede veroorzaakt door hun mentaliteit. Dat klinkt absoluut onaanvaardbaar. Maar als wij het "ik" nu gaan zien als iets wat de werkelijke kracht (de oerkracht) op een bepaalde wijze binnen een bepaald aantal dimensies en verhoudingen manipuleert, dan ligt de zaak iets anders.

Ach, als één mens een bepaald denkbeeld koestert, dan zal dat zo gauw niet uitkomen. Kleine dingen kun je misschien op die manier tot stand brengen, maar meer ook niet. Als echter tienduizend mensen bang zijn voor iets, dan scheppen zij een beeld daarvan.

Dat beeld wordt geschapen in de gedachtenwereld. Die gedachtenwereld is een vluchtige vorm van diezelfde oer-energie. Dit wil zeggen, dat het beeld a.h.w. wordt opgedrongen aan alle vormen van energie die zich binnen die dimensies manifesteren. Dan volgt hieruit dat, wanneer een groot aantal mensen bang zijn - dat kan mijnentwege zijn voor pokken of voor de atoombom - die angst wordt uitgestraald als een onevenwichtigheid, want de aarde zelf kan niet bang zijn voor pokken of voor de atoombom. Dat zijn beelden die zeggen de structuur van een wereld zeer weinig. De angst betekent echter tegenstelling, gespletenheid, verbroken evenwicht.

Is het dan een wonder dat opeens de normale verhouding tussen wind en getijden en aarde worden verbroken? Dat er opeens spanningen ontstaan op breuklijnen waardoor aardbevingen ontstaan of dat vulkanismen plotseling voorkomen op plaatsen waar je ze eigenlijk niet had verwacht. Het klinkt vreemd, maar is een dergelijke relatie niet denkbaar?

Dan moeten we nog een stap verder gaan. Als je zelf positief bent ingesteld, dan kun je jezelf in positieve zin beïnvloeden. Dat is duidelijk. Maar kun je dat ook anderen doen? Dan krijg je te maken met een situatie waarin persoon tegen persoon kan zeggen: Wij zijn twee krachten en we staan misschien wel diametraal tegenover elkaar, maar wij kunnen elkaar niet beïnvloeden. Als u dat wilt bekijken, is dat heel eenvoudig.

Als u twee potloden heeft, dan zet u ze met de punten tegen elkaar en drukt ze stevig aan. U kunt kracht uitoefenen zoveel u wilt, zolang de potloden recht op elkaar staan heffen ze elkaar niet op; alles blijft zoals het is. Vraagt u dan een vriend om al is het maar met een strootje of een veertje een heel klein tikje te geven op het punt waar de potloden elkaar raken. Wat zult u zien? Uw handen vliegen naar elkaar toe, de potloden vliegen weg en wel in een richting die wordt bepaald door de druk plus de hoek waaronder de verstoring plaatsvond. Het klinkt technisch, maar u kunt het thuis proberen, dan wordt het vanzelf duidelijk.

Stel u nu eens voor: een mens is innerlijk bewust genoeg om positiviteit te zien als noodzaak. Die mens stelt zich voortdurend positief op tegenover elke mens en zeker ook tegenover iemand waarmee hij veel te maken heeft. De ander is echter op dat ogenblik negatief ingesteld. Zolang die twee nu ongeveer even sterk zijn, gebeurt er in feite niets; er verandert niets. Je kunt nog zo sterk positief denken, daarmee zul je alleen maar de pressie van het negatieve vergroten. Pas op het ogenblik dat het evenwicht -- hoe dan ook -- wordt verstoord, ontstaat er een verandering.

Die verandering ligt echter niet in de richting van onze bedoeling. De kans is heel groot dat die ongeveer een hoek van 90 graden met die bedoeling vormt. Er gebeurt dan iets wat wij met ons positief streven niet hebben bedoeld en wij hebben het gevoel dat we gefaald hebben. Is dat waar? Neen. Want wij hebben wel degelijk een schaakmat-positie doorbroken.

Zeker, bij ons is er iets veranderd maar ook bij de ander. Ook de ander wijkt ineens van de norm af. Daardoor wordt zijn negativisme evenzeer veranderd en beïnvloed als uw positivisme met uw instelling. U zult dan weer moeten zoeken naar een evenwicht. Dat evenwicht zal dan waarschijnlijk een grotere gelijkmatigheid kennen.

Ik werk dit zo uitvoerig uit in de hoop u duidelijk te maken dat het bekende verhaaltje: als je nu maar positief denkt, wordt iedereen positief, niet zonder meer waar is.

Stel nu, dat er tien mensen positief denken en dat er één mens is die negatief denkt. Dan wordt het negativisme door het positivisme overvleugeld; met andere woorden het wordt tot zijn essentie herleid. En dan gebeurt er iets typisch wat in het innerlijk van de mens bijna onverklaarbaar is: Op het ogenblik namelijk dat een probleem of vraagstuk diep innerlijk (dus onder de gevoels- en gedachtenwaarde) doordringt tot het ware "ik" om het zo eens uit te drukken en als dat daar gecompriëerd komt, dan moet het verwerkt worden. Het wordt omgezet in een symbool. Dit symbool echter heeft niet meer het actie-element. Je zit nog wel met het negativisme in jezelf, maar het is nu meer een begrip geworden dan een drang, een neiging of een lust bij sommigen. Hierdoor kan de gedragsfactor veranderen.

Nu heb ik aangenomen dat bij twee mensen de invloed gelijk sterk is, maar dat is natuurlijk ook niet altijd waar. Er zijn mensen die in hun negatief denken en beleven dermate verbeterd en sterk zijn dat je als je alleen maar denkt: ik moet nu toch positief zijn, wel van heel goede huize moet zijn om dat een tijd vol te houden. Dan ben je gemakkelijk te overrompelen en krijg je dus zelf negatieve ervaringen. Dit houdt in, dat positief streven in jezelf altijd belangrijk is. Maar het houdt tevens in, dat dit positivisme niet gebaseerd mag zijn op een enkel verlangen of op een enkel denkbeeld.

Er zijn mensen die zeggen: God is goed en wat God wil is goed. Wat God heeft gedaan is wel gedaan. En als je dan zegt: Wat denk je dan van concentratiekampen? Dan zeggen ze: Als dat Gods wil is.... God is raadselachtig. Wij begrijpen Hem niet. Maar dan moet het ook zinvol zijn, het moet goed zijn. Tot op een dag hun eigen kind wordt overreden en de persoonlijke ervaring komt in de plaats van het beeld op een afstand. En dan is er geen God meer. Of God is een duivel die moet worden aangeklaagd.

Als je op die manier werkt, dan is er geen sprake van een diep innerlijk geloof, van een diep innerlijk weten. Dan is er geen sprake van iets anders dan een soort schil, een vernisje dat je over de persoonlijkheid gooit en waaraan je je gemakkelijk blijft conformeren tot het ogenblik dat iets doordringt ook beneden de redelijkheid en beneden de algemene gevoelens zoals je die in je wereld nu eenmaal meent te moeten waarderen. Op dat ogenblik komt je ware "ik" naar buiten. Dat houdt in, dat heel veel mensen die schijnbaar positief zijn dit alleen maar zijn door de omstandigheden die in de mensheid zijn ontstaan. Zij hebben een bepaalde moraal.

Wat is moraal eigenlijk anders dan een bepaalde levenshouding, gebaseerd op een aantal aangenomen waarderingen. Het is dus erg belangrijk, dat je bij jezelf heel goed moet nagaan: wat ben ik eigenlijk werkelijk?

Er zijn mensen die zeggen: Iemand die zegt: dit leven hoeft niet meer voor mij, die is altijd een zwakkeling geweest. Hij denkt negatief. Dat is helemaal niet waar. Het omgekeerde is meestal het geval. Heel vaak is het juist de behoefte om het innerlijk positief-zijn in de wereld buiten je gemanifesteerd te zien waardoor je je a.h.w. afsluit voor een wereld die in jouw ogen of in jouw beleven te negatief is. Je vlucht niet weg voor een probleem, maar je weet niet meer hoe je jezelf kunt zijn en blijven onder de pressie die op je wordt uitgeoefend.

U ziet, als we het "ik" zo benaderen, dan wordt het uitermate belangrijk om de omstandigheden, de natuurkrachten en alles wat er verder bij is onder de loupe te nemen. Wij moeten proberen om tenminste de grenzen te bepalen waarbinnen de mens leeft. Wij moeten proberen om uit te maken hoe hij binnen deze grenzen alsnog de krachten die in hem leven kan gebruiken. In deze eerste les zullen wij dat maar zeer algemeen kunnen doen. Toch zou ik u een paar heel eenvoudige voorbeelden willen geven.

U bent in de natuur ergens buiten. Op het ogenblik, dat u zich met de natuur werkelijk één gevoelt, vallen niet alleen uw problemen tijdelijk weg, maar het is net of u sterker wordt of dat u een ander wordt. U begrijpt dan vaak niet dat u uw krachten tot evenwicht brengt diep in uzelf door het aanvaarden van de evenwichten die buiten u bestaan.

Een typisch voorbeeld is de mens, die in een bos onder de bomen gaat liggen slapen, dan verfrist wakker wordt en zo helemaal genezen is van zijn vermoeidheid dat hij zich haast niet kan voorstellen hoe je met een kort dutje van een kwartier, 20 minuten of hooguit een uur je je lichamelijke zo sterk veranderd kunt gevoelen. Dan zegt men: Dat is de invloed van de zuurstof die de bladeren produceren. Dat is de straling van

de aarde, dat is de uitstraling van de bomen. Zeker, dat zijn namen. Maar is het niet veel eerder dat je bent opgegaan in de harmonie die er in een woud ondanks alles bestaat. De rust en de gelatenheid misschien van het plantenleven, maar ook de vruchtbaarheid van de grond die ook aanwezig moet zijn. Al die dingen, die plaatselijk bij elkaar komen, heb je geabsorbeerd. Je bent daardoor innerlijk positief geworden. Eerst die positiviteit maakt het je mogelijk om je zenuwstelsel op te laden; maakt het je mogelijk om op de juiste manier en met de juiste verhouding energieën uit de omgeving op te nemen.

Het is duidelijk, wij kunnen in ons contact met de natuur heel vaak door de manier waarop wij het beleven voor ons de grenzen anders leggen. Dingen, die onmogelijk schijnen, kunnen mogelijk worden. In ons rijzen plotseling beelden op die anders zijn. Als wij die dan niet vergeten, wanneer wij terugkeren van onze wandeling of ons dutje in het bos, in de duinen of waar dan ook maar ze proberen vast te houden, dan hebben we daarmee niet alleen een vergroting van onze eigen veerkracht bereikt, maar we hebben tevens de grens van ons ervaren verruimd en daarmee onze mogelijkheid om onze wereld te interpreteren, maar ook om onszelf in die wereld beter te manifesteren doen toenemen.

Dan is daar de kwestie van het gebeuren. Wij zullen daar natuurlijk later nog verder en meer in details op ingaan. Laten we het maar heel eenvoudig stellen:

U leeft in een stad. In die stad is alles bekladderd. U wordt daardoor tot een zekere wrevel gebracht. Die wrevel verstoort uw rust. U bent niet meer harmonisch met het milieu waarin u leeft. Nu worden andere factoren, die normalerwijze aan u voorbij zouden zijn gegaan, steeds storender. Mensen worden agressiever. Het verkeer wordt levensgevaarlijk. Er zijn allerlei schijnbare toevalligheden waardoor juist u in het nauw wordt gebracht. Uw ergernis heeft zich omgezet in een negatieve benadering.

Negativisme zal negativisme gebruiken om zichzelf te versterken. Er is in een stad veel negatief. Uw hele beleven wordt anders. Hierdoor gaat u uw verwachting van de wereld veranderen. U verwacht het goede niet meer. U kijkt er dus niet meer naar. U bent als iemand die zegt: Ach, wat heb ik eraan. Het geld zou op straat moeten liggen. En het ligt op straat. Maar u loopt voortdurend naar de lucht te kijken, dus ligt er geen geld voor u op straat. U gaat aan de dingen voorbij.

Een typerend beeld van wat er gebeurt. Je gedachtenwereld wordt negatief. Je stuurt negatieve beelden uit. Je interpreteert je hele wereld met al haar gebeuren en bedoelingen steeds negatiever. Je wordt hierdoor zelf steeds mistroostiger en innerlijk vaak ook chaotischer. Op deze manier kan de omgeving en het gebeuren in de omgeving wel degelijk een grote invloed uitoefenen op hetgeen u innerlijk bent. Alleen als u innerlijk zo'n grote evenwichtigheid weet op te bouwen dat de uiterlijke verschijnselen en hun tijdelijke interpretaties daaraan niets kunnen veranderen, zult u in staat zijn het gebeuren buiten u te beïnvloeden.

Het is altijd weer een kwestie van wie is de sterkste. Ik weet, dat in deze democratische tijd het recht van de sterkste niet iets is wat op prijs wordt gesteld. Maar kosmisch gezien is uw eigen instelling bepalend, omdat zij het voortdurend moet opnemen tegen al die toch ook gerichte en ingestelde energie om u heen. En dan gaat het erom: Ben ik sterker dan de invloed die ik ontmoet?

Nu is er één ding waar u heel goed aan moet denken. Het lijkt misschien, of u in dit geval hulpeloos bent, want de wereld is nu een-

maal zo negatief en zo romantisch, dus u zult ook wel negatief worden. Maar dat is niet waar. Om u, als u een innerlijk evenwicht bezit, tot onevenwichtigheid te brengen is een enorm grote en continue invloed noodzakelijk. Daar u echter op het positieve reageert en innerlijk uw positivisme versterkt en daarmee uw harmonie, zal ook het negatieve steeds minder greep op u krijgen.

Als alleen de wereld negatief zou zijn in al haar uitingen, haar uiterlijkheden, haar verschijnselen en u zoudt positief zijn, dan zoudt u er zeker onderdoor gaan. Maar juist omdat de wereld in alle aspecten zoveel varianten toont en er zoveel kleine en grote harmonieën zijn, bent u als eenling in staat u te voeden met het positieve en daardoor uw macht te behouden tegenover het negatieve.

Een paar laatste regels voor deze eerste les die we niet te lang willen maken.

1. Wanneer u zich bezighoudt met het geheel van de gebeurtenissen op aarde, dan moet u er toch op letten hoe vaak u voor uzelf een uitzondering maakt. Er zijn mensen die absoluut strijden voor de gelijkheid van de vrouw, maar in hun eigen gezin gelijktijdig blijmoedig de onderdanige en moederlijke dienaar zijn van hun man en kinderen.
2. Er zijn mensen die een moraal prediken zo ontstellend preuts dat je eigenlijk niet eens een douche kunt nemen, tenzij je tenminste bepaalde delen van je lichaam nog door kleding bedekt houdt. Dan moet je eens zien wat diezelfde mensen allemaal in hun leven doen! Dan kom je tot de conclusie dat velen van hen althans op sexueel gebied niet alleen de bloetheid eren maar ook nog een simultaan spel.
3. Je maakt voor jezelf een uitzondering. Dat kun je niet doen. Je kunt nooit een ander beoordelen aan de hand van maatstaven die jezelf niet waarmaakt. Op het ogenblik dat je dat gaat doen, vervals je je ik-beeld. Maar daarmee vervals je dus ook alle wereldervaring, alle mogelijkheid om de wereld te beïnvloeden en de betekenis van alle invloeden die vanuit de wereld jouw innerlijk wezen bereiken.

Dit alles lijkt uiterlijk gezien niet zo belangrijk. Per slot van rekening, wij zijn oud en wijs genoeg, maar die anderen zijn nog simpele zielen; die hebben leiding nodig. Zij moeten door ons de wijzeren, de geleerden worden geleid. Deze mensen zullen echter nooit reageren op hetgeen u preekt, maar wel op hetgeen u doet. Maar is het dan niet logisch dat mensen, die b.v. absolutistisch denken terwijl ze de democratie prediken daarmee het dictatoriale gedrag aanmoedigen, ook bij degenen die normaal oorspronkelijk daartoe niet bepaald aanleg hebben?

Iemand, die uitgaat van het standpunt dat hij door zijn positie alles mag doen, alles mag hebben, alles mag nemen, mag niet verwachten dat de simpele zielen onder zijn bekwaam democratisch geleid beleid anders zullen reageren. Die zullen net zo erg alles naar zich toeslepen. Die zullen ook zeggen: Een ander moet maar voor zichzelf zorgen, maar dit vind ik mijn recht, dit is voor mij noodzakelijk. Maakt u die fout a.u.b. niet.

Tracht niet aan de wereld normen te stellen. Stel een norm aan uzelf en probeer die dan in de wereld te erkennen. Dan ontstaat er niet alleen een harmonie, maar op grond van de ervaringen, die in al dat andere buiten u aanwezig zijn, wordt u in uw eigen wereldbeeld verrijkt. De grenzen van uw denken worden ruimer, maar uw innerlijke grenzen van reageren en beseffen breiden zich nog veel verder uit. Want daar waar uw denken stopt, daar

is altijd nog het innerlijk ervaren van harmonieën en disharmonieën, het innerlijk constateren van beelden of beïnvloedingen die u dan wel onvolkomen weergeeft, maar die gelijktijdig uw band met de kosmos vergroten. Onze cursus zal daaraan in de eerste plaats gewijd zijn.

Het innerlijk van de mens is natuurlijk het belangrijkste dat de mens bezit. Alles wat je verder hebt, ach, dat raak je wel kwijt. Je geld laat je achter. Kleren heb je niet meer nodig, wanneer je heengaat. Zelfs van je schoonheid blijft er tenslotte niet veel anders over dan een redelijk natuurlijke meststof. Maar het innerlijk besef dat je hebt opgedaan blijft bij je. Want het "ik" zoals het zich in je vormt, de oerkracht zoals ze zich manifesteert via jouw gevormd bewustzijn is bepalend voor alle werelden die je kunt betreden; het is bepalend voor alle mogelijkheden tot contact en harmonie die er voor jou bestaan. Niet alleen in een menselijke wereld maar ook in al die voorstelbare werelden en mogelijkheden die een totaliteit omvatten die verdergaat dan de stoffelijke kosmos alleen.

In elk beseffen is een zoeken naar de innerlijke mens, maar ook de moed hebben om erover na te denken, om erover te filosoferen, om er stellingen over op te bouwen en desnoods weer af te breken. Want juist uit dit spel binnen de grenzen van het ogenblikkelijk uitdrukkingsvermogen en bewustzijn wordt de mogelijkheid geboren de innerlijke mens intenser te beleven. Het is die beleving waardoor de relatie tussen mens en gebeuren, tussen mens en natuur, ja, tussen mens en het totaal van het zijnde wordt bepaald.

Wij zullen het 2e gedeelte van deze cursus gebruiken om u wat verder in te voeren o.m. in het rijk van de natuur, in het gebeuren op de wereld, de werkelijke invloeden die optreden etc. Dit zal door afwisselende sprekers worden gedaan. Voor zover het mogelijk is hoop ik het eerste gedeelte van de cursus zelf te kunnen blijven verzorgen.

--3--

HET RIJK DER NATUUR.

De natuur wordt heel vaak voorgesteld als een heel complex organisme. Wij krijgen de ecologie er ook nog bij, maar voor ons is het verstandiger om het eenvoudiger te doen. Laten we ons dan eerst houden aan de indeling van de oude elementen. Het is wel niet helemaal zuiver, maar het is in ieder geval begrijpelijk.

Wij hebben te maken met aardgeesten. Wij hebben te maken met watergeesten. We hebben te maken met luchtgeesten en dan nog met wat men noemt vuurgeesten.

De meeste mensen denken: een aardgeest woont in de aarde. Een luchtgeest zweeft altijd. Aan een watergeest denkt men als aan een wezen dat in de wateren speelt. Een veredelde nereïde die overal ronddartelt waar het schuim op de koppen van de golven staat. De werkelijkheid ligt een beetje anders. Deze hoofdingeling kunnen we wel aanhouden.

Als we te maken hebben met water, dan hebben we te maken met allerlei verschillende samenstellingen. Het water is niet overal precies hetzelfde. Wij hebben verder te maken met grote temperatuurverschillen in het

water. Daardoor ontstaan er allerlei scheidingen. Zoals er vissen zijn die wel in een koude golfstroom mee zwemmen, maar de warme golfstroom zoveel mogelijk mijden en omgekeerd, zo zijn er bewustzijnsvormen die zich het best gevoelen bij de fenomenen die behoren bij een warme of een koude golfstroom, misschien in een tropische zee of een polaire zee. Deze entiteiten zijn niet gebonden aan die bepaalde stroom. Het is als het ware hun woning. Vanuit die woning kunnen ze dan waarnemen, maar ze kunnen ook daarbuiten ageren. Zo goed als u in uw eigen huis wonend een vacantiereisje kunt maken, zo kan een watergeest op een gegeven ogenblik luchtgeest zijn. Hij zal dan waarschijnlijk de wolken kiezen en niet de blauwe lucht. Het kan. Een dergelijke geest leeft dus eigenlijk krachtens een toestand waarin de materie zich bevindt.

Datzelfde geldt voor de aarde. Een aardgeest zal wonen in rotsen. Maar iemand, die in krijtrotsen woont, voelt zich weer niet op zijn gemak in basaltstructuren en helemaal niet in het vlakke land zoals in Nederland met ontzettend veel veen, sediment en zand.

Elke entiteit heeft dus een bepaalde voorkeur. Door de voorkeur komt hij tot een beïnvloeden van de levensvormen die daar eventueel in voorkomen plus alle groeiprocessen. Dit laatste is erg belangrijk als we te maken hebben met b.v. stenen.

U zult zeggen: Wat zit er nu in een steen dat zo belangrijk is? Er zitten kristalliseringsprocessen in. Die kristallen, hun samenstelling en verhouding, hun onderlinge vibratie, hun eigen structuur zijn dan voor zo'n entiteit weer een wereldje waarvan hij precies weet wat het betekent, waarin hij kan reageren. En aangezien een steen weinig eigen bewustzijn heeft, wordt dan degene die erin woont eigenlijk het plaatsvervangende bewustzijn.

Nu zijn er ook entiteiten, zoals een lucht- of een vuurgeest, die eigenlijk weer leven in een verschijnsel.

De luchtgeest leeft niet in de hele atmosfeer zonder meer. Hij zal over het algemeen weer gebonden zijn aan bepaalde luchtdrukgebieden. Met andere woorden: je zoudt de woonplaats van een luchtgeest vaak kunnen opsporen, als je eenmaal weet wie je precies zoekt, aan de hand van een barometer. In die gebieden alleen kun je hem vinden, niet in andere.

Een vuurgeest kun je vinden in vuur; dat zegt het woord al. Maar wat is vuur? Vuur is een omzettingsproces. Wat blijkt nu? Vuurgeesten of de z.g. salamanders bestaan niet overal waar vuur is, maar ze bestaan daar waar oxydatieprocessen zich afspelen met een bepaald tempo. Het belangrijke is dus de snelle verbinding van zuurstof met andere materialen. Dat zou betekenen dat, wanneer er ergens een enorme roesthoop ontstaat en wel zeer snel, de vuurgeest daarin kan wonen. Het betekent aan de andere kant dat, als uw kachel niet heet genoeg wordt, geen vuurgeest daar ooit in komt kijken. Het is niet zo, dat de vuurgeest het fenomeen vuur veroorzaakt of dat de luchtgeest de veroorzaker is van een storm. Het is eerder zo, dat de natuurlijke situatie waarin ze leven voor hen bestaat uit vuur met een bepaalde werkingssfeer, met een bepaalde temperatuurinhoud zelfs, een bepaalde luchtdruk en dat ze zich daaraan gebonden voelend zich uitleven in de fenomenen die daardoor worden veroorzaakt.

U begint het te begrijpen. De natuur ziet er wel beziel uit, maar toch een beetje anders dan met al die lieve kaboutertjes die je nog een bakje melk moet geven. Het is wel zo, dat je een bakje melk voor de deur kunt zetten, zoals in bepaalde gebieden gebeurt, maar het zijn geen kabouters die het opdrinken; dat zijn de egels en andere kleine dieren. Gooit u nu al die mooie, luchtige voorstellingen van feetjes die dansen in de natuur, de kleine mensen enz. even overboord. Zeker, die legenden

bestaan niet geheel ten onrechte. Er zijn verschijnselen waardoor het voor een mens soms zo kan lijken.

Heus, het aardmannetje is niet een concreet wezentje, eventueel astraal of in een vorm. Het is eerder een kracht, die op een gegeven moment en alleen onder zeer bepaalde omstandigheden ook in verschijning kan treden in overeenstemming met het beeld dat een mens zich daarvan maakt. Als u veel tuinkabouters heeft gezien en u ontmoet een natuurgeest in een bos op een ogenblik dat u volkomen harmonisch daarmee bent, dan ziet u daar die natuurgeest als een tuinkabouter. Maar dat wil nog niet zeggen dat hij de hele dag met een gietertje, een harkje en een kruiwagen daar staat.

De situatie waarin wij verkeren is er een waarin we al of niet harmonisch zijn met de verschijnselen. U kunt wel gaan kijken of u elfjes ziet, maar u ziet ze niet. Waarom niet? Omdat het beeld van het elfje in u niet sterk genoeg is of omdat u zich bevindt in een omgeving waarin natuurgeesten niet zo vaak zullen voorkomen. In Nederland zijn er enkele plaatsen in de Scheveningse Bosjes waar u elfjes zoudt kunnen vinden. Dat zijn dan entiteiten die meestal leven in de buurt van de wilde roos. En dan moeten er heel wat wilde rozen zijn wilt u een of twee van die entiteiten zien. Als u het Haagse Bos in gaat, is de kans dat u daar een kabouter of een fee ziet maar heel klein. Dat kan hoogstens iemand zijn op doortocht. Dan is het heel waarschijnlijk, vooral wanneer de lelietjes-van-dalen bloeien.

Het beeld dat je hebt van de natuur met haar elementen, met haar bewoners is erg belangrijk. De natuurgeest heeft één ding niet wat de mens wel heeft. Een mens heeft namelijk fantasie. Een mens kan zich beelden vormen van dingen die er niet zijn. Een natuurgeest is zich voortdurend bewust van de dingen die er zijn. Hij heeft een ervaring ten aanzien van een mogelijke ontwikkeling, maar wacht ze af; hij projecteert ze niet van tevoren.

Wanneer een mens nu harmonisch wordt met een natuurgeest en een beeld projecteert, dan zal de natuurgeest dat voor zich omzetten in een werking behorend bij dat element waartoe hij zelf behoort. Laat mij het zo zeggen: 'Wij zijn gerechtvaardigd, wij zijn de sterksten, wij zijn de uitverkorenen.' Denk dat nu maar sterk genoeg en er zijn een paar watergeesten die toevallig verbonden zijn met de storm, daar boven zijn een paar luchtgeest en je geeft hun dan dat idee van 'wij zijn de besten', dan is hun indruk: wij zijn de besten, dus wij moeten de felheid van onze uiting vergroten. Het resultaat is, dat ze veel feller reageren dan ze zonder die aansporing zouden doen. Het is net een paard voor een schillenkar. Normaal stapt het langzaam door, maar geef je het met de zweep, dan wil het wel eens een paar stappen harder lopen.

Omgekeerd kun je tegen een luchtgeest hoog in de hemel zeggen: Wat zijn wij zwak. Dan zegt die geest: Nou, zwak, zwak.... Als de verwachting er nu een is van zwakte en niet de erkenning van de feitelijke toestand, dan erkent die geest dat niet als een toekomstprojectie, maar als een verwachting die toepasbaar is op zijn eigen omstandigheden. Denk je dus: Ik word steeds zwakker, terwijl de wind sterk is, dan heb je grote kans dat de wind een beetje gaat liggen als er een luchtgeest in zit.

Het is allemaal een beetje vreemd en het zal wel een hele tijd duren voordat men erachter komt dat het zelfs wetenschappelijk hanteerbaar is. Maar tegen die tijd is de wetenschap een mengsel geworden van wetenschap, mystiek en heel waarschijnlijk daarnaast ook van paranormale erkenningen.

In de cursus waarmee u bezig bent, is het natuurlijk belangrijk dat u begrijpt hoe de relaties liggen. U heeft dezelfde contacten, dezelfde relaties met voorwerpen. Heus, ik zeg niet dat er een stoel is die denkt: nu gaat hij zitten, dus moet ik een poot breken. Het zou erg leuk zijn, maar dat is niet zo. Er is wel iets anders.

Hout heeft een eigen structuur, een eigen samenhang. Indien u dus overtuigd bent van harmonie met alle dingen, dan blijft ondanks de zwakke stee erin die stoel sterk. Bent u wrevelig, in strijd met uzelf, dan straalt u dat uit. Dat wil zeggen, dat nu de onevenwichtigheden in die stoel (dat kan voor een tafel gelden en ook voor een huis, voor alles wat u zich maar denken kunt) daardoor worden versterkt. Dat is geen bewuste reactie. Het is alleen maar een reageren op de uitstraling van de mens.

Als u tegen een plant zegt: 'Wat ben je mooi en sterk' en u zegt dat regelmatig en u zorgt dat ze niet al teveel tekort komt, dan wordt ze mooi en sterk. Is dat omdat die plant bezielt is en dat allemaal begrijpt? Neen. U kunt natuurlijk tegen die plant zeggen: wat ben je mooi, maar die voelt alleen maar een paar luchttrillingen. Maar u straalt het begrip uit: een harmonie. Planten zijn nu eenmaal wezens die juist die harmonie nodig hebben om zich te kunnen ontwikkelen.

Als er nu geen storende invloeden zijn, dan ontwikkelt onder die omstandigheden de plant zich beter. U heeft dus eigenlijk een ontzettende invloed op uw omgeving al begrijpt u dat zelf niet. En juist, omdat u niet begrijpt hoe sterk u zelf al die gebeurtenissen in de omgeving kunt veroorzaken, zult u vaak heel sterk geleid worden door de normale verschijnselen en u zult ze ervaren als iets verschrikkelijks. Op het ogenblik dat u dat doet, maakt u het mogelijk dat ze erger worden. Als je erger verwacht, is de kans groot dat erger komt.

Om nu te zeggen dat dat allemaal het werk is van boosaardige elementen, van djinni of misschien van boosaardige geesten, duivels, saters dat is allemaal maar een naam. Maar het feit blijft bestaan dat die relatie tussen de natuur en de mensen aanwezig is. Nu kunnen we dat nog wat uitbreiden.

Wat zich in uw eigen lichaam afspeelt, is een aantal natuurlijke processen. Dus als u heel goed bekijkt wat er in uw lichaam gebeurt, dan is dat hetzelfde wat er in de natuur op velerlei niveau plaatsvindt. Zeker, die chemische omzettingen hebben hier een bepaalde bestemming, een bepaald doel, maar daar buiten gebeuren ze ook. Als u nu in staat bent om deze processen buiten u ontspannen te begrijpen, dan gaat u gelijktijdig in uzelf lichamelijk een analogie daarmee scheppen. Of denkt u dat de Kneippkuur (waterkuur) bestaat uit knijpen?

Dan zegt men: Water is zo geneeskrachtig. Tot op zekere hoogte, ja. Maar wat veel belangrijker is, het is vaak ontspannend. Dat er een verwachting aan wordt vastgeknoopt waardoor je het gemak van het zich aanpassen van het element water voor een deel overneemt in je innerlijk, betekent niet dat je zonder meer geneest, maar wel dat je je beter aanpast aan de bestaande situatie waardoor althans de verschijnselen minder worden. Worden de verschijnselen minder, dan zal het lichaam zich gemakkelijker tot de voor dat lichaam normale toestand verder ontwikkelen.

Als je nu toch bezig bent, kun je zeggen: Heb ik dan invloed op de wereld? Ja, natuurlijk heb je dat. De wereld heeft ook invloed op jou. En aangezien een deel van de wereld bewustzijn-dragend is - of je het nu erkent of niet - zal de reactie tussen het bewustzijn dat in jou bestaat en in de natuur van het grootste belang zijn voor alle fenomenen die ontstaan.

U moet het zo bekijken: alles wat u beleeft met de natuur, met het gebeuren om u heen dat bouwt toch wel een beeld op van de wereld en van uw

verwachtingen. Dat is heel vreemd.

Een mens heeft een paar keer het heel erg griezelig gevonden omdat hij een slangenkuil heeft gezien of desnoods een kist met levende palingen. Zo iemand heeft nu een schuldbesef. Hij begint te dromen van de hel waarin hij terecht komt en wat ziet hij? Een slangenkuil of een kist met palingen.

U zult zeggen: Dat zijn maar beelden. Maar die beelden zijn de uitdrukking van een toestand, die verder gaat dan het beeld. Het is machteloosheid, beslotenheid die je hebt uitgebeeld. Daarnaast is het een levensvorm die voor jou angstwekkend, griezelig of niet aanvaardbaar is. Dan ga je tegen jezelf zeggen dat je dat zelf bent. Is het dan een wonder dat, als je later dood gaat je met je schuldbesef, met je on-evenwichtigheid juist die wereld voor jezelf creëert om daarin te zoeken naar een nieuw evenwicht al begrijp je dat niet. Op die manier kun je eigenlijk met de beelden die in je bestaan je eigen innerlijk, je relatie met de kosmos, met de werelden van de geest wel sterk beïnvloeden.

Als wij nu weten dat we met de natuur op een bepaalde manier in harmonie kunnen zijn en daardoor zelf a.h.w. iets kunnen genieten van de natuur, dan zullen we ook innerlijk weten dat we met de wereld om ons heen ongeacht hoe ze zich in eerste aanleg manifesteert - in harmonie zijn. Dan zal de wereld ons de kracht geven waardoor ze voor ons aanvaardbaar wordt, waardoor we rust krijgen. Dat kan van groot belang zijn, wanneer je doodgaat.

Het is net zozeer van belang wanneer je nog op aarde leeft. Want hoe vaak word je niet geconfronteerd met zaken waarmee je geen raad weet? Zou het dan niet prettig zijn te weten dat je door in harmonie te zijn met de dingen alles veel beter kunt laten verlopen? En dat je gelijktijdig innerlijk daardoor een bevrediging kunt ervaren, een uiting van harmonie die zonder dat niet eens bereikbaar is. Laten wij het maar heel simpel stellen:

Als u afwast met afkeer tegen de afwas en de dingen die u afwast (huisvrouwen even goed opletten, het komt voor), dan zal het percentage van breuk dat u veroorzaakt en het aantal fouten, mislukkingen en zelfs het aantal storingen tijdens het proces van afwassen boven de norm liggen. Onthoudt u dat nu maar. Dat kunt u controleren. Datzelfde zal gelden voor uw relatie met het verkeer, met uw medemensen en net zo goed met de geest.

Die geest heeft ook een reëel bewustzijn zodat hij bepaalde niveaus kan bereiken. De geest hoort ook bij dat geheel dat men dan natuur pleegt te noemen. Als u dus erg disharmonisch bent, welke geesten trekt u dan aan? Natuurlijk de geesten die zich met disharmonie harmonisch voelen en dat zijn disharmonische geesten. Dus voor u het weet zijn al uw goede bedoelingen allemaal met de muziek mee. Dan zijn ineens alle dingen tegen u en u weet niet meer hoe u zich moet verweren tegen een wereld die u niet aan kunt, die u niet helemaal begrijpt en gelijktijdig voelt u zich nog bedreigd door onzegbare krachten.

Draai dat nu om. Probeer zo harmonisch mogelijk te zijn met uw wereld, dan bent u onwillekeurig ingesteld op een harmonie die ook voor een geest attractief is. Zeker, u kunt nog wel eens een geest hebben die zich even kenbaar maakt. Een die blaast in uw haren. Een andere geeft u prikkels op de rug of in de nek. Een derde geeft u een visuele indruk die plotseling verdwijnt, als u probeert daar naar te kijken. Dat is geen disharmonie, dat is harmonie.

Die harmonie gaat niet alleen uit naar het waarnemen, naar het ervaren, maar die breidt zich uit. Want als u weet, dat er een wereld van de geest bestaat, weet dat er veel meer bestaansmogelijkheden en toestanden denkbaar zijn dan alleen die in de menselijke wereld, dan zult u onwille-

keurig ook een beetje ruimer gaan denken. U zult gemakkelijker waarnemingen aanvaarden en u zult gemakkelijker een antwoord geven aan die waarnemingen. Het resultaat is, dat u dus leeft in een grotere wereld met meer mogelijkheden en meer vrijheid.

Het geheel van de kosmos is gevuld met verschillende bewustzijnsvormen. Alles is eigenlijk wel bezielde, maar niet alles heeft een bewustzijn. Het is het bewustzijn dat reageert op de uitstraling van een ander bewustzijn. Hier worden harmonieën en disharmonieën voortdurend afgewogen en ze bepalen de relaties die worden aangegaan. Dat gaat zo ver, dat zelfs zogenaamde dode materie tot op zekere hoogte kan reageren op die harmonie. Een bewustzijn kan zich daarop instellen en een verrijking betekenen.

Zogenaamde niet bezielde of dode materie (ze is wel bezielde maar ze heeft geen bewustzijn) zal echter alleen reageren op de uitstraling zonder meer en wel in overeenstemming met haar eigen vaste patroon. Ze kan dus geen verrijking geven; een bewustzijn kan dat wel.

Door op die manier in de natuur en met al het zijnde een steeds grotere harmonie na te streven, zonder daarbij je eigen wezen te willen vervormen of te veranderen tot iets anders dan je bent, zul je een wereld ontmoeten waarin alles antwoord geeft, waarin je van binnen rijker wordt en van buiten alles veel prettiger ziet verlopen dan het anders zou zijn gebeurd.

Ik hoop, dat ik met dit tweede onderwerp een beetje inzicht heb gegeven in de mogelijkheden van de natuur. U krijgt in ieder geval t.a.v. gebeurtenissen, toestanden, denkwijzen op aarde een soortgelijke voorlichting.

--:--

DE ZEE.

Eeuwige beweging. Water dat hunkert naar de maan. Glanzend, omgetoverd tot golven. Altijd weer anders en toch hetzelfde. Een harmonie die aan zichzelf te gronde gaat en uit zichzelf herontstaat.

De zee is als een mens. Steeds weer verandert alles en toch blijft alles gelijk.

Je zoekt de eeuwigheden. Je zoekt het ideale rijk van God of van de mens en je blijft toch steeds jezelf. Nu eens gefrustreerd en dan weer boven alle lof verheven blijf je vechten, blijf je streven totdat de rust weer tot je keert en in de schijn van harmonie je honkert naar datgene wat je nog niet bent.

Zo is de harmonie die leeft in een zee die glad is of in storm. Zo is de harmonie die leeft diep in de mens, onafhankelijk van de normen die mensen stellen.

Zo is de werkelijkheid, die geboren uit een eeuwigheid die onbegrepen blijft, ons steeds weer geleid tot harmonie die wij zelf verstoren, omdat wij niet begrijpen kunnen hoe heel het Al één melodie, één kracht, één woord kan zijn.

3--3--3

WERELDONTWIKKELING

LES I.

INLEIDING.

Wereldontwikkeling impliceert vele verschillende aspecten. Wij zullen echter de nadruk leggen op occulte ontwikkelingen, omdat deze in de wereld een veel grotere rol spelen en hebben gespeeld dan men misschien veronderstelt.

Vanaf het begin van de mensheid heeft het occulte: de stemmen van voorvaderen, onbegrepen verschijnselen, bijgeloof en andere zaken een grote rol gespeeld.

Wanneer wij verder teruggaan dan die eerste homo sapiens, dan komen wij zelfs terecht bij een leven dat absoluut wordt gedomineerd door geestelijke krachten. Waarin groepsgeesten nog als een zichtbare verschijning optreden en het gehele leven eigenlijk door wetten en ritmen wordt geleid die een dergelijke groepsgeest vaststelt. Sinds dien zijn er vele dingen veranderd.

De wereld van vandaag heeft aspecten die soms doen denken aan de laatste dagen van Atlantis. Er zijn aspecten in van een wetenschap die zichzelf tot een supergeloof heeft verheven en gelijktijdig aspecten van een ontstellende honger naar datgene wat nog steeds paranormaal heet.

Als wij proberen de ontwikkeling van de wereld te schetsen, dan kunnen we dat alleen doen in vergelijkende termen. Wij moeten duidelijk maken welke gaven de mens in het verleden heeft gehad, hoe ze toen hebben gefunctioneerd en daar tegenover stellen hoe deze gaven vandaag de dag eventueel nog bestaan en zo ja, hoe ze functioneren.

Daarnaast hebben we natuurlijk te maken met kosmische invloeden en beïnvloedingen die ook een heel grote rol spelen. Deze dingen bij elkaar vormen dan een beeld van een wereld die op dit moment noodzakelijkerwijze moet veranderen; niet alleen de menselijke samenleving maar ook de relatie van de mens met de natuur.

Wij hopen u in de reeks lessen die we voorzien hebben een totaalbeeld te kunnen geven van alles. Wij zullen daarnaast proberen in het tweede gedeelte van de avond door verschillende sprekers toelichtingen te laten geven op het occulte; op de manier waarop dat voor u in deze tijd kan bestaan en hoe het eventueel werkzaam is.

Daarmee zou ik gaarne overgaan tot de eerste les.

DE ONBESTEMDE GODEN.

In het verre verleden waren goden niet zoals later omschreven figuren. Zij waren vaagheden, flarden van wolken ergens in de wind, sterren, een zon, een maan. Dingen die je wel kon zien soms, maar die geen werkelijke betekenis hadden voor de mensen anders dan door hun wijze van daaraan geloven.

Het betekende dat de mens in het verleden veel meer dan u zich kunt voorstellen was afgestemd op alle gebeuren in de natuur. Hij was ook veel gevoeliger voor de zaken die de hedendaagse mens meestal voorbij gaat of zo ze optreden door hem worden toegeschreven aan geesten, entiteiten of mogelijk zelfs aan onbestemde gevoelens en onbewuste verlangens.

Deze mensen zijn verder gegaan met het ontwikkelen van hun capaciteiten. Zij waren b.v. in staat op afstand waar te nemen. Zij hadden geen televisie, ze hadden geen verrekijkers en toch konden ze soms zien wat er vele dagen en duizenden kilometers verder zou gaan gebeuren. Zij wisten aan welke gevaren zij zich nu konden onttrekken, ofschoon die gevaren pas veel later in verschijning zouden treden. Aangezien juist degenen die deze kwaliteiten bezaten de beste overlevingskansen kregen, is het duidelijk dat toen de eerste grote stammen, de eerste dorpen, de eerste kleine rijken ontstonden deze voor een groot gedeelte waren bevolkt door juist mensen die deze capaciteiten, deze occulte gaven, als u het zo wilt noemen, in zich hadden ontwikkeld.

Wij behoeven ons dan ook niet te verwonderen dat er tussen de oude tempels vaak telepathische contacten bestonden en niet, zoals men tegenwoordig aanneemt, supersnelle renboden alleen. Dat men gebruikmaakte van gaven als hypnose bij wijze van verdoving, is helemaal niet uit de nieuwe tijd. Het is bekend, dat er speciaal hypnotiseurs werden opgeleid die bij medische ingrepen als anesthesisten optraden. Dat gebeurde reeds in Egypte. Voorbeelden daarvan zijn vastgelegd. U kunt ze terugvinden in de historische afbeeldingen waar ze soms op muren staan gegrift en soms ook in bepaalde papyri geschreven zijn.

Als wij deze punten als uitgangspunt nemen, dan wordt duidelijk dat de goden eigenlijk eerder een soort symboolschrift zijn dat de mens gebruikt om een aantal voor hem bestaande invloeden te omschrijven. Zijn God is niet in de eerste plaats een bewust en denkend wezen. Neen, het is voornamelijk een functie ten aanzien van de persoon zelf in sommige gevallen. Maar in de meeste gevallen ten aanzien van een stam of een plaats.

Deze onbestemde goden waren nu nog steeds rond. O, ze hebben andere vermommingen gekregen. Bij sommige mensen heten ze tegenwoordig heiligen. De wonderlijke fenomenen uit de tijd van de Druïden worden nu weerspiegeld in een bloedend Mariabeeldje of een tranen plengend heiligenbeeld. Maar de achtergronden zijn gelijk gebleven. Alleen is de mens langzaam maar zeker doof geworden voor al die indrukken en invloeden die vroeger voor het voortbestaan zo belangrijk waren en die daardoor ook vanzelfsprekender en bewuster gehanteerd werden zelfs in veel latere tijden, omdat de gemeenschap nu eenmaal nog primitief was, primitief dacht en reageerde.

Laten wij dan eens kijken wat er in de huidige wereld is.

Wij hebben een tijd gehad van heksenvervolgingen, heksenjacht.

Mensen, die met natuurkrachten, natuurgeneeswijzen e.d. werkten, waren natuurlijk gevaarlijk, want zij hadden een ander geloof dan de kerk goed achtte. Dus moesten ze wel door de christenen worden uitgeroeid. Het was gewoon een kwestie van behoud van monopolie. Hetzelfde zien we tegenwoordig tussen de Internationals.

Den hebben we gezien dat er een periode komt van occulte Loges. Vooral Parijs is als broeinest daarvan bekend geworden, maar in vele andere plaatsen waren ze ook. En laten we dan niet uitsluiten de verschillende Loges en groepen zoals de covens (heksengroepen) die hebben bestaan in Engeland vanaf 1600 tot 1900. Al deze groepen houden zich bezig met bepaalde aspecten van het occulte. In vele gevallen worden ze eerder aangetrokken door de mogelijkheid daarin een sensatie te vinden, een lichamelijke bevrediging of een gevoel van macht dan door de gave zelf. Het aanvaarden van de impulsen die zo'n grote rol spelen is eigenlijk maar secundair.

Wanneer een magiër iets tot stand brengt, dan is dat natuurlijk schitterend. Maar hij is in de eerste plaats magiër om anders en meer te zijn dan een ander. Slechts in enkele gevallen zien wij, zoals in het geval van Gilles de Rais, dat iemand wordt gedreven door een enorme angst. Een angst voor zichzelf, voor het onbestende dat hij voortdurend aanvoelt en dan probeert om op vaak krankzinnige, bloeddorstige en wrede wijze op de een of andere manier daar een mouw aan te passen. Zo schept hij voor zich een elixer dat hem onafhankelijk maakt, of hij tracht een verbond te sluiten waardoor hij in een uitzonderingspositie komt te verkeren en de angst overbodig wordt.

In deze dagen zijn de angsten vele. De angst voor het atoongevaar, de atoombom zelf, de atoombomoorlog. De angst voor al datgene wat er zal gebeuren, wanneer alle bossen eens geveld zullen zijn om zakelijke belangen en de kantoorbouw te dienen. De angst misschien ook voor de zinloosheid en de leegte van een leven, als je je niet kunt inpassen in een maatschappij als een nuttig lid volgens de geldende opvatting. Waar deze wanhoop (dat is het ergens op de achtergrond), waar deze angst of het gevoel van onvermogen optreedt, daar zien we een vreemd verschijnsel naar voren komen:

Een soort werken met bezweringen. Geloof mij, veel van de leuzen tegen de atoombom, tegen de atoombomkracht zijn op zichzelf rationeel niet verantwoord. Ergens hebben ze wel gelijk, zeker. Maar dat gelijk is in verhouding tot hetgeen zij zeggen en eisen zo enorm klein, dat je eerder kunt spreken van een soort toverformule.

In de ecologie zien we soortgelijke verschijnselen. Men staat op de achterpoten omdat er een paar bomen worden geveld. Dat is al gebeurd zolang de aarde mensen heeft gedragen. Het gaat niet om die paar bomen. Ze worden de aanleiding. Ze vormen de kreten. De gevoelens, van angst en onlust worden afgereageerd. Als de bomen maar blijven staan, als de natuur maar weer rein wordt gemaakt, dan zal het leven op aarde een paradijs zijn. Dat is natuurlijk kolder, want het paradijs op aarde kan de mens voor de mens alleen maken met de mens en niet met bomen, planten en diertjes alleen.

Het onvermogen dat zovelen aanvoelen, brengt hen er vaak toe uit te wijken naar allerlei denkrichtingen. En dan zoekt men een Goeroe, een Bhagwan. Men zoekt een nieuwe manier om Jezus te beleven en te dienen. Men wil zich enerzijds losmaken van het bestaande en anderzijds toch opgaan in een eenheid die men voor zich dan ziet als een ontrukt worden aan deze noodlotsgebondenheid die schijnt te dreigen en die gelijktijdig als een blijmoedig afweerschild kan dienen tegen alle invloeden die je om je heen voelt.

Weglopen is iets wat ontzettend veel gebeurt in uw dagen. Vroeger vluchtte men weg door een tovenaar een andere god te laten oproepen. In uw dagen vlucht men weg door te protesteren (parlementair of buiten-parlementair), door eisen te stellen waarvan men zelf eigenlijk wel aanvoelt dat ze niet reëel zijn, door zich te voegen bij groepen die onder de schijn van een enig zalignakende leer of een enig verlossingbrengend systeem in feite niets anders doen dan je conditioneren totdat je denkt los te staan van de wereld die tot op dat ogenblik je wezen en je leven heeft bepaald.

Het occulte is hier allereerst gelegen in de onbestemde en niet-besepte werkingen in de mens. Maar daarnaast ook in het spontaan ontstaan van allerlei ritualen die op zich volgens de duiding weinig betekenen, maar die gelijktijdig een enorme werking kunnen hebben t.a.v. de persoon maar ook tenaanzien van diens uitstraling.

Een bekend verschijnsel (wij hebben het hier vaker genoemd) is het 'chanten' zoals dat heet, want zingen mag je niet zeggen in het geval van het 'hare, hare Krishna'. Een voortdurende klankherhaling, monotone. Eigenlijk is het een vorm van zelfhypnose. Maar het is wel degelijk ook een jezelf afstemmen op de groep, een verbonden zijn met de groep. Wat die groep als geheel beleeft en ervaart, wordt ergens uitgestraald. Het is een uitwisseling, die zeker ook te maken heeft met de wereld van de geest, maar die daarnaast bepaalde natuurkrachten kan aantrekken en zelfs de reactie kan bestemmen die kosmische invloeden op een dergelijke groep zullen hebben. Dat zijn dingen waar je niet aan voorbij kunt gaan.

Den weten we dat in deze dagen steeds meer mensen zich op een wat zonderlinge manier juist getrokken voelen naar het niet-rationele. Men heeft een logica uitgevonden op aarde, een redeneermethode. Men heeft langzaam maar zeker geprobeerd zijn gehele denken en beleven daaraan ondergeschikt te maken. Nu blijkt die rationaliteit niet altijd te werken. Het blijkt dat de geloofswaarden, de ideaalbeelden lang niet allemaal te verwezenlijken zijn; dat ze fata-morgana's zijn die wegwijken naarmate je daar harder naar toe loopt. En dan, ja, dan grijp je wel naar het onbestemde.

Maar als je je gaat instellen op het occulte, dan word je daarmee wel degelijk verbonden. En dan ontstaat er een zeer eigenaardige reactie: Degenen namelijk, die zich om welke reden dan ook tevreden voelen met hun streven en hun huidige positie, ondergaan deze invloed niet. Zij scherpen zich voor een groot gedeelte daartegen af. Degenen die ongelukkig, ontevreden, onevenwichtig zijn daarentegen voelen zich meer en meer aangetrokken tot dat onbestemde, dat vreemde en zoeken dan naar iets wat voor hen daaraan vorm kan geven.

Als ik u zeg, dat in Nederland op het ogenblik het politieke spel, inclusief vakbonden e.d., niet meer dan hoogstens 10 % van de Nederlandse bevolking vertegenwoordigt, dan zult u misschien schouderophalend zeggen: Nou, en wat dan? Maar die anderen beginnen langzamerhand toch gezamenlijk te denken. Er ontstaat 'n mate van harmonie, een mate van samenklank. Als die samenklank groot genoeg is, ontstaat er een invloed.

Die invloed kan niet zonder meer een politicus omverwerpen. Ze kan niet een systeem wijzigen, maar ze kan wel alles frustreren wat dat systeem of die politicus tracht te doen. Het is alsof de massa -- bewust of onbewust -- alle nog zo verantwoorde en wetenschappelijk gefundeerde maatregelen teniet gaat doen.

Het zal uzelf misschien wel eens zijn overkomen dat u even dat gevoel had van: nu ben ik meer. Maar ook wel dat gevoel van: wat ben ik leeg vandaag. Het lijkt wel of ik opeens in de woestijn zit. Dat gevoel nu is

kenmerkend voor de occulte werkingen die uw eigen persoon betreffen. Een gevoel van vervuldheid, van kracht, van vermogen krijgt u op het ogenblik, dat er een eenheid bestaat met u en vele anderen; dat er een gemeenschappelijkheid bestaat en daardoor een gevoel van aanvaarden, van kunnen, eventueel zelfs van mogelijkheid. Indien u niet in staat bent die harmonie te handhaven, valt de kracht weg en treedt dat gevoel op van eenzaam zijn in de woestijn, al dan niet bekoord door de duivel en gevoed door de raven.

Als we nu willen nagaan wat een eenheid tot stand kan brengen, dan moeten we een eind teruggaan in de tijd. Er is namelijk een periode geweest in Atlantis, in het tweede rijk, waarin de priesters met hun tempels een bijzonder grote macht hadden gekregen over het denken van het volk.

De tempels waren, zeker voor de eigenlijke burgers (niet de slaven) in Atlantis een soort gelijkrichters geworden. Zij brachten al die mensen tot het aanvaarden van een bepaald wereldbeeld. Zij brachten hen tot het aanvaarden van bepaalde krachten, ook als die niet onmiddellijk en bewijsbaar aanwezig waren. Daarmee heeft men -- zij het een korte tijd -- een soort luchtvaart bedreven. Men heeft gedachtenkracht en magische krachten gebruikt om voorwerpen te verplaatsen. Zoals men veel later in Egypte de hoop en de verwachting van de vele honderdduizenden slaven gebruikte die bij de bouw van tempels en piramiden mede betrokken waren. Onder slaven verstaan wij in dit geval ook degenen die zich ondenkbaar broede voor een korte tijd binnen het gezag van de slavenmeester gaven. Dat waren de fellahs, de boeren.

Hier werden ook bepaalde stenen kunstmatig lichter gemaakt, geleveitend zou men tegenwoordig zeggen. Hier werden mogelijkheden geschapen die -- als je uitgaat alleen van het normale technische kunnen van die dagen -- bijna ondenkbaar zijn. Toch was de kracht die daarbij werd gebruikt magie, maar indirect ook weer de massaliteit van een denken.

Als wij in deze dagen kijken naar plaatsen als Fatina en Lourdes en we horen dat daar wonderen gebeuren, dan kunnen we natuurlijk zeggen, zoals de gelovigen, dat de H. Maagd dat heeft gedaan. U kunt ook nadenken en u afvragen of er niet enorme geestelijke spanningen kunnen worden opgebouwd als ontzettend veel gelovigen samen zijn en alleen een wonder verwachten en met alle kracht aan dat wonder denken, ook als ze het niet definiëren. Dan hebben we daar weer een gemeenschappelijke kracht die zich kan ontladen en kan leiden tot genezing of tot absolute veranderingen in de psyche van bepaalde personen die dan beantwoorden aan de gestelde eisen ter plaatse en die zeer waarschijnlijk ziek zijn of aan iets anders lijden.

Realiseer u dat deze dingen vandaag aan de dag nog steeds gebeuren. Het was niet alleen in Atlantis, het is er ook vandaag. Er zijn allerlei eigenaardige voorbeelden waarmee ik dan niet direct wil overgaan tot het beschrijven van Siddhi's die zich verheffen en verplaatsen, maar de mens wordt geleerd om dingen te verwachten en hij deze dan ook in meer of mindere mate ziet waar worden. Ook in de wereld van vandaag zijn gedachten wel degelijk krachten.

Het verborgen rijk van de geest, van de goden is er nog steeds. Als wij het anders benoemen, verandert het daardoor nog niet zijn kwaliteiten en mogelijkheden.

Als een bezwering van vandaag een wetenschappelijke formule heet, dan is en blijft het toch een bezwering. Laten we die achterwege, dan blijkt het experiment te falen. Vreemd, maar waar. Laten we dan de conclusie trekken dat het occulte in deze dagen steeds sterker zal worden en zal gaan werken, omdat steeds meer mensen zich in een situatie bevinden waarin zij zich met de gebruikelijke denkwijzen en de gebruikelijke

middelen niet echt meer kunnen redden; ze hebben een uitvlucht nodig.

Die uitvlucht naar een ander bestaan zoeken ze soms in geweld, maar heel vaak ook in het occulte. Hierdoor verandert de gehele sfeer rond grote groepen mensen. Er is sprake van een geladenheid, van een uitstraling en daarmee is een veld geschapen waarbinnen geesten zich gemakkelijker kunnen manifesteren.

Er is een invloed geschapen waardoor inspiratieve werkingen zich veel spontaner en sneller voltrekken dan anders denkbaar is. Het is een wereld waarin een bewustzijn zich langzaam verwijdert van de zuiver stoffelijke normen en vormen. U kunt dat soms zien in de kunst waarin men zoekt naar nieuwe wegen zonder te weten hoe ze te vinden en gelijktijdig toch steeds meer buitenzintuiglijke waarden probeert uit te drukken in vele soms vreemd lijkende technieken.

U bevindt zich eveneens in een dergelijk spanningsveld. Dat wil zeggen, dat ook u fenomenen zoudt kunnen waarnemen.

Wat deden de verre verre voorouders met die impulsen?

In de eerste plaats: Zij reageerden op die ingevingen, niet als iets waar je wel eens op moet letten, maar als een vaststaand feit.

Het was voor een stam in die dagen niet zo gemakkelijk om een paar honderd kilometers weg te trekken. Toch deed men dat alleen op het gevoel dat er een ramp zou gebeuren. Het vreemde is, dat die ramp in de meeste gevallen dan ook plaatsvond. Soms als een vulkanische uitbarsting, soms een overstroming of een geweldige storm, een enkele keer zelfs een invasie van verscheurende dieren.

De mens van vandaag zou weer moeten leren ook wat meer op dit aanvoelen af te gaan. O, ik zeg niet dat u plotseling moet gaan verhuizen. Bovendien, de afstanden zijn te klein geworden. Wat vroeger 2 à 300 km. was, is nu een reis om de wereld in een vliegtuig. Maar als u deze dingen heeft en u houdt er rekening mee, dan zult u toch langzamerhand een beter besef kunnen opbouwen. Is dat niet belangrijk?

De mens van vandaag heeft de neiging om zich bezig te houden met allerlei papieren formuleringen. Dit is de wet. Dat is je recht. Zo dient een sociale zorg eruit te zien. Zo moeten wij misdadigers opvoeden tot deugdzame mensen etc. De theorieën lopen gewoon de spuigaten uit. Maar die hoop papieren kan niets veranderen aan de feiten. Dat vergeet men wel eens. Pas op het ogenblik, dat datgene wat er allemaal is vastgelegd niet volgens de letter wordt gebruikt, maar wordt beleefd als een formuleringaanleiding voor dat wat er in je bestaat, lopen de zaken anders. Dat is de moeilijkheid.

Je kunt niet een maatschappij in vaste wetten en regels alleen opbouwen. O zeker, in de tijd van de Azteken en Tolteken is dat zo geweest. Daar had je ook een uitstekend ingedeelde maatschappij. Maar die maatschappij kon zich dan ook niet verweren. Men kon niet uitgaan van de intuïtie, omdat men vastzat aan de heilige boeken en de interpretatie daarvan. Zodat een Pizarro als een god werd beschouwd maar dan wel iemand, die god zijnde zich meer als een duivel gedroeg. Men had het anders kunnen doen; men wist het anders.

Er zijn stammen geweest die niet zo aan de regels gebonden waren als juist die arme mensen die er eigenlijk voor een groot gedeelte onderdoor zijn gegaan. Die stammen trokken zich terug in bergvestingen. Ze verdwenen in de oerwouden en ontlieden daardoor bloedbaden, slavenjagers, afpersingen en wat dies meer zij.

U bent geformaliseerd in uw maatschappij. U weet het allemaal precies. En als u het niet weet, dan is er een deskundige die het weet. Als die het ook niet weet, dan is daar een computer die het ongetwijfeld wel zal weten. Maar weten heeft alleen zin, als het wordt aangevuld juist door aanvoelen.

Een profetie heeft geen enkele zin, tenzij ze kan worden aangevuld met erkenning van feiten, waarschijnlijkheid en mogelijkheid zoals die in uw wereld bestaat. Daarheen moet men in de eerste plaats terug.

Leren toveren, ach, dat is in uw dagen niet nodig; dat doet u technisch wel. Maar wel leren begrijpen, leren aanvoelen, vooruit zien in tijd en ruimte. Gaven, die uw voorouders eens nodig hadden om in leven te blijven heeft u vandaag weer nodig om mens te kunnen blijven.

De ontwikkeling van de wereld houdt in dat de mensheid steeds verder moet evolueren. Op het ogenblik, dat je met een stoffelijk besef, met stoffelijke normen begint, met stoffelijke structuren en je je daaraan vastbindt, maak je de verdere ontwikkelingen in feite onmogelijk. Op het ogenblik, dat je je niet meer kunt losmaken van hetgeen er bestaat, ben je er slaaf van. Daarom heeft de mensheid in deze dagen op een andere manier diezelfde gaven hard nodig. Daarom ben ik er dan ook van overtuigd dat deze gaven in deze tijd bij steeds meer mensen zich zullen manifesteren. En dan blijft alleen nog de vraag over: hoe men dit zal verwerken.

Het zal u bekend zijn, dat er in Atlantis witte en zwarte priesters waren, althans volgens de tegenwoordig gebruikte termen. De witte priesters waren degenen die zich bezighielden met het licht; die niet zochten voor zichzelf maar eerder zochten te zijn ook door zichzelf. Daar tegenover stonden de zwarte priesters, de zwart magiërs die probeerden via de macht van de tempels en het gezag dat ze daaraan ontleenden hun eigen voordeel te behalen. Het wil niet zeggen, dat ze andere methoden gebruikten dan de witte priesters. Alleen hun gerichtheid en hun doel waren anders. De zelfzoeker zal altijd zwart-magisch reageren. Degene die anderen zoekt, die vooral rekening houdt met en streeft ook voor anderen, zal wit-magisch zijn. Dan zouden we in uw tijd dus moeten zeggen:

Er zijn heel wat mensen die hun paranormale gaven eigenlijk verkeerd gebruiken, omdat zij ze gebruiken voor zichzelf. Niet als een middel om meer mens te zijn tegenover anderen, maar als een middel om voor zichzelf meer van anderen te verwerven, hetzij gezag, aanzien of goederen.

Daarom is er in deze dagen wel degelijk een strijd gaande al wordt het niet openlijk gezegd. Er zijn heel wat staatslieden, die zich door helderzienden laten raden, die te rade gaan bij astrologen en zich ook op andere wijze trachten bezig te houden met de onthullingen uit het rijk van het occulte. Maar zij zoeken zichzelf, daarom kunnen ze alleen verstaan wat ze willen horen en dan misleiden zij zichzelf.

De orakels van eens hadden vaak spreuken die duidelijk genoeg waren. Maar als je niet bereid was aan te nemen dat je zelf de verliezende kon zijn, dan waren ze een aanmoediging om je eigen val en ondergang te bewerkstelligen. Er zijn er heel wat van overgeleverd.

In deze dagen zal de zwarte magie de mens er ook toe brengen voor zich mogelijkheden en waarden te veronderstellen, eenvoudig maar aan te nemen dat iets kan terwijl het in wezen niet zo is. Hij zal zijn impulsen niet ervaren zoals ze zijn, maar hij zal ze vervormen. Deze vervorming die steeds sterker wordt, juist bij degenen die het meest invloed en gezag hebben in alle kringen, zou veel van de spanningen en problemen in deze wereld kunnen verklaren. Zolang de eenvoudige mensen ook in de eerste plaats aan zichzelf blijven denken, zullen ze het veld waarin die anderen werken versterken en daarmee de mislukking. Niet alleen voor degenen die het denkbeeld voortbrengen, maar voor allen die daartegen of daarvoor zijnde ermee werken op gelijksoortige wijze. Dat zijn de problemen van deze wereld.

Ik wil besluiten met een heel eenvoudig voorbeeld dat u misschien toch wel iets kan zeggen:

Als we de joodse wet nemen, dan is ze een van de meest humanitaire die er bestaat. Kijken we naar Israel, dan blijkt dat ook in dit land onderling menselijke waarden wel degelijk een heel grote rol spelen. Soms veel meer dan in andere maatschappijen, als we rekening ermee houden hoeveel verschillende vormen van cultuur en beschaving in dat land zijn samengestroomd. Maar we zien gelijktijdig dat deze mensen zich door enkelen, bezeten door het denkbeeld een soort nieuw Salomonisch imperium te stichten, laten verleiden om anderen onrecht te doen tegen hun wet, tegen de essentie van hun geloof in.

Indien zij daarmee verder zouden gaan, dan is het duidelijk dat Israel de lont is aan het kruitvat dat al die kleine en nieuwe staten in het Midden-Oosten en Afrika vormen. Dan zou het een ontstellende situatie kunnen scheppen niet alleen voor de Israelies, niet alleen voor de Palestijnen of Syriërs maar voor de gehele wereld. Om dit te voorkomen zal men in Israel de aloude wet ten aanzien van de mens en de medemens op allen moeten toepassen; ook op de Palestijnen, ook op alle anders denkenden die misschien in opvatting, gebruiken of beschaving sterk afwijken. Pas dan zal Israel zichzelf waarmaken. En het kan zichzelf waarmaken, omdat het de potentie daartoe heeft. Maar als het zich te vaak laat meeslepen in deze roes van geweld, van meester zijn, van zich niets van anderen behoeven aan te trekken 'wij zijn de enig echte mensen', dan zal het zichzelf te gronde richten.

Dit voorbeeld is er één die op het ogenblik weer erg actueel gaat worden. Ik zou er vele andere kunnen geven. Lopend van kleine bevolkingsenclaves in Nederland, die menen dat ze heel anders mogen handelen en reageren op mensen die niet-Nederlander en op mensen die wel Nederlander zijn.

Ik zou u kunnen wijzen op eigenaardigheden in Duitsland, in Engeland. Ik zou u kunnen wijzen op de eigenaardige, ik zou haast zeggen dubbelhartige benadering van wereldproblemen zoals de U.S.A. op het ogenblik kent, of het zelfbedrog waaronder de USSR voortdurend gebukt gaat.

Dit zijn vormen van magie. Dit is niet alleen maar politiek, een schaakspelletje. Het is iets dat gedragen en gedreven wordt door opgewekte emotionele velden. Het is iets dat steeds sterker zal moeten reageren op kosmische invloeden. Het is a.h.w. een Golem, geschapen door mensen die het goede willen, maar die niet begrijpen welke macht ze hanteren en die in het smeden van een eenheid in de volkeren en een eenheid van denken gelijktijdig een demon hebben losgelaten, die ze niet meester kunnen worden.

De ontwikkeling van de wereld toont op het ogenblik aan dat de door mij gesignaleerde gevaren erg groot zijn. Ik geloof niet dat ze in vervulling zullen gaan, want er zijn steeds meer mensen die met die innerlijke krachten, die innerlijke stem toch iets meer doen.

In de volgende lessen zullen we proberen na te gaan wat de structuur is van dergelijke velden, wat de inwerking daarvan is op de aarde en ook trachten uit te zoeken op welke wijze de politieke, economische en internationale spanningen kunnen samenvallen met de kosmische invloeden. Als wij dat alles hebben geconstateerd, dan zullen we zeker niet nalaten ons ook af te vragen op welke wijze de mens zelf zich kan losmaken van deze bijna demonische dwang om daarvoor in de plaats een steeds grotere harmonie in vrijheid te vinden die het tevens mogelijk maakt om de invloeden, die nu regeren langzaam maar zeker ozij te dringen.

Ik hoop, dat ik in dit alles de programmering voor de volgende lessen enigszins heb duidelijk gemaakt. U moet niet verwachten dat wij in dit eerste gedeelte occulte geheimen gaan ontsluiëren. Wij gaan wel bespreken wat er is en hoe het inwerkt op de wereld. Het tweede gedeelte zal meer gericht moeten zijn op de mens zelf en daarmee op het occulte, het magische, zoals dit voor de mens bestaat en vanuit de mens kan werken.

— 3 —

HET SPIRITISME.

Als wij spreken over het occultisme in deze dagen, dan is het spiritisme wel een van de punten die toch het sterkst naar voren treden.

Het is meer dan een eeuw geleden begonnen. Het begon op een vreemde manier. Er zijn kloggeluiden geproduceerd en soms vervalst. Er hebben wat tafels gedanst. Mediums hebben de ongelooflijkste fenomenen vertoond, zoals b.v. een geest die zichzelf zozeer verstoffelijkte dat ze bij een bekende schrijver op schoot kwam zitten. Zij noemde zich Kathy King. Of een ander medium dat eventjes drie hoog het raam uit wandelde om na korte tijd via een ander raam weer even gemakkelijk naar binnen te wandelen, schijnbaar staande op lucht. Dat medium was Daniel Home.

Als we ons dus bezighouden met het spiritisme, dan lijkt het alsof het niet zoveel is. Een stelletje fenomenen, wat spiritistische en spiritualistische kerkjes en daar blijft het bij. Maar het zijn juist deze groepen die aanleiding zijn geweest tot het ontstaan van een geheel nieuwe vorsingstak van de wetenschap: de parapsychologie.

Deze parapsychologie heeft een groot aantal fenomenen inderdaad kunnen controleren en als bestaand gemeld. Of de uitleg, die men eraan geeft nu juist is of niet, weet men eigenlijk niet. Men weet alleen dat zaken als telepathie, helderziendheid, helderziendheid in ruimte en tijd, procognitie en dergelijke allemaal bestaan.

Men is verder gegaan en men heeft bewezen dat paranormale genezing mogelijk is. Men heeft bewezen dat geesten niet alleen onzin vertellen. Kortom, men heeft langzamerhand een beeld geschapen waardoor haast onbewust een deel van de parapsychologie is veranderd in een soort occulte mystiek.

Uzelf, die op onze bijeenkomsten komt, weet waarschijnlijk het een en ander af van het spiritisme. Daarom zou ik mij liever willen wenden tot de minder bekende facetten ervan.

Er zijn nogal wat spook- en geestverschijningen geconstateerd. Men weet nu dat sommige daarvan kennelijk berusten op ter plaatse aanwezige invloeden plus de aanwezigheid van een medium. In andere gevallen echter heeft men te maken met enorme angstgolven die de mensen overspoelen, terwijl er geen kenbare oorzaak voor is. In één geval heeft men het huis in kwestie (het was een spookhuis in Kent, Engeland) afgebroken en daarna ongeveer op dezelfde plaats, helaas, een zeer modern huis gebouwd. De angstgolven bleken ook daarin te bestaan. Bodemonderzoek, onderzoek naar wateraders, naar aardstralen heeft allemaal niet veel uit-

gehaald. Men weet niet waar het vandaan komt. Dat zou erop kunnen wijzen dat er toch wel bepaalde punten op aarde zijn waar vreemde invloeden werken. Of dat nu geesten zijn of demonen, zoals sommigen beweren, daar kun je je schouders over ophalen. Maar het feit blijft bestaan: een emotionele beïnvloeding van mensen gebonden aan een bepaalde plaats en als we andere gevallen die ik heb genoemd erbij rekenen, ook nog aan een bepaalde tijd. Dan blijkt bij nadere berekening dat de tijd in vele gevallen te maken heeft met de standen van zon en maan. Dus indirecte beïnvloeding van de zwaartekracht van de aarde.

Verder blijkt, dat dergelijke plaatsen al in een ver verleden gebruikt zijn om daar offers, plechtigheden en magische ritens te bedrijven. Er moet dus iets bestaan. Dat iets kun je niet wetenschappelijk benaderen. Als ik een verklaring geef, dan is die er een welke niet met feiten kan worden aangetoond als zijnde juist.

Er zijn bepaalde punten op aarde waar vele invloeden samenvallen; o.m. de bodemstructuur eronder, de werking van de aarde (wij zouden 'uitstraling' moeten zeggen, ofschoon dat meestal tamelijk diffuus is), maar ook het ontvangen van kosmische stralen. Al deze dingen tezamen plus het een of ander bewustzijn wordt door de mens als overweldigend beleefd.

Waar zijn de mensen het meest bang voor? Voor het begrip duister. Wat is duister? Het onvermogen om te zien. Wanneer een mens wordt geconfronteerd met een totaal vreemde wereld die hij niet kan vertalen in termen die hij kent, dan zal hij daardoor in een toestand van paniek worden gezet. Dat is kennelijk wat er op deze plaatsen gebeurt.

Dan hebben we te maken met andere verschijnselen zoals daar zijn de mensen die in een ogenblik van trance of contemplatie opeens boodschappen doorkrijgen. Waar komt dat vandaan? Het is gemakkelijk te zeggen: Het is een geest die het je komt vertellen. Maar dan zou dat bijna altijd mogelijk moeten zijn.

Er is altijd wel iemand die bijna slaapt. Dat kun je op avonden als deze soms heel goed zien. Er is altijd wel iemand die contempleert of sterk geconcentreerd ergens mee bezig is. In al deze gevallen is aan de toestand van openstaan meestal voldaan. Toch gebeurt dat kennelijk niet. Dan moeten wij dus stellen: het is de toestand die men zelf opwekt plus iets in de persoonlijkheid.

Nu heb ik ook daarover een theorie gehoord die ik helemaal niet zo gek vind.

Een mens, die vele levens achter zich heeft, zal in elk van die levens wel een aantal banden hebben gekregen met mensen die erg belangrijk waren. Er is een soort uitwisseling geweest van psychische gegevens. Dergelijke personen kunnen elkaar gemakkelijk bereiken, ook als de een in de geest vertoeft en de ander op aarde is. Maar de geest kan niet iedereen gelijkelijk en gemakkelijk benaderen. Dat is erg interessant als je er ooit zelf mee te maken hebt.

Er zijn mensen die zeggen: Als ik nu maar eens een boodschap kreeg van deze of gene. Maar deze of gene heeft er klaarblijkelijk geen boodschap aan. Dan vraag je je wel eens af: Waarom? Het antwoord zou moeten zijn: Omdat er onvoldoende uitwisseling van psychische waarden is geweest. Je hebt innerlijk te weinig waarden gemeen gehad om gemakkelijk een contact mogelijk te maken. Als dit contact met een boodschap niet mogelijk is geweest, kan er wel worden teruggegrepen naar een gemeenschappelijke ervaring of beleving vooral wanneer - aangenomen dat de een in de geest is en de ander leeft op aarde - een ervaring in een vroeger leven overeenkomst vertoont met een situatie waarin men zich in het heden bevindt. Dan is het zo, dat je een droom krijgt.

Die droombeelden zijn dan niet honderd procent juist. Natuurlijk niet. Maar ze geven allemaal een tendens aan. Die tendens is de boodschap. De basis is een gemeenschappelijke beleving die bij de mens een bepaalde reeks associatieve beelden teweeg brengt. Dus als u ooit van die dromen heeft, dat zou kunnen voorkomen, dan moet u naar de tendens kijken: wat droom ik precies. Dat is meestal niet zo belangrijk. Maar wat is de ontwikkeling in die droom.

Als je soms dromen hebt die wat verder gaan, dan moet je geestelijk ook wat verder ontwikkeld zijn en dan zou je je ook moeten afvragen: Gebruik ik misschien bepaalde symbolen in die droom? Dat is heel eenvoudig. Of je nu op de fiets zit, in een auto, in een openbaar vervoermiddel, in een vliegtuig of op rolschaatsen staat in al die gevallen heb je te maken met een voertuig. Met andere woorden: de boodschap slaat in de eerste plaats op je voertuig, voertuiglijkheid, je lichaam.

In andere gevallen heb je het idee dat alles wazig is. De wereld verandert en je hebt zelf het gevoel stil te staan. In dergelijke gevallen gaat het om bewustzijn of waarneming. Het probleem en de zin van de boodschap zal waarschijnlijk psychisch zijn. Op die manier kunt u dus van uw dromen al een hoop leren.

Ook als u boodschappen hoort, dan moet u wel begrijpen: die boodschappen komen ook alleen maar doordat iemand uw hersens aan het werk zet. Dus vraag u af wat ze werkelijk betekenen. Probeer ze niet teveel te interpreteren. Zoek niet naar een betekenis als u er geen kunt vinden, naar vraag u af: waar slaat dat op? En als u daar een antwoord op weet, vraag u dan af: hoe stent dat overeen met mijn gevoelens te dien aanzien? In hoeverre heeft het misschien te maken met mijn geesteshouding, met mijn uitstraling? Op die manier kunt u een stuk wijzer worden.

Dan blijkt, dat het spiritisme niet slechts het gegoochel is met een paar geesten die zitten te praten of die misschien een houtworm imiteren, maar dan wel volgens het alfabet, maar dat spiritisme werkelijk een contact is waarin allerlei waarden kunnen worden uitgewisseld. Ook waarden, dat moet u heel goed begrijpen, die te maken kunnen hebben met uw zieleleven, met uw geestestoestand inclusief het onderbewustzijn of met uw lichaam. In al die gevallen wordt dit gewoonlijk ook in de boodschap aangeduid. Dus denk niet: het is een onmogelijke boodschap, maar probeer er achter te komen wat het is.

Dan zeggen de mensen ook: Wij hebben de wereld van de geest. Die mensen zijn gek. Zij zien elfjes en dwergjes. Dadelijk zien zij ze nog vliegen ook. Dat is tegenwoordig erg gemakkelijk, je hoeft maar naar boven te kijken en je ziet ze weer vliegen. Dan zeg je: Dat zal allemaal wel onzin zijn. Het is toch duidelijk, een mens interpreteert.

De boodschappen die u ontvangt, ook als het iets is dat de toekomst betreft of iets uit het verleden, worden altijd weergegeven in symbolen die u zelf hanteert.

Het valt mij op, dat er heel veel mensen zijn die bij droomuitleg al heel gauw gaan kijken in het grote droomhandboek van madame X. Vergeet het maar. Het zijn aardige uitleggingen, maar ze kloppen in negen van de tien gevallen alleen, als u toevallig eens een keer t.a.v. dat ene begrip of dat ene woord dezelfde associaties vertoont die degene die het boek opstelde veronderstelde.

Er zijn natuurlijk wel een groot aantal dingen waarvan je kunt zeggen: Dat komt bij elke mens wel voor; b.v. de vliegdroom, de valdroom. Daar kun je dan een betekenis aan verbinden. Maar je kunt op honderd verschillende manieren vallen. Vliegen kan een kwestie zijn van een uittreding. Het kan een kwestie zijn van een verstoring van de evenwichtsorganen en het kan zelfs een poging zijn om jezelf duidelijk te maken dat je niet

gebonden bent aan de omstandigheden, ook al veronderstel je dat op dit ogenblik. Wees dus reëel.

Een geest komt u een boodschap brengen. U kent dat wel. Het zijn de séances waarin de geest u persoonlijk toespreekt: Zuster of broeder, ik moet u namens iemand, die pas is overgegaan (vaak volgt er dan een beschrijving) zeggen dat alles goed gaat. Nu ja, leg dat maar naast u neer. Het is wel leuk dat het gezegd wordt, maar het kan net zo goed uit uw eigen wens voortkomen of misschien uit de behoefte van de ander om iets vriendelijks te zeggen dan uit de geest. Er zullen echter wel een paar dingen zijn waarvan u zegt: Hé, die weet niet iedereen. Probeer altijd een controlepunt te krijgen.

De geest moet werken via de persoonlijkheid van een medium, dat is duidelijk. Maar die entiteit heeft een inhoud die met u gedeeld werd of wordt. Probeer dan de vraag op zodanige wijze te formuleren dat vele antwoorden mogelijk zijn. Krijgt u dan het goede antwoord, neem dan de rest van de boodschap als betrouwbaar aan. Onthoud altijd dat de situatie in de geest anders is dan op aarde. U kunt nooit een absolute parallel trekken.

Dus spiritisme heeft zich wel ontwikkeld. Het heeft een wetenschap tot stand gebracht en langzaam maar zeker heeft het eigenlijk andere takken van het occultisme bijna overvleugeld. Maar het is en blijft iets wat u met voorzichtigheid moet benaderen.

Er zijn methoden waarmee men probeert iets te controleren. Bijvoorbeeld: Een geest waarschuwt u. U gaat even aan de hand van uw horoscoop na of dat gevaar inderdaad dreigt. Laat dat maar. Kijk, als de horoscoop gelijk heeft, dan heeft u aan de horoscoop voldoende. Als de geest gelijk heeft, dan heeft u die horoscoop niet nodig. Over het algemeen duiden ze beide alleen maar iets aan. De definitie daarvan bestaat niet. Dat is de grote moeilijkheid. Controleer!

Elke mens draagt in zich een geest. Dat zal u zo langzamerhand wel bekend zijn. Uw eigen geest beschikt over mogelijkheden en middelen waartoe uw brein niet in staat is; die ze niet kan hanteren en in feite ook niet bezit. Als uw geest zaken opneemt in een contact met een andere geest (dat komt nogal eens voor), dan zult u dat niet uitdrukken als alleen een boodschap, maar als een gevoel. Dan krijgen we dit:

Wanneer een medium u een boodschap geeft namens een bepaalde persoon en u heeft gelijktijdig dat eigenaardige gevoel of er rillingen langs uw rug lopen, uw haren ineens een beetje in de war worden gebracht of uw nekhaaren gaan overeind staan, dan is de kans groot dat u innerlijk een aanwezigheid erkent die voor u een betekenis heeft. Is die ervaring absoluut onaangenaam, als u zo'n innerlijke afweer bespeurt, dan doet u er beter aan om u af te sluiten. Gelukkig heeft het spiritisme dat ook nog uitgevonden.

Vroeger werden mediums zoals dat heet vrij gemaakt. Het lijkt op emancipatie, maar het is heel wat anders. Dat betekent dat men dan magnetische passes maakt; dan is men aan het afnemen. Dat is eigenlijk niets anders dan een bestaand patroon in aura en fluïde verstoren. Dat kunt u bij uzelf ook doen. Voelt u het als onaangenaam en dreigend aan, vooral op de plaatsen waar u het voelt, probeer de zaak even weg te wapperen. Kunt u er niet bij (er is een plekje op de rug waar u heel moeilijk bij komt) probeer dan dat plekje heel goed in uw gedachten te nemen en stel u dan voor dat u daar wel kunt afnemen. Want gedachten zijn krachten, ook in dit opzicht. Op die manier kunt u heel veel onaangename contacten vermijden.

Er zijn veel geesten, maar niet elke geest is even aardig. Dat is net als die pastoor. Een heel goede man. Hij kwam in contact met een handelsreiziger. Die was ook een heel goede man. Maar de pastoor was altijd

bezig met 'laat ons bidden'. De handelsreiziger met moppen, en die waren altijd enigszins van toenemende steilte. De pastoor vond de handelsreiziger onuitstaanbaar en de ander hem. Niet omdat ze verkeerd waren, maar ze hadden geen contact met elkaar. Er was niet iets wat ze samen konden delen.

Wanneer u nu een geest ontmoet waarmee u alleen een bepaald gevoel en verder niets gemeen heeft, dan heeft dat geen zin. Kap dat af! Probeer u dan maar met iets anders bezig te houden. Ik wil niet zeggen dat u zoals de pastoor dan moet zeggen: Neemt u mij niet kwalijk, ik zit te brevieren. U zult ongetwijfeld wel een methode vinden om even af te nemen en weg te wapperen.

Denk niet dat alle geesten goed zijn. Een geest is nu eenmaal een entiteit net als een mens. U zult uzelf waarschijnlijk gek vinden, als u aanneemt dat alle mensen goed zijn. Waarom wordt dat van een geest dan wel verondersteld?

Anderen denken: geesten weten altijd meer dan wij. Dat is maar heel betrekkelijk. Een geest heeft zeker aardse kennis; die heeft hij voor een deel meegenomen. Hij zal misschien ook wat hebben bijgeleerd in de sferen. Maar in de sferen bestaan niet de verdere ontwikkelings- en controlemogelijkheden die men op aarde heeft. Er zal dus altijd een afwijken zijn tussen wat stoffelijk redelijk een ontwikkeling is en wat voor de geest een ontwikkeling is.

Een geest weet niet alles. Een geest kan niet alles. Benader een geest alstublieft als iemand aan wie u net als een gewoon mens vragen moogt stellen, aan wie u zekere eisen moogt stellen zolang dit geen onbeschaande eisen zijn. Onbeschaand is, als u naar een vreemde toegaat en zegt: Zeg, geef me eens een tientje. Iets wat tegenwoordig ook nog al eens voorkomt. Een heel gewone eis is, als u zegt: Als u zich eens voorstelt, dan kunnen we beter praten, dan weten we wie u bent. Dat is toch heel normaal. En als hij zegt: Ik wil dat niet doen, dan kunt u dat accepteren of verwerpen. Maar als hij iets beweert, dan moet u ook zeggen: Kunt u dat waarmaken? Als hij dat niet kan waarmaken, dan zult u er zelf eens over moeten nadenken welke fouten er eventueel in zitten, of zo er geen fouten in zitten wat het voor u betekent. De ander kan niet uitmaken wat u moet zeggen; dat moet u doen.

Dan is er nog iets: Geesten hebben kracht. Een geest kan soms gekke dingen doen net als de meeste mensen. Mensen hebben diezelfde kracht soms ook en meestal onder uitzonderlijke condities. Wij weten, dat in een bepaalde periode van de puberteit jongens zowel als meisjes telekinetische vermogens plegen te ontwikkelen. Komen ze nu onder grote spanning te staan, emotionele spanning vooral, dan komt die kracht naar buiten en krijgen we poltergeistverschijnselen.

U heeft die kracht ook, alleen bij u komt ze niet naar buiten. De geest heeft die kracht ook, alleen wordt ze meestal niet geuit behalve in zeer bijzondere omstandigheden. En dan zitten we al in de richting van de z.g. donkere-kamerséances. Daarvoor moet je altijd uitkijken, want op de kernis laten ze het je beter zien dan het in werkelijkheid meestal gepresteerd kan worden.

Dus realiseer u: als ik kracht nodig heb, moet ik eerst een beroep doen op mijzelf. Nooit eerst op de geest. Nooit tegen de geest zeggen: Doe jij dat even. Zeg: Ik heb de kracht, ik ga dat doen. Lukt het niet, dan kan ik tegen de geest zeggen: Help mij. En dan vloeien die krachten samen en kun je de gekste dingen voor elkaar brengen.

Spiritisme is heus niet een kwestie van: wij luisteren naar de boodschap die ons van gene zijde geworden. Het is een kwestie van leven. Je leeft met de wereld van de geest. Je leeft met allerlei verschijnselen om je heen waarvan een groot gedeelte niet stoffelijk is. Als je enig-

zins gevoelig bent daarvoor, is het logisch dat je dat inpast in je eigen leefpatroon. En als je nog een stap verder wilt gaan, dan is het nog logischer dat je een beroep probeert te doen eerst op die gave, de kwaliteit en die krachten, die in jezelf liggen om dan te proberen om vanuit de geest daarin verdere mogelijkheden te ontwikkelen.

Iemand heeft eens gezegd, dat het heel dom is om aan de Hell's Angels te vragen hoe je op de eenvoudigste manier bij het politiebureau komt. Ze helpen je dan meestal in de richting van het ziekenhuis.

Een geest, zonder dat je weet wie het is en zonder er rekening mee te houden wat voor soort geest het is, te vragen hoe je naar een bepaalde bestemming kunt komen is nog veel dwazer. Want in dit geval ontketen je krachten die je niet kunt overzien, die je pas nadien pleegt te bemerken en waardoor je in een situatie terecht komt waarin je helemaal geen raad meer weet.

Een geest moet eerst als harmonisch worden ervaren. Dit kan nooit liggen aan de naam welke die geest u geeft. Per slot van rekening, ik kan ook wel zeggen: Ik ben Thomas van Aquino, ik ben John Wayne of: ik ben Napoleon. Ik kan u zoveel vertellen. De naam zegt niets over hetgeen ik ben. Als u zich alleen met die voorstellingen bezighoudt, dan wordt u misleid. Probeer te kijken naar de essentie, naar de karakteristiek.

Kijk niet naar de naam die een entiteit zich aanmeet. Kijk naar de inhoud van haar boodschap, de methode van haar betoog. Kijk niet naar de voorstelling van hoogheid die wordt geproduceerd door de een of andere ontiteit die zich als een superengel manifesteert. Vraag u af: Hoe voel ik de uitstraling aan? Vraag u niet af: Wat kan die geest voor mij doen of ik voor die geest? Vraag u gewoon af: Hoe voel ik die uitstraling aan. Als u dan eerlijk en oprecht uitgaat van hetgeen u in uzelf als goed ervaart, dan zult u tot uw grote verbazing zien dat u als vanzelf selecteert. Uiterlijkheden die een geest vertoont, namen die hij geeft, voorstellingen die hij produceert hebben geen betekenis, tenzij ze controleerbaar zijn door een gevoel van harmonie dat, zonder verder op die tekenen te letten, tussen u en die entiteit ontstaat. Dat wil zeggen dat spiritisme in vele opzichten gevaarlijker is dan u denkt. Het betekent aan de andere kant dat het een bron kan zijn van begrip, van wetenschap, van ontwikkeling, van krachten en mogelijkheden die veel verder gaan dan u logisch zou kunnen verwachten of veronderstellen.

De wereld van het spiritisme is een onredelijke wereld. Het is een wereld die zich niet laat vangen in bepaalde omschrijvingen en vaste regels, daarvoor is ze te omvangrijk en teveel individueel bepaald. Maar u kunt, indien u rekening houdt met hetgeen ik u heb gezegd, uit de geest toch de juiste tip krijgen. U kunt aan de andere kant heel vaak ontdekken, of een geest voor u aanvaardbaar is. De beste belofte en de mooiste raad is gevaarlijk op het ogenblik, dat er niet eerst de innerlijke harmonie is, de innerlijke aanvaarding waardoor u voor uzelf licht en goed erkent.

Dan sluiten we deze les met een uitspraak die u nooit moogt vergeten: Een geest leeft in een andere wereld dan u. Daarom kan die geest nooit verantwoordelijkheid aanvaarden voor hetgeen u in uw wereld doet. Dat kunt u alleen zelf. Probeer dan ook nooit de geest aansprakelijk te stellen voor uw keuzen of daden. Dan pas zult u met die geest goed verder kunnen leven, zal voor u spiritisme niet een bedreiging zijn, maar een mogelijkheid tot verdere bewustwording en verdere ontplooiing van uw innerlijke persoonlijkheid, zo goed als ook een beter begrip voor uzelf en uw eigen wereld.

:--:--:

SLEUTELS

COOSMISCHE LERINGEN

mediamiek ontvangen en uitgegeven

door de „Orde der Verdraagzamen”

te 's-Gravenhage

MAANDBLAD.
(10 nrs per jaar)

I N H O U D.

NOVEMBER 1982.

28e jaargang.
Nummer 2.

FILOSOFISCHE ESOTERIE

Wie ben ik?

CI blz 13

De loop van groepsincarnaties

CI " 19

Zilver

CI " 24

WERELDONTWIKKELING

De tovenaars en de wonderen

CII " 15

Goena goena en voodoo

CII " 23

Geluk

CII " 27

Overname uit „SLEUTELS” slechts toegestaan na
schriftelijke toestemming van het bestuur der „O.D.V.”

FILOSOFISCHE ESOTERIE

LES II.

WIE BEN IK?

Dit klinkt een beetje vreemd, want iedereen denkt dat hij weet wie hij is. Wat je bent is meer dan alleen een naam en een vorm.

Als je doordringt tot je innerlijk, dan word je daar geconfronteerd met allerlei eigenaardige droomwerelden. Ga je nog verder, dan kom je in een soort wazigheid terecht die soms zelfs een licht in zich draagt en waarvan eigenlijk een omschrijving niet meer mogelijk is. Maar al die dingen ben je. Je kunt het betrekkelijk eenvoudig maken en dan zeg je: Een mens is eigenlijk een vorm waarin een geest leeft die in alle sferen ook thuishoort en in een groot aantal van die sferen waarschijnlijk bewust is. Maar dan weet je nog niets.

Als je een antwoord wilt geven op de vraag: wie ben ik? dan moet je in de eerste plaats menselijk redeneren en zeg je: ik ben een conglomeraat van ervaringen opgedaan in vele levens en in vele sferen. Deze alle tezamen hebben al datgene bepaald wat ik nu nastreef en ook datgene waar ik voor vrees.

De exponenten van hetgeen wij werkelijk zijn worden eigenlijk uitgedrukt in begeerten of bestrevingen aan de ene kant en angst en afkeer aan de andere kant. Die dingen zijn niet terecht; d.w.z. dat ze niet in een kosmisch verband zinvol zijn. Per slot van rekening, iemand die zich vijfmaal aan een kachel heeft gebrand, zal er de zesde keer een beetje bang voor zijn. Toch kan hij die kachel hard nodig hebben vooral als hij een polaire winter doormaakt. Maar die vrees is er nu eenmaal en daar kom je niet zo gemakkelijk over heen.

Iemand die vijf, zes keer dezelfde misère heeft doorgemaakt, heeft de voortekenen ervan leren kennen. Wanneer die voortekenen ook maar ergens in verschijning treden, dan is hij bang.

Zo zijn er ook zaken die je als aangenaam hebt leren ervaren. Misschien een blijk van genegenheid of een blijk van zekerheid, van geborgenheid. Zaken die je het gevoel geven dat alles goed gaat, dat je zelf alles in de hand hebt. Als je dat goed bekijkt, dan is het eigenlijk niet zo, maar je hebt vroeger een aantal belevissen gehad en je vergelijkt de omstandigheden van het heden met die herinneringen. Onbewust doe je dat vaak, maar je doet het. Het resultaat is, dat je stemming, maar ook de wijze waarop je de wereld beleeft, wordt bepaald door hetgeen je hebt ervaren. Tot zover zal waarschijnlijk geen psychotherapeut, geen psycholoog het met mij oneens zijn.

Nu kunnen we natuurlijk gaan zeuren over regressie naar vorige incarnaties. Ik zou dat liever buiten beschouwing laten. Het is een terugspoor-proces dat op zichzelf soms zinvol is, maar in de meeste gevallen

eigenlijk overbodig blijkt.

U heeft geleefd. In die levens heeft u in de stof een aantal ervaringen opgedaan. Die ervaringen blijven behouden; ze zijn deel geworden van uw geest. De geest projecteert die weer bij elke incarnatie naar de stof. Hierdoor ontstaan er een soort vooroordelen. Bepaalde zaken kun je aan, andere kun je niet aan. Bepaalde kwaliteiten in jezelf en in anderen schat je hoog. Andere daarentegen acht je verwerpelijk. Dat betekent, dat degene die je op dit ogenblik bent zeer sterk geconditioneerd is, niet alleen door de maatschappij waarin hij leeft of door zijn omgeving, maar wel degelijk ook door zijn voorgaande levens.

Nu denkt u waarschijnlijk: daar blijft het dan wel bij. Neen, er is nog veel meer. Want wij zijn deel van een kosmisch geheel. De vorige keer zijn wij daar al verder op door gegaan.

U behoort tot dezelfde kosmische kracht met al het andere. In die kracht zijn er een aantal manifestaties. Nu kun je die manifestaties goden noemen, maar je kunt ze ook kosmische krachten noemen, je zoudt ze zelfs kunnen definiëren als invloeden die de astroloog meent aan te treffen in een bepaald dierenriemteken.

Als je zo ervaring opdoet, dan krijg je een bepaalde voorkeur. Een voorkeur voor trillingen, voor bepaalde ervaringen of een afkeer van andere trillingen. Dat wil zeggen, dat je wordt geboren niet alleen door het toeval zonder meer, maar dat het ogenblik van de geboorte en de invloeden daarbij die een grote rol zullen spelen in je leven astrologisch bezien wel degelijk een rol spelen in de keuze van incarnatiemogelijkheid. Dat ze bewust of onbewust mede een rol spelen bij degenen waar je wordt geboren, maar ook voor dat deel van de wereld waar je wordt geboren.

Nu zult u zeggen: Heb ik al die dingen nodig om te weten wie ik ben? Misschien niet. Maar hoe kun je weten wie je bent, als je jezelf niet eens kunt begrijpen? Om jezelf te kunnen begrijpen moet je tevens kunnen teruggaan in jezelf tot tenminste een aanvaarding van al die onbewuste invloeden en capaciteiten (je behoeft ze niet eens naar voren te brengen) waardoor je gedrag in de wereld wordt bepaald. Want dat gedrag heeft wel degelijk betekenis.

Dan zegt u: Maakt dat dan zo'n groot verschil uit? Laten we maar weer een voorbeeld nemen.

Iemand is twee levens lang militair geweest. Het eerste leven misschien gewoon soldaat, het tweede leven is hij officier geworden en in dit leven begint hij weer aan een dergelijke loopbaan. Nu zal die man misschien niet bij het leger terecht komen. Het kan ook zijn dat hij bij de politie komt, in de godsdienst of ergens anders. Want het gaat niet om het leger, het gaat om een bepaalde structuur die hij voor zichzelf meent nodig te hebben. Het is zo iemand die zegt: Het enige dat goed is, dat is discipline, gehoorzaamheid. Ik moet mij aanpassen aan mijn meedelingen en als ik meerdere ben, moeten mijn minderen mij gehoorzamen. Of je dan generaal bent of sergeant, paus bent of monseigneur dat maakt niet veel uit. Je hebt die mentaliteit. Die mentaliteit kun je niet kwijt raken.

Er zijn mensen die zeggen: Je kunt iemand omturnen. Neen, je kunt hem niet echt omturnen. Je kunt iemand misschien zover krijgen dat hij op dezelfde manier waarop hij op het ogenblik een bepaalde discipline verdedigt, agressief wordt tegen die discipline en die gaat aanvallen. Maar dan doet hij het nog steeds vanuit een standpunt van meer of mindere gehoorzaamheid, disciplines, zelfbeheersing maar ook het beheersen van anderen.

Weten wie je bent betekent dus ook een beetje begrijpen dat zelfs de meningen die je hebt, de manier waarop je pleegt op te treden niet worden bepaald door de omstandigheden van het heven, maar ook door de voorkeuren die er eigenlijk van het begin af aan in je hebben gezeten.

Dat zijn de capaciteiten die vanuit de geest worden ingelegd en daardoor is dit voor jou op dit moment het juiste leven.

Het is heel vaak voor een mens moeilijk te aanvaarden dat zijn persoonlijkheid, zoals die zich op het ogenblik in de stof manifesteert, onvermijdelijk is. Hij denkt: ik moet mijzelf verbeteren. Maar je kunt jezelf niet echt verbeteren. Je kunt je gedrag veranderen, maar niet je persoonlijkheid. Te weten nu dat dit zinvol is, dat het voortvloeit uit het groeiproces dat je persoonlijk doormaakt is deel van een evolutie die langzaam maar zeker van leven tot leven je heeft gevoerd tot dit punt maar ook tot deze problemen, tot deze vastgelegde mentaliteit. Dat maakt het veel gemakkelijker om je wat los te maken van de rest van de wereld, om te zien dat die dingen vooral voor jezelf gelden en niet voor ieder ander evenzeer.

Het is moeilijk, dat geef ik graag toe. Maar de vraag: wie ben ik? kun je nu eenmaal niet beantwoorden door te zeggen: Ik heet Piet Jansen. Ik werk daar en daar, ik geloof dat en dat en ik doe zus en zo. Want daarmee heb je wel je ogenblikkelijke toestand omschreven, maar wat je buiten beschouwing hebt gelaten dat zijn de werkelijke drijfveren waardoor je in dit leven bent gekomen, waardoor deze uiterlijke persoonlijkheid werd aangenomen en waaruit ook de ervaring zal voortkomen die specifiek voor jou belangrijk kan zijn.

Er zijn heel veel visies in deze wereld waarmee men juist de onveranderlijkheid van de persoonlijkheid, het langzame groeiproces door vele levens heen probeert te verwerken. Dat is begrijpelijk. Als je de tijd hebt, als je weet: waar ik in dit leven faal dat kan ik in een volgend leven corrigeren, ach, dan ben je misschien niet zo gehoorzaam. Dan denk je toch een beetje van je eigen kant uit en houd je wat minder rekening met hetgeen anderen nu toevallig god vinden.

Ik kan begrijpen dat er vele leerstellingen zijn die daar tegen zijn. Zelfs esoterische scholen zijn erbij die absoluut ontkennen dat je eerst jezelf moet zijn. Ze willen je wel jezelf laten ontdekken maar alleen binnen een kader dat door de groepering wordt goedgekeurd. Dat is natuurlijk onzin. Je kunt evengoed zeggen: Je bent nu wel een varken, maar het enige dat je van jezelf moogt zien is je staart mooi gekruld, sierlijk. Maar de rest is nog steeds een varken en het slobbert nog. Het is niet alleen wat wij uiten, het is wat we zijn waardoor ons weten wordt bepaald.

Nu zou ik graag een korte schets geven van een mogelijk ontwikkelingsproces. Alleen maar ter verduidelijking.

Iemand is in het begin ergens op een wereld terecht gekomen die niet de aarde was. Hij heeft daar misschien een tijdje de uitstraling gevoeld van werkende vulkanen of hij heeft zich beziggehouden met de omloop van de wateren. Hij is misschien betrokken geweest bij het gebeuren in een atmosfeer. Vandaaruit heeft hij besloten dat hij die ongebondenheid niet zonder meer kan aanvaarden. Hij wil weten wat het betekent.

Stel, dat die planeet geen leven meer draagt. Hij gaat verder op zoek en komt terecht op de aarde. Op de aarde wordt hij een plant. Hij ervaart nu de invloeden waarvan hij eens deel is geweest a.h.w. van de andere kant. Hij beleeft ze nu als iemand die ze nodig heeft, maar die er gelijktijdig door geteisterd kan worden. Hij heeft nu een beter begrip gekregen van de elementen als ook van de betekenis die ze kunnen hebben op plantaardig vlak. Misschien dat hij dat een paar keren herhaalt, misschien ook niet.

Er zijn mensen die eens een grasplantje zijn geweest en die de volgende keer een vogel zijn of een ander dier. Anderen groeien heel langzaam van een stukje onkruid via een struik naar een boom die honderden jaren staat. Dat op zichzelf betekent alleen maar dat je meer tijd nodig hebt om iets in je persoonlijkheid te integreren om dat begrip op te bouwen. Je wordt dan dier.

Als dier heb je te maken met beweeglijkheid. Je gaat nu ook zien dat het plantenleven weer een bepaalde wisselwerking heeft met ander leven. Je wordt a.h.w. ingeschakeld in een voortdurend proces van leven en sterven. Ik weet wel dat de mens dat vaak ontkent, maar dat komt omdat hij bang is voor de dood. Hij is bang voor de dood omdat hij duister en uitblissing verkeerd associeert met het wegvallen van het lichaam.

Zo'n dier heeft ook bepaalde ervaringen in twee of drie vormen, misschien zelfs meer en wordt dan mens. Dan zal die mens eerst worden geconfronteerd met dierlijke factoren in het mens-zijn, dat is duidelijk, want dat zijn zijn ervaringsdrijfveren. Al het andere is een aanvulling.

Vanuit die aanvulling komt hij tot een beter begrip van geestelijke of ideële betekenissen. Hij zal vanuit het absoluut materie-gebonden zijn zich ontplooiën in de richting van een meer abstract beleven en denken. En dan incarneert hij weer. Zo gaat het door. Elke keer wanneer er een incarnatie is geweest, is er een rustpoze.

Die rustpoze is niet omschrijfbaar in stoffelijke termen. Als je die vergelijkenderwijs probeert uit te drukken, dan komen we bij allerlei begrippen die we al kennen, zoals eerst Schemerland, rusten, ontwaken in Zomerland. In Zomerland leren om te leven, daarna vanuit Zomerland gaan werken en leren tegelijk. Misschien nog naar een hogere sfeer gaan totdat je vastloopt.

Vergeet echter één ding niet; Dat wat u bent wordt bepaald door de ervaringen die u heeft opgedaan. Uw leven in de sferen is alleen het in details uitwerken van datgene wat u persoonlijk al als inhoud aan ervaring, aan begrip, aan harmonie en disharmonie heeft verworven. Het is dus a.h.w. een bevestiging van wat je bent geweest en gelijktijdig een juister begrip, een betere afstemming waardoor je beter zult kunnen bepalen wat je kunt zijn.

Stel, dat de laatste incarnatie in ons verhaal terecht komt in de huidige tijd. Dan is de vraag gewoon: Hoe denk je? Wat is je instinct, zeggen ze dan. Maar wie denkt dat alles wat instinct is zuiver stoffelijk is, die stinkt er lelijk in zo nu en dan. Want er zijn heel veel instincten die niet stoffelijk zijn omdat ze vanuit het onderbewuste en in feite vanuit de geest worden gereguleerd.

Er zijn mensen bij die kunnen zich alleen voorstellen dat ze als een organisch geheel leven met anderen. Dat kunnen wezens zijn die in dierlijke vorm in kudden, in roedels gejaagd of gegraasd hebben. Misschien zelfs entiteiten die heel sterk zijn beïnvloed door een insecten-incarnatie in een wespengemeenschap, een bijengemeenschap of een mierengemeenschap. Als je daarentegen behoort tot de soorten die hoofdzakelijk jagen (je bent misschien een tijger geweest of een arend, desnoods een winterkoninkje), dan behoort je tot soorten die sterk territoriumgebonden zijn, maar die gelijktijdig een zeer beperkte gezelschapszin hebben.

Als je dan op aarde gaat leven, zul je dus anarchistisch zijn ingesteld of sterk egoïstisch: wat in de wereld gebeurt dat interesseert mij niet als het mij maar goed gaat. Dan zegt men: Het is toch verschrikkelijk dat er mensen zijn die zo denken.

Als je weet wie je bent, dan weet je dat het bijna onvermijdelijk is en dat je nooit kunt proberen die mentaliteit te veranderen hetzij in jezelf hetzij in een ander. Het enige dat je kunt doen is de toepassing van deze in het "ik" nu eenmaal vastgelegde waarden een beetje veranderen. Dus, wie ben ik is niet alleen maar een kwestie van: wie zou ik willen zijn of: hoe zie ik mijzelf? Het is ook een vraag: door welke drijfveren functioneer ik eigenlijk?

Dan is het natuurlijk ook heel prettig als we alleen maar bezig zijn met incarnaties. U heeft behoort tot een geestelijke gemeenschap. Een geestelijke gemeenschap betekent een aantal banden die voor u blijven bestaan. Dat zijn de z.g. harmonissen. Een sterke harmonische impliceert

dat een eenmaal ontstane binding op geestelijk niveau ook wordt gecontinueerd, wanneer degenen die daartoe behoren in verschillende werelden verder bestaan.

U heeft dus een bepaald deel van de geest waarmee u harmonisch bent en dat op u inwerkt, dat voor u spreekt. Dat is niet voor ieder een hetzelfde. U kunt dus niet verwachten dat datgene wat voor u geestelijk werkzaam is voor een ander precies zo zal werken. Dat kan eenvoudig niet. Als dat zou gebeuren, dan zou dat een grote zeldzaamheid zijn.

De regels van de materie, de herhaalbaarheid van de feiten blijken niet te bestaan, als wij ons bezighouden met de z.g. paranormale mogelijkheden van de mens. Als we eerlijk zijn, dan geldt dat ook niet helemaal t.a.v. de gedrevenheden van de mens of zoals we het zeggen: het "ik" en de onbewuste factoren.

Deze harmonieën kunnen ook bestaan tussen een aantal entiteiten die gelijktijdig of ongeveer gelijktijdig op aarde geïncarneerd zijn. Dan is er een sterke wisselwerking, die in een geestelijke wereld heeft bestaan en misschien daar vóór in de stof. Als we kijken waar de basis ligt, dan bevindt deze zich meestal in een stoffelijke sfeer; dus een stofwereld zoals de uwe. Hier komt men tot een zodanig aantal vergelijkbare belevingen dat men eenzelfde vordering maakt. Is er oorspronkelijk een mate van harmonie bij de incarnerende geesten aanwezig geweest - ook al werd deze niet beseft - dan wordt ze op aarde bevestigd en ontstaan er wat men noemt de groepsincarnaties. Om te weten wie je bent, moet je ook dit beseffen.

Een groepsincarnatie houdt namelijk in dat er een aantal mensen zijn met wie het op de een of andere manier klikt, waarmee je contact hebt en niet eens weet waarom, waardoor je je getrokken voelt tot bepaalde bewegingen. Niet om hetgeen ze pretenderen te zijn, maar om de mensen die erin zitten. Hier is een aantrekkingskracht en die zal zeer zeker, als het om belevingen gaat een grote invloed hebben. Maar het betekent ook dat u, gezien een vergelijkbare achtergrond met tenminste één incarnatie, ongeveer vergelijkbare belangen heeft bij uw incarnatie in deze wereld. Die onbewuste impulsen die uw stoffelijke persoonlijkheid zo sterk beïnvloeden en die vanuit de geest geprojecteerd zijn, zijn dan ook vergelijkbaar. Dit houdt in dat samenwerking mogelijk wordt zonder dat er verder een reële band aanwezig is.

Een groepsincarnatie, dat moet ik er nog bij zeggen, kan zich een lange tijd herhalen. Wij weten dat er b.v. Atlantische groepen zijn die op het ogenblik aan hun 7e of 8e groepsincarnatie bezig zijn. Het houdt niet in dat er tussendoor niet een aantal van die mensen ook nog eens afzonderlijk geïncarneerd kan zijn geweest, maar ze komen kennelijk steeds weer terug in een milieu waar juist die oude Atlantiërs eenmaal geïncarneerd zijn. Je wordt aangetrokken tot een milieu waartoe je in feite eigenlijk reeds behoort.

De waarde van dit milieu wordt dan bepaald door de mogelijkheden die de wereld geeft. Je kunt net zo goed vanuit het standpunt van die wereld crimineel zijn als hoogverheven, buitengewoon wetenschappelijk of zeer verstandig. Dat ligt maar aan de inhoud die de groep heeft. De maatschappij zorgt voor de beoordeling. De groep echter voor de wisselwerking en de wederkerige versterking.

Wil je weten wie je bent, dan moet je je eens afvragen in welke kringen je je beweegt. Kijk gewoon naar de kwaliteiten die daar steeds op de voorgrond komen. Zeg dan niet tegen jezelf dat je nu bezig bent met de idealen, maar kijk gewoon naar de mensen. Hierdoor word je je bewust van datgene waartoe je je aangetrokken voelt.

Je zult in vele gevallen zien dat je je meer aangetrokken voelt tot de mensen dan tot de problemen waaraan je dan gezamenlijk iets probeert te doen. Dat kan erg belangrijk zijn. Hierdoor word je je bewust van de kwa-

...noodig dat
...liteiten die je bezit.

Juist deze groepsincarnaties zijn in deze tijd talrijk zodat heel wat mensen de mogelijkheid hebben om alleen reeds aan degenen met wie ze omgaan te zien wat ze zelf een beetje zijn. Daarbij zie je dan niet alleen maar stoffelijke kwaliteiten. Als je iets verder kijkt, dan zie je dat er een gemeenschappelijke geestelijke achtergrond moet zijn.

Doordringen tot de kern van je eigen wezen is prima, maar als je geen vergelijkingsmateriaal hebt, dan kom je nergens als mens. Wil je weten wie je bent, dan moet je eerst kijken: waar is het vergelijkingsmateriaal? Dat materiaal kun je vooral vinden in die harmonieën welke uit een onbewuste drang voor jou op deze wereld steeds weer ontstaan. Dan gaat het niet om de uiting ervan. Het gaat er dus niet om, of je loopt te demonstreren of dat je gezamenlijk een sleutelclub hebt of misschien gezamenlijk hetzelfde geloof nastreeft en binnen dat geloof een bepaald groepje bent gaan vormen. Al die dingen zijn secundair. Het gaat om de relatie van mens tot mens; het binnen de groep behoren.

Kijk naar de persoonlijkheden en probeer ze een beetje eerlijk te bezien. U zult zien welke drijfveren er ook in u bestaan, wat uw attracties zijn, wat hetgeen is dat u afwijst. Om het weer in een paar eenvoudige regels te gieten:

1. Het 'wie ben ik' is nooit te beantwoorden door alleen jezelf te bestuderen. Je kunt jezelf alleen herkennen door de waardeningen, de relaties die in de wereld rond je bestaan en die voor jou op dit moment reëel en beseftbaar zijn.
2. Ik zal als entiteit altijd mede worden bepaald in elke manifestatie en ook incarnatie door de voor mij bestaande harmonieën. Zoekend naar datgene waarmee ik mij in de wereld harmonisch gevoel, zal ik kunnen beseffen wat mij drijft. Hierdoor kom ik nader tot de bepaling van mijn eigen kwaliteiten en - als ik eerlijk ben - tot een juister begrip van datgene wat zich achter mijn uiterlijke persoonlijkheid verbergt.
3. Al wat de wereld bevat is op dit ogenblik voor mij als mens bepalend. Ik kan niet rekening houden met geestelijke waarden, stromingen, tendensen of abstracties. Ik heb te maken met de feiten. Om te weten hoe ik reageer op de feiten moet ik nagaan hoe ik zelf de feiten verwerk en welke feiten ik zelf creëer. Daaruit kan ik wederom een aantal conclusies trekken t.a.v. mijn persoonlijkheid en mijn inhoud.

Juist door deze dingen te leren onderscheiden en daarmee mijn eigen harmonieën en disharmonieën in deze wereld althans redelijk te omschrijven wordt het gemakkelijker om door te dringen in de wereld van halve dromen en fantasieën die gelegen is in het innerlijk tussen de innerlijke werkelijkheid en datgene wat je stoffelijk meent te zijn. Je kunt dan een groot aantal van die dromen herkennen voor wat ze zijn en terzijde schuiven. En dan zul je uit de vaagheid gemakkelijker een innerlijk licht vinden. Dan zal er een ogenblik voor je kunnen komen dat je zegt: Ja, ik ben dit alles en waarschijnlijk nog veel meer. Maar in de eerste plaats ben ik toch een verlengstuk van deze kracht die in mij is.

Hierdoor ontsnap je aan het gevoel van eindigheid, aan het gevoel van lotsgebondenheid zonder meer. Hierdoor rechtvaardig je meer van hetgeen je bent en doet aan de ene kant en beseft je duidelijker waar je faalt t.a.v. jezelf aan de andere kant.

Een mens, die wil weten wie hij is, moet bereid zijn te leven zoals hij is. En dat is niet alleen maar een kwestie van de dingen doen, maar ook beseffen waarom je ze doet.

De volgende keer zullen we ongetwijfeld op deze punten nog verder moeten voortborduren. Want het gaat er niet alleen om: wat ben ik?

wie ben ik? Maar zelfs om vragen als: waar ben ik?

Besef, dat uw wereldbeeld maar een zeer onvolledig deel is van de werkelijkheid waarin u verkeert.

Besef, dat al datgene wat voor u beslissend is eigenlijk maar een conclusie is, getrokken uit een zeer klein aantal gegevens die u uit de grote veelheid van gegevens heeft kunnen waarnemen. Door op deze manier op te bouwen is het mogelijk esoterisch bewust te worden zonder daardoor uzelf los te maken van hetgeen u bent, u los te maken van de wereld waartoe u behoort.

x U zei: je bent een verlengstuk van de kracht in je. Ben je niet een uiting van de kracht in je?

- Dan zou je alleen projectie zijn. U bent niet alleen projectie, want de kracht in u is datgene wat u ook mogelijk maakt nu te zijn. Anders zou u namelijk niet als bezielende factor kunnen optreden in een lichaam. Daarom is het beter uit te gaan van het standpunt dat we geen projectie zijn, maar dat we deel zijn van de kracht, een verlengstuk.

x Als er een ervaring op je afkomt, dan word je daar bang voor, want je weet dat de uitingen ervan niet aangenaam zijn. Is dat niet een waarschuwing tegen de verkeerde instelling?

- Zeer in het algemeen gezegd: De conditioneringen die stoffelijk zijn kun je overwinnen. De conditioneringen die voortkomen uit het totaal van je bestaan, dus niet alleen uit dit stoffelijke leven, kun je niet corrigeren. Maar zelfs als je die correctie op aarde zou willen aanbrengen, dan is het nog de vraag in hoeverre die conditionering is voortgeschreden. Als ze namelijk te ver is voortgeschreden, kun je de fout wel erkennen, maar je kunt - meestal op het belangrijke ogenblik - de reactie niet zodanig beheersen dat ze volgens je besef juist is. Je handelt dan volgens je instinct juist.

-:-

DE LOOP VAN GROEPSINCARNATIES.

Wat groepsincarnaties zijn weet u zo langzamerhand wel. Dat is in het eerste deel uitgelegd. Maar wat u misschien niet weet is dat hierdoor allerlei werkingen heel sterk worden bepaald op aarde.

Er zijn b.v. groepen uit Atlantis. Dat zijn heel verschillende groepen. Wij kennen de groep: de vorsten. Er waren tien rijken en tien potentaten om niet te zeggen despoten. Deze despoten waren eigenlijk in de eerste plaats krijgsheren en regeerders. Zij waren dus erg geïnteresseerd in de militaire ontwikkeling. Deze groep kunnen we later terugvinden in Egypte; reïncarnatie. Wat waren het? Het waren allemaal militairen: militaire gouverneurs, generaals, legeraanvoerders.

Er waren ook priesters. De priesters van Atlantis waren in twee klassen in te delen. Er was één groep bij die zich vooral bezighield met macht en het bouwen van mooie tempels en wat dies meer zij.

Nu is het vreemde, dat wij deze groep terugvinden eerst in de buurt van de Famir (het dak der wereld), daarna in het boven-Egyptische rijk. Niet in het beneden-Egyptische rijk waar ze de mooiste bouwwerken hebben gemaakt. Neen, in het boven-Egyptische. Als we nog verder gaan kijken, dan

blijken ze ook nog op te duiken op een gegeven ogenblik in Griekenland in de tijd van het tweede Byzantijnse rijk. We vinden ze ook nog eens terug aan het einde van de heerschappij van de Karolingers, in de middeleeuwen. Daarna komen ze nog eens naar voren, vreemd genoeg, in ongeveer 1800. Daar tussen hebben ze natuurlijk ook wel wat gedaan. Sommige van hen zijn in deze tijd alweer geïncarneerd waarbij ze zich ineens weer hebben ontwikkeld tot kerkelijke potentaten en politici.

Dan was er ook een groep die we de Witte Priesters noemen. Deze Atlantische groep maakte andere incarnatiecycli door. Wij zien dat deze een heel grote rol hebben gespeeld in het priesterschap in bepaalde delen van Zuid-Amerika. Ze vormden daar de positieve kant.

Wij zien dat ze in de druïdische geloofsvorm een heel belangrijk aandeel hebben gehad, meestal als de z.g. ingewijden. Wij zien dat ze zelfs bij de Vikings hier en daar voorkwamen. Wij zien dat ze zelfs in midden-Europa en in Egypte optraden, maar in veel mindere mate en alleen in heel kleine groepjes.

Als je dan kijkt zo rond 1200 tot 1400, dan zie je ze ineens in heel grote aantallen werken in China. Je zoudt er dus uit kunnen afleiden dat dergelijke groepen eigenlijk getrokken worden naar die plaatsen waar ze de beste mogelijkheid zien om volgens hun eigen instelling verder te leven en verder te werken.

Als u naar Nederland kijkt in deze dagen, dan is het bijna niet te geloven als u de bevolking bekijkt. Wist u dat er in Nederland op het ogenblik een groep indianen is geïncarneerd? Dan bedoel ik Amerikaanse indianen. Wat wij daar ook terugvinden zijn hele groepen die uit de Italiaanse Renaissance stammen en elkaar daar hebben ontmoet en gekend.

Vreemd genoeg zien we ook zowel in Duitsland als in Nederland een grote incarnatiegroep die elkaar hebben ontmoet in de Alexandrijnse periode; de tijd van Alexandrië voordat de bibliotheek werd vernietigd. Je kunt dus zeggen dat een volk een bepaalde mentaliteit heeft en bepaalde groepen aantrekt. Maar dan moeten ze daar ook anders zijn.

Als ik probeer om b.v. de Witte Priesters te volgen, dan kom ik tot de conclusie dat zij eigenlijk in het begin tamelijk hard zijn. Ze zijn heus niet zo lief en vriendelijk, heus niet zo mooi en ingewijd als u zoudt willen, maar ze leren daar kennelijk veel van. En elke keer wanneer ze terugkomen, zijn ze iets zachter geworden maar gelijktijdig ook rechtlijneriger in hun filosofie, in hun denken.

Als ze dan eindelijk in China zijn, dan blijkt ineens dat ze filosofen zijn, dat ze zich daar bezighouden met de juiste weg van leven en al dat soort dingen. Wanneer zij in deze tijd terugkomen waar moeten wij ze dan zoeken? Waarschijnlijk niet bij degenen die grote bewegingen stichten. Ik denk dat ze daaraan zullen zijn ontgroeid. Ik denk dat degenen van die groepen die in deze tijd incarneren of nog zullen incarneren zich voornamelijk zullen bezighouden met vereenvoudiging; een soort terug naar de eenvoud van het beseffen: maak de dingen niet ingewikkeld.

Bij de krijgsheren zien wij dat ook. In het begin gingen ze uit van de persoonlijke moed. Maar langzamerhand hebben ze moed voor een gedeelte ingeruild voor macht. Wat eens voor hen het waarmaken was van een rijk, dat hebben ze voor een deel ingeruild voor avontuur.

Er zijn Amerikaanse generaals die eens aan het hoofd hebben gestaan van Egyptische ruitery. En als je dan kijkt, zeg je: Ik zie toch nog wel iets van die mentaliteit terug. Maar die mensen hebben dan wel een heel stel gelijk gezindten. Die clan (dat is het eigenlijk) vormt dan economisch, sociaal een heel bepaalde stuwkracht in de maatschappij.

Kijken wij naar de duistere priesters, de intriganten, dan zeggen we: Waar komen die nu allemaal terecht? Dan blijkt, dat ze vooral daar terecht komen waar je lekker kunt intrigeren. Dat zijn geen mensen die elkaar alleen maar de bal toespelen. Integendeel, samen vechten ze tegen de wereld

en ondertussen proberen ze elkaar de das om te doen, misschien omdat ze denken er meer als heer uit te zien.

Nu is er een groep die in deze tijd weer incarneert. Het zijn over het algemeen nog jonge kinderen en er zijn nog een aantal op komst; die zijn nog niet geboren. Deze behoorde eigenlijk tot degenen die in Atlantis alleen heeft bestaan als een beperkte kaste. Dat waren de wetenschappers, de technici. Ze ressorteerden in die tijd wel onder de tempel, maar ze waren qua leven, qua denken heel afzonderlijke mensen. Als je nu nagaat welke kant die zijn uitgegaan, dan zie je met verbazing dat deze mensen in plaats van wetenschappelijk verder te gaan (dat hebben alleen de onbekwamen gedaan) zijn verder gegaan in de combinatie van geestelijke wetenschappen met stoffelijke wetenschappen. Ze maakten b.v. een aardig deel uit van de z.g. magische priesters in Babylon. Ook in Egypte zijn ze geweest. Wij hebben ze ook aan de Ganges en aan de Indus kunnen vinden.

Als we kijken naar wat ze in Europa zijn geweest, dan blijkt dat er een tijd was dat zo'n groep is geïncarneerd die hoofdzakelijk bestond uit wat we dan toch alchemisten moeten noemen; mensen die geesteswetenschap en stoffelijke wetenschap op een vreemde manier met elkaar hebben gecombineerd.

Dan vinden wij ze nog eens terug in bepaalde Loges. Dat is dan in 1700 tot 1800. Daar ontwikkelen ze reeds allerlei denkbeelden die vooruit lopen op de wetenschap. Ze zijn b.v. eerder met psychologische inzichten bezig dan Freud. Ze zijn eerder bezig met inzichten t.a.v. materiële ontwikkelingen dan de meeste wetenschappelijk erkende coryfeeën van die dagen.

Zij vinden nieuwe wegen in geneeskunde. Zij vinden nieuwe wegen in de techniek. En als je kijkt waar het om gaat, dan blijkt het bijna een internationaal groepje mensen te zijn die elk voor zich bezig is met ontdekken, met experimenteren en die hun kracht ontleen aan het onderling uitwisselen van gegevens.

Wanneer die entiteiten weer geboren worden, dan vermoed ik dat die neiging tot synthese groter zal worden. Het zou voor de toekomst betekenen dat de incarnatie van een dergelijke groep een groot aantal omwentelingen tot stand zal brengen, niet alleen in de wetenschap maar ook in de benadering van de mensheid vanuit de wetenschap. Groepsincarnaties zijn dus buitengewoon interessant en belangrijk.

Nu is het duidelijk, dat een groep nooit kan bestaan uit een aantal entiteiten die een vast programma hebben. Er is b.v. een van de Witte Priesters geweest die ook nog een hele tijd ergens aan de oostkust van zuidelijk Afrika een geestelijke leider, een magiër, is geweest. Er is een ander geweest die vreemd genoeg een tijd koning is geweest in de gebieden van Abessynië en een deel van Egypte. Zij hebben allemaal een stempel achtergelaten. Maar hun deel-incarnatie (het als eenling incarneren) heeft niet kunnen voorkomen dat ze altijd weer tot de groep werden teruggetrokken en dat zij met die groep zijn verder gegaan. Daarom zou je bij een groepsincarnatie kunnen zeggen dat zo'n groep wordt gevormd door mensen met een aantal gemeenschappelijke belevingen plus een gemeenschappelijke belangstelling. Hun geestelijke instelling als groep is bepalend voor de wijze waarop ze voortdurend weer samen incarneren.

Realiseer u eens hoeveel dingen zich in de historie steeds weer herhalen. Speculanten in woningen? Die zitten heus niet alleen in Nederland en in Amsterdam. Die kunnen we ook vinden in Rome in de tijd van 120 v. Chr. tot 80 n. Chr. Kamerverhuurders? Uitbuiters waren er ook. Bouwers van onbewoonbare woningen? Die hadden ze heus niet alleen hier en daar in de middeleeuwen en in de industriële gebieden in 1850.

Ze waren er ook in de Romeinse tijd, zelfs tot voorbij het verval van Rome. Diezelfde zien we ook als bouwers optreden in landen als India, maar altijd bij stedelijke agglomeraties. Altijd herhalingen.

Dan moeten we ons afvragen: wat zit er op het ogenblik in Nederland? De indianen heb ik al genoemd. Dat zijn de mensen die nog steeds denken dat je met agressiviteit en luid schreeuwen je betekenis voor de goden en voor de wereld verhoogt. Er zijn er heel wat van, maar de meesten zijn meelopers. Er is zo'n groepje dat activistisch is.

Dan hebben we op het ogenblik in Nederland een nogal belangrijke groep waarin hoofdzakelijk de Spaanse en Italiaanse incarnatiegroepjes een rol spelen. Die groepjes zijn niet zo heel groot. Ik denk aan ongeveer een paar duizend. We zien dat de Spaanse groep zich vooral bezighoudt met de vroomheid in vele opzichten. Ik zou zeggen, dat zijn de mensen die de Here in hun mond nemen en niet alleen maar op de deur schrijven in het restaurant. Deze mensen zijn voortdurend bezig om anderen te bekeren en te betuttelen. Dat is geen wonder, want een groot gedeelte van hen heeft een rol gespeeld bij de Inquisitie. Je zoudt kunnen zeggen: de prehistorische Opus Dei.

De Italianen daarentegen die hier zijn geïncarneerd blijken voor een groot gedeelte afkomstig te zijn uit steden als Turijn, Milaan, Verona. Deze mensen hebben over het algemeen direct of indirect een rol gespeeld bij kunst. Zij hebben in de Renaissance deel gehad aan de cultuur van die tijd; uitvoerend of misschien alleen als toeschouwer en genietter. Ze waren sterk beroerd door dit gebeuren.

Als je die nu in Nederland terugziet, dan blijkt dat ze een zeer scherpzinnige kunst-appreciatie hebben met sterke voorkeuren. Je ziet, dat ze in hun persoonlijk handelen en denken een beetje vrij-geesten zijn (dat ligt ook in die tijd) dat ze daarentegen zeer besliste opvattingen hebben t.a.v. wat kan en wat niet kan (ook in hun tijd natuurlijk) en daarnaast dat ze nog wel eens de neiging hebben tot vendetta. Als ze zich eenmaal gekrenkt voelen, dan kost het hen vaak heel veel moeite om dat niet terug te doen.

Deze groep zien we overal verdeeld. Je kunt ze vinden onder de kunstenaars, onder de politici, onder de handelslieden. Maar ze hebben allemaal ergens dat artistieke, dat niet helemaal rationele en daarbij toch die gebondenheid aan schoonheid in hetgeen ze doen. Ze proberen alles een eigen vorm te geven.

Die mensen zijn belangrijker dan je zoudt denken, omdat ze zich losmaken van de vaste structuur. Ze zijn geneigd tot wat improvisatie en dat is erg belangrijk.

Als ik nog verder kijk, dan zie ik in Nederland nog een paar groepjes die voor een deel uit midden-Afrika zijn geïncarneerd. We hebben vreemd genoeg op het ogenblik ook een aantal incarnatiegroepen vooral uit noord Azië in de richting van Korea, Mongolië en buiten-Mongolië. Deze groepen zijn ontzettend gebonden aan vaste wetten. Dat komt omdat in hun bestaan, dat betrekkelijk los was in die dagen, een vast gezag en een vaste regel erg begeerlijk waren. Daarin vonden ze hun mogelijkheid tot zelfbevestiging en de mogelijkheid om zekerheid voor zichzelf te verwerven.

Als je naar die mensen kijkt, dan zul je ze vinden, ik wil niet zeggen als ambtenaren dat zou te gek zijn, maar als de toepassers van regels en wetten. Het kunnen net zo goed accountants zijn als hoge ambtenaren van Waterstaat. Het is de gebondenheid van deze mensen aan de regel, dit zich voortdurend beroepen op een vastheid waardoor ze hun eigen belangrijkheid bevestigd zien en gelijktijdig toch ook weer hun oude angsten voor bedreiging kunnen afweren door die voorschriften. Deze mensen maken in Nederland ook een belangrijke incarnatiegroep uit. Ik denk dat, als je ze allemaal gaat tellen, je gauw komt tot een kwart miljoen.

Zeker, er zijn ook nieuwe incarnaties bij. Dat zijn entiteiten die misschien wel vele malen geïncarneerd zijn, maar nooit in een groep zijn terecht gekomen. Er zijn in Nederland zelfs wat dierlijke incarnaties bij. Maar die vind je overal op de wereld.

Het belangrijke is eigenlijk, dat die groepen door hun geneigdheid de structuur van een maatschappij mede bepalen, maar ook de wijze waarop een geloof wordt verkondigd, waarop een geloof wordt beleefd. Zij zijn degenen die door hun groepsachtergronden zonder het zelfs te beseffen anderen beperken en conditioneren. Hoe vrijer de groep is die incarneert des te meer ze voor anderen ook vrijheid betekent. Hoe meer de groep zelf in het verleden is belaagd door problemen of angsten, des te groter de angst dat ze die problemen en angsten nu weer gaat voelen en erkennen. En vervolgens, zonder te beseffen dat ze elkaar ooit hebben gekend, komt tot een samenwerking om die gevaren terzijde te schuiven.

Daarmee heb ik aangetoond dat groepsincarnaties buitengewoon belangrijk kunnen zijn, omdat ze niet alleen invloed hebben op een geestelijk niveau, maar werkelijk mede bepalend zijn zelfs voor internationale relaties, voor sociale structuur, voor economische ontwikkeling en al die dingen meer.

Nu zit u zich af te vragen na dit alles vernomen te hebben: Bij welke groep hoor ik dan? Wij kunnen daerover natuurlijk geen definitieve uitspraak doen, dat zou een beetje te ver gaan. Maar als ik kijk naar het merendeel van de reacties die ik bij de Orde tegenkom, dan geloof ik dat velen zullen behoren tot de Italiaanse groep, dat er nogal een aantal incarnaties bij zijn waarschijnlijk uit de Egyptische en mogelijk vóór die tijd uit de Atlantische periode. Ook die voelen zich aangetrokken. Daarnaast hebben we nogal een stevig stelletje middeleeuwen die waarschijnlijk van Zwitserse of Oost-Franse invloed zijn. Deze groepen hebben allemaal de behoefte om een zekere vrijheid te ervaren. Tevens hebben ze behoefte aan denkbeelden waarmee ze kunnen werken en nog een soort schoonheid waardoor ze zichzelf ondanks alles even kunnen vergeten. Die kwaliteiten komen we bij de Orde ontzettend veel tegen. Dus lijkt het mij toe dat wij in de genoemde groepen wel het merendeel van degenen zullen aantreffen die zich nu bij de Orde thuisvoelen.

Dat is ook weer iets vreemds. De Orde is in zekere zin conditionerend. Niet dat zij u iets oplegt, maar zij helpt u wel om op een bepaalde manier te denken, te voelen. Zij helpt u soms zelfs om uw problemen op een andere manier te benaderen of te zien. Het gevolg is, dat er in de Orde, ondanks alle onverdraagzaamheid die aan een Orde der Verdraagzamen eigen schijnt te zijn, toch banden ontstaan. Er ontstaat dus ook weer een soort groepsbewustzijn.

Nu is de Orde in Nederland betrekkelijk klein, maar ze is internationaal. Wij werken in vele andere landen onder een andere naam. Zou het dan vreemd zijn te veronderstellen dat misschien over een 500 jaar of misschien eerder er ineens een incarnatiecyclus is waarin een groep van de O.D.V. op aarde terugkomt. En dan niet om de verdraagzaamheid te prediken, maar om gewoon die nieuwe benadering van het leven, die dan in de sferen nog verder is uitgewerkt, op aarde te manifesteren. Daarom is het interessant je bezig te houden met de mogelijkheid van groepsincarnatie. Het is niet alleen wat het verleden is geweest en wat nu inwerkt op de verschillende landen.

Wist u dat vele diplomaten die op het ogenblik in de Ver. Staten werkzaam zijn betrekkelijk snelle reïncarnaties zijn van de eerste mensen die westwaarts zijn getrokken? Nou, dat waren ook niet zulke schurken en cowboys zoals u zich hen voorstelt. Het waren mensen die een beetje eenzijdig, rechtlijnig waren, erg overtuigd van zichzelf, hun gelijk en hun God. Die kunnen we daaronder terugvinden. Zo wordt duidelijk wat er in de wereld gebeurt en wat er kan gaan gebeuren. Want al die groepjes die nu geïncar-

neerd zijn, die samen wel tegen het miljard aanlopen als we het tegenwoordig bezien, die zullen later incarneren in omstandigheden waarin ze zich thuisvoelen. Dus de kans is groot dat ze in één gebied terecht komen. En omdat ze ook door kosmische invloeden worden gedreven (wat er in de kosmos is, voel je ook aan en zeker als geest) is het ook iets van: de haan van het licht kraait, ik moet opstaan en naar de aarde gaan. Dan zullen ze dus ook ongeveer gelijktijdig op aarde zijn. U moet dat dan niet zien als binnen 3 maanden. Zeg, dat ze incarneren binnen 60 jaar. Dan krijgen we daardoor een bepaling van de nieuwe mensheid.

De groepen, die op het ogenblik op aarde zijn en de waarschijnlijkheid dat tenminste een deel daarvan binnen 3 à 500 jaar zal incarneren maakt duidelijk waar het karakter zal liggen in de hoofdperiode van Aquarius. Dan kunnen we zo bepalen dat aan de hand van hetgeen er nu is en de problemen die nu worden ervaren er een grote eenheid en samenwerking zal zijn, een zeer grote persoonlijke vrijheid in die periode. Dat er zeer waarschijnlijk zowel in weten als in geestelijke wetenschap er bijzonder sterke leiders zullen zijn die worden gedragen door groepen die er eigenlijk nu al harmonisch mee zijn, maar die het nog niet beseffen. Daarmee hoop ik u een klein overzicht te hebben gegeven van iets wat u anders misschien zoudt onderschatten of niet volledig begrijpen.

-:-

Z I L V E R.

Zilver zo edel als goud, maar schijnbaar toch meer algemeen. Zilverlicht een kracht die levenskrachten schenkt, maar gelijktijdig ook brengt de vergroting van tegenstellingen waarin macht en onmacht, kracht en zwakte tegenover elkaar staan. Een genezende kracht, zeker, maar een kracht die niet alleen de patient sterker maakt, doch vaak ook de kiemende ziekte.

Zilver is de band van het leven. De band die een verbinding maakt tussen de stof en de geest, wanneer je bent uitgetreden.

Zilver is de kracht van een ontwikkeling die voortdurend feller en sterker zich openbaart, maar daarbij de tegenstellingen a.h.w. verscherpt en nodig heeft juist om zichzelf waar te maken. Daarom is zilver meer het symbool van leven.

Goud is meer het symbool van levenskracht, want waar het goud bijna zacht en koesterend versterkt, daar is het zilver harder, is het feller, is het ook beslister en eigenlijk meer selectief. Waar het goud zijn kwaliteiten snel verlies, als je het teveel vermengt, daar kan het zilver veel sterker vermengd zijn en toch nog kwaliteit bepalend blijven.

Het witte licht, de sfeer van zilver en verblinding, dat is de openbaring van een waarheid, maar dan wel in tegenstelling. Laten we daar niet bang voor zijn. Laten we vooral niet vergeten dat het goud voor ons in het leven de kracht is waaruit we leven. Terwijl het zilver de openbaring is waardoor het leven zinvol wordt. Wij kunnen geen van beiden missen. Wij kunnen niet een van beide verwerpen of de voorkeur geven.

Het zilver is de kracht waardoor we beseffen, waardoor we voelen, waardoor we zijn. Het goud is de kracht waardoor alles mogelijk wordt gemaakt. Als u dus denkt aan zilver, denk aan de waarheid met al haar tegenstellingen. Denk aan de felheid waarmee het leven zich in talloze verschijnselen uitdrukt. Besef, dat daar achter de mildheid schuilt die het leven mogelijk maakt.

:-:-:-

WERELDONTWIKKELING

LES II.

DE TOVENAARS EN DE WONDEREN.

In de wereldgeschiedenis spelen dergelijke dingen een veel grotere rol dan men in deze tijd geneigd is toe te geven. Misschien komt dat omdat veel van de wonderen gerationaliseerd zijn en veel van de magie is weggedoken achter de wetenschap.

Toch moet u goed begrijpen dat vanaf het eerste ogenblik, dat de mens zich bewust begon te worden van de onbekende goden en de onbekende wereld, hij voortdurend bezig is geweest om die wereld te beïnvloeden, om met die wereld iets te doen. In heel veel gevallen komt hij tot de conclusie dat het veel beter is om het gezag van een god of desnoods van een overleden held of voorvader aan te roepen dan om uitspraken namens zichzelf te doen. Dat hebben wij tegenwoordig nog.

In deze tijd zijn er mensen die hun uitspraken baseren op statistieken zonder zich toe te geven dat die statistieken op zichzelf onbetrouwbaar zijn, omdat ze slechts een verleden ontwikkelen en een bepaalde tendens kunnen aangeven, maar daarbij nimmer kunnen ingaan op de feitelijke mogelijkheden en noodzaken. Iets wat namelijk de laatste tijd keer op keer is gebleken.

In de oude tijd was dat niet zo. Dus wat gebeurde er? Er was de een of andere tovenaars die begon te dansen, die met de gekste bekketrekkerij en de dwaaste sprongen zichzelf in een toestand van semi-trance bracht. Misschien ontving hij ook werkelijk boodschappen, maar als hij ze niet ontving, dan gaf hij ze toch. Ik geloof, dat dat een van de aspecten is die we in de gaten moeten houden.

Er is werkelijk magie. Er zijn werkelijk magische wetten. Er bestaan heus tovenaars en ook veel heksen. Maar eigenlijk is een groot gedeelte van hetgeen waarmee we kennis maken aangekleed. Het wordt vermomd als iets wat het niet helemaal is. Als je probeert na te gaan wat er in het verleden aan wonderen en aan eigenaardige dingen heeft plaatsgevonden, dan sta je werkelijk verstuurd.

Er zijn mensen die in de onderwereld zijn afgedaald. Er zijn mensen die met God hebben gesproken. Er zijn mensen die door engelen worden bezocht. Er zijn mensen die door de vogelen des hemels worden gevoed. Er zijn mensen die een geur van rozen verspreiden. Dat was zeker, gezien de hygiënische omstandigheden in hun tijd een mirakel. Waarom al die verschijnselen? Wat zit er achter?

Er zijn een paar wetten. Een ervan is: Naarmate ik intenser geloof ik meer opensta voor al datgene wat in overeenstemming met mijn gevoel ten aanzien van dat geloof bestaat. Het gaat dus nooit om de juistheid van het geloof zelf (in tegenstelling tot wat men meestal pretendeert),

het gaat doodgewoon om de juistheid van je instelling, van je gevoelswereld en daardoor van je ontvankelijkheid. Misschien zouden we het zo kunnen zeggen:

Een intens beleefd geloof of een intens beleefde emotie wekt een lichamelijke toestand die terugslaat op de geestelijke mogelijkheden. Daardoor wordt men ontvankelijker voor allerlei paranormale verschijnselen. Dat het helemaal niet alleen maar kunstjes waren dat hebben ze al ontdekt in het verre verleden in de eerste beschavingen.

De jagersvolken b.v. die onderling een telepatisch contact onderhielden; die een magisch oriënteringsvermogen hadden niet alleen ten aanzien van windrichtingen of vaste punten maar zelfs ten aanzien van trekkende kudden wild of bestaande gevaren. Die dingen waren heel normaal.

Als we kijken naar de begintijd van Atlantis, dan blijkt dat de mensen die weerberichten eigenlijk geestelijk aflezen. Ze hebben in die tijd niets wat lijkt op de Bilt, maar ze zijn wel in staat om verandering van wind enz te voorspellen soms tot twee weken vooruit en met een redelijke nauwkeurigheid. Want in de Atlantische tijd had men betrekkelijk primitieve vaartuigen en men moest soms grote uitgestrekte wateren oversteken. Het is dus wel duidelijk, dat die mensen daaraan iets hebben gedaan.

Als we kijken naar de Witte Priesters, dan zijn er ook bij die genezen. Zij leggen handen op of ze kijken iemand alleen maar aan. Zij sturen ook wel alleen maar een boodschap: 'je bent beter!' en dat werkt. Op dezelfde manier werken de priesters in de stadstempel. Ook zij zenden bepaalde gedachten uit. En voor je het weet, heb je geluk of ongeluk. Als je ongeluk hebt, dan kun je dat afkopen door te betalen aan de priester van de tempel.

De dingen zijn vormend geweest voor de gehele genetische achtergrond van de mensheid. Het is niet alleen maar een kwestie van: mensen, dat was allemaal bijgeloof. Trouwens wat dat betreft, er zijn ook mensen die denken dat Atlantis bijgeloof is.

Als je steeds weer te maken krijgt met het paranormale en je hebt geen begrip van de wetten waaronder het functioneert, dan zijn dat wonderen. Dan is het een wonder, als je in Egypte in een tempel zit en ze vertellen je wat er praktisch gelijktijdig gebeurt in een andere tempel die honderden kilometers ver weg staat. Toch was de oplossing daarvan doodeenvoudig. Men had in die tijd een niet bepaald mooi wit kristal: gepolijst glas. Met dat glas en de juiste concentratie was het mogelijk om telepatische contacten te leggen van tempel tot tempel. Je kon gewoon iets opvragen zoals je dat tegenwoordig met de telefoon doet en het antwoord kwam terug. Dat was een wonder. Degene die dat deed, moest wel een magiër zijn. Dat er gewoon gebruik werd gemaakt van de menselijke capaciteit om gedachten gericht uit te stralen en te ontvangen, dat er gebruik van werd gemaakt dat mensen onder bepaalde omstandigheden, b.v. door optische vermoeidheid, in een trance-toestand kwamen waardoor ze veel verder konden terugzien en vooruitzien dan normaal, dat wist men niet. De priesters wisten dat wel.

Het is opvallend dat in de tijd, dat de orakels het meest beroemd waren deze de minst verstaanbare taal spraken. Dat is ook iets waarover je even moet nadenken. In een tijd, dat door verschillende soorten drugs te gebruiken (veelal ingeademd) en door allerlei concentratievormen de mensen hebben geleerd om werkelijk in de toekomst te kijken, om werkelijk in het verleden te schouwen, werd er een taal gesproken die moest worden geïnterpreteerd. Waarom eigenlijk? Misschien wel omdat op die manier de leek niet wist wat er werkelijk werd gezegd. Dat hebben we altijd weer gezien.

Wanneer er zich speciale groepen vormen (of dat nu de alchemisten waren, bepaalde vakbroedersschappen in de middeleeuwen of tegenwoordig in de

politiek of in bepaalde beroepen) wordt daar een taal gebruikt die een gewoon mens niet helemaal kan volgen en waardoor het mogelijk is om andere dingen te zeggen dan er eigenlijk gezegd zijn. U denkt, dat dat tegenwoordig alleen nog maar voorkomt op niet-magische wijze, maar zelfs nu zijn er nog een paar Tibetaanse mediums die bij bepaalde plechtigheden demonen ontvangen of bepaalde goddelijke krachten. Ook deze mediums spreken een onverstaanbare taal, maar er zijn altijd wel een paar vertolkers die daaruit oppikken wat gunstig is voor het volk en dat dan luidkeels verkondigen. Er is weinig nieuws onder de zon wat dit betreft.

Wat is kenmerkend voor magiërs? Heel veel mensen denken dan onmiddellijk aan zwarte magie en al dat soort dingen. De grootste magiërs uit het verleden echter blijken eerder een soort ingewijden te zijn. Zij gedragen zich als b.v. Apollonius van Tyana, een man die meer lering geeft dan wat anders, maar die in staat is om een katatonische trance op te heffen. Dies zegt men dat hij doden kan opwekken. Een man die in staat is om te genezen, die helderziend is, die kennelijk telekinetische kwaliteiten bezit en daarnaast vermoedelijk ook de mogelijkheid heeft gehad om zich onstoffelijk te verplaatsen. Iets wat heel vaak is voorgekomen. De verschijnselen echter zijn weer niet gelijk aan de werking. Juist daarop moet ik even de nadruk leggen.

Als ik te maken heb met het paranormale, dan heb ik te maken met een wereld die anders is dan de menselijke. Maar elke mens behoort daartoe. Elke mens is daarmee op de een of andere manier verbonden. Als een mens nu leert om deze verbondenheid te laten overheersen boven zijn eigen wereldbesef en hij kan dat gevoelsmatig doen, intuïtief of zelfs door sterke concentratie en meditatie-oefeningen, dan is hij tevens in staat de wetten van die andere wereld op zichzelf toe te passen. Ze houden o.a. in: plaats is gelijk aan besef van plaats; kracht is altijd aanwezig en kan door de wil gemotiveerd worden ook zonder enige lichamelijke; de tijd is niet meer een kwestie van een opeenvolging van ogenblikken die niet controleerbaar zijn, maar de tijd is in zekere zin een lijn waarmee je met grote zekerheid een aantal maanden vooruit kunt zien of terug kunt zien. Er is in elke mens de mogelijkheid om dit te doen, Maar wat hij daarvoor nodig heeft, is het loslaten van zijn eigen wereld.

Hoe meer de mens is gebonden aan de eigen wereld, aan de wetten en regels die hij beschouwt als geldend voor die wereld, hoe minder hij kans heeft om paranormaal werk te doen. Dat is heel eigenaardig.

Wij weten dat er op het ogenblik in de wereld nogal wat onderzoekers zijn op het gebied van het paranormale. De meeste van deze mensen zijn niet in staat om zelf paranormale belevingen te hebben. Je zoudt zeggen: Dat is toch eigenlijk jammer. Zeker, maar hun mentaliteit, dus hun instelling t.a.v. alle mogelijkheden, is dermate gebonden aan vaste regels en bewijsbaarheden dat ze het onbewijsbare en niet-regelmatige niet kunnen accepteren. Dan sluit hun gevoelswereld hen gewoon af voor het gebeuren. Het gebeuren, dat men misschien een wonder kan noemen, als men het mechanisme niet verstaat, maar dat in zich toch berust op gewone natuurwetten.

Dan gaan we even terug, want we hebben daar de mensen achtergelaten met de bijgelovigheden en de priesters, met al die verering van onbekende goden, de magische dansen, de stemmen van geesten die door mensen tot de mensheid zouden spreken.

Een mens, die geen leiding heeft en zelf niet in staat is beslissingen te nemen, heeft iemand of iets nodig. Die iemand of dat iets moet altijd aanwezig zijn. Het kan dus geen mens zijn. Het is iets waarin meer macht moet schuilen dan in de natuur, want er zijn omstandigheden waarbij

je eigenlijk boven de natuur uit iets wilt bereiken. Daarom goden. Of als je het een beetje dichter bij huis zoekt, voorouders. Het is de basis van de voorouderverering zoals die in bepaalde delen van Azië nog steeds bestaat, dan wel - en dat kan ook zijn - de stem van de goden, de stem van de wijsheid of van het licht: de meester, de goeroe, de hogepriester. Geeft u ze maar een naam.

Omdat elke keer weer, wanneer de mens voor raadselen komt te staan of problemen onoplosbaar lijken en een dergelijke beslissing voor hem de oplossing geeft, begint hij behoefte te krijgen aan het wonder.

Je kunt zeggen dat in de moderne wereld de mensen toch eigenlijk een hele hoop bijgeloof ter zijde zouden moeten zetten. In feite is dat niet waar. Zij hebben behoefte aan mogelijkheden om zich te beschermen, om bijzondere steun te krijgen en daarom geloven zij in dingen ook zonder dat deze op zichzelf bewijsbaar juist zijn. Daarom gaan zij uit van regels die onzinnig zijn, tenzij je aanneemt dat die regels een kosmische waarheid of wet weergeven.

Dat geldt net zo goed als je in het marxisme zegt dat alle mensen principieel goed moeten zijn en ten aanzien van elkaar solidair, als in het geloof van heel simpele mensen die nog dansen in de nacht hier of daar en die geloven dat goede vriendjes zijn met demonen betekent dat je minder gevaar loopt en dat je meer kunt doen.

Het is de behoefte van de mens aan goden, aan bovennatuurlijke waarden die hem ertoe brengt onder bepaalde omstandigheden emotioneel zeer sterk gedreven te reageren. Een reactie die niet zuiver stoffelijk is, maar wel degelijk ook op astraal niveau, op het vlak van levensenergie en soms daar boven uitstraalt. Dan kunnen we zeggen: Heeft dat zin? Nou, eigenlijk wel.

Een mens kan natuurlijk zelf niet de dingen waarin hij gelooft waarmaken. Het moet een zij het onbewuste maar wel volledige aanvaarding zijn van hetgeen je geestelijk tot stand wilt brengen.

Als je zegt: Ik wil Breznjef en Reagan plotseling verstandig en redelijk maken, dan denk je bij jezelf: dat is een onmogelijke taak. Dus kun je het niet ongeacht alle inspanning. Maar als mensen bij elkaar zijn in een bedevaartplaats b.v., als ze geloven dat hun gebed, de rituelen en misschien het aansteken van kaarsen of het gezwaai met wierookvaten God dichterbij brengt, dan kunnen ze geloven in een wonder. En als dat geloof intens genoeg is, dan bouwt zich een enorme spanning op. Die spanning veroorzaakt dan het wonder.

De magiër is iemand, die voor zichzelf die aanvaarding weet te vinden. Je kunt geen magiër zijn en gelijktijdig zo nuchter als een pasgeboren kalf. Je gelooft in de dingen die je doet. En als dat geloof misschien nog aarzelend of alleen emotioneel en niet verstandelijk is, dan stort je je in de rituelen.

We krijgen dan de rituele magie. Zoals men elders de heilige boeken heeft die in de plaats treden van het werkelijke geloofsbeleven, het werkelijke ervaren. Dan heeft men een methode nodig om zichzelf te vervreemden van een nuchtere menselijke werkelijkheid en zo het andere de mogelijkheid tot ageren te verschaffen.

Wat zijn hier weer de belangrijke punten bij?

Een magiër die veel krachten wil gebruiken heeft altijd behoefte aan hulp. Bij elk zogenaamd vote opus werkt ook de rituele magus met een aantal acolieten. Als een goeroe grote geestelijke krachten wil doen uitstromen, dan maakt hij gebruik van een grote menigte. Hoe groter de menigte die hij onder de dwang van zijn persoonlijkheid kan brengen, hoe emotioneler de aanvaarding van zijn persoonlijkheid door die menigte is en hoe groter zijn vermogen om werkelijk iets tot stand te brengen. Dit is geen sprookje wat ik u hier vertel.

Een magiër is een persoonlijkheid die gelijktijdig een goed suggestor is en die de mogelijkheid heeft zijn menselijk werkelijkheidsbegrip tijdelijk zover terzijde te zetten dat hij daardoor komt tot prestaties die paranormaal zijn. Dan is de vraag natuurlijk: wat is magie?

Je kunt het tamelijk nuchter beantwoorden en zeggen: Magie is elk verschijnsel dat oorzakelijk wordt opgewekt op het ogenblik dat het verband tussen de oorzaak en het verschijnsel niet bekend is of niet begrepen wordt.

Dat is in zekere zin waar. Maar je zoudt het eigenlijk beter anders kunnen formuleren: Magie is eenvoudig het vermogen de krachten die altijd in en rond de mensen aanwezig zijn zodanig te richten dat ze ook in de eigen wereld kenbare verschijnselen veroorzaakt. Daarmee staan we ook op het punt van het wonder.

Het wonder is het onverwachte maar ook het onredelijke gebeuren. Denkt u werkelijk dat een wonder in deze dagen onmogelijk is? O zeker, wij kunnen er de schouders over ophalen. Maar als iets wordt geloofd door vele mensen en dan ook nog gedurende een lange tijd, dan is er een automatisme ontstaan waardoor de krachten uit de geest eenvoudig inwerken op de materie. Dat zijn dan geen persoonlijkheden, dat zijn gewoon energieën. Dan wordt een verschijnsel a.h.w. geactiveerd en in stand gehouden doordat er astraal een beeld is gevormd dat de plaats inneemt van de gelovige en van de magiër.

Deze dingen doordeesemen de hele historie van de mensheid. Slaat u maar de evangeliën op. Hoeveel wonderen worden daarin niet verteld? Of kijk naar het Oude Testament. Dan behoeven we heus niet terug te grijpen naar oude wijsgerige beschouwingen als de Upanishade of naar andere verhalen zoals de bijbehorende verhalen die er rond de Korân bestaan.

Kijk maar naar uw eigen godsdienst: Mozes en het brandende braambos, Adam wandelend met God, de engel met het vlammende zwaard. Zeker, ze zijn symbolen. Maar als we dan nog verder gaan, wat krijgen we dan? De selectie van de aanvallers door Gideon. Waarom een bepaalde proef, een Godsoordeel? Of moeten we zeggen dat het een gok is, een soort toevalsrekening? Maar dan wel een toevalsrekening met zoveel vertrouwen dat ze uitkomt.

Kijken we naar Jezus, dan merken we dat hij heus niet iedereen geneest. Hij geneest alleen degenen die met zijn persoonlijkheid in harmonie zijn. En als we kijken naar al die anderen, de wonderdoeners en heiligen, er zijn er zoveel dat ze bijna niet zijn op te noemen, dan doen al die mensen wonderen. Maar hun wonderen doen ze onder bepaalde omstandigheden. Het is soms alsof men eigenlijk de waarde van bepaalde artikelen in een bepaalde zaak wil aantonen door middel van de kostbare uitvoering van het uithangbord. En dat is niet voor niets.

Een wonder maakt vandaag de dag nog steeds meer indruk dan de beste wetenschappelijke prestatie. Het doet een beroep op die vreemde verborgen instincten van de mens. Het geeft hem het gevoel opgenomen te zijn in een hoger geheel, leiding te mogen ervaren die anderen misschien niet krijgen, een uitverkorenheid maar gelijktijdig daardoor een aanvaarding van krachten en verschijnselen die door vele anderen zouden worden verworpen. Er gebeurt inderdaad iets. Maar als je ergens voortdurend mee bezig bent in gedachten, dan kom je misschien tot een emotionele aanvaarding daarvan; wat iets anders is dan een verstandelijke.

Als iedereen nu uitroept dat binnenkort de aarde zal worden vernietigd door atoombomben (op zichzelf onwaarschijnlijk), maar als die mensen dit nu emotioneel zozeer als een zekerheid ervaren, dan dwingen zij in feite het gebeuren af.

Het is heel eigenaardig, er zijn mensen die eeuwen hebben gerookt, dank zij Sir Walter Raleigh (sigaren) en die nooit longkanker daarvan heb-

ben gekregen. En nu opeens ontstaat er overal longkanker. Naarmate er meer wordt verteld dat de sigaret slecht voor u is, dat tabak giftig is, blijkt dat er meer longkanker voorkomt.

Als u morgen gaat vertellen dat spercieboontjes uitslag geven, dan komt er over een jaar of twee drie een tijd dat zoveel mensen daarin zijn gaan geloven dat degene die nog spercieboontjes eet uitslag krijgt. Dat moet u wel begrijpen, want dat is een mechanisme dat in deze wereld nog steeds werkt.

Er zijn nog steeds mirakelen. Alleen, de magiërs zelf weten soms niet dat ze magiërs zijn. Ze weten niet wat ze doen. Ze beseffen niet dat ze voortdurend bezig zijn krachten rond zich te verzamelen, dat ze voortdurend suggestieve denkbeelden uitspreken om zo anderen a.h.w. tot slaaf te maken van de denkbeelden die hen zelf regeren.

Waar vind je die niet? Je vindt ze in de wetenschap, in de politiek, in de economie, in het zakenleven. Je vindt ze overal. Overal zijn er mensen die op deze manier proberen u a.h.w. te dwingen in een magische ban. Dat zou helemaal niet zo erg zijn, als hun magie niet altijd ook mede berustte op de angsten die in de mens leven.

Let u maar eens op. Kijk naar alle publicaties en vraag u dan eens af in hoeverre er een werkelijke verwachting van verbetering schuilt, een hoop wordt gewekt niet alleen om ze gelijktijdig weer af te breken, maar die reëel wordt gegeven. U zult met verbazing constateren dat in alle berichtgeving, in alle publieke verklaringen van belangrijke mensen het negativisme op het ogenblik sterk overheerst. En wat meer is, je ziet dat steeds meer mensen denken dat ze gelijk hebben. Steeds meer mensen gaan emotioneel aanvaarden wat hun wordt voorgehouden. Maar dan is het toch logisch dat daardoor krachten aan het werk worden gezet waardoor zelfs onmogelijke zaken opeens mogelijk worden. Om u een voorbeeld te geven:

De as van de aarde zal binnenkort kantelen. Er zijn een aantal optimisten die dat vertellen. Zij denken: dan is de economische crisis meteen opgelost. Dat is natuurlijk onzin. De kans, dat de aarde kantelt binnen ongeveer 5 à 6000 jaar is te verwaarlozen klein; dan kom je met miljoenste delen van mogelijkheid. Maar als nu die mensen in staat zouden zijn om de hele wereld daarvan te overtuigen, wat zou dan het gevolg zijn? Inderdaad, een geestelijke kracht die op de aarde uitwerkt. Die geestelijke kracht zou kunnen betekenen een verstoring van het magnetisch veld. Dit zou weer betekenen een verstoring van de relatie met andere planeten en met de zon en daardoor een baancorrectie of een afstandcorrectie. Waanzinnig om het te zeggen misschien, maar die magie is er nu eenmaal.

Weet u, het was zo gemakkelijk vroeger met de onbekende goden, met de bezielde natuur. Je had altijd wel een uitvlucht. Maar de wonderen worden vermoord omdat de wetenschap een wonder niet kan gebruiken; het is niet uit te leggen. De magiërs worden weggewerkt of verheven tot hoogleraren. Daarmee is een belangrijk element in de maatschappij weggevallen.

De tovenaars van eens waren heel belangrijk en heel noodzakelijk. Zij waren het die de stammen de moed gaven om schijnbaar gevaarlijke of onmogelijke dingen zelfs te volbrengen en daardoor zichzelf te redden. Zij zijn het geweest die in staat waren om bepaalde beschavingen te behouden en gelijktijdig te voorkomen dat andere beschavingswerelden te sterk zouden binnendringen in de besloten gemeenschap (b.v. in Voor-Azië) met oorlogen die tussen stadsdelen werden gevoerd.

Het zijn de magiërs, de wonderdoeners en de hogepriesters die bepalen of er handelsoorlogen worden gevoerd of niet. De oorlog tegen Troje zou nooit gevochten zijn, als er niet priesters waren geweest,

een paar tovenaars, heksenmeesters of magiërs die de mensen duidelijk maakten dat dit onvermijdelijk was. Zelfs Djenghis Khan op zijn woeste rit door continenten werd vergezeld van sjamanen, tovenaars. En deze eigenninnige man, die in eigen recht al een soort ziener was, was van hun beslissingen en raad sterk afhankelijk. Het is mede door hun verkeerde beslissing dat hij niet heel Europa heeft kunnen veroveren. Altijd weer in de geschiedenis bepalen die dingen het gebeuren.

Maar lieve mensen, waar staan wij dan? Nu kunt u wel zeggen, dat u heel erg verstandig en redelijk denkt, maar doet u dat wel? Denkt u ergens niet magisch? U noemt het misschien religieus. U gelooft ergens ook aan wonderen, of het nu het ingrijpen van God is of de mogelijkheid dat een bezwering zal slagen. U gelooft, dat ergens het onbegrijpelijke, het menselijk niet helemaal te vatten bestaan om u heen zich kan manifesteren op duizend-en-één manieren en u daardoor nisschien de mogelijkheid zal geven de klem van uw huidig bestaan open te breken en weer een nieuwe vrijheid te vinden. Zo is het toch?

De Orde pretendeert niet zij dat is. Zij probeert alleen u te laten denken. Maar laten we dan zo verstandig zijn om toe te geven dat juist deze krachten, deze mogelijkheden een veel grotere rol kunnen spelen ook in de wereld van vandaag en dat openlijk toegeven. Maar dan moeten we eindelijk eens stoppen met te denken dat dat alleen voor onszelf kan gelden; dat wij de boodschap krijgen, dat wij de inwijding krijgen en dat wij de macht krijgen. Dan moeten wij beseffen, zoals eens de magiërs het al wisten, dat de macht ligt in de emotie van allen. Dat de emotie van allen het onmogelijke mogelijk maakt, maar zelfs het meest waarschijnlijke kan beletten.

U moet positief denken. U moet positief leven. In een wereldontwikkeling waarin langzaam maar zeker de mens van zeer kleine stammen is gegroeid tot iets wat heel veel lijkt op een voortdurende balansstrijd tussen continenten.

Kan de mensheid zich niet losmaken van de magie? Zeker, hij noemt zijn tovenaars anders, dat weet ik. Maar het is er nog steeds. Wordt het dan niet tijd dat wij zelf magiërs worden? Is het dan niet een beetje tijd voor ons om eindelijk eens te begrijpen dat wij allen - of we nu geest zijn of stof, hoeveel we ook geleerd hebben, of we diploma's hebben of niet - in ons ook de kwaliteiten en krachten dragen en kunnen gebruiken. Dat wij niet alleen paranormaal begaafd moeten zijn, maar dat we gewoon in ons het gevoel van zekerheid moeten weten te vinden waardoor die krachten om ons heen gaan ageren. En dan moeten we leren die krachten niet alleen voor onszelf te gebruiken, maar om ze te delen met anderen zodat steeds meer mensen diezelfde positieve benadering, diezelfde positieve emotie gaan vinden. Dan kan het geestelijke in de mensheid alle problemen die er op het ogenblik bestaan een, twee, drie uit de weg ruimen.

Geloof mij, de uiterlijke feiten zijn niet zo belangrijk als je denkt. Ze hebben zoveel verschillende gezichten. Je moet weten wat je doet. O, het is gemakkelijk genoeg te geloven in het paranormale en ook in de magie als het is om een ander te schaden.

Weet u dat er op het ogenblik mensen worden getraind om anderen paranormaal te genezen, zelfs in landen waar men het bestaan van God officieel ontkent. Maar is het u ook bekend dat men bezig is deze mensen te beproeven of zij misschien ook de z.g. ziektebetoveringen kunnen uitvoeren waarin eens de tovenaars van de groene magie zo bekwaam waren. Dat ze geesten kunnen sturen om vijanden neer te slaan, staatslieden uit te roeien en dat soort dingen. Ook in een maatschappij die niet aan God gelooft. Ook in een maatschappij die zozeer op de bijbel trommelt en op het eigen gelijk van haar dat je toch niet zoudt willen geloven dat ze naar dergelijke praktijken zou

willen en durven grijpen. De magie, de tovenaars, het wonder zijn vandaag de dag nog steeds in, maar alleen voor bepaalde kringen.

U bent belachelijk, als u in uw krant de dagelijkse horoscoop leest, vooral als u daar ook nog een beetje in gelooft. Dat is onzinnig en dat is overigens nog waar ook. Iets wat zo algemeen is gesteld daar kun je geen rekening mee houden.

Wist u dat vele grote staatslieden worden geleid door helderzienden, door allerlei vreemde zieners, tovenaars en magiërs? Wist u dat in Rusland op het ogenblik een aantal paragnosten bezig zijn om helderziende voorlichting te verschaffen o.a. aan de Staf van het Rode Leger, terwijl ook een drietal hoge staatslieden die veel met Buitenlandse Zaken te doen hebben zich voortdurend laten inlichten door helderzienden over hetgeen er buiten hen gebeurt? Men vertrouwt niet alleen op de spionagedienst. Men wil meer weten en men krijgt vaak die gegevens.

Realiseert u zich dat er onder auspiciën van en op kosten van het Pentagon verschillende proeven zijn genomen o.a. in Princetown waarbij Amerikaanse helderzienden voortdurend bezig zijn met schouwen en werken en worden verhoord door leden van de militaire geheime dienst die deze gegevens als zeer kostbaar onmiddellijk aan de Staf overbrengt? Ik noem er maar een paar. Er zijn er nog veel meer te noemen. Zoals dat vrouwtje dat wonderen doet en handen oplegt, maar bovendien door de Italiaanse regering regelmatig wordt geraadpleegd, als er een beslissing moet worden genomen. Denkt u werkelijk dat dat nu dwazer is of minder dwaas dan uw lezen van de horoscoop in de krant? Het gaat er toch veel meer om wat je innerlijk denkt, voelt en wat je zelf waarmaakt. Het is die emotionele waarheid die bepaalt hoe u reageert op de krachten om u heen.

Zeker, de krachten wisselen voortdurend. Op het ogenblik is er weer een wisseling van kosmische krachten aan de gang. Maar is dat zo belangrijk? Het gaat er niet om wat die krachten zijn. Het gaat er om wat u bent. Hoe u zich plooit naar datgene wat u nodig heeft, hoe u voortdurend elke vorm van kracht in en door uzelf weet om te zetten in hetgeen u nodig heeft. Dat kunt u. Dat kan iedereen. O ja, het is moeilijk. Toch is het eigenlijk doodeenvoudig.

Heeft u geloof? Bid dan maar. Bid met het volledige geloof dat u kracht zal worden gegeven. Stel u die kracht en het doel van die kracht voor en probeer eens of het lukt. Begin maar met kleine dingen. U zult zien dat u verder komt.

U gelooft misschien nergens aan, maar u heeft wel het gevoel dat u meer moet zijn. Probeer diep in u te schouwen. Probeer te beseffen dat u deel bent van een groter geheel. Probeer in u iets te voelen van een kracht die met dit geheel samenhangt. Maak vervolgens hetzelfde beeld en zend die kracht uit. U zult zien dat u zelf net zo goed magiër, tovenaars, heks bent als al degenen die door de eeuwen heen beroemd zijn geworden om hun prestaties op dat terrein.

De hele wereld wordt geregeerd door deze onbewuste mogelijkheden, door deze vaak niet eens gerealiseerde emotionaliteit in de mens. De uiterlijkheden passen zich in zo grote mate daaraan aan dat moet worden gesteld dat de tovenaars en de wonderen de menselijke geschiedenis meer hebben bepaald dan wijsgeren, staatslieden en generaals.

Ik tracht u dit duidelijk te maken, omdat in deze tijd uw emoties wel degelijk en vaak op zeer kundige wijze worden bespeeld, maar niet bepaald positief. Ik probeer u te wijzen op uw eigen mogelijkheden, opdat u zult beseffen dat u niet de slaaf bent van degenen die die emoties in u opwekken, omdat u in uzelf de mogelijkheid heeft om anders te denken, anders te geloven, andere zekerheden in u te vinden en daardoor anders te werken en anders te zijn.

Het was misschien interessanter voor u geweest, als ik u alle oude regels van de magie zou hebben uitgelegd, geciteerd zou hebben uit Dodenboeken en Grimoires en daarmee de tovenaars misschien beter had beschreven, het mirakel beter gestalte had gegeven. Onze lessen gaan echter over de ontwikkeling van de wereld.

Ik stel: Indien deze wereld der mensen zich verder moet ontwikkelen, indien de mensheid zich naar een nieuw niveau van zijn moet ontplooiën, dan kan dit niet op grond van de rationaliteit zoals die nu bestaat. Het kan alleen op grond van deze innerlijke krachten waardoor men langzaam maar zeker de feiten kan sturen en zo zijn begrippen kan aanpassen aan een werkelijkheid die meer omvattend is dan men op het ogenblik beseft.

Ik stel: Elk van u is min of meer paranormaal begaafd. Elk van u is in staat om de krachten te regeren, te dirigeren, te beheersen die rond hem aanwezig zijn.

Ik stel: Elk van u die hierin faalt na beseft te hebben dat het mogelijk is, schiet tekort ten aanzien van zichzelf en zijn wereld. Er is geen geest, geen meester, geen goeroe, geen heilig boek dat u kan helpen, indien u niet eerst in u deze zekerheid en deze kracht ontwikkelt.

Maak uzelf tot een bewust deel van de krachten om u heen. Maak uzelf en uw denken tot een bewuste invloed die het gebeuren kan veranderen.

Maak uzelf niet tot heerser over anderen, tot meester over anderen, want dan zult u mislukken. Zie uzelf als dienaar, als helper(ster). Probeer zo uw krachten te ontplooiën en u zult zien dat wonderen mogelijk zijn, dat magiërs bestaan, dat het lot van de wereld door hen in zeer sterke mate mede wordt bepaald; in grotere mate zelfs dan door atoombommen, wapens en handelsoorlogen.

Ik hoop, dat u dit allemaal goed zult overwegen. Wij zullen ook nu weer proberen een passend tweede deel voor dit onderwerp te verschaffen. Het is niet genoeg om naar deze dingen te luisteren. Het begint pas werkelijk wat te betekenen, indien men probeert er iets mee te doen. Hoe uitvoeriger de regels zijn die u daarvoor worden gegeven, hoe moeilijker het voor u is. Wilt u daarmee rekening houden?

--:--

GOENA GOENA EN VOODOO.

Als we bezig zijn met geesten, dan komen we onwillekeurig terecht in al die bewegingen waarin geesten en bepaalde vormen van spiritisme een heel grote rol spelen.

Als je te maken hebt met goena goena, dan krijg je ook te maken met het oproepen van geesten. Als je aan voodoo deelneemt, dan zijn daar eveneens bepaalde plechtigheden bij waarin geesten, demonen of goden spreken door mensen die in een soort trance-toestand verkeren. Wat zijn nu eigenlijk voor ons de belangrijke punten daarin?

In de eerste plaats het feit, dat je met bepaalde rituelen, maar ook met het opzweepen van mensen - dat hoort er ook vaak bij - situaties kunt scheppen waardoor het onwaarschijnlijke plotseling waarschijnlijk wordt. Laat mij u een eenvoudig voorbeeld geven:

De goena goena.

Iemand spreekt een vervloeking uit. Hij doet dat met bepaalde rituelen en handelingen. Misschien het prikken in waspoppetjes of dat je een vervloeking uitspreekt over een builtje met kruiden erin of waarin wat haren en nagelresten zitten van de persoon die je wilt zegenen of vervloeken. Met die formule heb je eigenlijk een heel sterke oriëntering bereikt. Dat is ook heel begrijpelijk.

U weet allen wel hoe een psychometrist werkt. Hij neemt een voorwerp en leest de trillingen die in het voorwerp zitten af. Op dezelfde manier gebruik je in deze primitievere vormen van magie (vanuit uw standpunt dan) heel vaak resten van een menselijk lichaam (dat kan gaan tot escrementen toe) om je precies te kunnen afstemmen op dat lichaam, op die mens. Het is niets anders dan een soort adresboek voor de krachten die je verzamelt. De krachten zelf? Die komen niet uit het ritueel te voorschijn. Neen, die worden uit jezelf gepuurd.

De manier waarop deze mensen werken is vaak verwarrend. Want als je te maken hebt met een meester in de goena goena of in de voodoo, dan zult je ontdekken dat hij ook wel eens gebruikmaakt van poedertjes, vergiften en andere dingen die heel natuurlijk bepaalde gevolgen zullen hebben. Het is alsof hij eigenlijk zijn toverij spaart voor die gevallen waarin hij het met zijn poedertjes, zijn vergiften en die andere dingen niet kan klaarspelen. En dan denk je al gauw: dan zal de rest ook wel bedrog zijn. Laten we eens een paar eenvoudige dingen noemen.

Er zijn bepaalde voodoo-bijeenkomsten waarbij zeer giftige slangen worden gehanteerd. Het kan voorkomen dat een priester (heel vaak is het de hungan zelf die met de slangen te maken heeft of een van de priesters) wordt gebeten door de slang. Normaal is de beet van de slang dodelijk binnen vijf minuten tot een kwartier. Deze mensen reageren er eenvoudig niet op. Het is alsof ze niet kwetsbaar zijn voor het gif. Hoe kan dat?

Voor hen kan die slang als deel van het goddelijke waarin ze zelf opgaan niet giftig zijn. Dientengevolge kan het gif op hen niet inwerken, omdat het op hen geen invloed heeft. Bovendien is het bijten van de slang alleen ritueel toegestaan. In de meeste gevallen zie je dat die beesten heel rustig zijn en dat ze zich rond de mensen kronkelen maar ze niet bijten. Waarom? Omdat degene die met ze werkt op dat ogenblik a.h.w. één van hen is.

Eenzelfde soort mystiek en magie kennen we ook bij slangenbezweerders. Slangenbezweerders hebben een zeer speciale relatie tot de cobra. De cobra is giftig, maar zij weten precies hoe ze hem moeten aanspreken. Zij kennen het ritueel daarvoor. Zij kennen de geheime grepen, maar bovenal kennen daarvoor de juiste geestelijke uitstraling. En dan zijn ze inderdaad in staat om de cobra te vangen en te temmen; tot op zekere hoogte. Dat wil niet zeggen dat ze de risico's helemaal nemen.

Als u een slangenbezweerder ziet met zo'n grote mand of grote pot waaruit de slang komt dansen, dan vraagt u zich af waarom de slang daar zo zoet in blijft. Het is in 9 van de 10 gevallen, omdat hij met een steen aan zijn staart of met een touw aan de onderste tenen van de mand zit vastgemaakt. Ik wil maar zeggen, er zijn natuurlijk ook trucs bij dergelijke dingen. Wat blijft is, dat de slangenbezweerder weet waar er een slang is, ook als hij hem niet heeft gezien. Hij voelt gewoon de aanwezigheid van een slang in 'n huis aan. Hij weet ook hoe hij de slang kan roepen. Hij weet precies hoe hij op de juiste plaats een bakje met melk moet neerzetten en hoe hij dan de slang moet roepen. Hij weet ook nog hoe hij hem moet vangen zonder dat het gevaarlijk kan worden. Je kunt zeggen: Het is een raar vak.

Wat doen de mensen bij voodoo? Die werken heus niet met tamme slangen. Er zijn gevallen waar voor grote feesten slangen worden gebruikt die enkele uren voordien zijn gevangen in het oerwoud. Meestal gebeuren die feesten in

de natuur bij voodoo. Alleen de kleine zittingen vinden plaats in een soort tempel, maar die zijn meer om de goden of de geesten te laten spreken en om geluk of ongeluk af te smeken voor iemand of iets. De werkelijke grote zaken gebeuren altijd in de vrije natuur. Want zowel de goena goena als de voodoo zijn in wezen natuur-magie. Ze behoren bij de groene magie.

Waarom die geesten? Dat is heel eenvoudig. Er is altijd een verbinding nodig tussen de menselijke wereld (dat is ook de wereld van menselijk begrijpen, denken, zien, horen en voelen) en de wereld van de geest. In de plechtigheden waarin dergelijke mensen al dansend door een geest worden bevangen, gaat het er gewoon om dat die band wordt bevestigd, dat ze beleefbaar wordt.

Bij goena goena zien we ook bepaalde plechtigheden, bezweringen soms verrichten waarbij anderen aanwezig zijn, vooral de betrokkenen. Dan denk je: waar is dat eigenlijk voor nodig? Ze zijn daar nodig, omdat een zekere eenheid moet worden gevormd. Die eenheid heb je nodig omdat je alleen op die manier een uiting kunt krijgen. Je kunt dan iets van het bovennatuurlijke overbrengen naar je eigen wereld. Je kunt het zintuiglijke beleefbaar maken. Je kunt er een vorm, een achtergrond aan geven. Pas dan wordt het voor de mensen zo werkelijk dat ze er inderdaad mee kunnen leven en werken. Iemand die zich dus afvraagt, of al die dingen onzin zijn, kan ik meteen zeggen: Neen, het is zeker geen onzin.

Het is natuurlijk weer heel iets anders dan een medium zoals je dat hebt in bepaalde delen van het noorden van Zuid-Amerika, maar ook in Indonesië, in delen van Achter-Indië, dat een medium de voorvaderen laat spreken. Dat je b.v. iemand, die al 7 jaar dood is, kunt vragen of hij misschien nog aanwijzingen kan geven voor het huwelijk van een nicht. Die krijg je dan. Dat is een vorm die ligt dicht bij spiritisme en bovendien een vorm waarin - laten we het eerlijk toegeven - enig bedrog niet altijd is uitgesloten.

De werkelijke tovenaars echter, de werkelijke magiërs werken met goden. Van die goden heb je een bepaalde voorstelling. Neem b.v. de Baron Samedi (de god van de dood en de begraafplaatsen). Daarvoor bestaat er een symbool, in casu een kruis met meestal over de armen gedrapeerd een pandjesjas en in ieder geval een hoge hoed bovenop. Dat symbool geeft een denkbeeld weer dat bij heel veel mensen leeft. Het is de concretisering van menselijke angsten, maar ook van menselijke behoeften in zekere zin.

Zo zijn al die goden elk voor zich te karakteriseren. Ze doen een beroep op de erfelijke waarden in de mens. Ze doen een beroep op zijn geloof en ze geven hem bovendien nog een beeld dat hij kan hanteren.

Als je b.v. een djinn aanroept, dan krijg je weer te maken met een ander symbool. Elke kracht - of het de kracht is van de wind, de kracht van de natuur, de kracht van het leven, het baren en het sterven - heeft haar symbool. Door het symbool worden ze a.h.w. in de wereld waargemaakt. Ook bij goena goena, bij bezwering van bepaalde demonen en geesten, het oproepen ook van bepaalde goddelijke kwaliteiten of goddelijke eigenschappen dat gaat allemaal via symbolen. Daar worden tekens voor gebruikt. Daarvoor zijn allerlei magische structuren nodig. Niet omdat je zonder die structuren die dingen niet kunt oproepen, maar omdat ze om werkzaam te worden een beeld moeten hebben in de wereld. Dat is het kentekenende van alle natuurmagie.

Er zijn andere magische methoden waarbij je weer uitgaat van heel bijzondere constructies en waarin ontzettend veel symbolen verwerkt zijn. Je maakt gebruik van dode talen en geheime tekens. Die dingen zijn er natuurlijk wel. Maar in de natuurmagie ga je terug naar wat ook een ander kan herkennen.

Het is zo, dat als je iemand ziet, b.v. een smid, die de ziel roept in een zwaard, dat je inderdaad in die hele rite iets voelt van dat bezielen. Het zwaard wordt de uitdrukking van een bezielde kracht. Die kracht heb je een ogenblik beleefd en je voorgesteld en daardoor is het zwaard bezielde. Dan heb je te maken met een kris-poesaka. In al die gevallen is het zichtbaar maken van iets heel erg belangrijk.

Nu weet ik wel dat er mensen zijn die zeggen: Ja, maar in de voodoo zijn ze toch wel erg losbandig. Inderdaad. Ook bij bepaalde heksenkringen hebben we een soort losbandigheid vanuit uw standpunt, omdat daar - laten we het maar zeggen zoals het is - een wel zeer vrije sexuele uitleving, bijna orgiastisch, plaatsvindt vooral aan het einde van een plechtigheid. Maar realiseer u ook even dat dit voor de mens lichamelijk de meest emotionele beleving is. Bovendien is het voor hem een positieve, een begerenswaardige beleving. Met andere woorden: je kunt er krachten mee losmaken, als je het maar weet te koppelen aan een kracht die elders is. Op die manier maak je de meest positieve scheppende krachten los. En als dat past binnen het geloof, als daar de juiste symbolen bij gebruikt zijn of je hebt daarbij de juiste voorstellingen, dan is dat niet meer iets wat verwerpelijk is of iets waar je 'tut tut tut' tegen moet zeggen, maar dat je echt gewoon een beleving van oerkracht ziet waarmee oerkracht kan worden losgemaakt.

Dan kun je redelijk zijn en zeggen: Gebeurt dat dan niet altijd? Ja, het gebeurt bijna altijd. Zodra de mens volledig daarbij betrokken is, wordt de kracht losgemaakt. Maar je doet er niets mee. In zo'n bijeenkomst wordt er echter een doel gesteld. Daar is ook iemand aanwezig die vrij staat van dat gebeuren, die juist die krachten bij elkaar houdt en zorgt dat ze naar een bepaald doel worden toegezonden. Daarom hebben die dingen ineens een heel grote betekenis gekregen.

Al die eenvoudige natuurgodsdiensten en alle ritens die daarbij horen lijken zo simpel en zo bijgelovig. Maar doen ze eigenlijk niet iets wat de moderne mens veel te veel is vergeten? Ze maken hem deel van een gebeuren waarin het bovennatuurlijke a.h.w. op aarde kenbaar wordt. Nu niet meer als een mooi symbool, niet de uitgespreide handen van dominee die 'sHeren zegen op u laat neerdalen (wat dan als je buiten komt gebeurt omdat het regent), maar iets wat werkelijk wordt beleefd op dat ogenblik als iets buitengewoons, iets wat direct verband heeft met de wereld van de goden, de wereld van het bovennatuurlijke.

Zo ziet u dat zaken als goena goena en voodoo met hun ritens en gebruiken, met hun poedertjes, hun vreemde mengsels, hun bloedoffers ongetwijfeld ook dat ze eigenlijk niet zo zinloos zijn als u wel zou denken.

Het is net als met het spiritisme. Het is moeilijk om het wetenschappelijk te verklaren. Je hebt er te weinig houvast aan. Je kunt erin geloven of je kunt er niet in geloven, als je het goed bekijkt. Maar dat wil niet zeggen dat in het spiritisme niet een groot aantal dingen zijn gebeurd die toch op zijn minst genomen onverklaarbaar en desalniettemin door geloofwaardige getuigen zijn vastgelegd. Dat is zelfs gebeurd in de laboratoria van degenen die zich met de parapsychologie bezighouden. Het is er, maar je kunt het gewoon niet benaderen. Zo is het hier ook.

Alle bijgeloof op zichzelf heeft vele vormen die een beetje vreemd aandoen. Er zitten vele dingen in die je misschien als westerling niet helemaal kunt accepteren. Je gelooft misschien niet in de wraakgedachten die heel vaak worden gebruikt in die primitieve godsdiensten of in het geluk brengen waardoor iemand, die misschien gestudeerd heeft of weinig gestudeerd heeft, toch de kans krijgt om voor een diploma te slagen. Dat klinkt allemaal gek, maar op zichzelf is het gewoon deel van de menselijke samenleving. Het is deel van de mensheid. Waarom zou je die dingen dan zonder meer verwerpen? Ieder moet zijn eigen manier maar vinden om het bovennatuurlijke voor zichzelf zichtbaar te maken.

Als je dat nu doet via bezwingingen, via meditatie en al die oefeningen die erbij horen, dat moet je zelf weten. En als je daarvoor in de plaats een beeldje neerzet waarmee je dat contact probeert te leggen en het beeldje wordt voor jou het symbool van dat contact en je ziet er krachten van uitgaan, dan is dat ook goed. Als je het doet in de kerk door te bidden, waarom niet. Het maakt toch geen verschil uit op welke manier de krachten ontstaan, als ze er maar zijn.

Ik kan nog een stapje verder gaan. Je kunt zeggen: Als wij alle krachten die wij ontvangen redelijk positief weten te verwerken, dan zijn we heus wel in staat om met die krachten de wereld beter te maken, onszelf een beetje beter te leren begrijpen (dat hoort er ook bij) en daarnaast - en dat is toch ook niet onbelangrijk - de gehele mensheid langzaam maar zeker te veranderen.

Ik lach wel eens zo'n beetje als ik de mensen zo bezig hoor. Ze willen de bewapening weg hebben en ze willen dit en dat hebben. Van bovenaf moet alles worden geregeld. Maar geloof mij, oorlogen voorkomen je niet door de wapens weg te nemen. Al moeten ze elkaar wurgen met de handen, maar ze doen dat. Verander de mensen, dan zijn de wapens overbodig. De mensen kun je alleen veranderen, indien je werkt met die geestelijke krachten.

Zoals de man met de goena goena je geluk kan geven zolang je leeft. Zoals de tovenaar van de voodoo je geluk kan geven of je kan vervloeken, Zo kun je toch zelf ook in de wereld bepaalde dingen sterk maken. Kun je bepaalde dingen een beetje meer nadruk geven, dan worden de verschijnselen toch zichtbaar.

Laten we dan niet lachen over degenen die zich bezighouden met voodoo, met goena goena en met al die primitieve vormen van magie. Natuurlijk, wij zijn wijzer. Maar als zij er meer mee bereiken, dan zijn wij misschien wel stommer.

-:-

G E L U K.

Wat is geluk?

Soms is geluk beseffen wat je hebt. Soms is geluk krijgen wat je niet verwacht. Soms is geluk ook: in staat zijn te geven wat je eigenlijk zelf moeilijk kunt missen.

Geluk is de toestand waarin wij onszelf en datgene wat er om ons leeft, bestaat en wordt erken aanvaarden.

Geluk is niet alleen maar het hoogste Licht of God. Geluk kan eigenlijk ook zijn doodgewoon eventjes ademhalen en zeggen: Ach, het is zo kwaad nog niet.

Geluk kan zijn een mens, die een ogenblik naar je luistert of die je verstaat.

Geluk is een gebed dat je zegt en de rust die daardoor in je komt. Geluk kan alle dingen zijn.

Geluk is eigenlijk het begin van de werkelijkheid. Want in het geluk komen wij tot de aanvaarding. Maar waar de aanvaarding is, daar vallen

het lijden en het geluk als grote emoties weg en blijft alleen over de vrede, de stilte die misschien het allerhoogste geluk is dat denkbaar is voor ons die het nog niet bezitten. Maar wie het eenmaal heeft, die kent het niet anders meer. Voor die mens is het geen geluk meer, maar is het alleen het volmaakte zijn. Daarom zou ik zeggen:

Mensen, zoek niet te hard naar geluk. Je krijgt heel veel dingen die je niet verwacht. Het ongelukje van vandaag kan vandaag misschien erg zijn, maar morgen blijkt het je geluk te zijn. Vandaag mis je de trein en je beklaagt je, want je had zo'n haast. Dan blijkt, dat die trein verongelukt en dan prijs je je gelukkig.

Geluk wordt zo bepaald door het standpunt dat je inneemt. Het is zo sterk afhankelijk van hetgeen je ervaart. Maar geluk kun je in alle dingen vinden en ondanks alle dingen in jezelf. Maar zodra je het geluk van buitenaf verwacht, ben je ongelukkig. Want zelfs als je het krijgt, verwacht je meer dan je ooit zult krijgen.

-:-

SLEUTELS

COSMISCHE LERINGEN

mediamiek ontvangen en uitgegeven
door de „Orde der Verdraagzamen“
te Gravenhage

M A A N D B L A D.
(10 nrs per jaar)

I N H O U D.

DECEMBER 1982.

28e jaargang.
Nummer 3.

FILOSOFISCHE ESOTERIE

Weerkaatsing

CI blz 25

Noodlot

CI " 34

WERELDONTWIKKELING

De eindeloze herhaling

CII " 29

De wijsheid van de twijfel

CII " 35

Overgave

CII " 40

Overname uit „SLEUTELS“ slechts bezstaan na
schriftelijke toestemming van het bestuur der „O.D.V.“

FILOSOFISCHE ESOTERIE

LES III.

WEERKAATSING.

Wanneer een invloed in uw wezen een werking veroorzaakt, zal uw wezen op zijn beurt de verwerkte invloed naar buiten projecteren. Dit is een van de vele soorten weerkaatsing waar we het over zullen hebben.

Hoe die weerkaatsing ongeveer werkt, heeft u in het verleden ongetwijfeld meermalen gehoord. Denk b.v. aan de mentaliteitskwestie in Zeeland die mede de veroorzaker is geweest van de grote stormramp, de grote overstroming. Je zoudt kunnen zeggen dat er op het ogenblik een soort professioneel pessimisme heerst in een groot aantal landen en dat dit indirect invloed moet hebben op allerlei gebeurtenissen in die landen. Een weerkaatsing is dus niet alleen een invloed die in ons ontstaat, maar verwerkt komt ze weer naar buiten.

De situatie waarin we op het ogenblik verkeren is er een waarin we nog een roodlicht-invloed verwerken, althans de laatste resten en gelijktijdig te maken krijgen met een langzaam opkomende wit-invloed. Dat wil zeggen, dat we de onrust en tot op zekere hoogte ook de onbeheerstheid van de afgelopen tijd langzamerhand zien overgaan in bijzonder scherpe erkenning van tegendelen. Voor onze theorie van weerkaatsing is het interessant eens te kijken wat er gebeurt.

Als een mens zichzelf kent, dan behoeft hij niet te weerkaatsen wat hem bereikt, want zijn innerlijk is dan in staat om de ontvangen straling om te zetten in signalen welke voor die mens altijd weer positief zijn; de wereld blijft positief voor hem. Maar stel nu het tegenovergestelde, dat u niet in staat bent om dit bewust te beheersen. Wat gebeurt er dan?

De invloed bereikt u. Ze gaat van u uit naar uw omgeving, kaatst uit uw omgeving weer naar u terug en we krijgen wat men noemt een op-slingeringsproces. De frequentie waarmee de impulsen heen en weer schieten wordt groter. De intensiteit neemt daarbij gelijktijdig enigszins af. Maar aangezien wij zelf die herhaalde prikkeling in één richting meestal niet kunnen verwerken, komt er een ogenblik dat wij eenvoudig niet in staat zijn te overzien wat we doen; dat we niet meer begrijpen dat we onredelijk denken of onredelijk reageren. De gevolgen daarvan zijn dan over het algemeen minder aangenaam.

Als je jezelf wel beheerst, dan sta je nog met grote moeilijkheden, want je hele wereld staat ook onder invloed van diezelfde kracht. Je moet dus niet alleen neutraliseren wat jou persoonlijk bereikt, maar je moet bovendien elk signaal dat je bereikt omvormen van negatief naar positief. Dat kan erg moeilijk zijn. Op grond van dit alles wil ik u een filosofie voorleggen.

Ons innerlijk is in zijn diepste kern alomvattend. Het is in staat alle krachten in zich te erkennen. Het is in staat alle krachten van zich uit te zenden ongeacht wat de oorzaak of de reden daarvan zou mogen zijn. Wij zijn dus eigenlijk een autonoom stelsel zodra wij tot de kern van ons wezen komen.

Naarmate we echter die kern minder bereiken, zullen we een kleiner gedeelte van de invloeden kunnen overzien, kunnen beheersen en eventueel bewust en gericht weerkaatsen. Daaruit vloeit voort dat hoe kleiner ons bewustzijn van ons werkelijk "ik" is, hoe beperkter onze mogelijkheid is tot het wijzigen van al datgene wat ons treft. Ik geloof, dat u dat wel kunt begrijpen.

Als we nu proberen de zaak nog een beetje verder op te draaien, dan komen we tot de volgende conclusie:

Juist daar waar we niet of onvolledig beheersen wat ons beroert, komen wij tot een vervorming daarvan die niet alleen voor anderen, maar ook voor onszelf negatief is. Wij zijn niet in staat om b.v. bewust en beslissend te handelen. Het hangt allemaal teveel van het toeval af, of we blijven heel lang in dubio. Wij zijn niet in staat om de juiste situatie voor ons te evalueren en vandaaruit voor ons een verstandig en juist besluit te nemen. Dan is het toch wel heel erg belangrijk dat we onze aandacht steeds weer richten op de kern van ons wezen.

Nu zal het u niet verbazen, als ik zeg dat je in één enkel leven nooit de kern van het eigen wezen kunt bereiken en dat je zelfs in vele levens daar soms niet al te dichtbij komt. Maar elke stap dichterbij betekent een grotere beheersingsmogelijkheid; het betekent een grotere omvormingsmogelijkheid.

Het is misschien een kinderachtige spreuk: "verbeter de wereld en begin bij jezelf." Ik zou zeggen: Erken eerst jezelf, dan verbeter je de wereld. Want op het ogenblik dat je eigen invloeden steeds positiever zijn, zul je in de hele wereld het negativisme langzaam maar zeker ongedaan maken. Op het ogenblik dat je eigen vermogen om alle signalen te verwerken groter wordt, zullen minder signalen jouw handelingen en je denken gaan bepalen, maar daarmee ook je ervaren, je gehele innerlijke bewustwording.

De wereld waarin we leven is voor een groot gedeelte een denkbeeld. Dat weet u ook. Om het heel kort nog eens te recapitulieren: Wij zien de feiten vanuit ons standpunt. Wat wij ervaren en zien is in feite onze beoordeling van zaken die wij in hun wezen niet geheel kunnen benaderen. Als je daarmee rekening houdt, dan zeg je: Waar moet ik naartoe?

Als ik diep in mijzelf kan, dan heb ik wel iets bereikt. Maar als ik het niet naar buiten kan brengen, dan blijf ik nog steeds het slachtoffer van alle invloeden om mij heen. Op het ogenblik, dat ik mijzelf erken en mijzelf gebruik om naar buiten toe een bepaalde situatie a.h.w. te veranderen, zal dit mij gelukken. Dan krijg ik langzaam maar zeker een zodanige verandering van de situatie en de omstandigheden dat ze ook voor mij positief worden. Ik herschep mijn wereld op grond van mijn innerlijke aanpassing en omvorming van alle signalen die mij bereiken.

Ik weet het, dit is theorie, filosofie. U kunt zeggen: Het klopt niet altijd. U heeft groot gelijk. U kunt ook zeggen: Wij kunnen dat zo moeilijk doen. Dan heeft u ten dele ongelijk, maar voor een groot gedeelte bent u het slachtoffer van de omstandigheden.

Als ik kijk naar deze wereld, dan zie ik al die invloeden die aankomen. Ik kan dan automatisch aflezen wat er gaat gebeuren. Niet exacts dit zal hier gebeuren, dat zal daar gebeuren. Maar ik weet, de hele wereld met de mensheid zal een zodanige invloed ondergaan dat een groot aantal mensen zichzelf niet kan helpen. De onbeheerstheidsfactor zal toe-

nemen. En als het zo tegen het oudejaar gaat, zult u zeer waarschijnlijk met het langzaam minder worden van de wit-invloed deze enorme uitbarstingen van onbeheerstheid in grote mate zien optreden. Dat duurt dan wel een maand.

Nu zult u zeggen: Wat moet ik daarmee beginnen?

In de eerste plaats moet u zorgen dat u zelf beheerst blijft.

In de tweede plaats moet u begrijpen dat de onbeheerstheid van anderen niet alleen maar nadeel heeft, maar dat het ook voordelen kan hebben. U moet proberen de gunstige kanten ervan te herkennen en die a.h.w. naar de wereld uit te zenden. Daardoor ontstaat er een weerkaatsing die steeds positiever wordt. Want als u reageert op de juist manier, zal het antwoord dat u uit de wereld krijgt een tikje minder negatief zijn t.a.v. uzelf. U verbetert dat weer; het wordt dus positiever. Het opslingeringsproces brengt ons niet tot een uitbarsting. Integendeel, eerder tot een redelijke vredestoestand en een reactie waarin een samenwerking of een onderling begrip mogelijk is.

Als ik die invloed voor de gehele wereld bekijk, dan zeg ik:

Als zoveel mensen op dezelfde manier denken, dan moet de natuur daarop reageren. Dan verwacht ik, zoals dat heet, anomalieën zowel in het klimaat als in het gedrag van de aardbodem. Wat eigenlijk niet veel meer of minder betekent dan dat het weer gekke dingen gaat doen en dat we heel onverwachte situaties kunnen krijgen. Het kan de ene dag vriezen tot - 10 graden, de volgende dag is het een lentedag en de vogeltjes kwinkeleren weer. Of je verwacht dat het koud zal worden en het wordt warm. Je verwacht dat het warmer zal worden en het wordt kouder. Je dacht dat het aardbevingsgevaar nil zou zijn en ineens komen er een reeks kleine bevingen misschien nog gevolgd door een grotere. Je denkt dat een vulkaan slaapt en juist die vulkaan gaat werken. Bij een werkende vulkaan zou je een uitbarsting verwachten en die doet lekker niets.

Dit soort reacties van de natuur op de beïnvloeding door de mensen is bijna niet te remmen. Want de mensen zijn het die de impulsen, die uit de kosmos komen, voortdurend versterken. Zijn het nu alleen geestelijke invloeden, dan is dat niet zo erg, dan treft het alleen de aarde als geheel en niet de mensen.

Wat de mensen hebben te maken met geestelijke invloeden, is een werking in henzelf. Het kan worden uitgedrukt in emoties. Het kan tot gekke gedachten voeren, maar die hebben de mensen nu ook al. Dus alles bij elkaar is dat dan niet zo erg. Maar als we nu te maken krijgen met een aantal zeer stoffelijke impulsen en impulsen die een beetje sterk afwijken van wat normaal is, dan zal elk deeltje op aarde daarop reageren en ook de mens. Als de mens die reactie versterkt, kunnen de effecten van die straling zelfs tot het duizendvoudige toenemen. En dat betekent dan heel vaak het onverwachte gebeuren.

Wie zich bezighoudt met de innerlijke wereld weet, dat je in die innerlijke werelden nogal eens wat ontmoet. Soms zijn het dwangwerelden. Je kunt demonische werelden aantreffen. Je hebt werelden waarin je alleen maar nevel ziet. Je hebt werelden waarin het ontzettend mooi is, totdat je tot de conclusie moet komen dat de planten vleeseters zijn en als je in de buurt komt, beginnen ze onmiddellijk te smakken. Er zijn allerlei wereldjes; negatieve en er zijn ook heel mooie.

De wereld die wij op die manier scheppen is natuurlijk onze eigen creatie. Als u in een wereld terecht komt die heel mooi is en waar alle planten vleeseters zijn die naar u hongeren, dan is dat een soort nachtmerrie-idee. Dat komt echter voort uit uw eigen reactie. U voelt u waarschijnlijk door alles bedreigd. U wilt in alles een bedreiging zien en in uw gedachtenwereld maakt u dat waar. Maar dat betekent dat u het in een sfeer waarmaakt.

Dan denk ik: als dat nu in die sferen zo is, dan kan het haast niet anders of ook op aarde moeten dergelijke dingen voorkomen. Ik geloof dat we te maken hebben met ritmen. De ritmen van de mens, de ritmen van de maan, de ritmen van de zon en dat deze op een gegeven ogenblik ook gaan samenvloeien. Het is namelijk mogelijk dat menselijke ritmen precies op een piek of op een dieptepunt samenvloeien met een piek of een dieptepunt van de maan-cyclus, de zonne-cyclus etc.

Er zijn ook nog een groot aantal sterren die invloed hebben. Daarnaast hebben we de directe invloeden vanuit het Melkwegcentrum die eveneens zeer grote invloed kunnen hebben. En als dat allemaal maar gelijktijdig op een piek komt (naar boven of naar beneden), dan kun je zeggen dat ze elkaar zodanig versterken dat het onmogelijke het meest waarschijnlijke is. Dat zou in het volgende jaar een paar keren bijna kunnen voorkomen.

Ben je nu in staat om die invloeden in jezelf om te vormen, dan is er niets aan de hand, er kan je niets gebeuren. Integendeel, je geeft a.h.w. een tegenfase. Dus de invloeden om je heen worden zwakker in plaats van sterker. Maar als je daarin gewoon meegaat, dan bevind je je ergens in een stroomversnelling. Je kunt geen houvast meer vinden. Je ziet wel dat je de verkeerde kant uitgaat, maar je weet waarachtig niet wat je daaraan moet doen.

In het geheel waarin de wereld zich op het ogenblik bevindt, komen er een aantal van die praktisch gelijk vallende fasen voor. Gelukkig niet allemaal, anders zou het er heel somber uit. Wij moeten aannemen dat waarschijnlijk in april, zo rond 17 à 18 april tot ongeveer 26 à 27 april (een decade), wij te maken zullen hebben met een groot aantal samenvallende invloeden die allemaal gelijk negatief zijn.

Als ze allemaal negatief zijn, dan is de reactie van de mens waarschijnlijk ook negatief. En als hij dan zo'n wereldje in zichzelf heeft geschapen, zo'n nachtmerriewereld, dan is het voor hem alsof de hele wereld als een nachtmerrie gaat antwoorden. De dreigingen hebben natuurlijk een andere vorm, hetzij meer vleesetende planten bij wijze van spreken. Maar het zijn agressieve burens en onbetrouwbare instanties en wat voor dreigingen er nog meer kunnen zijn. Je zit echter met hetzelfde effect.

Dan is het in deze tijd belangrijk om de werking van de weerspiegeling door te hebben; dat je begrijpt wat de techniek is. Is het voorgaande voor een groot gedeelte opgebouwd op enkele feiten plus een aantal beelden en veronderstellingen, toch meen ik dat we heel dicht bij de werkelijkheid zitten.

Als ik zeg: U moet in de komende tijd proberen uw eigen positiviteit zo sterk mogelijk op te voeren, dan kunt u dat alleen doen, indien u maar niet uitgaat van de beelden die de wereld u oplegt. U moet uitgaan van de beelden die in uzelf bestaan.

Probeer ook niet te beantwoorden aan anderen. Probeer eerst te beantwoorden aan datgene wat er in uzelf leeft. Als u dat op de juiste manier weet te doen, dan heeft u in ieder geval een groter aantal mogelijkheden om alles wat negatief uit de wereld tot u komt om te zetten in iets positiefs. U kunt er iets goeds van maken.

Je kunt van een tekort aan kracht in de wereld voor jezelf een mogelijkheid scheppen om een teveel aan kracht aan een ander over te dragen. Je kunt van de agressiviteit van de wereld iets maken wat niet meer destructief is, maar wat op zichzelf gevaarlijke dingen gaat vernietigen. Je kunt de vernietiging niet geheel uitschakelen, maar je kunt wel helpen om het een doel ervan beter te bepalen. En dan word je zelf meegesleept.

U kent allemaal het verhaal van Tjil Uilenspiegel. Hij zag een paar paardevijgen liggen die dampen van versheid en hij sprak tot zichzelf: Waar rook is, is vuur. Hij liep het dorp in en riep: Brand, brand, brand!

Toen iedereen uitliep om te gaan blussen, zei hij tot zichzelf: Ja, als iedereen daar naartoe gaat, dan zou het toch wel eens waar kunnen zijn. Dus ging hij er ook heen.

Ik denk, dat wij diezelfde stomiteit ook heel vaak uithalen. Wij beseffen niet wat wij veroorzaken. Daarom nemen wij de afwijkingen van de werkelijkheid en daarmee de afwijkende reactie die wij hebben veroorzaakt heel vaak aan als een zelfstandige factor. Vanaf dat ogenblik zitten wij fout. Dan worden wij meegesleept, alleen nu door de variant die we zelf hebben veroorzaakt. Maar als wij begrijpen dat ook die variant door ons beheerst en beantwoord moet worden naar ons eigen wezen, dan kunnen we veel meer doen. Dan worden wij niet meegesleept. Wij gaan niet kijken of er brand is, maar we maken misschien wel van de gelegenheid gebruik om een gevaar uit te schakelen in het dorp, terwijl de anderen paardevijgen zijn gaan blussen. Het is moeilijk om dat uit te drukken. Misschien kan ik het zo wat duidelijker maken.

U weet dat normaal, wanneer je een lichtbundel weerkaatst je een heel grote spreiding krijgt; je krijgt veel verlies. Nu berust het geheim van de laserstraal erop dat het licht gelijk wordt gericht, zodat eigenlijk alle lichtkracht zich precies in parallelle lijnen voortbeweegt. Er is geen spreiding; de hele intensiteit blijft behouden. Om dat nog te versterken heeft men aan het begin van de laser een verzilvering aangebracht zodat daar een weerkaatsing ontstaat van alle stralen die misschien de verkeerde kant zouden uitgaan. Die worden dan weer terug gericht in één en dezelfde richting.

Stel u voor dat u geestelijk hetzelfde probeert te doen. Wat is dan de eerste noodzaak?

In de eerste plaats: Geen signaal aanvaarden dat niet in overeenstemming is met mijn innerlijke wereld, mijn innerlijk zijn.

In de tweede plaats: Ik kan geen beelden en geen invloeden aanvaarden die liggen buiten mijn voorstellingswereld.

In de derde plaats: Ik kan alleen datgene terugkaatsen wat én in mijn voorstellingswereld én in mijn besef van juistheid bestaat.

Die regels moet u in acht nemen. Daarmee hebben we eigenlijk de reflexie al geschapen die nodig is om in de laser alle krachten, alle licht in één richting te bundelen.

Wat moet ik bevestigen?

Dat wat ik ben, ben ik zelf. Met andere woorden: de hele wereld is voor mij alleen maar datgene wat ik zelf ben. Daarom zal ik in de wereld datgene wat ik ben en innerlijk weet te zijn zo volledig mogelijk uiten.

Ik zal mijn voorstellingswereld in mijzelf moeten controleren. Maar de dingen die werkelijk tot mijn wezen behoren moet ik ook naar buiten durven uitsturen.

Ik zal al datgene wat mij uit de wereld bereikt niet op zijn eigen waarde mogen accepteren zonder meer. Ik moet het vergelijken en elke kracht die mij bereikt omzetten in datgene wat in mijn persoonlijkheid daar het dichtst bij ligt.

Probeer niet grote veranderingen tot stand te brengen daarvoor ben je over het algemeen nog niet ver genoeg. Probeer gewoon die kleine ombuiging tot stand te brengen waardoor iets wat negatief schoon wordt veranderd in iets positiefs dat je weer naar de wereld toe stuurt. Door deze techniek te hanteren gaan wij zelf werken als eenstralend element.

Nu weet u allemaal dat bepaalde stralingen niet bepaald prettig zijn. Denk maar eens aan uranium. Er zijn heel wat arbeiders gestorven in de uraniummijnen, omdat men nog niet wist hoe die straling feitelijk functioneert. Nu weten wij het wel en het aantal sterfgevallen is daardoor natuurlijk veel minder geworden. Ook in de laboratoria zijn indertijd grote ongelukken

gebeurd. Tegenwoordig is dat bijna niet meer het geval. Wij moeten begrijpen dat stralingen soms gevaarlijk kunnen zijn.

Een straling die gevaarlijk is, kan ik niet zonder meer verwerken. Ik moet een afschermingstechniek hebben waardoor ik alleen tot mij toelaat wat ik zelf kan verwerken. Dan wordt het een beetje moeilijk. Maar als ik werkelijk kracht nodig heb, dan moet ik mij realiseren dat er heel veel kracht van mij wordt genomen door de wereld (dat is altijd zo) en dat de kracht, die van de wereld naar mij toe komt, voor een groot gedeelte juist daarvoor wordt gebruikt. Dan moet ik 'stop' zeggen. Ik aanvaard niet dat de wereld kracht neemt voordat ik zelf die kracht geef. Afschermingsmethode.

Realiseer u: Alles komt tot mij. Ik wens niets uit te zenden. Hierdoor is een snelle oplading van de eigen persoonlijkheid meestal mogelijk.

Je kunt je eigen kracht enorm doen toenemen en wat meer is, je kunt die kracht dan - en nu bewust en gericht - gaan gebruiken op specifieke doelen.

Negatieve signalen zullen wij in deze fase moeten afwijzen. Wij kunnen alleen positieve signalen verwerken. Zouden we dit echter te lang doen, dan staan we buiten onze wereld en komen we in een toestand terecht waarin we eigenlijk met de hele wereld geen raad meer weten. Dat is ook niet de bedoeling.

Wij moeten dus eerst zorgen dat wij ons sterk voelen, dat we voldoende kracht en vitaliteit in onszelf hebben om weer alles wat de wereld naar ons toestuurt om te zetten in iets wat meer aanvaardbaar is voor ons wezen en dan laten we de wereld weer toe.

Doordat we nu een overvloed aan energie hebben kunnen we elke binnekomende straling omzetten in de straling die wij nodig vinden. Het gevaar van besmetting is niet aanwezig. Integendeel, wij zijn afgeschermd tegen alles wat niet bij ons past, maar nu op een zodanige manier dat wij zelf bovendien de omgeving neutraliseren. Er is niet alleen maar sprake bij wijze van spreken van een loden pak, zoals men een tijdje heeft gebruikt bij radium en radioactieve stoffen. Neen, wij zijn zover gekomen dat wij een veld kunnen creëren waarin die straling niet meer de nodige hardheid kan bereiken om ons te schaden. Wij breiden onze uitstraling uit. Hieraan is een heel interessant punt verbonden.

Iedereen weet dat hij een aura heeft. Die aura is over het algemeen gemiddeld geladen; bij de een wat minder, bij de ander wat meer. Maar op het ogenblik dat de lading in de aura groot wordt, krijgen we een grotere maar ook een intensere aura; het breidt zich uit. U heeft wel eens zo'n heiligenbeeld gezien waar zo'n hele lichtgolf omheen staat. Zo moet u zichzelf ook voorstellen.

Doordat onze aura zich uitbreidt worden we niet alleen meer bestand tegen alles wat ons bereikt en dat niet bij ons past, we hebben niet alleen de mogelijkheid om beter te selecteren en juister te antwoorden, maar we hebben bovendien een soort beheersing gekregen waardoor wij meer signalen kunnen ontvangen.

Het zijn niet alleen de harde signalen die nu doordringen. Ook de signalen die heel zwak zijn, kunnen we gaan versterken. Men noemt dat dan een vorm van paranormale begaafdheid. Of het dat is, weet ik niet. Zeker is dat je allerlei invloeden uit de geest gemakkelijker kunt aanvoelen. Zeker is, dat je gevoeliger bent voor alle verschijnselen in de omgeving, ook als die op esteraal niveau zijn. Je voelt de waarschuwingen, de kleine afwijkingen in de trilling van de aarde. Je hebt je eigen trillingsgetal dat in het gehele magnetische veld voortdurend doorwerkt. Die voel je ook beter aan. Je voelt a.h.w. van tevoren wat er gaat gebeuren. Daardoor kun je weer steeds beter - stoffelijk en geestelijk - plaatsen wat er gaat gebeuren. Het is dus niet een kwestie van: laat ons

bewust worden en een grote aura krijgen dan zijn we zalig. Neen, het is wel degelijk: wanneer we onze kracht vergroten, onze aura sterker maken, dan bereiken we daarmee gelijktijdig een grotere kracht en een betere en grotere ontvankelijkheid.

Wij selecteren nog steeds; wij kunnen niet anders. Wij ziften uit dat alles alleen de dingen die passen bij ons diepste innerlijk voor zover wij dat hebben benaderd. En naar buiten toe geven we nog steeds die dingen die in ons innerlijk belangrijk zijn alle aandacht en we werpen die a.h.w. de wereld in. Maar omdat er steeds meer signalen komen, wordt onze wereld completer. Wij gaan zonder het zelf te beseffen of te willen meer naar de feiten toe. Niet alleen de stoffelijke feiten (weerkaatsing van kosmische werking voor een groot gedeelte), maar we gaan ook naar de kosmische feiten toe; d.w.z. de krachten en de wetten die de kosmos beheersen.

Onze aanpassing is er niet een die alleen maar plaatsvindt t.a.v. die ene kleine planeet waarop wij leven. Neen, het is er een die ons in harmonie gaat brengen met steeds meer sterren; die ons in harmonie gaat brengen met misschien een hele sterrennevel zodat we alles wat daarin pulseert mede als een persoonlijke eigenschap gaan voelen en - zonder het natuurlijk helemaal te begrijpen, want dat kunnen we niet - daaruit alles wat bij ons past selecteren en zo ons vermogen vergroten om de wereld te maken, te beïnvloeden. In feite is het om haar te hervormen, groot te maken.

In de komende tijd zullen we die weerkaatsing een grote rol zien spelen. Ik heb u al een invloed genoemd die binnenkort gaat komen. Met kerstmis heeft u nog een beetje wit licht. Er is kans op verschil van mening zo nu en dan, maar als u dat niet doorzet, dan blijft het een heel prettige tijd. Ik wil niet zeggen 'vrede op aarde' zo erg is het ook weer niet. Voor een politicus zou dat heel erg zijn en ook voor een generaal. Maar het is toch wel een toestand van een zekere rust, een zeker evenwicht.

Kort daarna, waarschijnlijk de 27e, 28e dec., begint het gedonder, het gegooi in de glazen. Dan krijgen we de spanningen die zich gaan ontladen. Als wij in zo'n toestand komen en wij zijn niet in staat te selecteren, dan worden we het slachtoffer van zaken die we pas later begrijpen. Als we echter selecteren, dan houden we niet alleen maar beïnvloedingen weg, we drukken ook een aantal feiten van ons af. Ze zijn er wel, maar ze kunnen ons niet raken en daardoor zijn wij gelijktijdig in staat om vanuit onszelf op die punten waarop we ons willen richten meer van de positiviteit, van de bescherming a.h.w. die we zelf genieten over te brengen.

Nu zult u zeggen: waarom spreek je steeds over bepaalde punten? Als u de andere cursus doorleest, zult u vanzelf tot de conclusie komen dat de mens eenvoudig niet in staat is de hele wereld gelijktijdig te beïnvloeden. Als je dat probeert te doen, zelfs met een groep, zal het resultaat niet bepaald daverend zijn. Een punt dat je kent is iets waarvan de voorstelling in je leeft. Die voorstelling kun je wijzigen, maar met een zodanige intensiteit dat zolang die wijziging niet lijnrecht ingaat tegen het wezen van hetgeen je waarneemt de verandering zich daarin eveneens manifesteert.

Ik denk zo, dat u die bescherming in het komende jaar zo nu en dan hard nodig zult hebben. Niet dat ik pessimistisch ben, helemaal niet. Maar we moeten leren gebruik te maken van onze innerlijke krachten om dan t.a.v. de buitenwereld ook voor onszelf rust te scheppen.

Zeg niet dat het egoïstisch is, want dat is het helemaal niet. Het is geen kwestie van: ik wil er buiten blijven. Het is eerder een kwestie van: ik kan een ander alleen helpen, indien ik zelf houvast heb. Het is zoiets als de berggids die eerst zorgt dat hij zelf goed vast staat

voordat hij kijkt, of degene die hij naar boven moet brengen misschien in moeilijkheden kan komen. Want pas als hij vast staat, kan hij de ander helpen.

Als u innerlijk niet de nodige kracht en de nodige rust opbrengt, als u zelf niet een sfeer van bescherming weet op te bouwen, bent u eenvoudig niet in staat anderen te helpen. En wanneer u de anderen helpt, heeft u kans dat u zelf een smak maakt die veel te groot is. Dat kunt u eenvoudig niet doen. Dat is dus geen egoïsme. Dat is doodgewoon en nuchter uitgaan van de feiten. De feiten zijn:

Naarmate ik in mij meer kracht bezit, een grotere zekerheid verkrijg t.a.v. het negatieve van de wereld, zal ik in staat zijn het positieve beter tot uiting te brengen en sterker te doen inwerken op die punten waarop dat voor mij noodzakelijk is.

Kies nooit een punt op een verre afstand. Dat kun je wel gaan beïnvloeden, maar daar doe je niets mee. Je kunt wel de buurvrouw of de bakker helpen, desnoods de man die voor je op straat loopt van wie je aanvoelt: die zit niet zuiver. Dan kun je daar die piek naartoe gooien en dan kun je inderdaad resultaat bereiken.

Het lijkt mij erg belangrijk dat de mens het zoeken naar de innerlijke waarheid en de innerlijke waarde niet alleen maar ziet als iets om zelf een beetje omhoog te komen. Het is al eens gezegd, maar het mag nog weer eens herhaald worden. Het gaat er gewoon om dat u uw innerlijke waarde en uw innerlijke krachten kunt gebruiken naar buiten toe. En daar hoort nog iets bij:

In u dat bewustzijn opbouwen, in u die kracht opnemen, die uitbreiding van uw gevoeligheid en aura tot stand brengen is een zaak, die voor een deel ook bewust dient te geschieden. Voor een deel. Een gedeelte ervan onttrekt zich aan het stoffelijke bewustzijn omdat het geestelijk is. Maar wanneer u begint uw krachten uit te zenden, dan is dat niet een kwestie van concentratie. Het is gewoon beseffen dat die kracht werkt in de ander en daarmee het feit constateren. Het is zoiets als bidden.

Bidden is een wens uitdrukken aan God. Als God alwetend is, dan weet Hij allang wat je wilt zeggen, dus behoef je het Hem niet te zeggen om het te laten weten. Maar omdat wij voor onszelf de behoefte uitdrukken, ontstaat er een grotere kans dat wij uit de totaliteit een verwezenlijking van hetgeen wij zoeken tot stand brengen. Het is eigenlijk het proces waarover ik spreek, alleen hebben we hier het doekje voor het bloeden. Wij hebben het gebed niet als een werkelijke noodzakelijkheid of een onvermijdelijkheid. Wij hebben het gebed als een soort formule, een ritueel waardoor wij komen tot het uiten van de krachten en het selecteren van de krachten dat wij anders niet doen.

Maar waarom zouden we dat allemaal langs omwegen doen? De weerkaatsing is niet een kwestie die maar één keer plaatsvindt. Het is niet: ik krijg één lichtstraal en ik zend die terug, afgelopen. Als ik een lichtstraal terugzend, dan is de kans groot dat ze tien, twintig keer naar mij terugkomt. Elke keer een beetje veranderd. Dan moet ik tien, twintig keer diezelfde lichtstraal weer beter kunnen aanpassen en op een gegeven ogenblik is de straal, die ik uitzend, niet meer dat wat ik heb ontvangen maar datgene wat ik zelf ben. En daar ligt dus eigenlijk het belangrijke punt in deze dagen.

Het houdt ook in dat u nooit moet denken: ik heb die kracht uitgezonden en ik ben er nu vanaf. Dat kan eenvoudig niet. U moet beseffen: wanneer ik kracht uitzend, dan is daardoor een herhaling met varianten geschapen. Maar die varianten zullen dichter bij mijn mogelijkheden liggen zodat ik er beter op kan antwoorden.

Theoretisch is dat natuurlijk oneindig, maar voor je werkelijk ervarings- en gevoelsleven als mens zal het aantal weerkaatsingen niet verder gaan dan tien tot twaalf. Dat wil zeggen dat je gelijksoortige zaken

steeds weer ontmoet. Aan de andere kant is er nog iets waarover ik toch nog even moet spreken.

U moet maar geloven dat we allemaal deel zijn van de Alziel. Als zodanig ben ik niet God, maar God is in mij. Ik representeer een deel van God. Als u zich dat voorhoudt, dan kunt u nog steeds alle negatieve dingen om u heen ontmoeten, want die behoren ook bij het goddelijke. Maar het deel dat ik ben, heeft zijn kwaliteiten en die staan in verband met het geheel. Ik kan nu de verhouding zodanig maken dat er geen strijd is, maar een wederkerige aanvulling.

Goed en kwaad vullen elkaar eigenlijk aan. Heeft u daar wel eens over nagedacht? Als er helemaal geen kwaad zou zijn, hoe zou je dan weten dat je goed doet? Als iedereen goed zou zijn, dan zou niemand het kwade krijgen. Maar pas als beide er zijn, dan is er niet alleen kenbaarheid, maar het blijkt dat het goede dat je doet voortkomt uit het kwade dat er is. En dat kwade dat er is kan alleen bestaan krachtens het erkende goede dat men aanneemt dat er al is. Dus kun je die dingen niet scheiden. Je kunt dus niet zeggen: Ik moet alleen goed of ik moet alleen kwaad zijn. Je moet zeggen: Ik moet mijn evenwicht vinden. Ik moet dat punt vinden waarin de wereld buiten mij - kwaad of goed - in evenwicht is met wat in mij bestaat, kwaad of goed volgens de wereld. Op die manier kom je verder.

Het geheel waarmee u in het komende jaar te maken krijgt (het duurt wel wat langer), zal juist deze kwaliteiten van u steeds meer op de proef stellen. Vergis u daar niet in. Het is allemaal niet zo moeilijk als het lijkt. Het is meer een kwestie van in jezelf voelen, in jezelf beseffen en in jezelf weten dat er een kracht is.

Als je die kracht in jezelf wilt voelen, denk dan gewoon aan een deel van je karkas en stel je voor dat daarin die gouden vlam des levens brandt. Als je dat intens genoeg doet, dan voel je wel iets. En als je wat voelt, dan kun je beter het denkbeeld voor jezelf verwezenlijken - ook meer bewust - dat die kracht in en door je werkzaam is. Als u dat wilt doen, dan zult u als vanzelf leren deel te zijn van de totale kracht, te werken uit die totale kracht. Niet te werken naar de uitdrukking van hetgeen u bent, maar naar de samenwerking tussen hetgeen u bent en al het andere. Die samenwerking, die harmonie, is de enige methode waardoor we die voortdurende opslinging van weerskaatsing naar weerskaatsing teniet kunnen doen.

Dan zijn de invloeden voor ons zaken, die ook bij ons horen, die ons niet kunnen schaden omdat ze ons bevestigen en die vanuit die bevestiging voor ons als vanzelf een grotere beheersing en een grotere rust creëren.

Ik weet niet, of het onderwerp voor u interessant is. Belangrijk is het in ieder geval wel, indien u het heeft begrepen.

Wij hebben binnenkort Steravond en dan zal er met heel veel kracht worden gegooid. Dan moogt u niet vergeten dat hetzelfde principe er ook een beetje bij zit. Stel u 't maar gewoon zo voor: Als ik mij bewust ben van de kracht die in mij is en ik bevestig wat ik zelf ben in u die hier aanwezig is, dan zal die kracht tussen ons heen en weer spelen. Maar aangezien ik in mij licht, vrijheid, geluk als belangrijkste waarden ken - zij het geestelijk - zo zal steeds meer van die waarden naar u worden uitgezonden. En als ik nu geen gebaar maak van uitstraling of zoiets maar ik zend alleen maar, dan blijft dat spel toch heen en weer gaan, ook wanneer ik ben weggegaan, want ik ben de bron. Dat wil zeggen, dat uw reactie en signalen mij raken en ik daarop moet antwoorden. Deze beantwoording zal dan op zichzelf voor sommigen van u althans het bewijs kunnen leveren van hetgeen ik vanavond heb gesteld.

- x In hoeverre zijn de stoffelijke omstandigheden nog bepalend om de eigen instelling om te buigen?
- Uw stoffelijke omstandigheden zijn voor een deel feiten waarmee u rekening moet houden en voor een groter deel de voorstelling van die feiten waarmee u worstelt; als zodanig behoren ze tot uzelf. Wanneer u echter dieper in uzelf doordringt, dan zult u de onbelangrijkheid van een groot gedeelte van uw voorstellingen en moeilijkheden gaan inzien en daardoor deze dan elimineren. Dat betekent dan, dat u beter op de werkelijke feiten gaat reageren en op grond daarvan dus ook betere resultaten krijgt.

Ik zou u willen vragen, al bent u met weinigen aanwezig, om toch aan de essentie van deze les, want er zit een aantal richtlijnen in, wat aandacht te besteden. Dat zal u zeker in de eerste maand van het volgende jaar aanmerkelijk van dienst kunnen zijn.

-:-

N O O D L O T .

U weet, dat er heel veel mensen zijn die in noodlot geloven. Wat is noodlot? Noodlot is datgene wat ons onontkoombaar lijkt. Ik wil niet zeggen dat het dat is. Er zijn vele noodlotsbeschouwingen, o.a. op grond van karma en andere daarvoor passende theorieën. Ik zou de mijne in het kort aan u willen geven. We beginnen dan heel eenvoudig met een paar stelregels.

1. Daar waar ik niet begrijp, kan ik niet beslissen.
 2. Daar waar ik niet in staat ben te overzien, zal ik altijd gevangen zijn in het gebeuren dat door anderen wordt bepaald.
 3. Daar waar ik niet bereid ben mijzelf volledig in te zetten, zal ik altijd de slaaf blijven van degenen die dit wel willen doen.
- Hier heeft u 3 factoren die het noodlot mede kunnen bepalen.

Je kunt natuurlijk zeggen: Ik wil. Ja, wat je wilt is niet belangrijk. Het is belangrijk in hoeverre je je wil kunt omzetten in een praktische waarde. Dat betekent niet dat je kunt volstaan met woorden. Het is inderdaad met Feyenoord gezegd: Geen woorden maar daden. Het zijn je daden die het lot beïnvloeden, niet je gedachten zonder meer.

Gedachten gelden geestelijk. Wat je denkt, je gevoelswereld, je intenties gelden geestelijk, omdat ze in geestelijke zin de betekenis van het gebeuren bepalen en daarmee wat je in je geestelijke wereld zult beleven. Op aarde tellen echter de feiten. Iemand met een ideaal is altijd de mindere van iemand met een geweer, tenzij degene die het ideaal heeft ook een geweer heeft. En dan is het de vraag: wie meer achter het denkbeeld staat dat hij gewapenderwijs vertegenwoordigt.

Nu weet ik wel dat er heel veel mensen zijn die zeggen: De wapens neer. Maar wat heb je aan 'de wapens neer'? Je kunt niet zeggen dat het een noodlot is dat wij met wapens lopen. Maar het is wel een noodlot dat wij ons nooit de mindere mogen tonen van degene die ons in hetgeen voor ons belangrijk is of hetgeen wij met alle middelen willen, dus ook met ge-

weld en wapens, zou willen belemmeren. En daar zit nu de grote moeilijkheid.

Het is niet alleen het probleem van b.v. een bewapeningswedloop, ofschoon die gemakkelijk kan worden verklaard door de politiek van meer wapens kopen - de mensen geloven het toch wel - dan dat hij ontwapent, want dat betekent dat hij de industrie tegen zich krijgt, dat het bedrijfsleven in moeilijkheden komt en dat de mensen vaak niet begrijpen waarom de regering niet sneller ingrijpt bij het verschaffen van betere werkgelegenheid. Dus, je moet begrijpen waar het om gaat. Daarom moet je jezelf ook helemaal durven inzetten. Het is niet een halve kwestie van: ik doe het alleen geestelijk of alleen stoffelijk. Je moet er innerlijk en uiterlijk bij betrokken zijn. Dan kun je het noodlot veranderen.

De bekende theorie is die van de z.g. knooppunten van het lot. Dat is simpel gezegd ongeveer het volgende: Als je een beslissing neemt, ontstaat er een gevolg dat bijna onvermijdelijk is. Maar dat gevolg, inclusief je eigen ervaring, geeft je weer een keuze-mogelijkheid van 3, 4, 5 verschillende handelwijzen. Eén daarvan zul je moeten kiezen. Doe je dat niet en ga je rechtlijnig door, dan word je nog steeds bepaald door de eerste oorzaak die je in het begin hebt geschapen. De afwijkingen zijn zodanig mogelijk dat je soms terugkeert naar de hoofdstam, ~~de~~ de rechte lotslijn.

Het kan ook zijn dat je absoluut divergeert en dat je op de een of andere manier op een heel ander punt uitkomt. Wij zijn niet de slaven van een noodlot. Wij zijn wel de slaven van onszelf. Dat is een grote moeilijkheid, want wij hebben beelden van onszelf die niet stroken met de feiten. Wij denken aan onszelf, aan onze persoonlijkheid, onze betekenis, onze moeilijkheden anders dan eigenlijk gerechtvaardigd is. Daardoor zullen wij bij onze keuze uitgaan van punten die voor ons belangrijk lijken, terwijl ze dat niet zijn. Zo zullen wij steeds verder afdwalen van ons werkelijke wesen, onze werkelijke betekenis. En dan komen we inderdaad in die noodlots-sfeer terecht 'waaraan heb ik het verdiend?' Wel, aan de keuze die ik gemaakt heb. Als ik nu een andere keuze doe, dan kan ik een deel van het lot afbuigen. Ik kan natuurlijk ook rechtlijnig doorgaan en dan blijft dat lot op dezelfde manier voortdraven zoals het altijd heeft gedaan.

Daar zijn heel veel theorieën over. Een daarvan is, dat je op grond van vorige levens zeer sterk gebonden zult blijven aan al hetgeen je eens hebt beleefd en gedaan. Daar haalt men tegenwoordig de regressie-ervaringen bij aan. Men zegt: Iemand, die verdronken is, is bang voor water in de volgende incarnatie. Dat zijn alleen maar uiterlijkheden. Het gaat er niet om wat je aan uiterlijke feiten hebt doorgemaakt, het gaat erom wat je hebt geleerd. Juist de mens, die in staat is om zijn ervaringen een beetje van een afstand te bezien zo nu en dan, kan daaruit leren. Hij kan voor zichzelf een nieuwe betekenis bepalen. Maar heb je die betekenis bepaald, dan is het noodlot niet meer in staat om je te doen voortgaan in rechte lijn. Dan ben je in staat om zelf een weg te kiezen. En die weg gaande steeds duidelijker en juister je eigen lot te bepalen.

Een argument dat ook heel vaak wordt gehoord is: Wij willen wel anders, maar de hele wereld is tegen ons. Dat is volkomen waar. Je zult heel vaak dingen willen doen die niet in overeenstemming zijn met de feiten en dus ook niet met de wereld. U kunt denkbeelden ontwikkelen waar de hele wereld boos over is. Maar als u daaraan vasthoudt en als u op uw eigen manier daaraan volledig uiting geeft, dan komt er een ogenblik dat u inderdaad iets bereikt. Dan verandert het gebeuren in uw leven en bent u dus niet slaaf van het noodlot.

Ik heb ook horen zeggen: Ja, maar je moet toch rekening houden met de wereld. Dat is zeker waar; in zoverre dat je de wereld niet iets moogt op-dwingen omdat jij het toevallig goed vindt of omdat jij het bent. Degenen die het wel doen, ofschoon ze het niet beseffen, zijn allemaal fascist. Zij zeggen:

Ik weet wat goed is voor iedereen. En 'Pappa knows best' is in feite een van de meest fascistische leuzen die er ooit in het gezin is gehanteerd.

Dus, realiseer u goed: de wereld behoeft u niet te bepalen. U heeft uw eigen wazen, uw eigen normen, uw eigen noodzaken en uw eigen mogelijkheden. Als u uw keuze laat bepalen door de wereld, dan bent u het slachtoffer van het noodlot. Er zijn veel mensen die aan een noodlot gebonden zijn alleen, omdat ze zich voortdurend afvragen wat de burens er van zullen zeggen. Wil je niet gebonden zijn aan een lot dat steeds onontkoombaar schijnt te worden, begrijp dan dat vaststaande punten in het bestaan niet kunnen worden vermeden. Bijvoorbeeld:

Als er een geboorte is, dan volgt er een dood. Als er gezondheid is, dan zullen er ongetwijfeld te enigerlei tijd ziekteverschijnselen zijn, al dan niet onderdrukt. Die dingen liggen vast. Hoe ze worden beleefd dat is je eigen zaak. Al datgene echter wat men in de wereld meent te moeten benoemen als goed of als kwaad, als verderfelijk of als buitengewoon deugdzaam is iets wat u voor uzelf en vanuit uzelf dient te bepalen. Zolang de wereld bepaalt hoe u reageert, bent u niet vrij. Uw keuze wordt dan bepaald door iets anders dan uzelf. Of dat nu uw instincten zijn of die van uw omgeving, u zit vast aan een oorzaak-engevolgwerking die zich rechtlijnig bijna onbeparkt schijnt voort te zetten. Maar als u zegt: Hier wens ik niet te reageren volgens de norm, ik ga deze kant uit, dan staat u dat volledig vrij zolang u de wereld niet probeert te binden aan uw beslissing. Het is voor uw eigen rekening.

Dan kunt je zeggen: Ik krijg daardoor een hoop ellende in de wereld. Ongewijfeld waar. Maar laten we één ding niet vergeten: Jezus is de verlosser van de wereld geworden, maar dat is hij zeker niet geworden door alles te doen van de Tempel en de keizer van hem eisten. Hij heeft ze geen van tweeën lastig gevallen. Hij is zichzelf gebleven. Misschien dat hij daardoor gevaarlijker was voor de gevestigde orde dan alle oprüttelijke revolutionairen zoals voor Rome de Maccabeeërs van die tijd.

U heeft uw eigen weg. U heeft uw eigen recht. U heeft uw eigen persoonlijkheid. Deze zijn bepalend bij elke keuze die u maakt. Zolang de keuze steeds weer door uzelf en niet door anderen wordt bepaald, zult u niet aan een noodlot gebonden zijn en zult u aan alle gevolgen die z.g. onontkoombaar zijn ontkomen, maar u zult wel met andere consequenties van uw bestaan worden worden geconfronteerd. Zolang het iets is wat uit uzelf voortvloeit, kunt u ermee afrekenen en kunt u daardoor wijzer worden een volgende keer een hetero keuze doen.

Dankomt er een ogenblik, dat je werkelijk elke keuze bepaalt op grond van wat je zelf bent. Dat er steeds minder noodlot, dus steeds minder dwang van buiten is t.a.v. het gebeuren dat je ondergaat. Als je werkelijk dat punt hebt bereikt, dan heet je een groot ingewijde. Want een groot ingewijde is dat omdat hij zich heeft onttrokken aan de werking van het noodlot waaronder alle mensen menen gebukt te gaan.

WERELDONTWIKKELING

LES III.

DE EINDELOZE HERHALING.

Wanneer wij kijken naar het gebeuren in de wereld, dan valt ons op dat we steeds weer herhalingen zien. Het is niet zo, dat alles precies hetzelfde is, maar toch zijn er vergelijkingen te trekken.

Als je denkt aan b.v. de Punische oorlogen en je transposeert dat weer naar de grote Duitse oorlogen, je transposeert het naar Napoleon, dan blijkt dat in het verloop der dingen veel punten van overeenkomst zitten. Het is erg belangrijk dat we begrijpen dat het geheel van de invloeden in de tijd (dus niet het gebeuren maar de invloeden in de tijd) een voortdurende herhaling is.

Er zijn de zuiver menselijke ritmen. U kent ze waarschijnlijk allemaal. De meeste mensen hebben een 21-daags, 28-daags, 32-daags, 33-daags ritme. Dat zijn de verschillende ritmen die in hun lichaam een rol spelen. Maar er zijn ook mensen die daarnaast een 17-jaars ritme hebben. Dat betekent, dat ook in het leven van die mensen bepaalde situaties in het lichaam zich herhalen, maar dan rond 17 jaar later. Dan ben je zelf veranderd. Het is net als de Drie Muskietiers en 20 jaar later. Zo is het hier ook.

Je bent anders geworden, je reageert anders. Deze reacties daar moet je nu rekening mee houden voor jezelf, maar ook t.a.v. hetgeen je uit het verleden hebt geleerd. Als je dit nu zou doen in de historie, dan zou je een aantal golven kunnen ontdekken o.a. van buitengewoon hoge geestelijke activiteiten.

Dan zullen we nee ver moeten teruggaan en dan vinden de robachtigen. Het is maar een naam ervoor. Het waren geen robben of aanstaande robben, maar robachtigen die heel ver vooraan liggen in de evolutie en eigenlijk de verste voorvaders zijn van het menselijk geslacht. Het waren dieren die nog amfibisch leefden; het waren koudbloedigen. Ze werden door hun ontwikkeling ten dele warmbloedig (mutatie) en vandaaruit ging het verder.

Er was sprake van een directe communicatie met de groepsgeest. Vandaaruit zien we de MÜ-situatie. In het land MÜ was er geen direct contact meer met de beschermgeest zonder meer. De groepsgeest trad dus niet meer specifiek op voor het geheel, maar had wel toegang tot verschillende personen (wezens). Ze waren nog geen priesters. Wij zouden ze misschien met een beetje fantasie een soort medicijnmannen kunnen noemen.

Kijken we naar de Atlanten, dan zien we dat de gewone mens eigenlijk bijna geen contact meer heeft met die goden en de krachten van die goden en dat er zich een kaste heeft ontwikkeld die we het best filosofen kunnen noemen. Ze zijn geen echte priesters en toch zijn zij (de voorvaders van de Witte Broederschap) in de eenzaamheid voortdurend in contact met de geest.

Dan maken we weer een sprong en denken we aan de ontwikkelingen zoals we die zien in India, maar ook in Perzië, in Egypte om maar weer een paar beschavingen te noemen. Hier blijkt plotseling dat paratalenten veel sterker opkomen dan normaal. Het paranormale vooral op het gebied van suggestie, hypnose, telekinese en telepathie was zeer sterk ontwikkeld in Egypte. Het vermogen van suggestie, hypnose en gedachtenlezen zien we daarnaast ook sterk ontwikkeld in India en reeds dan in de hooglanden. Nog niet in Tibet maar we zitten toch wel aan de voet van de Karakourum. Daar vinden we zelfs gemeenschappen die zich hebben gespecialiseerd in het z.g. kenbaar uittreden; d.w.z. dat men een astraal dubbel weet te verdichten en op afstand zichzelf manifesteert.

Dan horen we een hele tijd daar niet veel van. O zeker, de orakels blijven. De Apollo-tempel, de Pythia. Dan weet je, de stem van de goden klinkt nog overal. Ook de auguren als belangrijke mensen in de Romeinse beschaving kennen we. Maar het is net of het afzakt.

Zeker, het christendom komt op en je kunt dat de schuld geven. Maar ook zonder het christendom zal waarschijnlijk toch een groot gedeelte van het paranormale zijn weggeëbt.

Als je dan een periode neemt van ongeveer 1000 jaar vanaf het Romeinse rijk, dan kom je terecht in de jaren 1200 - 1300. Wat zien we? Opleving van paratalenten. De z.g. witches (de tovenaars en tovenaarsen) treden op. Daarnaast zien we echter plotseling allerlei eigenaardige uitbarstingen van nieuwe esoterie. Wij worden geconfronteerd met allerlei vernieuwingen. We zien ook - en dan moeten we weer een paar eeuwen verder gaan - dat heksenvervolging komt en dat daarmee de talenten voor een deel verdwijnen, voor een ander deel worden omgezet in iets anders. Dan denk ik aan de z.g. dokters die grote gaven hadden zoals Von Hohenheim. Ik denk aan bepaalde magiërs, priesters zoals Agrippa von Nettesheim. Er zijn er nog meer te noemen.

Na die omzetting wordt het eindelijk rustig. We horen van het paranormale betrekkelijk weinig tot ongeveer 1850. Het neemt dan een heel nieuwe gedaante aan; het wordt het z.g. spiritisme. We weten dat er zeer veel eigenaardige verschijnselen zijn getoond. Een deel daarvan is ongetwijfeld ook zwendel geweest, laten we dat er maar meteen bij zeggen. Dat heb je bij alle vormen van paranormale begaafdheid. Er worden verkeerde uitleggingen verzonnen of de hele zaak wordt vervalst omdat het zo voordelig is.

In diezelfde tijd zien we ineens veel meer aandacht voor spookhuizen. Veel meer mensen houden zich bezig met goden en demonen. Er ontstaat zelfs een gothische griezelmystiek (the gothics) die haar weerslag vindt in een groot aantal verhalen e.d. Lord Dundee heeft er aardig wat van geschreven.

Wat zien we dan weer in het verdere verloop? Van een spontaan begin, van een wildgroei zoals je een 700 jaar geleden ook hebt gehad, gaat het zich langzaam maar zeker institutionaliseren. Er ontstaat de spiritistische beweging. Er ontstaat het parapsychologisch onderzoek. Er ontstaat een nieuwe benadering van talenten zoals we dat in het verleden ook hebben gezien. En daarmee zitten we eigenlijk in deze tijd, in de 20e eeuw.

Wat heeft de 20e eeuw gedaan met dergelijke dingen?

In de eerste plaats: Ze heeft geprobeerd ze te bannen uit het toch wel materialistische systeem-denken dat allerwege, zelfs in de kerken overheerst.

In de tweede plaats: In het volk is de invloed van de paranormaal begaafden aanmerkelijk groter dan je oppervlakkig zoudt veronderstellen.

De auguren van vroeger zijn vervangen door de mediums, de waarzeggers, de aflezers, de signalen, de helderzienden. Ze zijn er allemaal. Ze zijn er onder andere namen en ze worden geraadpleegd. Als het werke-

lijk een goede astroloog is, een goede helderziende, een goede psychometrist, dan staan vaak ook mensen op hoge plaatsen gesteld in de rij om consult te krijgen. Dat wijst ons eigenlijk in de richting van de invloedssfeer die ontstond uit de heksenbeweging en de natuurverering.

Een logische conclusie zou zijn dat een aantal van de gaven ongetwijfeld werden omgezet in wetenschappelijke zaken of een schuilplaats vonden in de wetenschap en dat over laat ons zeggen een honderd jaar normalerwijze er dus weer een vervolging zou moeten uitbreken.

Het is interessant om dat te zien, want dan moeten wij ons nu bevinden in een periode waarin het paranormale, zowel voor als tegen, zich steeds duidelijker gaat aftekenen. Wij moeten ons bevinden in een periode waarin de begaafdheden aanmerkelijk toenemen; dus bij vele personen voorkomen en in vele gevallen ook meer openlijk gebruikt gaan worden. En dan kun je ook nu al aanvoelen waar het gevaar schuilt.

Wij hebben in een van de lessen reeds gezegd: Denk eens aan pater Pio. Hij was paranormaal begaafd, zeker. Maar hij werkte binnen de kerk, onder het kerkelijk gezag. Dientengevolge werd hij aanvaard.

Wij hebben een soortgelijk verschijnsel gezien in Rusland. Paranormale genezing e.d. werd afgekapt. Ze werd zelfs vervolgd totdat een paar hooggeplaatsten werden geholpen door een paranormaal-genezeres. En kijk, ineens begint de paranormale genezing overal op te bloeien. Het is interessant te zien hoe het naar buiten komt. Dan moeten we ons afvragen wat de fout is die altijd ergens weer wordt gemaakt zowel door de mensheid als geheel danwel door de begaafden in het bijzonder. Dan blijkt in de eerste plaats dat de paranormaal begaafden zich onbewust meerwaardig achten t.a.v. de anderen. Dat kan kwaad bloed zetten. Dat schept juist bij degenen die geen uitweg zien en geen mogelijkheden hebben een neiging tot progrom, tot vervolging.

In de tweede plaats: Wij zien dat heel veel paranormaal begaafden de neiging hebben om ofwel hun gave te gelde te maken, danwel - wat ook vaak gebeurt - zich zeer sterk te binden aan een bepaalde macht of een officiële instantie. Dat hebben we in het verleden gehad.

Vandaag de dag weten we dat er helderzienden zijn en bepaalde telepathen die werken voor instanties, zeker in het Kremlin of in Washington. Wij staan hier eigenlijk in een tijdperk waarin dat zich binden eigenlijk het gevaar vormt voor de werkelijke ontwikkeling.

Dan moeten we ons gaan indenken wat de oplossing zou zijn volgens deze tijd. Want als we inzicht willen hebben in de wereld en de ontwikkeling van de wereld in deze dagen, dan moeten we ons niet alleen beperken tot de ontwikkeling van de enkele mens. Dan moeten we wel degelijk kijken: hoe staat die mens binnen het geheel, wat zijn de waarden, wat zijn de dreigingen van het geheel. En dan vallen mij een paar eigenaardige dingen op.

Er blijken op het ogenblik in het zuiden van de U.S.A., o.a. in Mexico, enkele mensen te zijn die in staat zijn infectieziekten te genezen ook als dit medisch gezien onmogelijk is. Het zijn er nog maar een paar.

Wat zien we als een van de grootste dreigingen op de achtergrond? Het is namelijk niet alleen de atoombom, het is de bacteriologische oorlogsvoering. En dat zou kunnen botsen.

Dan zien we dat op het ogenblik overal inlichtingendiensten bijzonder actief zijn. Ze zijn zelfs zo ontzettend actief dat niemand meer weet wie voor wie heeft gespioneerd. Behalve natuurlijk in Nederland, daar kijken ze eerst of je een goede padvinder bent geweest. Zo ja, dan behoort je ook bij de goede jongens. Daartegenover staat het eigenaardige verschijnsel dat gegevens uitlekken zonder dat een lek geconstateerd kan worden zelfs bij het meest ijverige onderzoek. Er wordt dan wel een zondebok aangewezen, daar gaat het niet om.

Er zijn op het ogenblik in Engeland een viertal spionageprocessen

gaande. Laten we dan constateren dat van die vier spionageprocessen er slechts één is waarbij men over een feitelijk bewijs van spionage beschikt. In de drie andere gevallen gaat het om het verklaren hoe gegevens die topsecret waren zijn uitgelekt. U weet wat topsecret is. Als je b.v. zegt: De minister-president is een idioot (niet dat ik het zeg), dan kun je dat als ambtenaar alleen doen, als je dat topsecret maakt. Dus dat topsecret-idee werkt niet meer. Maar er is niet alleen sprake van lekkage van informatie in Engeland. Er bestaan ook grote zorgen in het Pentagon, omdat gegevens over strategische plannen en ontwikkelingen zijn uitgelekt en ten dele zelfs gebruikt dreigen te worden in een komende verkiezingscampagne.

In Rusland is men wanhopig omdat gebleken is dat men in Zweden beschikte over gegevens die men nooit zou mogen kennen. Men beschikte namelijk over een deel van de aanvalsplannen die Rusland heeft gemaakt voor het geval er een oorlog uitbreekt en o.a. de manier beschrijft waarop men het gebied rond de Baltische Zee maar ook de Noordzee en omgeving met de vloot wil beheersen en gelijktijdig via Polen en Oost-Duitsland een inval wil richten op het noordelijk deel, terwijl bovendien vanuit het zuiden een aanval zal plaatsvinden.

Die plannen zijn heel mooi uitgewerkt, maar ze waren het diepste geheim. De plannen zijn slechts bekend aan 30 à 40 personen in Rusland. Allen behoren tot de hoogstgeplaatsten. Allen behoren tot de meest betrouwbare leden van leger, partij en politie. Hoe kan dat dan? Wel, het antwoord is duidelijk. Er zijn mensen die dergelijke dingen kunnen aflezen.

Een ander verschijnsel waar ze gek van worden is het feit, dat men tevoren schijnt te weten (in Afghanistan is dat vaak voorgekomen) niet alleen waar aanvallen zullen worden gedaan, maar ook waar zich belangrijke en kwetsbare transporten zullen bewegen. Er moeten spionnen zijn heeft men uitgeroepen. Maar men begint langzamerhand te beseffen dat er mensen schijnen te zijn die dat kunnen aflezen, die dat ergens uit de lucht weten te halen. En dat wordt gevaarlijk.

Want per slot van rekening, de huidige machtspolitiek is voor een groot gedeelte gebaseerd op geheimhouding. Alleen middels die geheimhouding kun je intrigeren, kun je de economie beheersen, kun je ook een politiek machtsverwicht creëren en in stand houden.

Als je die zaken bekijkt, dan is het begrijpelijk waarom het gevaar van een vervolging van paranormaal begaafden zeker niet is uitgesloten. De enige oplossing zou zijn, dat er zoveel komen dat het niet meer mogelijk is om ze allemaal uit te roeien. Dan kun je wel degenen die de gave opvallend demonstreren te pakken krijgen, maar al die anderen die net doen of ze van niets weten, kun je net niet pakken. Ik denk, dat dat in de eerste 30 jaar van de volgende eeuw nog wel een rol zal spelen.

O zeker, Aquarius is veel ruimdenkender dan het vorige teken, minder dogmatisch. Aan de andere kant wat opvliegender, wat directer en vaak improviserend en impulsief in zijn handelen. Dus, wat erven zal komen weten we niet precies. Wij kunnen aan de hand van de cycli wel berekenen welke situatie er nu bestaat en welke er zal ontstaan. Wij kunnen zelfs de oorzaken zien voor een bepaalde benadering en zeer waarschijnlijk ten dele van een vervolging van paranormaal begaafden en de pogingen om ze te ronselen. Maar we kunnen niet overzien hoe dat verder gaat.

In het verleden namelijk is er iets gebeurd. Als we praten over Atlantis, dan vergeten we dat vaak.

Toen de eerste ramp van Atlantis (80.000 jaar geleden) zou plaatsvinden, trokken er een aantal wijzen weg. Zij namen een aantal volgelingen met hun slaven mee. Toen 40.000 jaar geleden de laatste ramp van Atlantis dreigde, begon er een langzame uittocht die daarna werd gevolgd door een enorme uittocht van voornamelijk slavenlegers waarbij zich bovendien weer een aantal wit-magiërs, priesters en dergelijken hadden gevoegd.

Dezen zijn uitgeweken voor het gevaar. Waar kwam dat gevaar vandaan? Van de technocraten van die tijd toen magiërs genoemd.

Als we kijken naar deze tijd, dan ligt het grootste gevaar ongetwijfeld bij de technocraten. De bureaucraten houden het gevaar in stand, maar de technocraten creëren het nieuwe gevaar.

Wat staat daar nu tegenover? De paranormaal begaafden. Maar wegtrekken gaat nu niet. Voor de kans van een oorlog tussen de 23 en later de 11 rijken, voor de kans van enorme uitharstingen kon je wegvlugten. Er waren gebieden in de wereld, vooral hooggelegen landen, waar je niets of weinig daarvan zoudt merken. Het is nu heel erg moeilijk om een plek op aarde te vinden, tenzij je naar een van de beide polen wilt gaan waar je met enige zekerheid een komende explosie kunt afwachten; en zelfs dan is die zekerheid nog maar zeer beperkt.

Dat houdt in dat, waar eens de wijzen met hun schatten konden wegtrekken, de wijzen in deze tijd om zichzelf, hun schatten en de mensheid te beschermen niet meer kunnen wegvlugten; ze moeten gaan ageren. Hoe zullen ze dat nu doen? Wij weten het niet. Een dergelijke situatie is nog niet voorgekomen. Maar de cyclus waarin het verloopt wijst erop dat men een toevlucht schept.

Een toevlucht kun je in deze dagen niet meer scheppen op zuiver stoffelijke basis. Er zou dus een geestelijke toevlucht moeten worden geschapen.

Een geestelijke toevlucht zou kunnen bestaan uit een enorm net van paranormale kwaliteiten, van geestelijke gaven. Men zou daardoor in staat kunnen zijn om bepaalde invloeden te neutraliseren. Ik neem aan, dat het zelfs mogelijk zou zijn bij een voldoende netstorkte om via paranormaal begaafden b.v. atombommen het exploderen te beletten. Er zijn dus wel kansen. Maar een dergelijke zaak vergt dan weer een centrum.

Wij hebben op het ogerblik nog steeds te maken met het centrum in de Andes. Dat is een van de belangrijke krachtbronnen, een van de belangrijke perioden van ontwikkeling.

Opvallend is echter dat men nu langzaam en heel voorzichtig bezig is om weer terug te gaan naar Azië. Een deel van de schatten zal waarschijnlijk in de komende 4 à 5 jaar weer worden overgebracht naar Azië. Er is een grote kans dat ook Tibet weer deel gaat uitmaken van het z.g. oostelijke krachtcentrum. Dan moet ik concluderen dat dergelijke krachtcentra op ontoegankelijke plaatsen niet meer voldoende zijn. Er zouden bepaalde centra moeten komen waar de gewone mensen misschien niet eens van weten en die ergens midden in de stad liggen.

In de middeleeuwen hebben we b.v. Avignon gehad. Avignon was een centrum waar eigenlijk van alles samenkwam, niet alleen de geestelijkheid. Ze hebben daar zelfs een tijdlang een paus gehad. Later heeft daar nog een tegen-paus geresideerd.

Er waren in Avignon een groot aantal centrale punten waar b.v. alchemisten elkaar ontmoetten, maar ook zuiver magiërs. Er waren in die stad steeds gegevens aanwezig die van belang waren voor astrologen. Het is bekend dat een Oostenrijkse hofastroloog regelmatig naar Avignon is gereisd; dat deed hij keus niet omdat hij daar zo prettig kon kuren. Ik neem aan, dat dergelijke centra weer zullen ontstaan. En aangezien de wereld nu verder ontwikkeld is, kun je niet met één centrum volstaan. Ik neem aan, dat ergens in een grote stad in de Ver. Staten of in een grote stad in Europa een centrum zal worden gesticht en dat een dergelijk centrum een soort ruilbeurs wordt voor paratalenten.

Met dit beeld heb ik geprobeerd u weer een beetje inzicht te geven in ontwikkeling. Een ontwikkeling van de wereld, maar ook een ontwikkeling waarbij u zelf direct of indirect betrokken bent. Want velen van u hebben in meer of mindere mate bepaalde gevoeligheden ontwikkeld.

Ik weet het, u beheerst ze niet. U weet nog niet wat u ermee kunt doen. U zoekt het misschien te technisch of te mystiek te verklaren. U loopt misschien vast in bespiegelingen over wat leuk of mooi zou zijn. U bent nog niet aan het praktisch erkennen van uw nieuwe begaafdheden toe, maar u heeft ze. U bent niet de enigen, want dit is maar een heel klein groepje.

Het wordt tijd dat mensen wakker worden. En aangezien het scheppen van de juiste sfeer, het ontstaan van een klimaat van geweld, van enorme spanningen, van onvoorstelbaar snelle vorderingen, van enorme machtsstrijd de mens daarin zodanig gespannen moet raken dat hij innerlijk op een gegeven ogenblik doorbreekt, dat hij uit zijn norm losbreekt en komt tot een nieuwe manier van leven, een nieuwe manier van denken. Daardoor komt hij onbewust tot een nieuwe manier van doen waartoe hij dan de tot nu toe niet erkende zintuigen of kwaliteiten weer inzet.

Wij gaan misschien de goede kant uit. Maar wij moeten één ding goed begrijpen: Al deze gaven hebben weinig zin, indien niet in de mens de verandering plaatsvindt waardoor hij zich niet alleen daarvan bewust is, maar ook meester daarvan is.

De technische ontwikkeling van deze wereld is ontstellend snel geweest. Maar in die ontstellend snelle ontwikkeling is de innerlijke mens - of moet ik zeggen de menselijke ethiek en de menselijke moraal als we de uiterlijke termen willen gebruiken - in het geloof, dat toch ook noodzakelijk is voor de mens, niet meegegroeid. Daardoor wordt de mensheid op het ogenblik voor een deel beheerst door de technieken die hij zelf heeft geschapen. Dat mag niet gebeuren. Als wij met de paranormale ontwikkelingen verder gaan die in de eerstkomende honderd jaar wel van groot belang zullen zijn, dan moeten we eerst leren ons innerlijk te beheersen. Het gaat er niet om wat u naar buiten toe kunt doen. Het gaat er vooral om wat u innerlijk kunt waarmaken.

Er bestaat een omschrijving, alleen maar een omschrijving, van de innerlijk weg. De meeste mensen denken: ik moet omhoog naar de hoogste sferen. Je zoudt het ook anders kunnen zeggen: Ik moet afdalen tot in het diepst van mijn eigen wezen.

Het is het afdalen waardoor je dichter komt bij wat je God noemt, niet het stijgen. Het stijgen doet je vaak vervreemden van de werkelijkheid en ook van jezelf, je taak en mogelijkheden. Maar diep in jezelf de waarheid vinden dat betekent ook dat je diep in jezelf de regel en de wet moet vinden vanwaaruit jij kunt en moet leven.

Het betekent dat je in jezelf niet alleen de bron van kracht vindt waaruit je kunt putten, maar ook in jezelf precies de wetten gaat be-seffen volgens welke je zelf kunt functioneren. Er is niets belangrijker in deze tijd dan het vinden van een innerlijke wet. Het vinden van een innerlijk licht, van innerlijke waarheid. En als je deze dingen samen weet te voegen, dan bereik je tenslotte persoonlijk die ontwikkeling waardoor je in staat bent gesteld de ontwikkelingen van de tijd, van de perioden en de impulsen zoals ze overal optreden te begrijpen, daarbinnen jezelf te beheersen en begrijpend en jezelf beheersend gebruik te maken van al datgene wat zonder beheersing of zonder begaafdheid misschien toch de ondergang zou kunnen betekenen.

x Het overplaatsen van het centrum in de Andes weer terug naar Tibet wat zijn de achterliggende motivaties daartoe?

Waar zullen de centra zijn die zullen opkomen in Europa en de U.S.A.?

- De eerste vraag kan ik heel eenvoudig beantwoorden. Men heeft indertijd Tibet en India verlaten omdat daar een zeer grote onrust en omwenteling gaande was. Het gaat dan niet alleen om strijd en oorlog, maar om een totale verandering in denken en leven van de mensen daar.

Nu zich dat stabiliseert, kan men daarheen terugkeren. Men zal er nooit volledig naar terugtrekken, maar men kan er ten dele naar teruggaan, omdat men nu de mogelijkheid begint te krijgen om binnen de ontstane veranderingen toch zijn geestelijk stralingsveld weer voldoende op te bouwen. Dat is belangrijk omdat je daarmee eigenlijk heel Eurazië kunt beïnvloeden. In Zuid-Amerika zijn die mogelijkheden, gezien het stralingsveld en de afstanden toch wat moeilijker, ofschoon je daar weer een betere greep hebt op de Zuidamerikaanse en Noordamerikaanse ontwikkelingen. U moet dat dus gewoon zien als een praktische overweging waarbij men is uitgegaan van zekerheid die men nu meent te vinden.

Dan kunnen we daar nog aan toevoegen: zeer waarschijnlijk wordt voorlopig de Aziatische nederzetting een soort dépendance en zeker nog niet onmiddellijk het hoofdkwartier.

Wat de tweede vraag betreft: Als u goed heeft geluisterd, heeft u mij dit niet als zekerheid horen stellen. U heeft het kunnen afleiden. Dat impliceert al dat ik hier niet met volledige zekerheid kan en mag spreken. Het heeft dan ook weinig zin om u te zeggen: Hier of daar zal de nederzetting zijn. Want zelfs als ze ter plaatse zou zijn, dan zoudt u moeten beschikken over een bijzondere innerlijke kracht, innerlijke vermogens, paranormale vermogens ook om a.h.w. de sleutel te vinden tot deze specifieke gemeenschap die zich binnen een dergelijke stadscultuur heeft geïntegreerd.

Weest u niet boos dat we het vandaag niet zo geestelijk hebben gemaakt, maar dat we even hebben gekeken naar al die eigenaardige wisselwerkingen ten dele reeds in de twee vorige lessen genoemd en besproken en die we nu tot een geheel hebben samengevoegd. Want als je inzicht wilt krijgen in de dingen, dan moet je toch ook een beetje weten hoe het kan komen.

--:-

DE WIJSHEID VAN DE TWIJFEL.

Het is namelijk op het ogenblik zo, dat er heel veel belangrijke mensen zijn, ook belangrijke geestelijken, die zich steeds meer afvragen: Is het wel zo of is het niet zo? Zij zeggen: Ik weet het niet. Menige pater die je tegenkomt is geen pater zonder meer, dat is een pater-agnosticus. Juist die twijfel waarvoor de meeste mensen ontzettend bang zijn is eigenlijk een grote wijsheid.

Er zijn mensen die tegenwoordig met een mate van stelligheid beweren: Als we zo verder gaan, dan krijgen we een greep op de werkloosheid. Als we dat doen, dan vergroten wij de veiligheid van Europa. Als we zus handelen, dan wordt het klimaat weer beter en de natuur natuurlijker.

Zo weten het allemaal zo precies dat ze eigenlijk in hun zekerheid bijna onwijs zijn. De wijsheid van de twijfel is gelegen in het feit, dat je begrijpt hoe beperkt eigenlijk je inzicht is in de werkelijkheid.

Wie de wereld op het ogenblik overziet, die kan op zijn vingers wel het een en ander natellen. Als iemand tegen u zegt dat er met kerstmis en

Nieuwjaar niet alleen vrede en vrede op aarde zal zijn, maar dat zeer veel glaswerk zal sneuvelen en dat ook menigeen zijn feestelijkheden in het ziekenhuis zal moeten besluiten, dan is dat geen dwaze prognose. Dat kun je zo wel overzien, dat is heel waarschijnlijk. Maar is dat zeker? Dan blijkt, dat het voor een groot gedeelte toch ook wel ligt aan de mensen zelf.

Heel veel ruzies zijn overbodig. Heel veel feesten, die mislopen zouden beter gevierd zijn in afzondering, dan was er niets gebeurd. Als de mensen begrip krijgen voor de situatie waarin ze leven, dan zullen ze vaak zeggen: Ja, ik weet niet of het goed is of kwaad. Ik weet niet of ik dit moet doen of dat andere. Laat mij dus eerst maar eens zien wat op dit ogenblik goed en mogelijk is. Kijk, dat noem ik wijsheid. Want op het moment, dat wij ons verwijderen van de werkelijkheid die we kunnen beheersen, komen we terecht in een fantasiewereld.

Als iemand beweert dat je b.v. door besnoeiing van overheidsuitgaven zonder meer de tekorten van de Nederlandse Staat kunt wegwerken, dan zeg ik: Daar hebben ze wel gelijk in, maar ze moeten het dan wel goed aanpakken. Ze kunnen b.v. alleen al op Defensie ruim een miljard per jaar besparen zonder dat ze in moeilijkheden komen behalve met de heer Luns.

Als ik zo kijk naar het onderwijs, dan zeg ik: Natuurlijk, daar kunnen ze heel veel aan doen. Daar kunnen ze ook veel op besparen, als ze eens alle overbodigheden overboord zouden zetten en zich gewoon weer zouden beperken tot wat het onderwijs dient te zijn: het bijbrengen van de kennis die maatschappelijk nuttig en noodzakelijk is. De ouders moeten de rest dan maar doen. Daar ben ik het direct mee eens en dan kun je op het onderwijs een hoop bezuinigen, ook al kan ik begrijpen dat heel veel zeer sociaal denkende onderwijzers daardoor toch wel zeer geprikkeld zullen raken. Maar dat zijn dingen van dit ogenblik.

Je kunt niet zeggen: Ik bezuinig deze keer een miljard op Defensie, dus zullen we dat de komende jaren herhalen. Zomin als je kunt stellen: we zullen nu op kosten van de bureaucratie 2 % bezuinigen en dat doen we het volgende jaar dan weer. Wie weet hoe het dan is. Je moet zien wat nu mogelijk is en niet wat morgen wenselijk zou zijn. Er zijn aan alle dingen grenzen gesteld. Die grenzen bestaan op dit moment, morgen zijn ze anders.

In je eigen leven is dat toch precies hetzelfde. Wat vandaag goed is, blijkt morgen verkeerd te zijn geweest. Waar je vandaag dacht een grote stommitiet uit te halen, daar heb je morgen toch wel weer de nuttige rendementen van. Twijfelen is wijs, vooral als het gaat over de dingen die je niet kunt overzien.

Het is gemakkelijk uit te roepen: Alle politici zijn onbetrouwbaar! Ik weet het eerlijk gezegd niet, dus twijfel ik slechts. Als ik het wel zou weten, dan zou ik tegen u zeggen: U weet het niet, dus twijfel slechts, want er zijn geen zekerheden. Dat is op het ogenblik, meen ik, een springend punt.

U bent zo zeker in vele gevallen: De geest is dit en dat en hij doet dat. Maar weet u het ook? Is het niet veel verstandiger om een beetje wijzer te worden en te zeggen: Ik weet het niet. Maar met wat er vandaag is ben ik gelukkig of ongelukkig. Kan ik iets doen of kan ik niets doen?

Dit is misschien een vreemd pleidooi dat ik hier zit te houden. Ik kan mij voorstellen dat de mensen liever hebben dat je zegt: In de toekomst zal het zo en zo gaan. En als u dat zo en zo doet, dan komt u bij ons en dan vindt u in Zomerland uw woning al netjes gestoffeerd en ingericht. De meubels moogt u zelf meebrengen. Dat is toch onzin. Er is een leven na de dood, zeker. Ik weet het proefondervindelijk. Misschien als u zich heel goed herinnert dat u dan tot de conclusie komt dat u het ook wel geweten moet hebben. Maar bent u daar zeker van?

Er zijn ook mensen die zeggen: Dood is dood. Maar hebben ze daar een bewijs voor? Twijfel dan. Zeg gewoon: Ik handel vandaag volgens hetgeen ik vandaag als juist heb ervaren. Ik zal aanvaarden wat op dit ogenblik mij aanspreekt, maar ik bind mij er niet aan.

Ongebondenheid wordt op aarde heel vaak verward met losbandigheid. Dat is erg jammer. Want het maakt duidelijk dat men niet begrijpt dat ongebonden zijn iets anders betekent dan alle banden verbreken.

Ongebonden zijn betekent, dat je zelf bepaalt wat de banden zijn, wat de regels zijn die voor jou gelden. Je laat je niet beïnvloeden door een ander. Als de ander zegt dat je dan in de hel komt, zeg je: Dat zullen we later wel zien, als we elkaar daar ontmoeten.

Als de ander zegt dat, als je zo handelt je zeker in de hemel kunt komen, dan zeg je: Ik hoop, dat we daar samen nog wat zullen klapwieken en je gaat verder. Het gaat er niet om wat er later gebeurt. Het gaat erom wat er nu is.

Wijsheid is het doorschouwen van de dingen veel meer dan het veel weten. Ook een verwarring waaraan men nogal eens laboreert in deze wereld. Het doorzien van de dingen is toch alleen mogelijk t.a.v. de dingen die je kent, niet t.a.v. de dingen waar je weinig van af weet of waar je alleen een theoretische kennis van hebt.

Als je met je schriftelijke danscursus van Fred Murray en de bezemsteel hebt geoefend, dan moet je helemaal niet verbaasd zijn als je eerste partner op de dansvloer zich snel terugtrekt vanwege een paar gebroken tenen. En dat je mooi ingestudeerde passen eerder lijken op het zwabberen op een wat te gladde vloer.

De theorie daarmee kunnen we zoveel doen als we willen, maar de feiten die we kunnen doorschouwen daarmee kunnen we iets beginnen. Over al het andere laat daar maar de twijfel bestaan.

Bent u in uw vroeger leven een slaaf geweest of een hogepriester? Bent u misschien een moedig krijgsman geweest of een nederige concubine of nog erger, ach, wat maakt dat uit? Als je die dingen weet, dan is dat aardig, maar ze helpen je niet verder. Je kunt misschien psychologisch gezien een paar verklaringen daaraan ontleen en zeggen: Nu kan ik tenminste begrijpen waar ze in dit leven vandaan komen en daar blijft het dan bij. Maar je situatie in dit leven verandert niet. Het is de situatie in dit leven die je moet doorzien, niet die van een vorig bestaan.

Je kunt je natuurlijk voornemen om een volgende maal zo te incarneren dat je alle ellende van deze incarnatie niet hebt. Misschien lukt je het zelfs en dan word je met een geheel nieuwe ellende geconfronteerd. De ellende van vandaag ken je. Probeer te zien wat de oorzaak daarvan is. Probeer te zien hoe je zelf bent, hoe je wereld is. En probeer dan van ogenblik tot ogenblik uit dat begrip een keuze te maken.

Ik denk, dat de grote fout van de wereld van vandaag is, dat men voortdurend bezig is om de volgende jaren te bepalen. Zo in de stijl van: In 1986 moeten wij het financieringstekort hebben teruggebracht tot ongeveer 3 %. Dat kun je gemakkelijk zeggen, want het betekent dat je er nu geen moeite voor hoeft te doen. En als u zegt, dat u streeft naar een geestelijke bewustwording waardoor u innerlijk verlicht zult opgaan in de totaliteit, dan is dat mooi. Maar neem mij niet kwalijk, u spreekt nu over de innerlijke verlichting, maar heeft u al een aansluiting?

U weet nu waar het om gaat. Of het zo zal zijn, laten we het hopen, maar we weten het eenvoudig niet. Of God zo genadig is als wij veronderstellen, laten we het hopen, maar we weten het niet. Of de mensen zo slecht zijn als we denken? Ja, we hebben onze redenen misschien, maar zeker weten doen we het niet.

De agnosticus is de wijsgeer van deze tijd. Het is degene die temidden van ontzettend veel eenzijdigheden, vaststaande wetten en zekerheden eindelijk heeft beseft dat het heden nu is en niet morgen; dat wat je vandaag bent

en kent vandaag gebruikt kan worden, maar dat je niet eens weet of het morgen nog zo zal bestaan. Dat is natuurlijk niet zo leuk.

Ik gun u allen de glorierijke intocht in ons rijk waar de Orde klaar staat om u welkom te heten. Maar één verdrongen schuldbesefje en wij kunnen u niet eens benaderen. Dan moet u daarmee eerst afrekenen. Dus laten we nu niet bezig zijn met wat we later krijgen, maar wat we vandaag zijn en wat we vandaag kunnen doen.

Ik heb heel wat collegae meegemaakt. Sommige van hen zijn bij ons aangekomen met al even dwaze voorstellingen als op het ogenblik de zielen en ook nog vele mensen teisteren. Denkbeelden omtrent hemelwerelden. Denkbeelden omtrent oneindigheden in een vagevuur. Gelukkig dat althans de voorstellingen van het vuur voor hen vaag is gebleven.

Ik heb ze zien binnenkomen met een begrip van eigen deugden die nooit bestaan hadden, met een zware schuldenlast die ze zichzelf hadden aangemeten omdat ze nooit wezenlijk heeft bestaan. Ik heb ze zien binnenkomen die door God gedreven en gezonden waren. Alleen, God was een andere naam voor een deel van hun ego. Ik heb ze zien binnenkomen die zich zagen als slachtoffers van het noodlot, die in feite in zichzelf de wetmatigheden van de kosmos en van de schepping voortdurend aan zichzelf hebben gedemonstreerd zonder dat ze het begrepen.

Laat mij maar niet over mijzelf praten. Per slot van rekening, een schuldbelijdenis ligt mij niet zo. Laat mij het maar zo zeggen: Toen ik overging, was ik ook een grote idoot. Ik dacht aan een mystiek land waarin de wetenschap en zelfs de cijferkunde zouden worden samengevoegd tot een goddelijke openbaring. Als u nu naar mij luistert, weet u dat dat niet waar is.

U leeft uw eigen leven. Maar u bent niet zo zeker van de dingen als u wel denkt. U bent zelfs niet zeker van de beweegredenen en de inhouden van andere mensen. En als we eerlijk zijn, als u kijkt naar uw geuite beweegredenen, uw dromen en u onderzoekt ze, dan zijn ze ook niet zo vast en zo waar als u zou denken.

Laten wij maar rustig twijfelen. Twijfel zelfs aan onszelf zo nu en dan. Niet aan hetgeen we zijn en nu kunnen, hetgeen we nu tot stand brengen, maar twijfel aan de verklaring die wij onszelf geven. Geen twijfels t.a.v. de uiterlijkheden zonder meer, maar alstublieft een klein beetje voorzichtigheid bij het aannemen van vaststaande en onveranderlijke normen.

Het leven in de wereld betekent leven in het heden. Leven in het heden implicéert gewoon dat je heel veel dingen niet kunt overzien. Stel dan daar geen zekerheden tegenover. Beperk je tot de dingen die je kent. Heel veel mensen leven en zijn voortdurend bezig te vertellen wat anderen zijn en zouden moeten zijn, maar je weet niet eens wat ze werkelijk in het diepst van hun wezen zijn. Projecteer dan geen zekerheden. Werk gewoon maar met de dingen zoals je ze ziet en ze begrijpt.

Ik heb gehoord, dat u in het begin een wat historisch overzicht zoudt krijgen. Altijd nog beter dan een hysterisch. Ik zou daaraan willen vasthaken.

Herinnert u zich nog die mooie speldjes met 'noot meer oorlog'? Kijk eens naar de wereld. Toch waren die mensen er toen al van overtuigd dat ze het voor elkaar zouden brengen. Kijk nu eens naar al die mensen die lopen te schreeuwen: ban de bom! Misschien lukt het hen de bom te bannen.

Wat zijn de werkelijk gevaarlijke ontwikkelingen op dit moment? Liggen die niet eerder in de ontwikkeling van allerlei pseudo-strijdmiddelen en soms zelfs middelen voor verdere technische ontwikkelingen die de wereld langzaam maar zeker onleefbaar maken? Het is maar een

vraag. Als je het niet weet, vraag je dan eens af wat op het ogenblik belangrijk is en handel daarnaar.

Als je kijkt naar de hele wereld met al die staatslieden die het allemaal zo buitengewoon goed weten en die de hele wereld overvliegen om anderen te vertellen wat ze weten, terwijl ze van elkaar weten dat ze niet voldoende weten. Denk dan niet dat daar het heil vandaan komt. Heus, geen staatsbezoek van de Paus, van Koningin Beatrix, van president Reagan of van de een of andere V.I.P. (ik vind dat zo'n mooi woord vip, het herinnert mij aan het Engelse woord viper) haalt iets uit. O, ze zeggen wel dat het zo is. Maar eigenlijk is het niets anders dan het zichtbaar maken van iets dat er al was of het camoufleren van iets waarvan niemand wil weten dat het er is. Daar komt het op neer. Al die mensen, die zo zeker ervan zijn dat ze precies kunnen vertellen wat er gaande is, krijgen er wel eens de zenuwen van.

Kort geleden heb ik iemand geholpen bij zijn overgang die zich beschouwde als een vooraanstaand kremlinoloog. Ik heb dat woord nog niet gehoord en heb er dus gedachten over uitgewisseld. Deze man dacht dat hij op grond van datgene wat in persberichten niet werd gezegd kon weten wat er werkelijk gedacht werd. En omdat hij dat dacht, dacht een ander dat hij het wist. Maar hij wist het niet. Zijn zekerheden waren veronderstellingen.

Onze veronderstellingen zijn vaak in wezen onzekerheden. Laten wij dat begrijpen. Wij kunnen de toekomst en ook het verleden niet bepalen. Wij kunnen zelfs het heden niet beheersen. Het enige dat we kunnen doen, is al datgene waar we geen voldoende gegevens over hebben opzij zetten en zeggen: Dit is een punt van twijfel.

Of er een God is of niet. Ik meen te weten dat er een is. Ik meen te weten, maar u moogt twijfelen. U zult uw eigen God scheppen. Waarschijnlijk zoals ik de mijne heb geschapen. Maar wat er werkelijk is dat weten wij niet. Dan zijn we toch wel krankzinnig als we gaan leven volgens de wetten van een God, als we niet eens weten of hij bestaat. Zolang dat geen kwaad kan, waarom zouden we dat laten. Maar op het ogenblik dat deze z.g. wetten Gods in directe strijd zijn met hetgeen wij als menselijk verplicht en juist in ons erkennen, moeten wij toch wel onze twijfel hanteren en zeggen: Ik weet niet zeker of het zo moet, maar op dit ogenblik weet ik dat dat de meest juiste benadering is.

Hoe vaak wordt de droom niet tot werkelijkheid gemaakt? Hoe vaak wordt de ontvluchting aan de werkelijkheid niet als basis genomen voor een zekerheid die nooit kan bestaan? Ik zeg u dit omtrent deze dagen; daar moogt u dan eens over nadenken.

Alle illusies die de mensen koesteren, alle zekerheden waarover ze schijnen te beschikken zijn niets anders dan de middelen waarmee zij zich overleveren aan het onbekende en gelijktijdig de zeggenschap over zichzelf verliezen.

Je bent een mens. Er zijn kosmische wetten, ook al is het niet zeker dat wat wij als zodanig formuleren de enige of de meest belangrijke zijn. Binnen die wetten zult u gevangen zijn; dat zijn de grenzen, daar kunt u niet overheen. In al het andere echter bent u verplicht om uzelf te zijn. Dat kunt u alleen op grond van hetgeen op dit moment voor u waar is, op grond van hetgeen op dit ogenblik voor u doenlijk is en vooral op grond van datgene waarvan u nu zeker kunt zijn.

Leven in onzekerheid is niet zo aangenaam, ik weet het. Maar leven in een schijn van zekerheden zonder te beseffen hoe vraagwaardig ze zijn, is nog erger. Ten aanzien van wat u nu bent en ook ten aanzien van hetgeen u na uw dood ongetwijfeld zult worden, indien mijn ervaring ook op u van toepassing is, is het beter te twijfelen. Want in de wijsheid die door de twijfel ontstaat, ontdoen wij onszelf van de zekerheden die ons beletten onszelf te zijn. Maar wij ontdoen ons gelijktijdig ook van de beperkin-

gen en de twijfels die ons beletten de krachten die in ons leven, het wezen dat wij zijn, de zin van zijn die wij voor onszelf erkennen waar te maken. Leven in waarheid is belangrijker dan het vinden van een schijnzekerheid. Leven op grond van de feiten waarmee je te maken hebt is belangrijker dan alle z.g. zekerheden en openbaringen die oncontroleerbaar blijven en waarvan u de ware betekenis of oorsprong niet kunt overzien.

Wanneer u dus ooit nog tot de geestelijke stand zoudt toetreden, zo hoop ik u te ontmoeten als pater of mater-agnosticus.

O V E R G A V E.

Jezelf overgeven, weerloos zijn. Niet meer voor een ogenblik zelf regeren, maar aanvaarden wat je overkomt.

Soms is het onvermijdelijk, soms is het deel van je bestaan. Maar kun je ook zeggen dat het altijd redelijk is? Een overgave die er vandaag is, verandert misschien morgen al in een heiging tot heerschappij. En de overgave die vandaag wordt geroemd is de aanleiding tot overgeven morgen. Laten we reëel zijn.

Wij kunnen ons overgeven aan God. Maar dan alleen aan de God van wie wij weten dat Hij bestaat. Wij kunnen ons overgeven aan een mens, aan de hartstocht, aan een idee. Maar alleen op het moment dat we dit voor onszelf als volledig juist ervaren. Alleen op het ogenblik, dat wij het mede op grond van de feiten als een zekerheid zien. En dan nog met het besef dat het morgen anders kan zijn.

Een overgave voor altijd bestaat niet, want dat zou betekenen dat je zelf zoudt sterven. Het enige dat overblijft, is de echo van het andere waaraan je je hebt overgegeven. Zolang je niet weet of dat andere bestaat en wat dat andere is, is een dergelijke overgave waanzin. Dan ben je jezelf niet meer, maar je bent ook niets anders meer. Dan word je een leegte.

Indien u zich wilt overgeven aan God, doe het. Maar dan aan een God die in u leeft. Een God die voor u dagelijks weer Zijn bestaan bewijst op grond van de feiten. Zie het niet als onveranderd, als eeuwig en onbeperkt. Zie het als iets wat voortkomt uit uzelf en daarom ook door uzelf kan worden beëindigd.

Overgave kan nooit een binding zijn of een plicht. Een plicht van uzelf, van de ander of het andere. Het is het ogenblik. Dat ogenblik kan steeds weer worden herhaald en bevestigd, maar dan alleen op grond van datgene wat u bent, wat het andere of de ander is op grond van de feiten die u of de ander of het andere omringen.

Alleen zo komt u tot een werkelijk begrip van een feitelijke en werkelijke overgave. Alleen zo vindt u vanuit uzelf de ware kracht, het ware bestaan en een begrip voor de werkelijke wereld zoals die nodig zijn voor de uitbreiding van uw bewustzijn.

Noot.

Wat ik heb gezegd heeft hand en voet. Het is niet zomaar een verhaal. Juist de mensen die streven naar de ontwikkeling van hun persoonlijkheid, hun kwaliteiten en hun gaven zullen moeten werken met de werkelijkheid, want als je begint met illusies, dan ben je zover weggedroomd dat de feiten je treffen als iets ongerechtvaardigd, een voortdurende donderslag, een soort bomaanslag op een heiligdom dat je wel zelf hebt geschapen, maar dat nooit wezenlijk bestond. Denk daar maar eens over na.

SLEUTELS

COSMISCHE LERINGEN

mediamiek ontvangen en uitgegeven
door de „Orde der Verdraagzamen”
te 's-Gravenhage

M A A N D B L A D.
(10 nrs per jaar)

I N H O U D.

JANUARI 1983.

28e jaargang.
Nummer 4.

FILOSOFISCHE ESOTERIE

De geest vormt de stof

CI blz 37

Varia

CI " 43

Klankbord

CI " 50

WERELDONTWIKKELING

Evenwichtsbegrip

CII " 41

Levende goden

CII " 48

Gezag

CII " 52

Overname uit „SLEUTELS” slechts toegestaan na
schriftelijke toestemming van het bestuur der „O.D.V.”

FILOSOFISCHE ESOTERIE

LES IV.

DE GEEST VORMT DE STOF.

De geest vormt de stof klinkt als een aardige leuze, maar het is waar. De geest namelijk vormt uit zichzelf een aantal mogelijkheden. Deze mogelijkheden zullen dan in de stof vaak tot uitvoering komen. Het is niet zo, dat je zegt: Ik wil jong en mooi zijn en dan word ik het wel. Je kunt wel zeggen: Ik wil mooier worden dan ik ben. En als je daar steeds mee bezig bent, komt er een ogenblik dat, mits je zelf positief bent ingesteld (dat hoort er ook bij) je inderdaad mooier zult worden. Maar het kan net zo goed dat je negatief bent ingesteld en dat je het uit wanhoop roept en dan word je alleen maar lelijker. Dit is een eenvoudig voorbeeld. Ik heb het alleen maar gebruikt om duidelijk te maken hoe de zaken in de wereld ongeveer kunnen lopen.

Onze innerlijke wereld is een wereld waarin we voortdurend beelden opbouwen. Dat kunnen voorstellingen zijn van onze relaties met mensen, voorstellingen van gebeurtenissen die zullen plaatsvinden. Door daar voortdurend mee bezig te zijn is het net alsof wij naar buiten toe die signalen uitstralen waardoor de natuur maar even goed onze medemenselijkheid in die richting gaan bewegen. Een gedachte op zichzelf is natuurlijk niet veel; het is maar een heel kleine kracht. Maar omdat ze heel veel krachten van soortgelijke aard kan aanspreken, heeft ze vaak een lawine-effect.

Het is een beetje dwaas te zeggen dat deze wereld op het ogenblik bezig is om zichzelf economisch te gronde te richten. Toch is dat een beetje waar. Niet dat de economie zo verschrikkelijk goed loopt, maar als je steeds het ergste verwacht en je blijft het verwachten, dan zal je elke factor waardoor de economie slechter kan gaan lopen inderdaad versterken. Als je beweert: Het zal het volgende jaar nog veel moeilijker worden dan dit jaar, dan zegt een zekere meneer Jansen: Ja, dan zal ik deze keer maar eens niet kopen wat ik anders wel zou kopen. Ik zal maar eens wat minder doen met dit en dat en wat spaarzamer zijn.

Dan komt er een ogenblik dat daardoor die hele kringloop, want een economie is een kringloop van productie en consumptie, gestoord raakt. En hetgeen waarvoor je bang bent, wordt daardoor waar. Ach, het is een wat ongelukkig voorbeeld, als je ook nog over de innerlijke wereld moet spreken.

Wat denkt u eigenlijk van binnen? Heeft u veel fiducia in het komende jaar? Ik geloof het niet. De meeste mensen denken hoogstens: Nu ja, mijn tijd zal het wel duren. Maar er zijn er heel veel bij die zich afvragen: Hoe moet dat verder gaan?

Kijk, als wij ons afvragen hoe het verder moet, dan beginnen we reeds alle vaststaande mogelijkheden in twijfel te trekken. Daardoor worden ze minder waar. Ze worden heel vaak afgewogen in negatieve zin en het eindresultaat zijn ervaringen waardoor we dan treurig het hoofd schuddend kunnen zeggen: Zie je wel, dat heb ik nu altijd al gedacht.

We kunnen het natuurlijk ook omkeren. Als we in onszelf steeds een beetje licht vasthouden, aldoor een beetje het denkbeeld hebben: het kan. Het zal misschien niet zo gaan als ik het verwacht maar het kan waar worden, de mogelijkheden blijven bestaan, zelfs kan er een wonder gebeuren, dan zullen we daardoor die positieve kracht om ons heen stimuleren.

Het wonder dat gebeurt, is niet een wonder dat elke mens overkomt. Het is zoiets als naar een bedevaartplaats gaan: Lourdes of Fatima. Daar gebeuren ook wel eens wonderen; van die plotselinge genezingen b.v. En als we dat allemaal zo bekijken, dan vragen wij ons in het begin wel eens af: Is dat nu comedie of zijn de mensen alleen maar hysterisch? Maar als we het eerlijk nagaan, dan blijken er inderdaad veranderingen en blijvende verbeteringen bij sommige zieken op te treden.

Al die mensen daar verwachten een wonder, daardoor scheppen ze de mogelijkheid van het wonder. De kracht van al die mensen die dat wonder verwachten, kan dan voor iemand die er ook in gelooft een enorme schok, een enorme verandering betekenen. Denkt u niet dat dat alleen gebeurt in bedevaartplaatsen. Het gebeurt net zo goed bij z.g. gebedsgenezers, bij gewone mensen die op een gegeven ogenblik gaan magnetiseren en even helemaal vergeten dat het eigenlijk onmogelijk is wat ze proberen te doen. Op die momenten kan er een vonk inslaan.

Wat ik probeer duidelijk te maken is, dat we innerlijk dus kennelijk een wereldje dragen dat van grote invloed is op de wereld buiten ons.

Als we allemaal denken dat er oorlog komt, dan wordt iedereen steeds banger voor oorlog en daardoor meer gewelddadig in zijn pogingen het ergste uit te stellen. Maar die gewelddadigheid op zichzelf is dan meestal het begin van de oorlog. Wij moeten dus de wereld in ons eerst goed gaan begrijpen.

Wat ik innerlijk ben, wat ik denk is niet aan strikte normen gebonden. Heus, stel u dat nu maar niet voor. Het is niet zo, dat er ergens diep in uw innerlijk 10 geboden en 777 wetsartikelen staan gegraveerd. Het enige dat er in u bestaat is een soort vage grijze massa die u boetseert met uw gevoelens en gedachten tot er een wereldbeeld uit voortkomt. Zodra dat beeld in u bestaat, bepaalt het de krachtsverhoudingen in uw wezen. Het heeft invloed op uw geest, op uw contacten met bepaalde sferen, werelden en krachten, maar net zo goed op uw lichaam, op de levensstromen die in dat lichaam pulseren en ook natuurlijk op uw aura en al datgene wat u in de wereld uitstraalt.

Dat de voorstelling, die je in jezelf draagt als mens heel vaak een vorm of een belevingsvoorstelling is, dat is eigenlijk minder belangrijk. Het gaat er niet om wat je daar eigenlijk opbouwt. De een bouwt een kathedraal, de ander een slaapkamer bij wijze van spreken. Het gaat erom dat je dit ziet als positief, als mogelijk, als wezenlijk. Op het ogenblik, dat je daar werkelijk in gelooft, dat je werkelijk positief die dingen benadert, zal die positiviteit je eigen lichaam stimuleren. Je wordt er dus zelf een beetje veerkrachtiger en beter van, maar gelijktijdig straalt je het naar buiten uit.

Dat wil niet zeggen dat het beeld dat je in je draagt bij een ander precies hetzelfde antwoord vindt. Dat zou een beetje al te mooi zijn, maar het betekent wel dat die ander weer op zijn manier wat positiever gaat reageren. Dat wil zeggen, dat er tussen de mensen, geestelijk gezien, a.h.w. vonken gaan overspringen, ladingen worden uitgewisseld. Dat uitwisselen van die lading betekent dan dat je in jezelf eigenlijk je wereld

lichter ziet worden, maar gelijktijdig dat je met die ander samen een geestelijke kracht produceert die in de wereld dan weer een groter, een vollere betekenis krijgt.

Het is mij opgevallen, u misschien ook, dat men zoveel dingen negatief benadert. Men roept niet: Wij gaan eraan beginnen om de wereld wat beter te maken. Men eist van anderen dat zij dat zullen doen.

Nu heb ik daartegen geen bezwaar. Het is kennelijk de mode. Maar het betekent wel, dat je voortdurend met een aanklacht tegen de wereld zit. Dat betekent negativisme, dat betekent een duistere wereld.

De mensen stralen duisternis uit. Als u de mensen voortdurend loopt voor te houden dat er geen christelijke naastenliefde meer bestaat, dan onderdrukt u in feite alles in u wat met die liefde samenhangt. Dan maakt u van iets wat een bron van licht en kracht kan zijn een benepen duister energie vretend stukje ik. Dat is niet de bedoeling.

Wij vormen de wereld uit onszelf. Wij kunnen niet de hele wereld veranderen, dat is duidelijk. Maar wij kunnen wel onszelf bepalen. Het meest belangrijke is altijd weer dat wij daarbij de wereld zien als iets waarin toch nog het goede mogelijk is, waarin toch nog licht is, waarin toch nog - hoe weten we misschien niet en wanneer dat weten we ook niet - het licht en de werkelijkheid zullen doorbreken.

In een jaar als 1983, zo'n heerlijk warrig grensjaar waarin de machten van het verleden eigenlijk een worsteling aangaan met de machten van de toekomst, is het al heel gemakkelijk om dat licht een beetje te verloothenen, om te spreken over 'Die Untergang des Abendlandes'; dat doe je dan meestal in het Duits. Daarnaast om te verkondigen dat iedereen en alles verkeerd is. Maar daarmee maak je jezelf niet goed.

In deze tijd moet je proberen om de krachten van Aquarius die sterker worden te herkennen. Je moet tenslotte in jezelf iets van dat beeld dragen dat bij Aquarius hoort: vrijheid, gelijkheid en broederschap. Al is dat dan een leuze uit de Franse Revolutie.

U moet begrijpen dat er niets is dat onmogelijk en onaanvaardbaar is zolang het niet betekent dat de vrijheid van de mens om te zijn daardoor wordt belemmerd. Dat is wel eens moeilijk. Het is veel gemakkelijker om een oordeel uit te spreken. Het is veel gemakkelijker om een beeld op te bouwen van jezelf als een soort zuilen-heilige, die gezeten op de meters hoge pilaar van het ideaal schouwt over de wereld en roept: 'Ach en wee, het verderf is nabij'. Maar daarmee kom je er niet. Laten we dan eens proberen om dit vormgeven met de gedachte wat ruimer te interpreteren.

Als ik geloof dat een medemens goed is, dan maak ik die medemens niet goed. Ik maak hem wel beter. Dus als iemand een geboren dief is, dan zal ik hem niet beletten daardoor van mij te stelen. Maar hij zal misschien wel dingen teruggeven die hij anders had weggegooid. Dat verschil kan ik bereiken.

Als je in jezelf alleen maar een kathedraal hebt met een altaar en het mystieke licht, dan is dat erg mooi, maar je bent erg geïsoleerd van de werkelijkheid. Een kerk is een vrijplaats; dat is een innerlijke kathedraal eigenlijk ook. Als je je daarin terugtrekt, dan zeg je: De wereld gaat mij eigenlijk niet aan. Maar je bent deel van de wereld. Je bent niet slechts deel van de wereld die je kent, maar ook van al die werelden die je niet kent maar waar je toch bij betrokken bent. Je kunt je niet losmaken van alle dingen en zeggen b.v.: Ach, het is God alleen.

God is in alle dingen. Dientengevolge moeten we onze innerlijke wereld, onze geest in de eerste plaats ook richten op de wereld die buiten ons ligt. Wij kunnen er geen absoluut evenwicht mee vinden, natuurlijk niet. Dat gaat niet altijd, maar wij kunnen er wel veel mee doen. Wij kunnen misschien toch wel een lichte verbetering in de richting van evenwicht tot stand brengen. Dat kunnen wij alleen, indien we het ideale beeld van de

wereld in ons opbouwen en elk stukje dat wij buiten ons daarvan erkennen a.h.w. reconstrueren. Niet één emotie vasthouden, maar alle emoties steeds laten samenvloeien. Overal waar we ons zelf erkennen dat beeld weer erbij nemen en dat deel maken van onze innerlijke wereld.

Een mens, die werkelijk leeft, is zoals men zegt, het beeld en de gelijkenis van God. In jezelf kun je een kosmos scheppen. Een kosmos die heel erg complex is misschien en toch evenwichtig is. Die kosmos in je en de kosmos buiten je kunnen op den duur steeds beter overeenstemmen. Ze gaan steeds meer op elkaar lijken, ze gaan steeds meer uitwisselingen aan, want het is een kwestie van uitwisseling.

Een Aquariustijd zal er komen. O, niet zo ideëel als sommige mensen zich dat nu voorstellen. Een soort aards paradijs waarin de mens ligt naast de getemde motor en de computer alleen als nederige dienaar aanwezig is en niet als de slang die de appel komt aanbieden. Dat zal nooit gebeuren. Maar het is wel een beter begrip van verbonden zijn met anderen. Het is het voelen van een verantwoordelijkheid voor anderen.

Als dan de oude tijd en vooral de materialistische ontwikkeling van de laatste fase daarvan terzijde moet worden geschoven, dan kunnen we dat niet doen door idealen alleen, dan zullen we wel degelijk in ons ook vormen en feiten moeten bouwen. Niet alleen maar uitroepen: Dat mag niet meer! Maar ook zeggen: Dat moeten wij doen. En dan niet alleen schreeuwen, maar werkelijk iets veranderen. In jezelf een wereld bouwen waarin de eigen actie voortdurend aanwezig is.

Ik kan mij voorstellen dat er onder u velen zijn die zeggen: Ja, het klinkt allemaal zo mooi, maar het is zo ontzettend moeilijk. Gelijk heeft u. Het is veel moeilijker in jezelf een wereld te bouwen waaruit je daden put, dan een wereld te bouwen waaruit je woorden put.

Woorden zijn ideeën; ze vervluchtigen snel, ze binden je niet. Daden die je stelt, binden je. Maar toch is het de daad die naar buiten komt waardoor de overeenstemming tussen je innerlijke en je uiterlijke wereld wordt bevorderd.

Vindt u het moeilijk? Eigenlijk niet. Het is een situatie waarin je probeert je innerlijke beeld tot uiting te brengen en waardoor je door het uiten van dat beeld in jezelf de kosmos verandert.

Op het ogenblik dat je geestelijk versteent, ben je in conflict met alle dingen. Dat is niet alleen de afgrondelijke wanhoop, maar het is evengoed de verwatenheid van iemand die volledig met zichzelf en zijn uitverkiezing tevreden is. Op het ogenblik dat je dat doet, geef je de wereld alleen maar botsende antwoorden.

De natuur vraagt naar een opgang in het ritme van de natuur. Neen, zeg je, dat heb ik niet nodig. Ik ben uitverkoren. Of: Voor mij haalt het toch niets uit.

Dan gaat de natuur zeggen: Dan moet ik jou vormen. Ik moet je verdrijven, je bent een storende factor. Zo gaat het met een geestelijke wereld evengoed. ..

Als je geestelijk in staat bent om altijd met een beetje licht, met een beetje kracht verder te gaan, dan antwoordt de wereld met licht en kracht. Dat is positief, dat hoort bij ons. Je wordt a.h.w. deel van een geheel. Maar op het ogenblik dat je daar zit en zegt: Ik heb jullie niet nodig, ik ben uitverkoren, dan zegt de wereld: Wat moeten we daarmee? Schuif hem in de kast. En dan zit je daar onder de kaasstolp van je eigen uitverkorenheid in een absolute eenzaamheid je ik-beeld te aanbidden, terwijl om je heen de hele wereld te gronde gaat. Dat zijn geen dingen waarmee je gelukkig kunt zijn.

Leven is geestelijk leven en stoffelijk leven. Geestelijk leven is voortdurend bouwen aan een geestelijk beeld. Stoffelijk leven is alle invloeden van alle werelden en sferen waartoe je ooit hebt behoord of zult behoren samenvoegen tot ze binnen je bereik en binnen je begrip

vorm krijgen, een gedaante krijgen. Niet alleen maar die vage wolk die ons omringt (want als je dat hebt, dan zit je ook goed in de mist), maar werkelijke concrete beelden.

U hoeft geen beeld te hebben van God, dat is niet nodig. U moet een beeld hebben van datgene wat geestelijk belangrijk is. U moet een beeld hebben van uw hiernamaals zo goed als van uw eten. U moet een beeld hebben van uw relatie met alle leven en alle krachten van leven. Hoe? Op welke manier u dat doet, dat is uw zaak. Maar het moet een aanvaarding, een erkenning inhouden, anders kunt u geen deel uitmaken van een werkelijkheid.

Als we kijken naar de situatie op de wereld op het ogenblik, dan valt op dat zoveel mensen voortdurend bezig zijn om zichzelf innerlijk op een troon te zetten en van de hele wereld erkenning van hun heerschappij te eisen. Dat is natuurlijk onmogelijk. Het is duidelijk dat daaruit allerlei conflicten en geschillen zullen voortkomen. Maakt u zich echter geen zorgen.

Er zullen mensen zijn die andermans auto in brand steken, die bommetjes gooien. Er zullen mensen zijn die moordaanslagen plegen en niet alleen in Nederland maar over de hele wereld. Er is weinig verschil of je nu spreekt over Lubbers, de Paus, Reagan of over Polen waar ook gekke dingen gaan gebeuren. In al die gevallen is het het onvermogen van de mens tot synthese.

Als je met de geest de stof wilt vormen, dan is synthese noodzakelijk. Synthese is het samenvloeien van alle waarden tot een eenheid. Dat is niet alleen maar een kwestie van wat je materieel voor een ander doet of wat je geestelijk probeert te doen. Het is het samengaan van alle dingen.

Ontken niet dat je deel bent van de wereld. Roep niet luid dat er zoveel verontreiniging van de natuur is, want of je het toegeeft of niet je draagt er zelf ook het jouwe toe bij. Besef dat dan.

Roep niet uit, dat de mensen liefdeloos zijn, want tenslotte heb je ook vaak de neiging te zeggen: Laten ze maar naar de bevoegde instanties gaan en dan daar nog aan toevoegen: en die moeten niet te gek doen. Zo ben je nu eenmaal. Geef het jezelf dan toe. Speel geen comedie. En dit erkennende voeg het dan samen met dat innerlijke verlangen, dat je allemaal toch ergens hebt, naar een lichtende zekerheid, naar een kosmische liefde, naar een opgaan in iets belangrijkers. Kijk wat er dan uit tevoorschijn komt. Dan vorm je jezelf, maar je vormt ook je wereld.

Een werkelijke ingewijde is in staat om van een steen brood of van een brood steen te maken. Een werkelijk bewust levend mens is in staat om de waarschijnlijkheid in de wereld buiten hem aanmerkelijk te veranderen, niet alleen voor zichzelf maar voor dat stuk wereld waar hij bij betrokken is. Het is die verandering van waarschijnlijkheden waar het om gaat. Het is niet de toverspreuk.

Het is niet de goochelaar die een wandelstok omhoog gooit en dan ineens alleen maar een lapje in de hand heeft. Het is niet een plotse linge gedaanteverwisseling, het is een proces van verandering en groei. Maar als het niet in je plaatsvindt, kan het niet buiten je tot stand komen.

Ik zou u nog een paar eenvoudige punten willen noemen.

1. Hoe u zelf leeft, moet u zelf weten. Hoe een ander leeft, moet die ander weten. Zolang u die ander niet belemmert en die ander u niet belet uzelf te zijn, moet u het aanvaarden. Het gaat er niet om hoe die ander denkt of gelooft. Het gaat erom hoe die ander is. Dat is de enige factor die van belang kan zijn in het bepalen van de relatie tussen u en een ander. Niet alleen op persoonlijke basis,

maar net zo goed op sociale, op zakelijke basis of hoe dan ook. Besef dit. U kunt niet uitgaan van een wereld met een bepaalde norm. U kunt alleen uitgaan van uzelf met de daarin levende norm die u probeert waarp te maken en de erkenning dat anderen hun eigen normen kunnen hebben en ook het recht daarop hebben.

2. Denk nooit dat de geest en het werken van de geest een vervanging kan zijn voor de stof. Ze kunnen elkaar aanvullen.

Ze kunnen misschien uitdrukking geven aan contacten of mogelijkheden die zonder dat niet denkbaar zijn, maar ze zijn allebei nodig. Probeer nooit geestelijk het ene te zijn, terwijl u stoffelijk het andere bent. Alleen als u bereid bent om uw innerlijk door geheel uw wezen vanaf de hoogste sfeer tot de aarde en desnoods een lagere sfeer toe te manifesteren, zult u waarmaken wat er in u leeft.

3. Beroep u niet teveel op hogere machten. Dit beroep is overbodig. Als u innerlijk deel bent van datgene wat er in die hogere macht leeft, dan werkt die macht vanzelf met u. Als u er geen deel van uitmaakt, kan die macht niets voor u doen, want dat belet u dan zelf.

Zeg niet: God sta me bij en ga verder met uw blunders. Zeg liever tot uzelf: Ik zal beter reageren, denken of doen of innerlijk streven. Maak dat waar, dan zult u ontdekken dat de kracht, die anderen vergeefs aanroepen, in u leeft.

4. Er zijn onnoemelijk veel verschijnselen die een mens niet of slechts zelden waarneemt, maar ze vormen net zo goed een deel van uw wereld als u zelf.

Als we spreken over wit, rood, goud of andere kleuren licht, als we spreken over grote geesten die neerdalen op aarde, dan hebben wij het niet over verschijnselen die alleen elders bestaan. Dan gaat het om een kracht, een verschijnsel dat ook in, rond en bij u aanwezig is. Als u dat toevallig waarneemt, is dat alleen maar het constateren van iets wat altijd aanwezig is. Probeer daarom niet zoveel te zien en te horen. Verdiep u niet teveel in de verre mystiek van al datgene wat we door de innerlijke kracht kunnen doen, maar probeer gewoon zo te leven dat de kracht, die in u is en waarmee u verbonden bent, door u voortdurend tot uiting komt, dan komt u veel verder.

Om deze les te besluiten wil ik u nog aan iets anders herinneren: In elk wezen, van het kleinste tot het grootste, is kracht aanwezig. Heb respect voor alle leven, voor alle kracht, maar onthoud dat de kracht die in u leeft haar betekenis ontleent aan al het andere en dat het andere zijn betekenis mede aan u zal ontleenen. U kunt u niet loszeggen van bepaalde krachten, want u blijft er mee verbonden.

Als u tienduizend keer zegt dat er geen kwaad bestaat, blijft het toch een deel van uw besef en daardoor van de werking van uw leven en van uw innerlijke wereld.

Als u tienduizend keer uitroept dat er geen God bestaat, dan is er nog altijd de pulserende levenskracht, de stille verwachting die diep in je leeft en die zich toch op de een of andere manier uitkristalliseert.

Probeer niet de dingen te ontkennen. Probeer niet de dingen te formuleren. Probeer de dingen te leven.

De grootste werkelijkheid is die waarin stof en geest samen de perfecte harmonie waarmaken. Die perfecte harmonie, dat moet u wel onthouden, is een harmonie die niet alleen u en enkele anderen, maar u en al het andere moet omvatten. Alle sferen samen, inclusief de stofwereld, vormen de werkelijke kracht en de werkelijke harmonie. U kunt u die misschien nog niet voorstellen. U zult langzaam en moeizaam een beeld daarvan moeten opbouwen, maar u kunt elk deeltje daarvan dat u in uzelf er-

kent uiten; u kunt het waarmaken. En daarmee begint dan het proces waar- door waarlijk de geest de stof vormt en bepaalt.

Waar de geest overwint daar komt de stof weer in vorm naar het para- dijs. Maar waar de geest faalt en de stof domineert daar ontstaat inner- lijk en uiterlijk een hel van een toenemende ferociteit.

x Indien u zoudt incarneren, zoudt u dan kunnen waarmaken wat u hier heeft verteld?

- Ik zou het kunnen proberen. Als u zegt: Zoudt u het kunnen waarma- ken, dan zou ik er meer van kunnen waarmaken dan mensen die het niet weten en die het geestelijk niet hebben beleefd. Maar om de perfectie te bereiken, dat kun je van jezelf niet zeggen, omdat er altijd zoveel meer is dat ook nog deel moet worden van je innerlijke wereld waaruit je geest a.h.w. moet putten om ook uiterlijk vorm te geven. Ik kan dus niet zeggen: Ik zal het volledig kunnen, maar ik zal er iets van kunnen. Ik zal dan iets meer meester zijn van de stof dan voor u voorstelbaar is.

Als je incarneert, dan doe je dat omdat je niets anders weet te doen. En het gedaan hebbende, doe je dus alles om te voorkomen dat je verder moet incarneren en indien dat onvermijdelijk is, dat je zo bewust mogelijk zult kunnen reïncarneren.

Het is zo eenvoudig als $2 \times 2 = 4$. Als je in deze klas niet bent geslaagd, kun je de volgende klas niet volgen. Dus moet je terug naar af en eenvou- dig de stoffelijke beleving overdoen.

Ik wens u allemaal een jaar van toenemende verlichting, een steeds grotere innerlijke wereld van harmonie die u naar buiten toe steeds meer zult waarmaken. En als het niet lukt, dan wens ik u de hoop dat het eens zal lukken.

-:-

V A R I A .

Vele variaties van menselijk gedrag zullen er in het komende jaar te bewonderen zijn. Het is een tijd vol uitzinnigheden. Miljoenairs in dienstauto's beschikken over het openbaar vervoer. Kamerleden gaan 2e klas reizen, maar wel in de 1e klas met bijbetaling.

Zo zullen we ongetwijfeld ook veel te horen krijgen over de moeilijk- heden met het gas. Nu kan ik begrijpen dat de Staat graag meer gas kwijt wil, ofschoon ze zelf, gezien de vele vergaderingen, voldoende produ- ceert.

Achter dat alles schuilt toch een vreemd skelet van allerlei geeste- lijke factoren die je eigenlijk niet volledig kunt overzien. Wij in de geest zien wat meer van de botjes dan u. Dientengevolge wil ik mijn röntgenblik dan richten op al datgene wat door de mensheid verborgen op dit ogenblik zich geestelijk afspeelt.

Wat de schedels betreft, deze zijn meestal lichtelijk gespleten, want de persoonlijkheden in deze tijd kunnen zich niet aanpassen aan de feiten. Ze zijn voortdurend bezig enerzijds zich volgens de normen van die feiten

te gedragen en anderzijds te leven alsof ze niet waar zouden zijn.

Kijken we naar de nekwervels, dan is het nog veel doller. Die blijken namelijk bij zeer veel mensen geestelijk vastgeroest te zijn. Hierdoor hebben sommigen een eeuwig links, anderen een eeuwig rechts gericht blik. Degenen die alleen naar het midden kijken zien niet wat er gebeurt.

Komen we bij de schouderbladen, dan blijken deze door een lichte ontsteking toch wel enigszins ontwricht te zijn. De handen laten wapperen is te pijnlijk voor de schouders, dientengevolge treedt een lichte verstarring van de dadendrang op.

Gaan wij verder kijken naar de ruggegraat, dan ontdekken we dat ook deze door enige verstarring is getroffen. Plooibaarheid geestelijk is minder aanwezig. En als men zich al buigt, dan buigt men zich meestal voor een gouden Kalf of voor het recht van de sterkste.

Kijken we naar de heupbeenderen, dan blijken deze zich te hebben uitgebreid. Dat is ook begrijpelijk, want zoveel mensen hebben het innerlijk en uiterlijk op hun heupen.

Kijk ik naar de onderdanen, dan blijkt dat deze over het algemeen verkeerd worden gebruikt. Ze zijn geschapen om op te lopen, maar worden gebruikt om te schoppen.

Een dergelijk beeld is natuurlijk geestelijk niet direct licht gevend. Maar als u al deze eigenschappen nu even transponeert in geestelijke zin, dan gaat u begrijpen wat de moeilijkheid is waarmee deze wereld te kampen heeft in de komende periode.

Er is een neiging om de werkelijkheid te scheiden van de denkbeelden. Hierdoor ontstaat er voortdurend een vervreemding die het de mens onmogelijk maakt om zijn innerlijke wereld nog enigszins rechtlijnig om te zetten in zijn stoffelijk gedrag.

Ook de blik, die zo vast naar één bepaalde richting schijnt te moeten gaan, is een gevolg van dit verschijnsel. De meeste mensen zijn niet in staat zich innerlijk los te maken van al datgene wat er rond hen bestaat. Ze zijn dientengevolge geneigd om hun hele geestelijke wereld om te werken tot ze als een soort stoffelijke winkel-van-Sinkel alleen maar alle begerenswaardige projecten bevat die nooit waar kunnen worden.

Kijken wij hoe het verdere geraamte werkt, dan is het alweer duidelijk. De ontsteking van de schouderbladen is eigenlijk niets anders dan een gevoel van zinloosheid: waarom zouden we nog? Als je dat innerlijk hebt, dan ligt er een sombere floers over al datgene wat je innerlijk nog aan licht bezit.

U kunt het beeld nu zelf verder uitwerken zodat ik u daarmee althans niet meer behoef te vervelen. Vervelen moogt u zich natuurlijk wel, maar ik stel het toch wel op prijs als dat niet is aan de hand van hetgeen ik u vertel.

Dan zitten wij nu in een bijzondere periode van de menselijke historie. Elke bijzondere periode van de menselijke historie kenmerkt zich door de menselijke hysterie. De mensen slaan los. Zij gillen, razen en tieren en weten zelf niet waarom. En als ze denken dat ze het weten, dan schrijven ze dat op grote spandoeken en menen dat een ander het nu weet, zodat ze het zelf kunnen vergeten.

Wij zijn geneigd af te wijken van een innerlijke waarheid die voor ons toch voortdurend een grote kracht moet zijn, nietwaar. Zo bezien zou je kunnen zeggen dat Den Uyl langzaam maar zeker dreigt te veranderen in de papegaai van zijn partij.

Wij zien dat Lubbers zijn rek aan het verliezen is, reeds nu. En naarmate er minder rek komt in de maatschappelijke mogelijkheden lubbert hij meer.

Als wij kijken naar al die andere dierbare personen die het Nederlands bestel regeren, zo moeten wij hen vergelijken met waskaarsen die boven de kachel zijn bewaard. Zij buigen zich om en weten zelf niet waarom of waarheen, maar pit zit er op den duur niet meer in. Het is jammerlijk zo'n situatie te zien, maar we hebben gelukkig grote voorbeelden in het buitenland.

Daar is b.v. een president Reagan, die met grote woorden en met een klein hart voortdurend probeert iedereen tevreden te stellen, vooral de bewapeningsindustrie. Iets wat hem steeds minder gelukt zodat hij in problemen gekomen, zelfs met zijn eigen volksvertegenwoordigers, heeft gegrepen naar de methode om het achterbaks te doen. Dat lag hem niet zo zeer, want in zijn cowboyrollen en ook andere jeune-premierrollen heeft hij altijd rechtuit de mens gespeeld. Hij zou die rol zo graag willen voortzetten, maar het lukt hem niet. Het is duidelijk, zijn leven komt daardoor zelfs weer in gevaar te verkeren. En als het niet is door een aanslag (wat ik waarschijnlijk acht), dan schrikt hij zich een beroerte, als hij ziet wat hij zelf heeft gezegd.

Ook Andropov, deze nieuweling die van de geheime politie tot het hoge ambt werd geroepen, heeft zijn neiging tot intrigeren nog lang niet verloren. Hij meent, dat je met een handige manier van schikken ongetwijfeld de helft van de wereld naar je hand kunt zetten. Hij weet alleen niet hoe hij zijn hand moet gebruiken, want dat is hetgeen men in Rusland heeft: men staat met de handen vol mogelijkheden, maar weet niet wat men ermee moet doen. Daardoor toenemende onzekerheid en grote conflicten ook in dat land.

Ach, we mogen het hen niet kwalijk nemen, want hun mystieke aard zal hen ongetwijfeld wel weer de innerlijke kracht verschaffen om ze met enkele idealen en denkbeelden, misschien een lichte terugkeer naar een vergeten en enigszins verboden geloof te doen voortgaan op de weg van de verdere socialistische ontwikkeling binnen een Sovjet-democratie. Deze laatste vloek-woorden moet u mij niet kwalijk nemen. Ik weet, deze termen zijn contradictio in terminis, maar aan de andere kant, zo zeggen ze het zelf. Per slot van rekening, een Sovjet-democratie is een democratie waarin iedereen zijn stem mag uitbrengen, als hij het maar doet op degene die daarvoor is aangewezen.

Dan zitten we natuurlijk ook nog met andere moeilijkheden. Zelfs de Denen, die weliswaar niet goed weten waar Abraham de mosterd haalt, maar zoveel te beter waar de een of andere visser de haring moet halen. Ook zij bevinden zich in enige moeilijkheden. Ik vrees, dat het hen zal tegenvallen. Hierdoor zullen er allerlei opstandigheden zijn en verschillende kleine staten gaan zich daarmee bemoeien. Het houdt in, dat de EEG tenslotte uiteenvalt in een gemeenschap van tegengestelde belangen. Dat had men al eerder kunnen verwachten, maar men heeft geprobeerd daar het pleister van een parlement overheen te plakken; wat helaas niet blijkt te houden.

Laten wij naar de wereld kijken zoals ze zich verder ontwikkelt. Engeland Thatchered rustig voort en ondertussen dreigen weer enkele schandalen waarbij zelfs de koninklijke familie niet zal worden gespaard. De enige oplossing daarvoor is natuurlijk een parade van de Horse-Guards voor een bereden koningin. Want wij moeten goed onthouden: in Engeland is het paard altijd nog de ware sokkel van de macht.

Kijken wij naar een land als Canada. Ach, die weten het zelf eigenlijk niet. Ze zouden graag anders willen, maar ze weten niet wie ze moeten kiezen. Daarom houden zij zich maar aan het principe: waar ik het meest verdien, zal ik het meeste doen.

De Japanners daarentegen met hun poging om elektronisch de wereld te veroveren zitten in afzetmoeilijkheden. Maar dat wordt opgelost, want er zijn op het oenblik al enkele mannen, o.a. uit Hongkong, die volkomen

bereid zijn de Japanners af te zetten en zo afzet te vinden voor de producten die anders niet zouden kunnen worden afgezet.

Het is een vreemde wereld die ik zo schets. En als ik probeer om daarvan een beeld op te roepen, dan vraagt u zich ongetwijfeld af: waar gaat het met de wereld naartoe? Dat is heel eenvoudig: naar morgen. En morgen is een doel dat je nooit bereikt, dat weet u ook.

Wij zijn op weg naar het onbekende en we vergeten vaak dat we in het bekende moeten uitkijken, omdat we juist daar in de putjes kunnen trappen die er morgen misschien niet eens zullen zijn. Laten we ons innerlijke wereldje dan maar een beetje redigeren en proberen voor elkaar iets te scheppen van humor die u zo hard nodig heeft.

Als we de kunst verstaan om te lachen over onze eigen dwaasheid, dan zal het ons gemakkelijker vallen om te lachen om de dwaasheden die anderen begaan. Maar als we onszelf te zeer au sérieux nemen, dan zien we dat als ernstige bedreigingen van onze zekerheid, van onze mogelijkheden.

Wij zijn wezens die niet aan tijd gebonden zijn. Je kunt op aarde doodgaan, natuurlijk. Dat is zelfs mode, iedereen doet het. Maar je leeft daarna toch rustig verder. En wat deze tijd niet brengt, dat brengt de volgende wel. Is het dan niet veel verstandiger om geestelijk en anderszins maar eens vandaag te leven en te zien wat vandaag oplevert? Wat morgen komt, weet u niet. Morgen is zo ver weg.

Ik zou een soort medicijndans voor u moeten uitvoeren; de medicijndans van opgewektheid. Maar als ik dat volkomen ernstig doe, kan ik er zeker van zijn dat u allen uitbarst in lachen. Daarmee heb ik mijn doel dan wel bereikt, maar op een manier die mijns inziens niet de bedoelde manier van vrolijkheid inhoudt. Want hoe vaak lachen wij niet om het feit dat een ander zich dwaas aanstelt en wij begrijpen niet eens hoe dwaas wijzelf zijn als we daarover lachen. Laten wij proberen om de realiteit te zien met haar soms wat bespottelijke tegenstellingen, haar krankzinnige ontwikkelingen, maar ook met haar kleine toch weer lichtende kanten.

Ik weet niet, of u wel eens door zo'n betonnen stad bent heen gewandeld. Overal betonnen reuzen waar de natuur is teruggedrongen tot een enkel parkje. Het lijkt of alles grauw en troosteloos is. Zelfs de verf, die men hier en daar heeft gebruikt, is allang verbleekt. Een typerend beeld van de moderne maatschappij. Maar kijk eens goed!

Hier en daar zijn er een paar scheuren in het beton, er is wat gras, er is wat mos, er staat soms een enkel bloempje. Je kunt het licht en de werkelijkheid niet tegenhouden. Ofschoon ik toegeef dat er heel wat mensen zijn die het uiterste doen om dat te voorkomen (een soort reinigingsdienst voor alle lichtende ideeën en ontwikkelingen) zo moet ik toch zeggen: Er is zelfs in de te zeer op beton gebouwde wereld steeds weer een beetje licht, een beetje vreugde.

Leer dan die dingen te zien. Leer te lachen om het schijnbaar ridicule van zo'n machtige betonplaat die door een enkel grassprietje wordt doorboord. Lach een beetje over de geweldige woorden van alle groten der aarde (hoeveel nieuwjaarsredevoeringen heeft u gevolgd dit jaar) die met vele loze woorden proberen te verhullen dat ze het ook niet weten. En kijk dan naar die ene bloem van zelfkennis of waarheid die er toch weer een keer doorheen prikt.

De wereld is niet zo saai, zo somber en zo troosteloos als u misschien zoudt denken. Integendeel, er zijn nog lichtpunten genoeg als u maar weet waar u moet kijken.

Op gevaar af dat men mij nu tot een kortelings overleden dominee benoemt, want dat gebeurt je ook wel eens als je ernstige dingen probeert te zeggen, zou ik u toch willen wijzen op het feit, dat de hele wereld eigenlijk een schouwtoneel is waarop de meest dulle klucht wordt

uitgevoerd. En het is meer dan de klucht van de koe (voor degenen die Bredero nog kennen). Het is soms bijna een sprookje uit de Duizend-en-één Nacht vol vreemde geesten en demonen die door onversaagde helden worden overwonnen, althans met de mond.

Kijk eens eerlijk naar uw wereld en vraag u eens af: wat heb ik nu van binnen dat ik daar tegenover kan zetten? Dan blijkt heel vaak dat dat voornamelijk een lach is. Lach maar eens om de bespottelijkheden van anderen en van jezelf. Probeer eens een keertje een beetje licht en een beetje vreugde te puren, zelfs uit het dwaze figuur dat je zelf hebt geslagen. Probeer gewoon maar te leven met de volle kracht die je uitzendt, dan kom je vanzelf verder.

Er was een man die zei: "Het is zomoeilijk om te lopen en het is zo ver." "Ja," zei een ander, "laten we vast een eindje oplopen." Toen begonnen ze te debatteren over de vraag of het doenlijk zou zijn om die afstand te voet af te leggen. En toen ze eindelijk het eens waren geworden dat het onmogelijk was, bleken ze hun bestemming bijna bereikt te hebben. Dit is het typische beeld van de mens. Wij zijn voortdurend bezig te protesteren tegen zaken die we ondertussen toch zelf volbrengen.

Dit hele jaar zal u laten zien hoe dat gaat. Wij zullen zien dat opstandige groepen, ook van vakbonden, zich bezighouden met de werkverschaffing zodat de glazeniers voorlopig weer voldoende te doen zullen hebben. Zelfs de bouwvakkers zullen heel wat reparatiewerkzaamheden noodzakelijk vinden. Gelijktijdig bevorderen ze de afzet van auto's en andere vervoermiddelen, want per slot van rekening, alles wat in vlammen opgaat, moet toch worden vervangen.

Vraag u dan verder af, of ze niet door voortdurend in conflict te komen met een steeds sterker wordende politiemacht niet gelijktijdig ook nog de werkgelegenheid bij de Staat en voornamelijk bij politie en marechaussee helpen bevorderen. Alles heeft zijn goede kanten. Maar je moet die kanten zelf vinden en dat is de grote moeilijkheid.

Dit is een jaar vol van lichtpunten, als je ze weet te vinden. Het is een jaar vol van eigenaardige krachten en veranderingen, als je daarop let. Terwijl de heren elkaar - zij het nog symbolisch - met atombommen om de oren slaan, komt er plotseling een schrik. Ze spreken even met elkaar en voor je het weet is het conflict tijdelijk bijgelegd. Helaas nog niet bijgezet wat natuurlijk voor de mensheid beter zou zijn.

U zult zien dat men bezig is om hele bedrijfstakken te rooien. Maar voor je het weet, leven ze toch weer op. Het is soms net of je een bijna dode of een vermolmde boom afzaagt en de stronk laat staan. Voor je het weet zitten er weer groene spruiten en loten aan en alles loopt weer uit. Zo gaat het nu ook met het bedrijfsleven.

Zeker, er is een hele hoop nood en ellende. Per slot van rekening, de armsten onder de armen in Nederland hebben ternauwernood vijftig keer zoveel als de mensen in de arme landen nodig hebben om in leven te blijven. Laten we het nu eens bezien zoals het is. Zeg dan eens tegen jezelf dat het een slecht jaar is. Roezemoezig, rommelig, dat weten we allemaal. Als we alleen maar naar ons innerlijk luisteren, dan voelt u het al rommelen. Dat kan natuurlijk ook zijn van de longen, maar meestal is het wel van iets anders. U bent ongetwijfeld bezig om in uw gedachten allerlei fraaie daden te stellen, maar ook dat gerommel is meestal ook niet meer dan gerommel. Daardoor zal het hele jaar er een beetje vertekend uitzien, als je het doormaakt. Als je het later terug ziet, zul je zeggen: Hé, toen kwam daar een keerpunt. Toen is er iets gebeurd waardoor we nu toch weer werkelijke vrede en zelfs weer een behoorlijke mate van welvaart kunnen vinden. Maar dat zult u van het jaar natuurlijk niet merken, tenzij u naar alle lichtpuntjes kijkt. En daar ging het mij nu om in dit betoogje.

Ik weet het allemaal. Wij kunnen alle staatslieden gaan beschrijven. Wij kunnen zeggen dat het Nederlandse ambtelijk apparaat op het ogenblik de rem is die op de vooruitgang wordt gezet, dat is zeker waar. Wij kunnen beredeneren dat op het ogenblik de statenbonden niets anders zijn dan een poging om kartels te vormen waardoor het oliekartel kan worden uitgeschakeld.

Wij kunnen ook zeggen dat ondanks alles aan het einde van dit jaar de landen beter in de olie zullen zijn dan in dit lopende jaar, want olie wordt goedkoper; tenminste op de internationale markt, niet voor u. Maar dat wist u allang. Alles loopt tenslotte wel goed. Nu ja, natuurlijk niet helemaal in de pas.

Als ik zo kijk naar alle politieke heilwensen en voornemens zoals ze zijn uitgesproken, dan ligt de ideale wereld om de hoek van de straat waarin we lopen. Maar we lopen wel de andere kant uit!

Als ik zo luister naar al datgene wat geestelijke leiders ons voorhouden, dan is de mensheid in groot gevaar aan de zonde ten onder te gaan. Maar aan de andere kant, zonder die zonde zou er geen mensheid zijn.

Ik denk zo, dat de meeste grote leiders en de meeste deskundigen het allemaal aan het verkeerd eind hebben. Niet dat ze ongelijk hebben, ze hebben alleen een verkeerd beeld. Ze kijken naar de verkeerde kant van de medaille. U zult dat natuurlijk niet doen daarvan ben ik overtuigd.

U zit hier om bewust te worden, behalve degenen die al bijna in slaap zijn gesukkeld, waar moet u zich dan allereerst van bewust worden? Word je eerst eens bewust van jezelf, heel eenvoudig. Want de mens, die zichzelf niet kent, kan niet herkennen hoe al datgene wat in hem leeft in de wereld buiten hem bestaat. We kunnen nog een stapje verder gaan.

De meeste mensen zijn zelfs niet in staat om in de spiegel te kijken. Als er een spiegel zou zijn die de ware mens zou tonen, dan zouden de begrafenisondernemingen plotseling zeer renderende bedrijven worden. Iedereen zou zich een beroerte schrikken! Het is eenvoudig zo, dat we onszelf niet willen zien zoals we zijn en dat we de wereld niet willen zien zoals ze zich ondanks alles - tragisch, komisch - rond ons ontwikkelt. Laten we maar beginnen toe te geven wat we zelf zijn.

Zijn wij de clowns? Best, als anderen om ons lachen, dan is dat alleen maar een succes. Zijn wij de acrobaten? Laten we dan zorgen dat we niet naar beneden vallen. Zelfs als dat voor anderen een teleurstelling betekent op het ogenblik, zullen ze ons later om onze prestaties bewonderen.

Zijn wij misschien de acteurs die een stuk spelen? Als u eerlijk bent, u acteert een aardig stuk weg in het dagelijkse leven. Er zijn zelfs mensen die als acteur niet slagen, omdat ze in het dagelijkse leven zo goed acteren dat ze niet weten hoe ze daarvan nog een andere figuur moeten maken. Speel het spel dan maar. Vervul uw rol zo goed en zo kwaad als het gaat. Maar vergeet niet, dat u zo nu en dan tussen de coulissen even adem kunt scheppen, omdat u dan uzelf weer moet worden.

Laat de wereld maar kijken. Er is niets aan de hand. En als het nu heel serieus wordt, dan onthoudt u even de volgende punten die een lieve collega voor mij heeft willen opstellen:

Het nieuwe jaar is altijd het oude jaar met een ander getal en dezelfde mensen.

De ontwikkeling van de maatschappij is altijd de ondergang van de eenling, tenzij de eenling met andere eenlingen een gemeenschap weet te vormen.

Degenen, die zeggen gevaren voor u te willen bestrijden, zijn altijd weer degenen die ze in de eerste plaats hebben opgeroepen.

De meeste doktoren die in de economie en de politiek functioneren

zijn mensen die u aansteken met een kwaal om daarna moeizaam te trachten die weer te genezen.

Bedenk, dat een beambte iemand is die getrouwelijk zijn taak verricht zonder zich af te vragen, of zo ook betekenis heeft anders dan voor zijn eigen bezigheid en belangrijkheid.

Sinterklaas is een middenstandsheilige. Hij komt in het werkelijke leven niet voor, tenzij u zelf Sinterklaas zoudt willen worden, maar daarvoor heeft u geestelijk en anderszins de middelen niet. Doe het dus maar zonder.

Wat de Kerstman betreft wiens ballen alweer uit de boom zijn gewaaid, realiseer u dat kerstmis niet bestaat uit goede gaven, maar uit goede krachten.

Als u zich bezighoudt met de wereldpolitiek in deze tijd, dan moet u altijd onthouden: wat ze zeggen is juist datgene wat ze niet doen. Dan begrijpt u ze beter.

Wanneer u een politicus hoort praten, dan moet u zich realiseren dat de man probeert het zo te zeggen dat niemand het begrijpt en dat hij toch niet helemaal liegt.

Wanneer u een vakbondsleider hoort spreken, realiseer u dan dat de man schreeuwt over de rechten van degenen die hij vertegenwoordigt om zo zijn eigen recht en gezag te kunnen handhaven.

Als u daar nog niet genoeg aan heeft, dan heb ik nog enkele mooie omschrijvinkjes voor u van dezelfde auteur.

De ontwikkeling is in feite de regressie van het werkelijkheidsbesef.

Een ontplooiing is een vergroting van het eigen bewustzijn.

De welvaart kan alleen bestaan in welbehagen, niet in het met vaart meer jezelf eigen maken.

Leren betekent begrijpen, niet feiten proppen in hersens die toch al overbelast zijn.

Leven betekent in de eerste plaats jezelf uiten en door die uiting komen tot een begrip voor hetgeen je kunt zijn. Na de dood word je dat dan.

U ziet het, er zijn lichtpunten genoeg te vinden in deze wereld. Er zijn voldoende kleine regeltjes te vinden waaruit u moed kunt putten, als er niets anders meer overblijft.

In dit rommelige jaar zult u vaak op het punt staan om het op te geven. Doe dat in godsnaam niet, het is toch al zo rommelig buiten. Geef gewoon uzelf die ene prikkel: Ik kan verder. Ik kan nog meer doen. Ik kan nog veel meer verdragen, want dat is de waarheid.

U kunt veel meer dan u denkt. U bent veel meer dan u zich kunt voorstellen. Als dit jaar u zo nu en dan werkelijk wanhopig dreigt te maken, grijp terug naar uzelf. Vanuit uzelf kunt u dan, zelfs in die rommelige wereld, een klein eilandje van licht en vreugde scheppen. Een klein eilandje waarin toch tevredenheid mogelijk is en vanwaaruit u dan misschien een baken kunt vormen voor die vele anderen die anders in de rommel ten onder dreigen te gaan.

Dit was niet veel. Waarschijnlijk vindt u het ook niet belangrijk. U zult later zien dat ik meer gelijk heb gehad dan u dacht, maar dat is iets wat in morgen ligt. En morgen komt misschien nooit, dat weet u ook wel.

Ik ben mij ervan bewust dat we eigenlijk heel weinig nieuwe dingen, vooral geestelijke dingen, hebben gezegd. Maar één ding is waarschijnlijk nieuw voor u:

Als u diep in uzelf probeert te schouwen en het licht probeert te zien, dan zult u de gloed van dat licht door uw gehele wezen voelen.

Dan zult u met die gloed in staat zijn heel veel dingen te volbrengen die onmogelijk schijnen. Dan kunt u heel veel dingen aan, die u anders meende niet te kunnen doorstaan en u zult vastbeslotenheid en vastberadenheid vinden daar waar u eerst geen weg wist te kiezen. Dat zijn de feiten van het jaar.

Het innerlijk licht zal het komende jaar bijzonder sterk tot uiting komen voor allen die daarop bewust, geconcentreerd in zichzelf, een beroep doen. Ik hoop, dat u dat nieuws dan niet zult vergeten onder het gerommel van 1983.

-:-

K L A N K B O R D .

De hele wereld is ons klankbord. Met al wat we zijn en met al wat we doen klinkt het verder in de wereld om ons heen.

Laten we dan gewoon onszelf bespelen in de zekerheid dat wat in ons ontstaat en wat uit ons voortkomt in de wereld zal zingen en dat vele andere snaren zullen meetrillen met de melodie die wij in onszelf weten te vinden.

Veel mensen menen dat ze een klankbord nodig hebben. Iemand die tegenspel geeft. Iets wat een antwoord heeft. Maar heb je dat wel nodig? Je kunt het ook zonder dat doen. Als je je bewust bent dat de hele wereld om je heen als een klankbord functioneert, dat die hele wereld jou brengt en jou geeft wat je nodig hebt als je maar weet te luisteren.

Wacht er niet op dat iemand je luidruchtig bewondert of luidruchtig tegenspel geeft. Zend het vanuit jezelf in de wereld en kijk wat de wereld doet. Je zult dan ontdekken dat je het beste klankbord hebt dat er bestaat: de gehele schepping.

Put dan uit hetgeen in je leeft en uit het antwoord van de schepping voldoende kracht om verder te zoeken naar die ene wijsheid: Het werkelijke doorzien van werkelijkheden dat voor elk levend wezen van groot belang is, omdat ze de sleutel vormt tot een werkelijk opgaan in een grote eenheid.

:--:~:

WERELDONTWIKKELING

LES IV.

EVENWICHTSBEGRIJF.

Evenwicht is iets wat de mens altijd wel heeft bezeten, maar dat in kosmische zin pas later bewust is geworden. Wij hebben zeker in de Atlantische periode een aantal mensen gehad die daar veel van afwisten. In de bekende tijden begint het eigenlijk eerst bij de taoïstische leer. Een van de sprekendste beelden is het yang yin-principe.

Evenwicht is iets wat altijd blijft bestaan. De wereld is geestelijk zowel als stoffelijke een beetje te vergelijken met een soort gyroscoop, zo'n vliegwiel dat draait. Ook als het evenwicht is verstoord, zal het door zijn eigen snelheid altijd weer terugkomen op het punt waar het werkelijk in evenwicht is.

Nu zijn de krachten die in werking zijn stoffelijk gezien evolutionaire processen, de ecologische evenwichten, de wijze waarop de soorten elkaar in evenwicht plegen te houden. Daarnaast spelen nog andere factoren een rol, zoals b.v. de relatie aarde - zon waardoor ijstijden a.h.w. minimaliseren waarna het weer in de volgende periode een maximale ont-plooiing kan bereiken.

Kijken we naar het geestelijk evenwicht, dan blijkt dat het vliegwiel eigenlijk gelegen is in de emotie van de mens. Als wij spreken over mystiek, over magie en al dergelijke zaken, dan hebben wij het eigenlijk over gevoelswaarden.

Nu blijkt dat altijd weer, wanneer de situatie op aarde ook materieel aan het veranderen is, zich daar gelijktijdig geestelijke veranderingen afspelen. En naarmate stoffelijk gezien het evenwicht wankeler wordt, zien wij een versnelling van juist geestelijke factoren waardoor het geestelijk evenwicht zich weer kan herstellen. Het is een up and down.

Ik meen, dat we al eens eerder hebben gezegd dat je het historisch kunt omschrijven als een niet geheel gelijklijnige sinoïde welke onder en boven nul een vergelijkbare of gelijke maximale uitslag geeft. Het zijn alles fasen. Voor ons doel vanavond zijn de geestelijke fasen natuurlijk erg belangrijk. Ik zou daarvan een aantal punten onder uw aandacht willen brengen.

In de tijd dat de mens nog leeft in een betrekkelijk wild milieu en weinig of geen werktuigen kent (dat is nog pre-M^U) is er weinig geestelijke ontwikkeling, maar er is een factor van buitenaf. Er zijn rassen-geesten die voor een deel nog zichtbaar en kenbaar optreden. Deze zijn eigenlijk de factor die het geestelijk evenwicht blijven handhaven. Daarna komt er een stoffelijke ontwikkeling.

De mens ontwikkelt wapens. Hij ontwikkelt een cultuurpatroon. Een tijdlang valt dan het geestelijke streven terug en wij zien het mate-

riële streven en zelfs een vorm van logica aan de oppervlakte komen. Dan blijkt echter dat in die gemeenschap met haar cultuurpatroon een groot aantal mensen eigenlijk niet past. Ze zijn de feitelijke voorvaders van de Atlantiers, degenen die naar de eilanden zijn uitgeweken om daar op een eigen vasteland een eigen cultuur op te bouwen. In die tijd is de onevenwichtigheid tevens weer aanleiding om zich bezig te houden met wat men de goden of de voorouders noemde.

De magische krachten en de mystieke beleving treden voor een deel in de plaats van de stoffelijke mogelijkheden, die een groot gedeelte van de mensen beginnen te ontberen. Het wonderlijke is, dat zelfs de ondergang van Mû gepaard gaat met een enorme opleving van allerlei geestelijke factoren en dat zelfs de eerste grondslagen van de groene magie in die dagen wordt gelegd.

Kijken we naar de Atlantische periode zelf, dan zien we weer hetzelfde. In het begin betrekkelijk eenvoudige rijkjes, hoofdzakelijk boeren en vissers. Er zijn wat krijgslieden maar niet veel. Alles ontplooit zich in de richting van een handelsbeschaving. Zolang dit een beginperiode is, zijn goden en goddelijke krachten concrete factoren. Daardoor komen ook de eerste ingewijden: de voorlopers van de Witte Broederschap. Dezen plus de eigen beleving van de mensen geven steeds meer momentum aan die maatschappij.

Er komen steeds betere verhoudingen. De strijd om het bestaan ont-aardt niet in een strijd van mensen onder elkaar. Het eindresultaat is weer een materialistisch wordende beschaving waarin weliswaar priesters zijn, maar priesters die men hoofdzakelijk gebruikt voor eigen nut.

Geloof is er nog wel, maar dat is eigenlijk helemaal afgestemd op het cultuurpatroon, op de maatschappelijke verhoudingen. Daarbuiten blijven er weliswaar nog een aantal van deze ingewijden over die zich niet bezighouden met het stadsleven. Maar hun invloed neemt zeer sterk af. Het is in deze tijd dat de eerste oorlogen uitbreken. Het is ook in deze tijd dat het eerste grote vredespact wordt gesloten en dat de gouden tafelen op de zuil worden gegraveerd in de stad van bijeenkomst.

Dan zien wij dat Atlantis in feite ten onder gaat aan zijn materialistisch denken, zijn machtsbesef, zijn machtsbehoefte en aan de strijd tussen de verschillende fracties. Maar wat blijkt er dan gelijktijdig te gebeuren?

Wij krijgen de eerste vlucht en later ook de tweede vlucht uit Atlantis waardoor die cultuur en vooral ook het geloof en de mystiek worden verbreid. In heel Europa is de invloed van de eerste vlucht kenbaar, o.a. als voorloper van het latere druïdisme.

De tweede vlucht, die veel verder uitreikt, brengt o.a. grote veranderingen in Noord-Afrika, een sterke ontwikkeling van de techniek van de groene magie, een toenemende mystiek die voert tot een aantal mystieke scholen in Perzië, maar ook in het zuiden van Rusland (de Kaukasus). Daarnaast zijn er zelfs mystieke bewegingen die zich beginnen te ontplooiën en ontwikkelen en via Griekenland en Noord-Italië tot in Frankrijk reiken en in Engeland a.h.w. aansluiting vinden bij hetgeen er van de eerste vlucht is overgebleven: het druïdisme. De eindbestemming is tenslotte het hoogland van de Karakourum en later Tibet.

Er is een tijdland in het Karakourumgebergte een aantal tempels van buitengewoon groot belang. Er zijn zelfs bibliotheken overgebracht. In de Potala zitten in het begin ook mensen die een mystieke eenheid kennen met de ingewijden, met de meesters. Later zal ook dat een beetje verzanden.

Het betekent dat elke keer, als we een materiële neergang krijgen daar tegenover een neiging staat om die emotionele en geestelijke vormen van bestaan te versterken. Dat impliceert o.m. voor de tegenwoordige tijd dat wij geconfronteerd zullen worden met allerlei pogingen om een nieuw

evenwicht te vinden. Dat evenwicht kan stoffelijk niet worden gevonden, omdat de feitelijke factor, die het stoffelijk evenwicht zou moeten handhaven, niet meer aanwezig is; ze is door de mensheid verstoord. Daardoor krijgen we een voortdurend wisselende uitslag op stoffelijk gebied. Deze onzekerheid stimuleert echter de mens tot de emotionele, de mystieke beleving en het verwerven van steeds betere geestelijke inzichten en vooral ook van een soort geestelijke onafhankelijkheid.

In de tijd waarin u nu leeft zijn ontzettend veel van die mystieke bewegingen gaande. Vele daarvan zullen moeten falen door hun eenzijdigheid. Het klinkt een beetje gek, als ik zeg dat de grootste factor in de ondergang van vele bestaande kerken en godsdiensten is gelegen in de ontkenning van het yang yin-principe. Toch is dat zo.

Het man-vrouwelijke, het licht en duister moeten elkaar aanvullen wil er een evenwichtig geestelijk geheel denkbaar zijn. Het resultaat is, dat allerlei secten en bijzondere scholen ontstaan die elk voor zich proberen een bepaalde mate van ontspanning en evenwichtigheid te brengen. Het zijn deze scholen, die zonder op zichzelf bepalend te zijn, in vele mensen een nieuw besef van het leven wakker roepen.

Het is dit besef van het leven waardoor die geestelijke vliegwielen in de maatschappij langzaam maar zeker momentum gaan krijgen en we daardoor in de plaats van materiële en eenzijdige factoren weer een veelzijdige factor krijgen die met een steeds groter wordend momentum de mens brengt tot het inzicht van 'ik ben verbonden met het Al'.

De uiting die daaraan op dit ogenblik wordt gegeven is op zichzelf onbelangrijk, tenzij daarin mijn gevoelswaarden, mijn mystieke beleving a.h.w. een uiting vinden.

Je kunt je afvragen, of een dergelijk evenwicht zichtbaar wordt. Wel, een geestelijke evenwicht op zichzelf, ook als het steeds groter en stabiel wordt, heeft niet onmiddellijk inwerking op de materie, alleen indirect. Er is namelijk een relatie tussen al datgene wat er in onze geest gebeurt en wat er stoffelijk gebeurt. Je kunt daar geen absolute scheiding tussen maken. Maar deze geldt nimmer voor het geheel; ze geldt alleen voor de persoon, het "ik".

Op het ogenblik, dat ik geestelijk en mystiek een grote kracht verwerf, dat ik deel ga worden van een eenheid die voor mij volledig is, zal ik ook mijn uiting aanpassen niet meer aan de materiële tendens zonder meer, maar aan mijn innerlijk beleven.

Dan weet ik dat het een beetje zonderling lijkt in de ogen van vele mensen, als je dan maar 'Hare, Hare, Hare' zingt of op een andere manier duidelijk maakt dat je eigenlijk buiten de gemeenschap wilt staan, het gezag van een leermeester aanvaardend, ondergaand in mystieke theorieën en plechtigheden. Maar aan de andere kant, als je dit doet en je bent niet te zeer gebonden aan het patroon dat anderen je opleggen, dan zul je innerlijk steeds meer de eenheid gaan voelen.

Dat betekent dan, dat voor jou een versnelling plaatsvindt van alle geestelijke ontwikkeling en alle geestelijke ogenblikken van werking. Niet alleen geef je voor het geheel van de wereld een vergroting van evenwicht, maar voor jezelf verkrijgt je een versnelling van de ontwikkeling omdat je steeds minder gericht bent op de verschillende verschijnselen die rond je plaatsvinden en steeds meer je één voelt met de balans van het geestelijke zijn en de mystieke binding met het onbekende, met God of met het Hogere.

Ik neem aan, dat deze ontwikkeling in uw tijd steeds zal toenemen. Dat houdt in, dat er een steeds grotere geestelijke stabiliteit zal worden geschapen die een evenwicht kan vormen zelfs met een op zich onevenwichtige materiële ontwikkeling. Want als wij de evenwichtversturende factoren wegnemen, dan zal ook de materiële ontwikkeling wel degelijk weer momentum krijgen. Ook zij kan zich weer optimaal gaan richten op haar wer-

kelijke waarde, haar werkelijke relatie met het hele stoffelijke bestaan.

Wat zou je in deze wereld als verschijnsel hiervan kunnen verwachten? Als de wereld zich ontwikkelt zoals zij op het ogenblik doet, dan is er een wetenschap. Maar die wetenschap wordt beperkt door de manier waarop ze zich te stoffelijk opstelt. Gelijktijdig ontstaat er een weten dat wel degelijk geestelijke waarden bevat, maar dat niet wetenschappelijk bruikbaar of uitdrukbaar is in de termen van de materie. Het is een splitsing. Maar de techniek zal zeker deel blijven uitmaken van de magie.

De magie zal wel degelijk een voortdurende aanvulling betekenen van de technische mogelijkheden die er bestaan. Ik mag dit punt wel even verduidelijken.

Als u kijkt naar de voorhoven van Zigurats, de tempels van Babylon en ook van andere steden, dan kunt u daar aantreffen magiërs. Doktoren zouden we ook kunnen zeggen, want zij behandelen de mensen door hun kruiden te geven, maar ook door een soort psychologische benadering. Een soort psychiatrie. Ze hanteren aan de ene kant middelen die wij in de moderne tijd zien als wetenschappelijk, want ze behoren tot de materie en zijn op de stoffelijk logica van toepassing, maar het volgende ogenblik grijpen ze opeens naar de een of andere wonderbaarlijke kracht en brengen dansend en spreuken mompelend onlogisch gezinnen tot stand.

Er is in de magie kenmerk ^{lyk} een vervlechting van de kennis die men bezit in deze maatschappij en een bovennatuurlijke kennis, een bovennatuurlijke kracht misschien ook die niet redelijk uitdrukbaar is in de termen van het weten van de mensen van die tijd.

In onze dagen zien wij dat de z.g. paramedische behandelmethoden meer en meer onder de aandacht komen. In de moderne wetenschap is de acupunctuur nu niet iets waarover je kunt juichen, maar het blijkt te werken en het wordt steeds meer toegepast.

Er zijn bepaalde methoden ontwikkeld, o.a. de osteopathie, waardoor het mogelijk is ziektebeelden te verdrijven die eigenlijk helemaal niet met de botten schijnen samen te hangen.

We zien in de natuurkunde zo hier en daar resultaten ontstaan die niet door andere gedupliceerd kunnen worden en die toch gelijktijdig wetenschappelijk constateerbaar zijn. Maar kennelijk is het resultaat van de procedure afhankelijk van degene die de procedure toepast. Dit wijst erop dat de magie in de moderne tijd toch een steeds grotere invloed zal krijgen.

Ik meen, dat de mystiek langzaam maar zeker weer een groter deel zal innemen in het denken van veel mensen en vooral in hun beleven. Ik meen echter ook, dat wij zelfs in deze periode, dus in dit jaar, te maken krijgen met een versnelling - zij het nog een matige - van wat ik dan maar het geestelijke vliegwiel wil noemen: de evenwichtstoestand die door de krachten van de geest mede worden bepaald.

Wat zien wij daar als fenomeen verschijnen?

Vreemde waarnemingen. Mensen worden plotseling geconfronteerd met stemmen, met gedaanten, met vreemde in zichzelf rijzende beelden of zelfs met verschijnselen van verschillende kleuren licht. Ze worden geconfronteerd met dromen die op een onmerkbaar wijze toch weer in hun werkelijkheid schijnen over te gaan vloeien en waardoor ze schijnbaar onlogisch en onredelijk komen tot een opstelling tegenover de wereld die tenslotte voor hen een verbetering van hun eigen evenwichtigheid tot stand brengt.

Nu is het natuurlijk wel aardig te zeuren over de werkloosheid, over de economische teruggang, over de grote zakelijke moeilijkheden en de toenemende politieke instabiliteit, maar deze dingen zijn slechts nevenverschijnselen. Ze kunnen gemakkelijk worden gecompenseerd als de geestelijke ontwikkeling verdergaat.

Een ander punt dat zeer opvallend is, is de relatie tussen man en vrouw. De vrouwen noemen het emancipatie. Vele mannen hebben daar een

ander oordeel over. Ik moet toegeven dat in sommige gevallen emancipatie voor de man evenzeer noodzakelijk is als voor de vrouw. Ook hier een yang yin-principe.

Een danker heeft eens gezegd: "wij nemen nu wel aan dat mannen en vrouwen dezelfde soort zijn, maar ze gedragen zich vaak als twee geheel verschillende soorten die slechts gezamenlijk een voortplantingsmogelijkheid gemeen hebben." Ik ben geneigd dit te onderstrepen.

Kijk, als de vrouw van haar eigen beslotenheid langzaam maar zeker verdergaat in de richting van de wereld, dan zal ze daarbij vaak iets van haar godsdienstig fanatisme gaan omzetten in een sociaal fanatisme. Dat is niet zo slecht als het lijkt. Want de vrouw, die teveel alleen met het bovennatuurlijke bezig is, doet dit gewoonlijk aan de hand van een uiterlijke leiding die wordt bepaald door anderen. Zelden zijn die belevingen geheel zelfstandig geweest totdat een vrouw eindelijk zichzelf begon los te maken van de tot dan toe aanvaarde gezagsverhoudingen. Wij hebben verscheidene van deze perioden gekend en de ontwikkelingen waren verschillend.

In Griekenland b.v. was er wel degelijk onder de vrouwen van de hogere standen een vorm van emancipatie ontstaan. Zij maakten zich los van inwijdings- en godsbeleving zoals die bij de mannen bestond, maar daarmee ook van gezagsverhoudingen zoals ze daar bestonden. Zij kwamen er toe om, zoals later de matrones in Rome, op te treden als absoluut heerseres binnen het eigen huis en daarnaast tot het vieren van eigenaardige feesten vol van verrukking waarbij ongetwijfeld wel eens slachtoffers vielen. Niet omdat deze vrouwen zo bloeddorstig waren, maar omdat degenen die ongenood aan hun mysteriën deelnamen of deze gadesloegen, vooral als ze van het andere geslacht waren, natuurlijk het zwijgen moest worden opgelegd. Zij hadden een eigen vorm van mystiek ontwikkeld.

Hetzelfde kunt u vinden bij bepaalde primitieve stammen (dat noemt men dan primitief in deze tijd) zoals er zijn in Afrika, in Zuid-Amerika, zelfs nog in delen van Azië. Ook daar heeft de vrouw een eigen vorm van mystiek ontwikkeld. Ze heeft deze voor een deel overgedragen aan haar functie binnen de gemeenschap en daarmee ook de wijze waarop zij staat tegenover de man, het door mannen bepaalde gezag en wat dies meer zij.

Wat blijkt nu? De vrouw alleen heeft het nooit kunnen redden. Er zijn tijden geweest waarin vrouwen de feitelijke heersers waren. Er zijn zelfs nu nog enkele bergstammen in de buurt van Katmandoe waar de vrouwen de zaken regelen en de mannen alleen de uitvoerders zijn van hun bevelen. Maar altijd weer mankeert er iets aan.

Kijken we naar een mannenmaatschappij, dan blijkt dat die mannenmaatschappij te zeer denkt in de termen van strijd, van meerwaardigheid en eigenlijk om niets het eigen bestaan en het eigen welzijn op aarde in gevaar brengt. In die mannenwereld blijkt steeds weer een grote onevenwichtigheid te bestaan die heel vaak tot een totale vernietiging van het geheel aanleiding is. Ik mag eraan herinneren dat het niet alleen het geval is wanneer krijgslieden regeren, maar evengoed wanneer priesters regeren. Want het zijn de priesters geweest die Atlantis de tweede keer te gronde hebben gericht.

Wat moeten we dan vinden? Wij moeten een samenwerking vinden, een evenwicht tussen de man en de vrouw. Dat kan alleen, indien beiden een steeds grotere vrijheid van heersende vormen ontwikkelen en gelijktijdig in zich een persoonlijke, maar ook voor het geslacht, althans in een bepaalde omgeving, geldende mystiek gaan beleven. Dan zal de mystiek de ontmoetingsplaats worden ^{waar} men, zich baserend op een absolute gelijkwaardigheid, komt tot een samensmelting van de materiële aspecten die bij man en vrouw - of men dat toegeeft of niet - ergens een tikje verschillen. Datgene wat tegenstander is in een normale samenleving kan worden samengesmolten tot een nieuwe evenwichtsfactor voor een komende samen-

leving. Het blijkt, dat je daarmee ook enorme geestelijke krachten kunt losmaken en dat groepen waarin dit evenwicht is bereikt een zeer lange tijd in staat zijn zichzelf te handhaven.

Er is in het noordelijk deel van de Andes een volk geweest dat opviel door zijn lange levensduur in vergelijking met de omringende stammen. De gemiddelde levensduur was daar al 1400 jaar geleden tussen de 60 en de 90 jaar. Ik denk, dat je gemiddeld kunt zeggen 72 jaar ongeveer voor mannen en vrouwen. Ziekten kwamen niet of bijna niet voor, terwijl ze in de omgeving bijna vernietigend waren voor de stam. Kortom, deze groep deed heel eigenaardig aan.

Wat blijkt nu? Deze groep had een bepaalde (godsdiens kun je niet zeggen) geestelijke vorm van samen-zijn waarbij mannen en vrouwen op grond van absolute gelijkwaardigheid in een gemeenschappelijke trance bepaalde krachten opwekten. Die opwekking van krachten werd daarna door de mannen en de vrouwen geïnterpreteerd. Beiden voegden dan samen het innerlijk gewonnen en beleefde. Soms in de vorm van verandering in voeding of verandering in bouwwijze, zelfs in verandering van landbouw en jachtmethoden. En dan blijken die primitieve mensen, totdat ze in contact komen met wat beschaving heet, in staat te zijn bijzonder gelukkig, redelijk lang erg gezond en ook geestelijk erg gezond te leven.

Hier zijn yang en yin versmolten door de erkenning van gelijkwaardigheid, van feitelijke eenheid en gelijktijdig een erkenning van de afzonderlijke mogelijkheid tot functioneren.

Ieder heeft wel een eigen plaats, maar is daardoor niet de mindere of de meerdere. Iedereen put uit het geheel, maar verwerkt dit volgens zijn eigen kwaliteiten en eigenschappen. Het zou ook in een toekomstige wereld denkbaar zijn. En zou dan ongetwijfeld een samenvloeien tot stand kunnen brengen van een stoffelijk bestaan, indien van buiten veranderende invloeden kunnen optreden.

Evenwicht kun je kosmisch gezien misschien uitdrukken als het samsaengaan van uitersten, die elkaar niet bestrijden maar wel voortdurend elkanders tegenwicht vormen. Het is dit aspect dat voor de wereld van vandaag en ook voor de wereld van morgen van groot belang zal zijn.

Wij kunnen natuurlijk weer gaan preken (sommigen zien dat als zodanig) en u vertellen dat u heus beter kunt, dat u heus meer kunt bereiken en doen dan u denkt. Zeker, dat is waar. Maar in een cursus als deze gaat het er ook om de achtergronden te laten zien. De achtergrond van evenwicht en ook van onevenwichtigheden is altijd weer gelegen in het aanwezig zijn of ontbreken van die mystieke momenten waardoor de materie zelf wordt belet in haar ontwikkeling gelijktijdig haar evenwicht en samenhang te verstoren.

Om mijn onderwerp zo langzamerhand te besluiten wil ik u nog het een en ander vertellen over zaken uit het verleden die in deze tijd misschien zeer welkom zouden zijn.

Er is een tijd geweest waarin sjamanen spraken met de voorvaderen van de stam. Ze deden dit door gebruik te maken van vaak bedwelmende rook, een soort rinkelbommen of tamboerijnen, gespannen trommen (tabura's). Ze wisten daarmee inderdaad een contact te leggen tussen datgene wat is voorgegaan en datgene wat er nog is. Zij putten daaruit niet alleen de kracht om raad te geven aan de stam in stoffelijke zaken, maar konden op deze manier ook genezende krachten uitstralen. Ze hebben heel wat gedaan op dat terrein. Ze wisten daarnaast vaak delen van de toekomst te herkennen of onbekende gebeurtenissen in de verte af te lezen. De manier waarop zij optraden was voor de stam een mysterie.

De mystiek behoorde tot geheimscholen zelfs al in die dagen. Zoals er tegenwoordig nog steeds een medicijnmannenschool is in het hartje van Afrika waar je aan een aantal proeven kunt beantwoorden om duidelijk te

maken dat je waarlijk een medicijnman bent. Bij die proeven behoren o.a.: voorzien en voorzeggen, genezen van ziekten, het jezelf onaantastbaar maken voor gif, het opnemen in jezelf van de geest van bepaalde dieren en het erkennen van die ene werkzame bron in een oerwoud dat zich ongeveer een 50 vierkante kilometer uitstrekt. U merkt wel, het is een heel vreemde mengeling van zaken.

Wat kregen we daarnaast? Wij kregen de geheimscholen waarin de mensen niet alleen lezen, schrijven en rekenen werden bijgebracht, maar ook het gebruik van kruiden, de manier waarop je kleurstoffen kon vervaardigen, ja zelfs hoe je allerlei middeltjes voor de schoonheid van de vrouw kon vervaardigen. Maar daarbij leerden ze je ook hoe je je geest kon uitzenden, hoe je via verschillende belevingen eigenlijk kon komen tot een erkenning van een zeer hoge kracht en hoe je die kracht moest terugbrengen naar je eigen wereld zonder daardoor jezelf ten aanzien van die wereld te veranderen.

Dergelijke inwijdingsscholen zijn er heel veel geweest. Sommige waren zuiver wit, andere hadden meer eigenbelang op de achtergrond en werden dus als grijs of zwart beschouwd. Maar al die scholen waren tevens ook de bronnen waar de mensen van uit konden gaan, die een centrum werden voor de gewone mensen.

Neem nu de heksenkring. Wij weten dat de kerk de hekserij erg verdacht heeft gemaakt, ofschoon ze in feite een natuurverering was, een erkenning van: God is in al, al is God. Deze vaak primitieve mystieke belevingen van gewone mensen hadden weinig zin, als er geen leiding was. Vandaar dat we in elke heksenkring een heksenmeester aantreffen wiens functie niet zozeer die van bevelhebber was (dat denkt men wel eens), maar eerder van representant van b.v. zonnekracht en andere zeer positieve levenskrachten. Zijn werkelijke taak is echter niet alleen om in de rituelen die dingen uit te beelden. Hij moet daarbij in het denken de verborgen mystiek, de geheimen van de leer overdragen. Hij wordt altijd door de oudste heks, zoals dat dan heet, vergezeld.

Deze vrouwelijke heksenmeester (zo zou men haar kunnen noemen) heeft op haar eigen manier ook een soort inwijding doorgemaakt en heeft dus ook de mystieke achtergronden volledig beleefd en kan ze tot uiting brengen. Beiden zijn a.h.w. de beweegkracht waardoor de primitieve verrukkingstoestanden en mystiek van de kring op zich kan worden gebundeld tot een positieve kracht, een positieve mogelijkheid en voor een ieder ook nog een eigen positieve ontwikkeling, zelfs in besef en vermogen, tot stand kan worden gebracht. Dat is in het verleden geweest.

In deze tijd zijn er nog wel een paar geheimscholen, maar het zijn er niet veel meer. Hun belangrijkheid neemt af, omdat in deze tijd alleen degenen die innerlijk reeds enige beleving hebben doorgemaakt in staat zijn om mystieke werkelijkheden te erkennen, zelfs als ze voluit in een boek zijn neergeschreven of veelvuldig gedrukt door de wereld worden gestuurd.

De grote wijsheid, die je in deze tijd moet vinden is, dat je niet moogt uitleggen, niet moogt interpreteren, maar dat je mystiek moet beleven. Want alleen door die innerlijke beleving komt dan een zuiver gedragspatroon naar voren dat voor jou het perfecte en juiste is, ook als het gezag van een bepaalde groep het daarmee niet eens zou zijn.

Ik geloof, dat in deze tijd steeds meer mensen worden rijp gemaakt voor dit persoonlijk mystiek beleven dat alle interpretatie verre te boven kan gaan. Dan kan uit elke bron - of het nu het christendom is, het jodisme, de verschillende secten in de hindoeleer, in het boeddhisme, in de islâm - geput worden om via deze wegen het grote innerlijke evenwicht van de mensheid te versterken. Maar dan moet je niet meer verklaren en uitleggen, niet meer proberen alles om te zetten in materiële consequenties, maar je moet het beleven en vanuit jezelf het

beleefde waarmaken. Deze ontwikkeling zie ik voor de komende tijd toch in toenemende mate plaatsvinden.

IK kan mijn betoog niet beëindigen zonder erop te wijzen: Negativisme in welke zin dan ook veroorzaakt een onevenwichtigheid, ook als je werkt met geestelijke krachten, als je je bezighoudt met mystieke beleving.

Positiviteit betekent niet de ontkenning van het negativisme in de wereld, maar de erkenning van het positieve in jezelf. Als je daar gebruik van maakt, dan kom je als vanzelf verder. En alle bijkomende belevingen en waarnemingen zijn alle een symptoom van een ontwikkeling. Als u daaraan wilt denken, dan zult u het evenwicht voor uzelf beter bereiken en u zult in deze periode helpen het geestelijk evenwicht dermate sterk te maken dat zelfs de verstoring van stoffelijke evenwichtigheid voor een groot gedeelte ongedaan kan worden gemaakt.

-:-

LEVENDE GODEN.

U weet wat levende goden zijn? Het zijn b.v. de levende boeddha's. Het waren vroeger de Caesaren die ook god waren. Het waren de Farao's, ook al god. Dan sta je als modern mens een beetje raar te kijken als je zegt: Hoe komen de mensen ertoe om zichzelf god te noemen? Hoe passen ze eigenlijk in dat geheel van goden, in dat hele pantheon dat er dan nog was. Ik zal proberen om dat duidelijk te maken.

In de eerste plaats moet u begrijpen dat door jezelf god te noemen je je losmaakt van de kritiek van de mensen. Dat was dus heel erg belangrijk, want daardoor krijg je een soort onfeilbaarheid. De Paus ontleent dat weer aan de H. Geest. De Farao's ontleenden dat aan hun god-zijn, vaak aan hun vader die dan de zon was of iets dergelijks.

Al deze levende goden zijn mensen die op enigerlei wijze proberen voor het geheel een invloed te vormen. Of ze dat nu doen zoals de Farao door b.v. het hele landbouwbeleid uit te stippen of als de Caesaren door eigenlijk vaak tegen de wil van de Romeinse burgerij alle Romeinse rijken in stand te houden en daarmee dus ook de voorziening van graan, slaven en dergelijke zaken in Rome. Of dat je het doet als een levende boeddha, die alleen kracht overdraagt aan anderen, maar die wel degelijk een soort leergezag vormt en daardoor toch op de een of andere manier de mensen in toom houdt.

Het is net zo iets, als de Paus ex cathedra een uitspraak doet, dan betekent dat voor een goed katholiek dat je daar niet aan moogt twijfelen. Door de juiste uitspraak op het juiste ogenblik te doen kun je bereiken dat de mensen op een bepaalde manier gaan leven en denken.

Die levende goden vinden we ook nog weer terug in allerlei verhalen; dan zijn het meestal halfgoden. Ze hebben op aarde geleefd, ze hebben enorme dingen gedaan en daardoor zijn ze binnengedrongen in de wereld van de goden. Hercules is een van de meest bekenden. Wij vinden ook dergelijke figuren in de verhalen van de hindoemythologie. Al die grote mensen blijken achteraf gewoon dingen gedaan te hebben op een niet-conventionele wijze. Je zou kunnen zeggen, dat de levende goden mensen zijn die op

geestelijke of andere gronden niet conventioneel reageren en handelen. Dat is natuurlijk niet altijd een compliment.

Per slot van rekening, er zijn Caesaren geweest die de gekste dingen hebben gedaan. Die hun goddelijkheid gebruikten zoals een zekere Caligula om zijn paard tot senator te benoemen. Nu is dat natuurlijk absoluut onverstandig. Je moet nooit één paard tussen een hoop ezels zetten.

Het idee dat de goden zo'n grote macht en zo'n grote zekerheid hebben, kun je ook weer terugvinden. Want als je gaat kijken wat die goden doen, dan zijn ze eigenlijk net mensen, maar dan super de luxe en kunnen ze alles doen. Neem nu maar die oude Jupiter. Het ene ogenblik was hij een stier, het andere ogenblik een zwaan en het volgende ogenblik was hij de dubbelganger van een mens op aarde.

De goden, zoals men die in al de godsdiensten kent, ^{zijn} ~~zijn~~ ergens mensen en toch net iets meer dan mensen. Het heeft niet te maken met ons beeld van God, de onmetelijke kracht waaruit alles voortkomt, de Onbepaalbare. Neen, de goden zijn bepaalde fenomenen die je kunt waarnemen. Ze worden dan uitgelegd als een persoonlijkheid, die als een mens leeft zonder de beperkingen van het mens-zijn.

De hele geschiedenis van deze goden komt voort uit de gedachte dat het een bepaald lot is dat alles bepaalt. Alles wat gebeurt, dat gebeurt volgens wetmatigheden. Dat is absoluut waar. De keuze die je hebt binnen die wetmatigheden is betrekkelijk gering. Als je nu weet wat het verloop is van het lot, dan kun je altijd de optimale weg kiezen. Dat wil zeggen, dat de wetmatigheden vóór je werken in plaats van tegen je. Zo eenvoudig begint het eigenlijk.

Het is vanuit dit geloof dat we ook komen tot al die levende goden. Want het is toch wel heel erg prettig, wanneer er iemand op aarde is die zozeer één is geworden met het lot, met die wetmatigheid, dat hij in staat is om boven alle anderen uit piekende a.h.w. die ene juiste beslissing te nemen waardoor het lot werkt voor de mensen die hij vertegenwoordigt en niet tegen hen.

Er zijn daarbij natuurlijk allerlei bijgeloofsvormen geweest in het verleden die ook alweer te maken hebben met die goddelijke wezens. Koningen b.v. waren vroeger ook een beetje goddelijk. Hij had een van God gegeven gezag en hij stond boven alle kritiek.

Een koning kon schurft genezen. Dat is opvallend, omdat de meesten van hen een karakter hadden dat als schurftig omschreven kon worden. Maar zo'n koning genas die ziekte en dat gebeurde inderdaad. Hij droeg een soort kracht over.

Als we kijken naar die levende goden of Caesaren, dan weten we dat ze ook wonderen hebben gedaan. Als de Kerk van Rome die ooit erkend zou hebben, dan zou ze een hoop Caesaren onder de heiligen moeten ranschikken.

Kijken we naar de levende boedda's, dan blijkt dat ook zij kracht overdragen. Ze doen dat vaak door een sjaal over iemand heen te gooien of in andere gevallen een stok met een kwast eraan te gebruiken waarmee ze dan iemand even aanraken. De hele situatie - ontdaan nu even van de geloofsartikelen - komt erop neer dat deze God in staat is om je de kracht te geven de juiste weg van het lot te bewandelen. Of je dat nu noemt 'verdiensite' zoals bij de boeddhisten waardoor je minder incarnaties moet ondergaan, of dat je het ziet als het goed dienen van Rome en de goden van Rome zoals in de Romeinse tijd, dan wel het uitdrukt als het tot priester kunnen worden en ingewijd kunnen worden dank zij de aanraking en de zegening van Farao zoals dat voorkwam in Egypte. Het is altijd weer: er wordt ons een kracht overgedragen. En dat is nu het typerende van een levende god.

Als je het echter zo bekijkt, dan zijn er heel veel levende goden. Elke mens, die in staat is om zijn levenskracht aan te vullen met de kracht

die er om hem heen is, die de kosmische kracht a.h.w. via zichzelf op anderen kan richten, is zoals wij dat hebben uitgelegd een levende god. En waarom? Wel, hij is in staat om die krachten uit te stralen waardoor de normale loop van het noodlot wordt doorbroken en de juiste weg wordt gevolgd temidden van alle mogelijkheden waaruit de mens met zijn beperkte vrijheid zou kunnen kiezen.

De situatie wordt een beetje moeilijker, als dergelijke halfgoden tevens nog beginnen een eigen beweging te stichten, U heeft waarschijnlijk wel gehoord van de Luipaardmannen (dank zij Tarzan zijn die het meest bekend geworden). Je had ook de Alligatormannen, de Slangenmannen enz. Het waren geheime secten. Zij hadden allemaal een opperhoofd van wie werd aangenomen dat daarin de geest leefde van de alligator, het luipaard, de slang enz. Hier werd een eenwording met een bepaalde soort (wij zouden misschien zeggen de rassengeest van een bepaalde soort) de aanleiding tot de onaantastbaarheid van deze persoon die leiding geeft aan een dergelijk genootschap.

Alle besluiten die hij neemt, moeten zonder tegenspraak worden opgevolgd. Want het is een hoge geest die het commandeert via deze mens, die op dit ogenblik de zetel daarvan is.

U zult zeggen: Dat is toch een beetje te gek, dat doen alleen arme heidenen. Wat zoudt u dan zeggen van de H. Maagd? De H. Maagd die door de geest Gods wordt bevrucht en die iets voortbrengt dat het absolute gezag is op aarde, namelijk Gods zoon. Dat is natuurlijk waar; wat de heidenen vertellen is onzin. Je moet het een beetje christelijk bekijken. Maar in de praktijk is het precies hetzelfde.

Zo horen we bij andere secten: De stichter of de leider van die secte, of hij nu Joseph Smith heet of een andere naam heeft, werd door een engel bezocht. Hij werd bezielde met een goddelijk licht, hij kreeg misschien nog speciale tafelen en wetten. Daardoor had hij het recht om alle normale wetten opzij te zetten en voor zijn volgelingen een richting te bepalen die voor hen de meest juiste weg was. Het lijkt wel, of je de een of andere partijleider hoort praten.

De mens heeft kennelijk behoefte aan dit gezag, want de praktijk heeft uitgewezen dat al die levende goden voor een groot gedeelte levende idioten waren en misschien na hun overgang nog steeds, als ze de waan hebben behouden.

De mens heeft behoefte aan goddelijk gezag. Als dat gezag binnen zijn eigen wereld kan worden geprojecteerd, dan staat hij open voor krachten die hij anders eenvoudig voorbij loopt. Hij heeft een vertrouwen dat hij innerlijk niet bezit, maar nu krachtens een ander voor zichzelf wel hanteert. Het is gewoon, alsof de mens niet in staat is om het een en ander zelfstandig te doen. Daarvoor heeft hij goden nodig op precies dezelfde manier waarvoor hij goden nodig had, vooral onbelangrijke kleine goden die je voortdurend achterna liepen, die voor hem zorgden.

In het spiritisme zijn het geleide-geesten geworden. In het christendom zijn het de engelbewaarders en wat je verder nog hebt. Ik zou het zo willen stellen: Wij hebben behoefte aan gezag, niet omdat dat gezag op zichzelf goed of noodzakelijk is, maar omdat wij aan dit gezag een vertrouwen ontleenen dat wij in onszelf niet hebben. Op het ogenblik, dat de mens in zichzelf voldoende vertrouwen heeft, voldoende zekerheid heeft gevonden, heeft hij geen halfgoden nodig; heeft hij helemaal geen goden nodig.

Zeker, hij zal het onbekende als de bron van zijn bestaan blijven erkennen, maar dat is niet meer een wet; dat is ook geen regel meer. Het is eerder een bestaansmogelijkheid. En in de erkenning van die bestaansmogelijkheid wordt het bestaan tot uitdrukking van de kracht.

Nu lopen er op het ogenblik nogal wat door zichzelf tot uitverkorene of tot halfgod benoemde leraren en meesters rond op aarde. U kent ze wel de goeroe's en hoe zij zich verder noemen. Dergelijke mensen matigen zich

iets aan wat ze meestal niet eens werkelijk bezitten. Maar zij weten een geloof te verkrijgen. Door het geloof te aanvaarden dat zij verkrijgen ontstaat een feitelijk nergens op gebaseerde macht. Die macht kunnen ze dan weer delegeren aan een ieder die voldoende in hen gelooft en daardoor die mensen in een toestand brengen waardoor het leven plotseling voor hen aanvaardbaarder wordt, zij vertrouwen hebben in zichzelf en alle onvolledigheden waar zij zich vroeger t.a.v. zichzelf aan gestoten hebben opzij kunnen zetten.

Kijk, als je dat zo beziet, dan zijn levende goden eigenlijk dingen die we hard nodig hebben. Waarom ook niet? Er zijn mensen die hebben van Van Agt ook een levende god gemaakt. Met de nieuwe minister president lukt dat nog niet zo.

Er zijn mensen die Oranje vereren als een godenfamilie. Zij staan ver boven alle mensen. Zij staan buiten alle kritiek. Daar straalt iets van af. En dan kun je zeggen dat het onzin is, maar in de praktijk werkt het toch wel. Ik zou het zo willen formuleren:

Levende goden zijn voornamelijk de uitdrukking van de behoefte die elke mens in zich kent om zich te beroepen op een gezag en om zich te rechtvaardigen en zich gelijktijdig van een schuldenlast te bevrijden.

Altijd weer, wanneer een onaantastbaarheid van gezag wordt gepretendeerd, zal een mens volgelingen vinden. Door zijn invloed op die volgelingen kan hij voor hen krachten en gebeurtenissen waarmaken die hij voor zichzelf nooit zou kunnen beleven.

Wanneer een mens zich goden schept, dan doet hij dit voornamelijk omdat hij zich wil herkennen in het onbegrepene, in datgene wat alles kan wat voor hemzelf niet mogelijk is.

Goden zijn de luchtspiegelingen van de werkelijkheid die de mens in de woestijn van zijn bestaan projecteert om het idee te hebben dat hij zo dadelijk toch nog lekker kan drinken en lekker aan tafel kan gaan. Dit wetende zouden we moeten uitgaan van de vraag of we zelf niet even goddelijk zijn.

Ik heb nog een paar opmerkingen. U hoeft zich daar niet direct aan vast te klampen, denk er maar eens over na. Ze zijn de moeite van het overwegen waard.

Als ik in mijzelf voldoende vertrouwen heb, kan ik zelf worden tot een kosmische wet. Op het ogenblik dat dit het geval is, zal al hetgeen ik doe van kosmische betekenis zijn, niet slechts voor mij maar door mijn innerlijke aanvaarding voor zeer velen die dit begrip van het kosmische met mij kunnen delen.

Niets is onmogelijk behalve datgene wat ik zelf onmogelijk acht. Naarmate ik in mij een groter begrip van bereiking en kracht tot stand weet te brengen, zal ik meer kunnen waarmaken, meer kunnen bereiken.

Wanneer ik mij op deze wijze heb losgemaakt van het slaafse mens-zijn, heb ik mij gelijktijdig verheven tot een toestand die alleen in hoge geestelijke werelden voorkomt. Maar als ik dat heb gedaan, zal ik deel hebben aan die wereld, want ze wordt voor mij een vanzelfsprekendheid die zich voortdurend voor mij, rond mij en in mij openbaart. Daardoor zal ik ook wezenlijk over meer inzicht, kennis en kracht beschikken dan zonder dit het geval zou zijn.

Nog een paar eenvoudige raadgevingen voor degenen die zo graag een halfgod willen worden:

Besef, dat je enige relatie met anderen alleen kan bestaan uit dienstbaarheid. Deze dienstbaarheid betekent niet dat je zonder meer onderdanig bent aan de wil van anderen, maar dat je volgens je eigen besef anderen dient. Hierdoor schep je de uiting van de in je levende kracht in en voor anderen en bereik je een steeds grotere vrijwording van de beperkingen die het mens-zijn oplegt.

Probeer geen vaste beelden te maken van God, van goden of krachten die je moeten bijstaan. Aanvaard eenvoudig dat het licht en de kracht in jezelf zijn. Probeer uit dat licht en die kracht te putten. Niet door aldoor daarover te mediteren, maar door in het besef dat ze bestaan je uitspraken te doen of je daden te stellen.

Halfgod zijn betekent altijd: losstaan van de mensen. Dit zullen de mensen je kwalijk nemen op het ogenblik dat je probeert hen te beheersen. Besef, dat je eerst stoffelijke macht nodig hebt als je geestelijk wilt heersen. Daar stoffelijke macht echter verdere geestelijke bereiking onmogelijk pleegt te maken, is het verstandiger geen macht na te streven, doch slechts de kracht in jezelf te erkennen en door je te uiten.

En als u dat allemaal nog te moeilijk vindt:

Begin eerst in jezelf te geloven, op jezelf te vertrouwen en weiger een beroep te doen op anderen, tenzij dit ook voor die anderen van belang is. Op die manier kom je als vanzelf tot een hogere toestand van bestaan en maak je jezelf meer tot halfgod, tot werkelijk levende godheid dan al die mensen die zeggen: In mij berust het gezag en ik zal u zeggen hoe gij de hemel kunt bereiken!

G E Z A G.

Gezag is het woord dat iets omschrijft wat niet bestaat, tenzij in degene die het gezag ondergaat.

Gezag kan worden ontleend aan het meer zijn dan anderen in kennis, in weten, in daadkracht, in waan. Want gezag berust op de aanvaarding door anderen van het meer dan gewoon zijn van je eigen bestaan.

Gezag is een schertsnaam voor hen die hun macht vereren alsof het een godheid was en die niet beseffen dat gezag uit bestaan voortvloeit en niet uit een wapen.

Het ware gezag is datgene wat je wakker roept in anderen door je bestaan. En als je het grootste gezag wilt ervaren, dan moet je beseffen: Niet in eeuwen of in jaren, niet in wetten, niet in zinnen, in krachten, maar alleen door innerlijk ervaren, door het betrachten van al datgene wat in je bestaat, ervaar je het werkelijke gezag dat alles ondergaat of je het beseft of niet.

Dus geen gezag voor u en geen gezag voormij. Integendeel, juist vrij van elk gezag onszelf zijnde en onszelf levende vinden wij de enige macht, de enige kracht waaraan we gezag ontleen: het bewustzijn dat huwt met het kunnen en zo de waarheid manifest maakt.

Gezag is tegenwoordig iets wat uit de knuppel komt. Dat is niet altijd waar, ofschoon degenen die het gezag vertegenwoordigen heel vaak aan die beschrijving wel beantwoorden. Er zijn ook mensen die zeggen: Het gezag is de goddelijke zekerheid die anderen bezitten en die wij nog moeten verwerven. Op het ogenblik dat anderen ze hebben en er niet geheel naar leven, kunt u maar beter zoeken naar een eigen vorm van gezag dan u te onderwerpen aan de anderen en hun pretenties.

Als u denkt, dat wij gezag hebben, dan heeft u het mis. Wij hebben misschien een tikje meer wijsheid, soms. En dan ligt het nog aan u hoe u haar ondergaat. Het is u die eventueel gezag geeft aan hetgeen wij doen, maar zonder ons zoudt u het ook kunnen.

Ik wil nog wijzen op de vrijheid die u heeft om zelf te beslissen, zelf te beschikken omdat u zelf door uw innerlijk en uw vermogen het enige werkelijke gezag bent dat kan bestaan buiten alle wettelijke en menselijke normen.

:--:

SLEUTELS

COSMISCHE LERINGEN

mediamick ontvangen en uitgegeven
door de „Orde der Verdraagzamen”
te 's-Gravenhage

MAANDBLAD.
(10 nrs per jaar)

I N H O U D.

FEBRUARI 1983.

2Ee JAARGANG.
Nummer 5.

FILOSOFISCHE ESOTERIE

Menselijke krachten en natuurkrachten	CI blz.	51
Herinneringen	CI "	59
Omschakeling	CI "	63

WERELDONTWIKKELING

Acte de balance	CII "	53
Heksen en tovenaars	CII "	62
Troost	CII "	67
Sigaret	CII "	68

Overname uit „SLEUTELS” slechts toegestaan na
schriftelijke toestemming van het bestuur der „O.D.V.”

FILOSOFISCHE ESOTERIE

LES V.

MENSELIJKE KRACHTEN EN NATUURKRACHTEN.

In elke mens bestaat een grote hoeveelheid verschillende krachten. Er is een levenskracht circulatie, zelfs twee circulaties. Er is een astrale circulatie die voor een groot gedeelte nog de lichaamslijnen volgt en in sommige gevallen met de hoofdaderen meeloopt. Daarnaast zijn er een viertal verschillende, wat wij wäl geestelijke circulaties kunnen noemen.

Dan is er nog een fluïdum: een soort fijne materie die wel astraal van aard is, maar die door haar lading met levenskracht nog een heel eigen stroompatroon vertoont. Er zijn dus heel wat circulaties in de mens. Als een van die circulaties het laat afweten, dan krijgen we heel eigenaardige resultaten.

Een bekend voorbeeld is de séance. Vooral een donkerkamer-séance waar allerlei fysieke fenomenen worden gepresenteerd. Het medium is inderdaad diep in trance, maar gelijktijdig wordt een groot gedeelte van de astrale energie geprojecteerd. Dan blijft de astrale circulatie wel in stand, maar heeft eenvoudig geen mogelijkheid meer om zich te herstellen.

Als er dan iemand op dat ogenblik aan hem komt, dan is er een onderbreking; die onderbreking kan dan resulteren in een laesie, een kwetsuur. Dat kunnen soms zelfs open wonden worden of zenuwkwetsuren. Het zal niet zo vaak voorkomen, maar als voorbeeld mag dit dienen.

Als we nu kijken naar de wereld, dan zien we iets dergelijks. Er is een magnetische circulatie, het z.g. aardmagnetische veld waar in afwijkingen magnetische stormen kunnen optreden. Er zijn een aantal stralingen die voor een deel radiëren (dus van de aarde weggaan), maar voor een deel ook tot de aarde terugbuigen. Wij zouden het een tweede soort circulatie kunnen noemen.

Dan hebben we de watercirculatie. Die zijn er in vele vormen. Denkt u maar aan het fenomeen verdamping - regen enerzijds en anderzijds aan een golfstroom warm of koud.

Dan zijn er bovendien nog een aantal atmosferische circulaties, die voor een deel worden bepaald door het draaiingsmomentum van de aarde. U kent daarvan waarschijnlijk het begrip 'jetstreams', de bijzonder snelle luchtstroming in de stratosfeer. Als nu een van die stromingen wordt gestoord of onderbroken, dan kunnen daar allerlei gevolgen uit voortkomen.

Stel, dat er een zodanig sterke zonnestraling is met nogal wat gamma-deeltjes dat hierdoor het evenwicht van de normale luchtcirculatie t.a.v. de jetstream wordt onderbroken, dan krijgen we opeens een reeks wervelstormen en orkanen. We krijgen te maken met eigenaardige wisselingsverschijnselen vooral op de grens van troposfeer en stratosfeer. Dat heeft dan een heel grote invloed op het weertype. Dat kan zorgen voor stormen, regen en kan ook de oorzaak worden (dat is vaak ernstiger) van allerlei stofstormen.

Als je dat bekijkt, zeg je: Er is dus een overeenkomst tussen de mens en de wereld. Ik denk, dat die overeenkomst nog heel wat verder gaat, als we wat meer gaan kijken naar de persoonlijke frequenties en waarden die erin zitten. Want u heeft wel al die frequenties en stromingen, maar de kern van elke stroming is a.h.w. een persoon. Die persoon is nu toevallig een deel van u, in elkaar gezet als zo'n babushkapoppetje, als je het ene eruit haalt zit er een ander in enz. U heeft dus een persoonlijke kern.

Als we nu aannemen dat de aarde ook een kern heeft en dat die beziel is net zoals u beziel bent, dan zouden er een aantal verschillende voertuigen zijn. Die voertuigen zouden lager zijn naarmate ze meer onmiddellijk met de aarde zelf te maken hebben, d.w.z. met het stoffelijk bestaan. Dan komen we tot de conclusie dat stormen, zoals die van astrale aard bij u kunnen optreden, vergelijkbaar zijn met de storingen die door een magnetische storm kunnen worden veroorzaakt, ook in de relatie tussen de aardtschotsen. Het vulkanisme wordt hier en daar erdoor opgewekt. Er zijn dus nogal wat overeenkomsten te vinden.

De aarde heeft een eigen besef. Dat besef kent een directe relatie met de zon, een minder directe relatie met de andere planeten en daarnaast een heel stel fragmentarische relaties met wat u de sterren noemt. Al die relaties samen plus het gebeuren in het eigen lichaam (dus de aarde en al wat daar gebeurt) vormen het besef van de aardgeest of de aardziel.

Wanneer u diep in uzelf verandert, dan verandert er ook iets in uw hele gedrag. Uw lichaam gaat anders reageren. Maar u gaat ook anders denken. U straalt andere gedachten uit naar de mensen; uw relatie met de omgeving wordt een andere. Dat kent de aarde ook. Maar omgekeerd komt het voor dat u b.v. alleen maar door een bij wordt gestoken. Een bij zou voor de aarde b.v. kunnen zijn de inslag van een behoorlijke meteor. Op dat ogenblik gaat uw lichaam anders reageren, maar ook uw bewustzijn wordt beïnvloed.

Die beïnvloeding kan, indien u niet zeer bewust en beheerst bent, doorgaan zelfs naar bepaalde geestelijke voertuigen, zeker alle vormkende. Wanneer de aarde dus wordt beroerd, zal haar lichaam (de aarde zelf) daarop reageren. Er zullen andere magmaspanningen ontstaan. Er kan een lichte verandering plaatsvinden in de drift van de continenten b.v. Daarnaast zal ook het weertype worden aangetast.

Het aardmagnetisme gaat afwijkingen vertonen, de jetstreams veranderen van intensiteit. In tenminste twee gevallen is het zelfs gebeurd dat ze aanmerkelijk zwakker werden. Alles bij elkaar genomen: wanneer er een invloed van buiten komt, kan hierdoor het geheel, inclusief de toch meer esoterische of geestelijke delen, worden beïnvloed terwijl ook het omgekeerde geldt: van binnenuit kan een invloed worden uitgeoefend die alle delen, ook de meest stoffelijke, beïnvloedt.

Nu is filosofische esoterie zoiets als zoeken naar een verklaring op grond van het innerlijk. Laten we dan uitgaan van de mens zoals u zelf bent.

Wat zijn uw dromen? Wat is uw droomleven? Welke factoren spelen een grote rol in uw gedachten? Welke dingen komen steeds weer op de voor-

grond ook als u het niet wilt? Welke afwijkingen vertoont u in uw bewegingspatroon? Al die dingen hebben iets te zeggen. Ze vertellen u namelijk op welke wijze de perfecte, de ideale evenwichtigheid, die zelden of nooit bestaat, verstoord is. Wij kunnen dus in de tekenen die zich in ons manifesteren wel degelijk zien welke storingen er in ons bestaan. Daarnaast zien wij een groot aantal factoren afkomstig van buitenaf. Wij worden daardoor beïnvloed.

Bent u ook zo gejaagd als het waait? Er zijn mensen die nog erger zijn dan een kat. Deze steekt de staart omhoog en begint te hollen. Bent u van buiten beïnvloedbaar, dan kunt u die invloed althans voor een deel constateren.

Zijn die invloeden nu van astrale aard, dan wordt het al iets moeilijker. U heeft nog wel fenomenen, maar u kunt ze niet precies verklaren. Gaat u nog een stap verder en is er een zuiver geestelijke storing, dan is het in 9 van de 10 gevallen zo, dat u er niet achter kunt komen wat die storing eigenlijk is. Of ze van buitenaf wordt veroorzaakt of van binnenuit wordt dan voor u altijd weer een vraag, een raadsel. In ons betoog van vandaag zou ik daarover het een en ander willen zeggen.

Als u voortdurend allerlei indrukken, beelden, verschijningen krijgt die niet stoffelijk rationeel verklaarbaar zijn, dan is er sprake van iets in uzelf dat wordt verstoord.

Welke invloeden kunnen u storen? Alleen die invloeden waarmee u harmonisch bent. Vergeet dat nooit! Materie en anti-materie samenbrengen betekent explosie. Materie en materie kunnen reageren, anti-materie en anti-materie kunnen ook reageren. Er zijn verschillen.

Op het ogenblik, dat wij worden beroerd en daardoor veranderingen in ons optreden, kunnen wij er zeker van zijn dat dat zaken zijn waarmee we tot op zekere hoogte harmonisch zijn. Zaken, die dus van geaardheid niet diametraal tegenover ons wezen staan.

Je neemt de verschijnselen. Wat is er in mij? Die vraag kunt u persoonlijk wel beantwoorden. Dan blijkt heel vaak dat een verborgen ontevredenheid, een mistroostigheid, een zekere overmoedigheid van 'wat kan het mij verder nog schelen' dat die gemoedstoestand eigenlijk de eerste omschrijving is van de invloeden die u ondergaat. Komen nu de fenomenen van buitenaf, dan kunt u in ieder geval er zeker van zijn dat ze in overeenstemming zijn met deze mentaliteit.

Als u zelf naar buiten invloed wilt uitoefenen, kunt u dat ook alleen doen in harmonie. Dat wil zeggen: u kunt wel datgene wat er in u leeft naar buiten brengen en zelfs aan anderen overdragen of ergens in de materie vastleggen, maar u kunt niet tegen uw wezen ingaan. Dat is een zaak waar heel veel mensen een beetje raar bij staan te kijken en zeggen: Wij willen het kwaad niet en we doen het toch. Dan is het antwoord: U wilt het niet bewust, maar onbewust is het een deel van uw wezen. U verwerpt het dan alleen, omdat u het onaanvaardbaar acht op gronden die niet deel zijn van uw wezenlijk persoonlijk besef. Een beetje moeilijk misschien, maar het is waar.

Dan heb je ergens dat eerste beginsel: ik ben zus of zo. Kun je het veranderen? Dat is vaak erg moeilijk.

Wanneer de aarde een verstoring heeft, een magnetische storing laten we zeggen, dan is het niet zeker dat die storing een, twee, drie kan worden opgeheven, zelfs als de aarde dat zou willen. Die storing moet een bepaalde baan doorlopen. Ze moet dus een aantal functies als het ware manifesteren voordat ze van de ene pool bij de andere komt. Pas weer bij de opname in de magnetische as is het mogelijk die ongelijkheid weg te strijken. Dat houdt in, dat zo'n storing voor de aarde over het algemeen een duur heeft bij de snelste per ruimte-eenheid van ongeveer 10 vierkante km die loopt van ongeveer 15 minuten opgaand met top en afgaand tot circa 27 uur. Dat is de langste periode dat zo'n storing zich precies gelijk op

precies dezelfde plek kan manifesteren.

Nu zeggen de mensen: Verplaatst ze zich dan niet precies zo? Neen, dat doet ze niet. Er is een verschil in veld dichtheid; het aantal krachtlijnen per ruimtelijke eenheid. Wanneer die vernauwing is gevonden, dan ontstaat er wat men noemt een divergeren; ze lopen uit elkaar. En als ze uit elkaar lopen, dan ontstaat er vaak een tegenovergesteld effect dat echter niet meetbaar is, omdat het veel meer verwijd is en daarbij minder meetbaar, het is minder geconcentreerd. Een heel eind later kunnen die zaken weer naar elkaar toe buigen. Dan ontstaat er weer een kritiek punt, een soort flessehals waarin het verschijnsel wel meetbaar is. Daarna zal het diffuseren, maar waarschijnlijk niet meer zo ver, omdat je altijd er rekening mee moet houden dat de laatste 15 tot 20 aardgraden een versnelling en verdichting van veld te zien geven en daarbij zou de meetbaarheid iets groter kunnen zijn. Absoluut niet meetbaar is het rond de nulmeridiaan, de evenaar.

Hoe zit het nu bij ons? Wij hebben natuurlijk ook bepaalde aspecten waardoor we sterk geconcentreerd zijn. Uw werkelijke zielekracht maar ook uw werkelijke levenskracht zijn op bepaalde punten bijna onaantastbaar. Ze zijn zo geconcentreerd, zo dicht bijeen dat een daarin optredende variatie eigenlijk wegvalt tegen het geweld van het geheel. Dan kunnen we zeggen: De kern van de mens is in de meeste van zijn waarden niet te verstoren. Maar de uitingen zijn wat anders.

Als ik wederom blijf bij het astraal, kan ik mijn gevoeligheid aanmerkelijk opvoeren. Dat doe ik niet bewust. Maar er is een afwijking en daardoor is de gelijkvormigheid weggevallen. Er zijn punten waar een impuls veel geconcentreerder wordt geconstateerd dan normaal. Als dan op dat punt van buitenaf een storing inwerkt, dringt ze volledig door tot het bewustzijn, terwijl ze anders alleen maar vaag en onbewust wordt waargenomen.

Als we te maken krijgen met fenomenen die ons heel erg treffen, dan moeten ze wel tussen de uitersten van ons wezen in liggen. Dat is net in dat gebied waar onze interesse schijnbaar minimaal is. Onze algemene stemming bepaalt wel de afstemming, maar interesse in het verschijnsel dat het voortbrengt is eigenlijk bijna nil. Juist op die punten ontstaan de meeste verschijnselen die ons beroeren.

Er zijn mensen die zeggen: Ik heb innerlijk stemmen gehoord. Maar wanneer hebben ze die gehoord en hoe? Proberen we na te gaan wat de mededelingen van die stemmen zijn, dan staan we voor een vreemde keuze. Er zijn mensen, die laten de stemmen zeggen wat zij willen horen; dat komt voor. Maar bij de meeste mensen die dat niet doen hebben de mededelingen van die stemmen iets vreemds. Ze zijn te ver van je af. Ze grijpen niet werkelijk in je leven in. Er zijn ook mensen die bijna fysieke verschijnselen ondergaan. Zij zeggen: Het is absoluut onverklaarbaar voor mij.

Die onverklaarbaarheid komt voort uit het verschijnen van juist deze indrukken op die punten van de eigen uitstraling waar een minimum aan interesse, maar gelijktijdig een maximum aan energie-samenvoeging ontstaat.

Nu heb ik gesproken op astraal niveau. Laten we het nu eens op geestelijk niveau doen.

Het geestelijke niveau is veel gelijkmatiger al zou je dat niet zeggen dan de andere niveaus, zeker als het de hogere geestelijke niveaus zijn waarvan we willen spreken.

Bij het geestelijke niveau geldt, dat zolang er een normale circulatie is de onaantastbaarheid bijna 100 % is. Dan zijn er zulke sterke storingen nodig, zulke grote verschijnselen dat die niet alleen tot het geestelijke beperkt kunnen blijven, maar zullen dan ook astraal en meestal ook stofelijk kenbaar worden. Maar daar staat weer iets anders tegenover.

Als er geestelijk eenmaal een verandering is opgetreden, dan zal die verandering zich een hele tijd handhaven. Vergelijkenderwijs: Windsterkteverschillen per minuut komen aan de oppervlakte van de aarde voor. In de jetstream komt dat niet voor. Daar kun je dat alleen in uren en meestal vele uren meten. Het is alsof daar een veel langzamer ritme bestaat. Zo is dat met uw geestelijke werking ook.

Wanneer u een geestelijke gevoeligheid heeft bereikt, dan kan dat een heel lange tijd doorgaan; soms duurt dat jaren. Maar er komt een ogenblik, dat u weer terugkeert naar normaal. Dan valt deze gevoeligheid weg, tenzij u in staat bent om van binnenuit door uw wil en vanuit uzelf deze onregelmatigheid te herscheppen en daarmee uw gevoeligheid te behouden. Dit is een van de vele verklaringen die je kunt aandragen voor mensen die zeggen: Ik ben een hele tijd ontzettend mediameik geweest. Ik was helderziend, helderhorend en nu heb ik niets meer. Zij hebben het nog wel, maar ze zijn niet in staat om hun geestelijk evenwicht zodanig te overzien dat ze daarin bewust de juiste verstoring tot stand kunnen brengen en in stand kunnen houden.

Op deze manier zijn er heel veel overeenkomsten te bedenken tussen de aarde en de mens. Het eigenaardige daarbij is eigenlijk, dat in alle opzichten de mens een soort replica is van de natuur waarin hij leeft. Hij is niet gelijk aan de aarde. Dat is maar goed ook. Wat zou de aarde er soms gek uitzien, als ze op sommige mensen moest lijken. Omgekeerd ook natuurlijk. Dan zou de slanke lijn er ineens uit zijn en krijg je de afgeplatte vorm. Maar als we dat bezien in essentie, in de stromingen die er zijn, in de verschijnselen die daardoor kunnen optreden, dan blijkt de parallel bijna volkomen.

Wie probeert na te denken over het innerlijk van de mens, over de krachten die daarin spelen maar ook de schepping, God en al wat erbij hoort, die zal juist dergelijke punten graag voorbij gaan. Want dan moet hij stellen, dat er een grote overeenkomst is tussen de aarde en de mens. Dat doet hij niet graag. Hij wil zeggen: Er is een overeenkomst tussen het Koninkrijk der Hemelen en mijzelf. Dat is natuurlijk niet waar en iedereen kan het zien, maar de mens denkt het graag.

Wat is de basis? Laten we aannemen: er is één kracht. Die kracht was rustend tot het eerste ogenblik waarop de eerste botsing plaatsvond tussen twee verschillend gerichte krachten. Zij deelden zich in verschillen. In de verschillen ontstonden botsingen, door de botsingen ontstonden krachtwervelingen, daaruit resulteerde weer allerlei stofbestanddeeltjes en zo krijgen we dan The Big Bang (waar ze voor een groot gedeelte alweer van zijn afgestapt): de eerste explosie waaruit de sterrennevels en de rest zijn ontstaan.

Dat is voor een stoffelijk heelal heel aardig, maar hoe moet dat zijn gegaan met de vorming van de ziel, het eerste zelfbewuste deel van de kosmos? Dat kan niet zo zijn geweest dat er maar één ziel was. Er was wel één bewustzijn en daarin rustten alle zielen. Dat wil ik aannemen.

Stel verder dat er nu een verschil van gerichtheid ontstaat. Dat is niet een kwestie van goed of kwaad. Dat is doorgewoone een kwestie van: er ontstaan botsingen. Door die botsing ontstaan de eerste wervelingen. Die werveling is een in zichzelf besloten krachtveldje dat daardoor zijn eigen relatie kan gaan bepalen ten aanzien van het geheel waarin het zich bevindt t.a.v. alle andere soortgelijke krachtveldjes.

Het is aan te nemen, dat er een betrekkelijk groot aantal zielen bijna gelijktijdig is ontstaan. Dat het lang geduurd heeft voordat deze rond zich alle middelen hadden verzameld waardoor een denken en een stoffelijk worden tenslotte mogelijk was, laten we dat maar op de koop toe nemen. Van het eerste moment van de schepping totdat de eerste mens op aarde verscheen is er heus wel meer verlopen dan 7 dagen.

Als ik dan zo bezig ben, is de kern van mijn wezen het enige dat ik niet kan beïnvloeden. Want dat is de factor die kan beïnvloeden en moet, maar die in zichzelf onaantastbaar blijft. Dan kom je natuurlijk met tijd in moeilijkheden. Maar met de tijd veranderen wij, zeggen we dan. Verandert uw werkelijk "ik" wel met de tijd? Of is de verandering, die u in tijd registreert eigenlijk niets anders dan het beleven van de verschillende niveaus van tijd? Wij zouden daarover een heel discours kunnen houden en misschien zelfs komen tot een zes-dimensionaal stelsel waarvan we allemaal deel zijn. Maar we komen slechts tot een drie-dimensionale herkenning plus de afmeting van de gezamenlijke werking van de drie andere onder de naam tijd.

Nu stel ik dit: Als de kern van de aarde de basis is van haar totale mogelijkheden, als de kern van mijn wezen de basis is van mijn totale mogelijkheden en in beide gevallen de kern het enig onaantastbare is dat slechts in verschijningsvorm kan veranderen zonder daardoor in wezen te veranderen, dan heb ik de oplossing:

In mij is het onveranderlijke. Dit zal uit zichzelf zijn ontstaan volgens een wetmatigheid. Er is een kosmische of een natuurwet waaruit dit allemaal is voortgekomen, niet alleen maar de menselijke ziel maar ook alle bestaansmogelijkheden. Dit houdt in, dat bij vergelijkbare ontwikkelingen van bewustzijn ook vergelijkbare ontwikkelingen van voertuigen, middelen en mogelijkheden moeten zijn ontstaan. Let wel, vergelijkbare, niet gelijke. Er kunnen veel afwijkingen zijn.

Als ik dit allemaal bij elkaar voeg, dan kom ik een eindje verder opeens voor de vraag te staan betreffende de aarde.

De aarde droomt, maar ze droomt heel traag en langzaam. Misschien dat wij, wanneer we op aarde leven, dit ondergaan als een beïnvloeding zodat er daardoor een zekere tendens ontstaat in ons denken en ons reageren. Dat is heel goed mogelijk, want we weten uit ervaring dat mensen maar voor een tamelijk gering deel in de werkelijkheid leven. Zij leven in een interpretatie van de werkelijkheid en deze wordt - zeggen zij - door het milieu beïnvloed.

Het milieu is echter een beetje meer dan de mensen waartussen je leeft. Het is de hele aarde met alles wat eraan vastzit. Op soortgelijke wijze zal ik al datgene wat tot mij behoort ook beïnvloeden. Ook ik zal door hetgeen ik ben a.h.w. afwisselend tendensen uitstralen die in alle voertuigen (ook in de hoge geestelijke) mede tot uiting komen en gelijktijdig aanleiding kunnen zijn tot schijnbare verstoringen in evenwichten die een lange tijd worden gehandhaafd. Op het ogenblik, dat ik mij hiervan bewust ben, kan ik mijn waardering voor al datgene wat mij beroerd wijzigen.

Die waardering is iets wat per voertuig kan worden bepaald. Hierdoor zal de oerkracht in mij de overhand krijgen. En wat zien we dan? Er treedt een aanpassing op. Aanpassing is wat moeilijk om dat precies uit te leggen. Laten wij het zo zeggen:

U weet, dat er op aarde allerlei milieustoringen zijn. Dat wil zeggen: het bestaande milieu is er niet meer of het wordt bedreigd door b.v. teveel zwavel of wat anders in de lucht. Maar als u goed kijkt, dan zult u zien dat terwijl de ene plantensoort afsterft er een andere soort opkomt.

Datzelfde zien wij bij de dieren. Als dieren onder stralingsomstandigheden hebben geleefd zoals dat op bepaalde atollen het geval is geweest, dan veranderen zij hun vorm. Maar in die vorm zijn ze aangepast aan een milieu met een bepaalde straling. Pas wanneer die straling wegvalt, worden ze hulpeloos. Zolang echter de straling er is, hebben ze een perfecte aanpassing.

Als de aarde verandert, al is het maar dat ze anders gaat dromen, dan zal er op en om de aarde veel veranderen. De evenwichten worden ver-

stoord, zegt men. Maar je zoudt veel beter kunnen zeggen: Het oude evenwicht wordt langzamerhand vervangen door een nieuw. Zaken die er eens waren, verdwijnen en daarvoor in de plaats komen andere zaken sterker op. Denk maar aan het verdwijnen van die grote salamanders, de sauriërs. Ze zijn betrekkelijk snel verdwenen, dat is waar. Maar gelijktijdig zien we dat de hondachtigen, de katachtigen, de paardachtigen, kortom de voorvaders van huidige dieren zich veel sneller zijn gaan ontwikkelen en dat ze in verhouding groter worden. Dat is opvallend. Dus als het ene verdwijnt, groeit het andere. Het is dan in staat zo weer een uiting te geven aan dat evenwicht. Dat kan bij de aarde. Kan dat dan bij ons niet? Wij veranderen toch ook.

Als we ons steeds bezighouden met het bestrijden van de uiterlijke veranderingen zonder meer, dan lopen we vast. Want ook in ons kan de droom veranderen. Geestelijk kan er een nieuw besef ontstaan; een nieuwe benadering van de werkelijkheid. Die kun je dan stoffelijk verstandelijk niet volgen, maar ze betekent een verstoring. Deze verstoring zul je sterker ervaren, als je uiterlijk probeert het oude in stand te houden te houden, je denken nog steeds in de oude maatstaven te binden dan als je bereid bent om altijd het nieuwe te aanvaarden, a.h.w. daarin te groeien en je daaraan aan te passen.

De bewustwording van een mens is eigenlijk een uitbreiding van zijn mogelijkheid tot ervaring en besef. Als zo'n verandering optreedt, is dit een bewustwording op het ogenblik dat je het nieuwe niet probeert te bestrijden of te verwerpen, maar tracht het als essentie, als beleving in je op te nemen. Dan zouden we een situatie kunnen krijgen die vergelijkbaar is met de wereld op het ogenblik dat er een grote verandering plaatsvindt.

Alle voertuigen worden beïnvloed. De atmosfeer van de aarde is veranderd in de tijd dat de sauriërs uitstierven, in de tijd dat de plantengroei plotseling heel sterk begon te veranderen, dat ook het dierenleven andere vormen naar voren ging brengen en zelfs steeds meer variëteiten. Zo gaat het bij ons ook.

Als wij die innerlijke veranderingen accepteren, ontstaat er een gelijkgerichtheid tussen de ziel en de hoogstbewuste geestelijke voertuigen. Dit betekent, dat de geestelijke voertuigen een bijzonder grote invloed kunnen gaan uitoefenen op b.v. het astrale levenslichaam. Deze gaan dus ook mee. Zolang ons direct bewustzijn en ons stoffelijk handelen zich niet honderd procent verzet, maar de nieuwe situatie, de ontwikkeling aanvaardt, zullen wij zien dat bepaalde dingen teloor gaan en dan andere dingen sterker opkomen.

Wij verzetten ons wel. Er wordt dan een toenemende onevenwichtigheid geschapen tussen de ziel en eventueel bepaalde voertuigen en die andere voertuigen. Die andere voertuigen kunnen niet meer reageren. Op dat moment ontstaan overgevoeligheden. Zien wij een zelfsuggestie optreden die tenslotte kan resulteren in wat men noemt 'gespleten persoonlijkheden', dan kunnen we daaraan ten onder gaan of wij kunnen daardoor tegen wil en dank veranderen. Die verandering is dan niet evenwichtig en daardoor niet zo aangenaam.

Dit brengt mij tot het laatste stukje van dit betoog: de geestelijke werelden.

Een geestelijke wereld is eigenlijk niets anders dan een belevingsniveau voor het "ik". Als er een onevenwichtigheid is, zal die daarin gereflecteerd zijn. Het is niet zo, dat geestelijk een absoluut stoffelijke norm te hanteren is. Laat mij het maar heel eenvoudig zeggen:

Als u geestelijk harmonisch bent, dan ziet u een fantastisch mooie chrysaal. Als u disharmonisch bent, ziet u die chrysaal ook, maar als u in de buurt komt, verandert ze in een wezen dat probeert naar u te bijten. De in basis gelijke impuls wordt in het ene geval als schoonheid, als har-

monie vertaald. In het andere geval echter slaat men in zijn verwerping over naar vrees. Dat moment van vrees wordt dan omgezet in de schrikbeleving, de angst en daardoor weer in de vlucht in de wereld.

Het is kenmerkend dat van de mensen die overgaan ongeveer driekwart te enigerlei tijd in de lichtwerelden terecht komen en daar een tijd kunnen vertoeven. Er is ongeveer een kwart dat daartoe niet in staat is. Men meent nu, dat ze dan in een heel andere wereld zijn terecht gekomen. Dat is eigenlijk niet waar. Ze zijn beland in een persoonlijke sfeer waardoor ze de waarden, die voor iedereen in de geest gelijk bestaan, proberen te veranderen; aan te passen aan hun eigen beeld en niet aan de kern van hun wezen. Die strijdigheid resulteert dan in dreiging, in verstikking, in hellewerelden, kortom, in alles wat u aan verschrikking ooit heeft gehoord en daardoor ook geestelijk zoudt kunnen beleven.

Voor ons is het belangrijk te begrijpen, dat wij volgens dezelfde wetten leven als de rest van de natuur; dat we zelfs geschapen zijn op een vergelijkbare wijze als al het andere. Wij zijn niet identiek, maar wij zijn wel vergelijkbaar. Op grond daarvan moeten wij ons eigen leven indelen. Wij moeten begrijpen, dat zo goed als er op aarde zaken zijn die niet meer zijn terug te draaien of te veranderen, er in ons bestaan ook ontwikkelingen zullen zijn die eenvoudig niet te veranderen, niet terug te draaien zijn.

Het heeft dan geen zin om je daar verder mee bezig te houden. Het is belangrijk, dat je juist dan, zoals ook de wereld doet, verder gaat vanuit het nieuwe gegeven. En zoals de wereld in zich toch alle mogelijkheden van leven en schoonheid heeft geborgen die daar met allerlei geestelijke medewerking tot stand is gekomen, zo moet het ook bij ons zijn.

In ons zijn krachten die ons in staat zullen stellen om schoonheid te scheppen uit chaos. In ons zijn krachten die ons in staat zullen stellen om een harmonie te scheppen uit een schijnbare onsamenhangendheid. Wij hebben de mogelijkheden, maar die kunnen we alleen gebruiken, indien onze ziel, de kern van ons wezen, de werkelijk bepalende factor wordt in elk evenwicht. Dat wil zeggen, dat we een evenwicht niet kunnen berekenen maar het slechts in het diepst van ons wezen kunnen aanvoelen.

Uitgaande van voortdurende ervaring plus de aanvaarding van het ervaren zullen wij op den duur komen tot een erkenning van althans iets van hetgeen die innerlijke waarden reflecteert in alle werelden en daardoor tot een evenwicht van alle stromingen die tot ons behoren.

Hebben wij dat evenwicht gevonden, dan hebben wij al datgene gevonden wat men noemt geluk, gezondheid, hemelwereld enz.

De harmonie is de kern, maar de ontwikkeling is ook in de harmonie aanwezig. De verandering zal ons eigen blijven tot het ogenblik, dat wij in staat zijn met de kern van ons wezen weer alle kernen van het Al te aanvaarden en te beleven. Daarom is de verandering voor ons iets wat we moeten aanvaarden, omdat wij alleen op grond van die verandering een voortdurend evenwicht, een voortdurende innerlijke vrede en een inwerking van harmonie ook naar buiten toe kunnen bereiken.

Noot.

Ik heb niet veel aandacht besteed aan de invloeden van buitenaf. In dit verband zijn ze ook niet zo belangrijk. Want invloeden van buitenaf die worden aanvaard, betekenen vanzelf dat elke aanpassing verloopt volgens de kern van ons wezen. Het is de verwerping waardoor wij datgene tot tegenstander maken wat onze dienaar zou kunnen zijn.

HERINNERINGEN.

Herinneringen zijn over het algemeen zaken waardoor je je laat verleiden om het heden te miskennen. Als je denkt aan het verleden, dan zie daarin alleen bepaalde punten.

Men is nu druk bezig met te herdenken dat 50 jaar geleden de dubbelganger van Charlie Chaplin aan de macht is gekomen. Als je dat hoort, dan is dat één ellende al ellende. De man heeft ook veel goeds gedaan. Het is allemaal verkeerd afgelopen, dat is waar. Er zijn onvoorstelbare gemene en slechte dingen gebeurd. Ook dat is allemaal waar. Maar waarom bezien we maar één kant? Het is de herinnering aan de wreedheid van anderen waaraan men zich op het ogenblik spiegelt en waarmee men waarschijnlijk ook zijn eigen onredelijkheden probeert te rechtvaardigen.

Zo is men ook druk bezig met te herdenken (gisteren en vandaag) dat Zeeland onder water heeft gestaan. De ramp wordt veel rampzaliger, als je terugkijkt dan ze is geweest. Aan de andere kant is ze veel afstandelijker geworden; je hebt er niet zo direct mee te maken. Het is eigenlijk een goede les voor wat men nu moet gaan doen. Kijk, dat zijn dingen die ik allemaal kan begrijpen en verwerken, maar die herinneringen zijn niet zuiver; ze zijn interpretaties geworden.

Zo gaat het met u ook. Per slot van rekening, als je terugdenkt aan je jeugd, dan zijn er ogenblikken van dat was toch zo verschrikkelijk! Blij dat ik dat nooit meer behoef mee te maken. Maar als je diep in je hart kijkt, wilde je dat je de kans kreeg. Vroeger was het toch allemaal veel beter. Alles was goedkoper, de mensen waren veel vriendelijker, er was meer ruimte. Vergelijk het nu eens met vandaag en kijk wat vandaag heeft wat gisteren niet had.

Herinneringen zijn dus eigenlijk een soort speelbal geworden waarmee je de toekomst en ook het heden probeert te veranderen of te ontcrachten door je interpretatie van een verleden dat maar eenzijdig wordt belicht. Daarmee kom je natuurlijk niet verder.

Als ze zeggen b.v.: Hitler, dat was het fascisme, dan zou ik een aantal mensen tegenwoordig ook wel een handje kunnen geven. En als ze zeggen: Die watersnoodramp was verschrikkelijk, ik weet niet of die nu de enige is. Als je kijkt wat er in Wales is gebeurd, als je kijkt wat er nu aan het gebeuren is in Duitsland. Aan de noordkust van Duitsland zijn ook wel een paar gekke dingen aan de gang. Het is heus niet zo, dat het alleen hier is geweest.

Het enige dat je zoudt kunnen zeggen is: We kunnen er iets uit leren. Zover je herinneringen iets worden waaruit je leert, word je iets wijzer. Maar dan bind je je ook niet aan het verleden. Je gebruikt het verleden gewoon om de toekomst beter te maken. En dat lukt niet altijd.

Er zijn nu mensen die terug hunkeren naar Colijn. Toch is dat eigenlijk terug hunkeren naar een tijd waarin een ander jouw sigaar kan zijn.

Herinneringen zijn erg misleidend: zowel in de historie, in het nabije verleden zelfs als ten aanzien van je eigen persoonlijkheid. Wij moeten proberen herinneringen een nieuwe inhoud, een nieuwe betekenis te geven. De betekenis is dan de ervaring van het verleden die wordt toegepast op de mogelijkheden van het heden en daardoor een beeld beginnen te ontwerpen van de toekomst.

Al die verhalen die ik u nu zit te vertellen zijn niets anders dan de grondslagen voor een goede reïncarnatie. Daar heeft u waarschijnlijk niet over nagedacht, maar het is eerlijk waar.

Wanneer je doodgaat, laat je een leven achter je. Er zaten heel veel goede dingen in en ook heel veel slechte. De fragmenten, die je wat te

vertellen hebben, behoud je een hele tijd. Het is zelfs zo, dat je in staat bent om een groot gedeelte van die herinneringen nog weer vast te leggen in de wordende cellen van je nieuwe lichaam. Die dingen hebben toch alleen maar betekenis, als je daar wijzer van wordt.

Als je terugdenkt aan de tijd dat je Marcus Aurelius was of Cleopatra of een andere hoge en weelderige persoon, dan ben je niet tevreden met wat het heden je geeft. Als je wordt geboren met pretenties op grond van zo'n verleden, dan kun je ze nooit waarmaken. Maar op het ogenblik, dat je in staat bent te begrijpen dat de ervaring niets anders is dan een omschrijving van bepaalde facetten en mogelijkheden van je persoonlijkheid, dan kom je verder.

In elke mens bestaat een heel stelletje van die herinneringen. Tegenwoordig hebben ze daarvoor een heel mooie therapie, regressie heet dat. Ik moet zeggen, dat het ook vaak ten aanzien van de geestelijke mogelijkheden regressief kan werken ook. Want je wordt geconfronteerd met het verleden als een verklaring voor het heden weliswaar, maar gelijktijdig bewust gemaakt van zaken die je nu niet meer nodig hebt en die je onwillekeurig toch gaat gebruiken om jezelf a.h.w. houvast te geven in het heden. Dat betekent, dat het verleden voor jou steeds meer bepalend wordt voor hetgeen je bent en dus zult kunnen worden.

Reïncarnatie is iets waarover ontzettend veel is gevochten en waarover wij al eindeloos hebben doorgezeurd. Maar diep in onszelf zijn en blijven wij één en dezelfde persoonlijkheid. Daar kunnen wij eenvoudig niet aan ontkomen.

Je bent iemand. Die iemand bestaat buiten alle begrip van tijd zoals wij dat kennen. Die bestaat buiten elk begrip van begrenzing zoals dat voor ons nog onvoorstelbaar zou zijn. Want er is geen werkelijke grens tussen wat wij zijn en wat het Al is. Er is ook geen werkelijke begrenzing tussen wat we geweest zijn en wat we zullen worden. Die dingen zijn allemaal één geheel. Dat geheel te leren leven, betekent teruggaan naar de kern van je wezen. Maar dan moet je wel je herinneringen een beetje anders leren waarderen. Ze niet meer zien als een opsomming van wat je hebt gehad, maar eerder als een opsommingen van wat je hebt geleerd.

Je zult ook je denken een beetje moeten aanpassen. Hoe vaak wordt niet (ik geef maar een voorbeeld) datgene wat je nu bent minderwaardig geacht door hetgeen je je herinnert uit het verleden of wat je verwacht voor de toekomst? Dat elk bestaan op zichzelf volkomen volwaardig is en als leerproces op zichzelf onvervangbaar, dat vergeet je eenvoudig. Diep in jezelf weet je dat wel. Diep in jezelf zul je het ook wel kunnen aanvaarden, maar die aanvaarding komt niet naar buiten. Er zitten zoveel verschillende schillen omheen.

Wat dat betreft is de mens net een ui. Je kunt hem pellen, je krijgt er tranen van in de ogen en als je tot de kern komt, blijft er niets meer over wat je kunt vastpakken.

De werkelijkheid is gewoon, dat we in elke schil proberen om andere schillen te imiteren. De herinnering is een andere geworden waarmee we ons willen verzekeren tegen de veranderingen van de tijd. Elke dag brengt toch weer zijn eigen verrassingen, teleurstellingen, verbazing misschien en ook zijn verveling. Elke dag confronteert ons toch weer met hetgeen wij zelf zijn, niet met wat de wereld is. Onze herinneringen zijn altijd: dat vroeger de wereld anders was.

Er zijn mensen die zeggen: Moet je nu eens zien, in nog geen 50 jaar is de sigarettenprijs omhoog gegaan van 15 cent voor redelijke sigaretten tot f 3.25 voor slechte. Ze hebben gelijk, ongetwijfeld. Maar is dat belangrijk? Is het wezen van de sigaret of van de verslaving veranderd? Neen. Is het wezen van de prijs zoveel veranderd? Als je kijkt naar wat je vroeger, 50 jaar geleden, verdiende en wat je nu verdient, is zelfs dat verschil zeer gering. Je kunt wel terugdenken aan dat oude paradijs, maar dat para-

dij's bestaat niet meer voor je. Een paradijs ligt altijd vooruit en nooit achter iets.

De krachten, die ik gisteren heb gehad, heb ik vandaag misschien niet, maar vandaag zal ik de krachten hebben die ik vandaag nodig heb. De mogelijkheden van gisteren bestaan misschien niet meer, maar vandaag openbaren zich nieuwe mogelijkheden, nieuwe wegen. En ik ben degene die moet beslissen hoe ik die wegen zal gaan en op welke manier. Dat is, meen ik, voor elke mens een van de meest belangrijke dingen: dat je vandaag beslist wat je vandaag wilt zijn, niet wat je morgen wilt zijn, dat kun je niet helemaal bekijken. Niet wat je gisteren bent geweest, want dat is voorbij of je dat prettig vindt of niet.

Herinnering wordt ontzettend veel misbruikt. Herinnering wordt gebruikt als een rechtvaardiging voor het niet aanvaarden van hetgeen er nu is. Herinneringen worden aanvaard in de plaats van een profetie ten aanzien van de toekomst waarmee de werkelijkheid steeds verder opzij wordt gedrukt. Wij leven in de werkelijkheid.

Als ik kijk naar de vervalsingen van de geschiedenis, dan zult u het met mij eens zijn: het is niet zo geweest, het was anders. Als u kijkt naar de vervalsingen van het verleden, dan zult u als u eerlijk bent moeten toegeven: het was vroeger ook niet alles.

Natuurlijk, je was jong. Maar was je toen soms ook niet doodongelukkig omdat zij naar een ander keek of hij niet naar jou keek? Tranen met tuiten, diepe weemoed, zelfmoord gedachten. En dan die enorme worsteling om vooruit te komen. Je zult wat bereiken in de wereld, dacht je. Ja, ja, maar het ging niet door. En dan blijf je je koesteren in de tijd dat het nog mogelijk leek in plaats van te zien wat je vandaag kunt doen, wat je vandaag aan mogelijkheden hebt.

Allemaal stoffelijk, ik geef het toe. Maar wat stoffelijk bestaat, is de weerspiegeling van wat er geestelijk bestaat. Vergeet dat niet! Het is niet zo, dat je kunt zeggen: Ach, die wereld rond mij draait wel en ik blijf er geestelijk wel bij. Neen, wat de wereld voor jou is, wordt bepaald door je innerlijk, door wat je geestelijk bent.

De afweer die je hebt tegen de wereld, de aanvaarding die je kent voor de wereld zijn niet alleen maar zaken uit je bewustzijn en uit een paar stoffelijke emoties zonder meer. Het is iets wat uit de kern van je wezen voortkomt.

Die kern van je wezen is nu toevallig tijdloos; die heeft niet met gisteren en met morgen te maken, die is er alleen maar. Als je de waarden werkelijk weet te kennen, dan heb je geen herinneringen nodig, dan heb je alleen het eeuwig blijvend nu. En het eeuwig blijvend nu is een heerlijke term waarmee nooit iemand iets heeft kunnen doen.

Ik zal proberen het heel kort en simpel te zeggen: Juist datgene wat u bent, komt naar buiten door alles wat vandaag bestaat. Uw herinneringen van gisteren zijn geen werkelijke weergave van de innerlijke persoonlijkheid die je bent. Zomin als uw dromen voor morgen een weergave kunnen zijn van hetgeen u werkelijk bent. Ze zijn slechts de weergave van combinaties van gedachten. Maar de wereld van vandaag geeft je antwoord.

De wereld is a.h.w. een voortdurende echo op de werkelijkheid die je zelf bent. De werkelijkheid, die je zelf nog bewust weet te concretiseren rond de eeuwige kern die de basis is van je wezen. Dan moet je proberen om vandaag in alles een kern te vinden die toch beantwoordt aan jezelf. Je moet geen grenzen stellen tussen jezelf en het andere. Je moet juist zoeken naar de weerkaatsing, het toch weer een en hetzelfde zijn. Want al datgene waarin we onszelf terugvinden is voor ons een verrijking van ervaring. In het denken blijft dan een herinnering. Maar de herinnering is gelijktijdig een ontwikkeling, een lering. En omdat we er geen beroep op doen, zullen we datgene wat we hebben geleerd voortdurend blijven toepassen.

Het is al zo oud als de weg naar Rome. Het staat al geschreven in het sanskrit: "Je bent jezelf en je weerkaatst jezelf naar de wereld. Wat de wereld voor je is, is niets anders dan de weerkaatsing van hetgeen je bent."

Dat is nu wat ik probeer te betogen. Door herinneringen, door verwachtingen, door dromen en idealen zogoed als door verwerping van het heden en van het verleden vervalsen we de waarden van ons "ik" voor onszelf.

Waar zijn, werkelijk zijn, dat betekent niet alleen maar de dingen over je heen laten komen. Het betekent, dat je probeert in alles wat er is te vinden wat voor jou positief is, waarop je kunt antwoorden zonder gelijktijdig met afkeer of verwerping daartegenover te staan. Dat deel van de wereld dat je zonder voorbehoud op dit moment kunt aanvaarden is voor jou pas een werkelijke erkenning, ook van je innerlijke waarden. Al het andere is bijkomstig.

Reïncarnatie is niet een voortdurend herbeleven van hetzelfde totdat je je lesje hebt geleerd al lijkt het er vaak op. Reïncarnatie is het weer uitdrukken van wat je bent in een andere vorm om dan toch hetzelfde antwoord te ontvangen. Het is dat antwoord dat belangrijk is, niet het beeld van een structuur of van een gebeuren.

Nu neem ik aan dat u allemaal, zo goed als wij, u ten doel heeft gesteld eindelijk eens los te komen van dit aardse tranendal. Loskomen van dit 'tranendal' is gewoon loskomen van een disharmonie, loskomen van onze angst, loskomen van onze neiging om te vergelijken met zaken die nooit kunnen zijn of die allang geweest zijn en die niet terugkeren.

Reïncarnatie is een terugkeer tot jezelf als het juist wordt beleefd. En als je die juist beleeft, dan vind je niet slechts de eenheid met de wereld om je heen op een manier dat je als de een of andere heilige man op een bergtop kunt zeggen: Nu even ophouden met waaien, leven ophouden met regenen. Het betekent ook, dat je in een plant die bloeit iets terugvindt van jezelf en dat je misschien iets van jezelf kunt geven aan een plant die niet goed tot bloei kan komen en dat ze dan toch tot bloei komt.

Het betekent ook dat je aanvoelt en begrijpt hoe een dier is en daarvoor het dier iets kunt geven van jezelf waardoor er tussen jou en het dier een begrip ontstaat dat veel verder gaat dan voor een dier normaal zou zijn of voor een mens aanvaardbaar.

De hele wereld kun je naar je toe trekken, indien je bereid bent om de wereld, zoals ze nu is, zoals ze nu is met alle mogelijkheden en ervaringen die je op dit ogenblik hebt, te ontmoeten en haar gelijktijdig te zien als een deel van jezelf.

De vrijheid, die we allemaal nastreven, dit opgaan in het geheel, dit verliezen van de voortdurende worsteling met tegenstellingen en ellende is precies hetzelfde. Het is het streven naar het doen wegvallen van de strijdigheid en het vinden van de eenheid, van de harmonie. Of we dat nu doen met magische rituelen, met kerkdiensten, met te traag gezongen psalmen, of we dat doen bij allerlei buitennissige geestelijke leiders of alleen maar doen in een confrontatie met onszelf dat doet niet ter zake.

Het is zo gek dat de mensen denken, dat de manier waarop je ergens komt bepalend is. Neen, de manier waarop je bent is bepalend, niet hoe je ergens komt. Wij gaan niet ergens naar toe. Wij zijn iets, maar we moeten het beseffen.

Wij zijn niet bezig om onszelf op te bouwen. Wij zijn alleen bezig om de grenzen te doen vervagen tussen wat we nu ons besef noemen en de werkelijkheid van het begrip te beseffen van wat we zijn. Pas als we op die manier gaan denken, kunnen we een stap verder komen. En dan zult u ontdekken dat u één kunt zijn met de natuur, dat het hele wereldgebeuren niet meer een voortdurende bedreiging voor u vormt, maar een illustratie begint te worden van uw wezen en gelijktijdig een stimulans voor uw poging om on-

danks alles uzelf te zijn. Er is niets dat negatief behoeft te zijn, tenzij u zelf negatief bent. Daarmee heb ik een eindconclusie bereikt, denk ik.

Beste mensen, laat u niet overheersen door uw herinneringen. Verdiep u niet teveel in dromen van wat wel eens zou kunnen zijn. Wees gewoon uzelf.

Zoek uzelf terug te vinden in de wereld. Zoek de wereld terug te vinden in uzelf en leef. Want door te leven zult u van sfeer na sfeer, van wereld na wereld steeds bewuster worden en zonder herinneringen, maar met weten en kunnen de eenheid kunnen bereiken die zonder dat, geloof mij, nooit bereikbaar zal zijn.

OMSCHAKELING.

Omschakeling betekent dat ik ingeschakeld ben. Het houdt in, dat ik een bepaalde functie, een bepaald bestaan, een bepaald denken bezit. Op het ogenblik, dat ik moet omschakelen betekent dat, dat ik mijzelf zal blijven, maar dat datgene wat mij bereikt op een andere manier wordt geuit of dat datgene wat ik ontvang een andere weg zal volgen. Dat is wel zo moeilijk.

Wij zijn er niet zo voor om om te schakelen. Wij zijn een beetje lui. De werkelijkheid zegt ons echter dat niets buiten ons gelijk blijft. De droom van gisteren is vandaag alweer begraven. Laten we dan bereid zijn om voortdurend onszelf bewust aan te passen aan wat er nu is, wat er nu mogelijk is. Alleen op deze manier zullen we dus voorkomen dat we verstard zijn, dat we volkomen verkeerde dingen doen, dat we volkomen verkeerde gedachten denken, dat we onder gaan in een aantal goede signalen die wij vervormen tot iets dat niet bruikbaar is.

Wij zijn deel van een kosmos. Wij zijn deel van een geheel. Soms is er iets van buitenaf dat ons schijnt te zeggen: Het wordt tijd om te veranderen. Soms is er iets in ons dat zegt: Nu moet je omschakelen naar een andere manier van denken, een andere manier van leven. Nu moet je leren om op een andere manier te werken. Als we daar gehoor aan geven, dan komen we verder.

De kracht waar het om gaat, wordt niet bepaald door de schakelaar. Maar als de schakelaar de juiste weg moet bepalen zoals wij, dan zullen wij de verantwoordelijkheid moeten dragen voor hetgeen we doen met wat ons bereikt.

Het eeuwige antwoord is steeds weer: Als we de krachten, die ons bereiken, kunnen terugvoeren naar de ene kracht waaruit we bestaan, dan is dat goed. Daar waar wij proberen die krachten terug te draaien naar iets anders, zal het altijd in het eind verkeerd gaan.

Daarom is omschakelen voor elke mens, voor elke geest, voor elk wezen, dat nog niet de totaliteit als het werkelijke vaderland heeft bereikt, noodzakelijk.

MIMOSA.

Kleine gele bollen,
vaag nog geurend naar de zon,
sprekend nog van verre dalen.
Ach, kon ik even toch verstaan
wat zij zeggen vóór zij vallen
en, stervend pluis, ten onder gaan.

Zij spreken van een zee, fel blauw,
van bloemen en van geuren,
van land dat in het spelend licht
steeds wisselt weer zijn kleuren
en huwt de schoonheid
door de Schepper juist daarvoor geschapen
en als vermaan tot tijdelijk zijn gericht.

Hoe leeft het in onze herinnering?
Een klinken van verleden dat zeggen wil:
Bedenk, hoe het verleden ook heden nog bestaat,
hoe God dezelfde kracht nog geeft
en al nog altijd verder streeft
om tot Hem op te gaan.

Laat niet het kostbaar beleven
in herinnering vervallen
als mimosa, verstoft en vergaan.
Draag de herinnering mee
als ware schat van het leven,
Gods wil in uw bestaan.

:-:-:

WERELDONTWIKKELING

LES V.

ACTE DE BALANCE.

Als we zien hoe mensen balanceren in een circus, dan valt op dat zij met schijnbare moeite en toch ook weer erg gemakkelijk over een hoog gespannen draad lopen. Het lijkt zo gemakkelijk, maar als je het zelf probeert, al is het maar op een stoeptrand te balanceren, dan blijkt dat je dat gevoel niet hebt waardoor je in evenwicht kunt blijven.

Een wereld waarin men denkt dat men een acte de balance kan uitvoeren, is een wereld die in gevaar verkeert. Dat is duidelijk.

Op dit moment is er een aantal ondergrondse intriges aan de gang waarmee men probeert Amerika en Rusland tegen elkaar uit te spelen. In deze gevallen is het werkelijk een balanceren op het scherp van de snede. Als een van de partijen zich ook maar een klein beetje vergist, dan is hij alle sympathie kwijt; d.w.z. dat hij dus in aanzien en waarschijnlijk ook in mogelijkheden in de wereld een heel groot verlies gaat lijden. Hoe komt dat?

Er zijn in de wereld visies ontwikkeld op economisch en op politiek terrein die uitgaan niet van de feiten, maar van een aantal voorop gezette denkbeelden. Bijvoorbeeld: de U.S.A. gaat op dit moment uit van het uitgangspunt dat men sterker moet zijn dan ieder ander, omdat men alleen zo zijn functie in de wereld kan waarmaken. Die functie is dan wel: iedereen die gehoorzaam is beschermen en gelijktijdig iedereen die volgzzaam is helpen.

De Sovjet-Unie heeft dergelijke denkbeelden, alleen gaat die uit van het standpunt dat je anderen moet helpen om zichzelf te helpen. De voorwaarden komen echter op hetzelfde neer.

Als je probeert een machtsevenwicht te krijgen, dan is dat machts-evenwicht niet alleen afhankelijk van de feiten. Het is afhankelijk van de visie die men heeft en ongetwijfeld in zeer sterke mate ook van de manier waarop men de ander inschat.

Wij zouden kunnen redeneren dat b.v. de Amerikaanse atoomwapens kwalitatief veel beter zijn dan de Russische. Dientengevolge is één atoomwapen, als het opgesteld staat in of door de U.S.A., gelijkwaardig aan twee tot drie atoomwapens, als die worden gehanteerd door de Sovjet-Unie.

Datzelfde geldt voor tanks. Een Amerikaanse tank heeft onder de West-Europese condities (let wel, niet in de winter of in de modderpoelen in het Oosten) een capaciteit die vergelijkbaar is met ongeveer 5 tot 6 andere tanks van het Oostblok. Het is duidelijk, dat niemand dat wil geloven, want men praat in feite over aantallen en niet over kwaliteiten, niet over vuurkracht, potentie van destructie e.d. zon-

der meer. Neen, men praat over aantallen die op zichzelf weinig zeggend zijn.

In de economie zien we een soortgelijk verschijnsel. Het Thatcherisme, dat ook naar Nederland dreigt over te slaan, gaat uit van het standpunt dat de regering moet bezuinigen. Dat is natuurlijk best als de regering eerst bezuinigt op haar eigen administratief apparaat en op het aantal diensten dat ze burgers in feite opdwingt. Bezuiningen wordt hier echter gezien als eenvoudig de hele machtstructuur die sociaal is ontstaan zoveel mogelijk teniet te doen.

Men heeft te maken met vakbonden. Dat wil men eigenlijk niet. Men wil te maken hebben met arbeiders. Men wil niet meer te maken hebben met bepaalde sociale structuren zonder meer. Men wil te maken hebben met gunsten, die men zelf aan anderen onder voorwaarden kan verlenen. Het is deze situatie waardoor men eigenlijk een deel van het aanwezige potentieel (dat ook aanwezig is op economisch en sociaal gebied) dreigt te verliezen en te vernietigen.

Men neemt die vernietiging dan schouderophalend maar aan. Men zegt: Nou ja, dat is zo erg niet, dat komt wel weer. Daarbij vergeet men dat iets wat afgebroken is nooit meer precies hetzelfde kan worden opgebouwd, tenzij men bereid is in alle opzichten terug te gaan naar de vorige conditie.

De ontwikkeling in de wereld is op het ogenblik er één waarin men soms met de beste bedoelingen bezig is te slopen zonder te beseffen dat hetgeen men sloopt tevens het fundament is voor de bovenbouw die men in stand wil houden. Hierdoor worden de mensen geconfronteerd met de noodzaak hun streven voor een deel te verhullen en voor een deel terug te nemen; en dan dit laatste vooral zonder dat het opvalt.

Ook hier een acte de balance, een vertoon van balanceerkunst op het hoge koord, maar zonder de zekerheid van een net, zonder de zekerheid van een opvang. En vergeet niet: degene die valt, zal zeer velen met zich meesleuren. Hij valt niet alleen, want hij heeft zich gebonden aan bepaalde groeperingen maar ook aan bepaalde denkbeelden.

Het is misschien vreemd om in deze dagen erover te spreken dat het nationaal-socialisme in zijn oorspronkelijke opzet zo gek niet was. Nu heb ik het niet over de fascistische tendensen die erin zitten, maar over het denkbeeld van een gemeenschap die voor een gemeenschap moet opkomen. Het denkbeeld ten aanzien van b.v. arbeid: waar niet is daar maak je het desnoods. Dat was zeker aanvaardbaar.

Als we kijken naar de eerste 7 jaren van het bewind van deze partij in Duitsland, dan kan worden gezegd dat de doorsnee-Duitser er gelukkiger door leefde en er beter aan toe was, met uitzondering van enkele vervolgde groepen van minderheden. Als je dit nu ontkent en je gaat het geheel bestrijden, dan zul je vaak zeggen: Die methode is onjuist, want ze komt daar en daar vandaan.

Het gaat hier echter niet waar de methode vandaan komt. Het gaat erom of ze onder bepaalde omstandigheden toepasbaar is en of ze redelijk enig nut kan produceren. Dit hele systeem zien we in de hele wereld.

Er zijn de gekste dingen gebeurd in de laatste tijd. Er zijn mensen geweest die hebben gezegd: Wij hebben zoveel werklozen, de gastarbeiders moeten allemaal maar weg. Daarbij hebben ze niet gevraagd hoe ze weg konden komen, maar ze hebben eenvoudig gesteld: Jullie gaan, anders gaan jullie de gevangenis in. Wat eruit is voortgekomen is een drama voor heel veel mensen. Dat geef ik toe. Toch zit er in de visie ergens iets goeds namelijk de vraag of je als staat niet eerst verplicht bent voor je eigen staatsburgers te zorgen voordat je gaat zorgen voor anderen. Zo ziet u, alle dingen hebben twee kanten en dat is hier zeker het geval.

Op het ogenblik, dat je eenzijdig gaat denken en reageren, komt het evenwicht al in gevaar; het gaat wankelen. Op het hoge koord heb je dan een balanceerstok nodig. Op het lage koord kun je het al af met een parasol, maar iets heb je nodig. Niet dat het op zichzelf een houvast is, maar het is iets waardoor je a.h.w. met kleine bewegingen verschuivingen in het evenwicht gemakkelijker kunt corrigeren. Daarvoor heeft men dan het ideaal, de visie, het geloof. Maar het geloof op zichzelf is niet voldoende. De balanceerstok is niet genoeg, als de man die de balance moet maken niet in staat is om zelf zijn evenwicht voortdurend in de gaten te houden.

Datzelfde geldt ook voor de mens in de huidige tijd. Vindt u niet dat het een erg onevenwichtige tijd is? U moet eens opletten wat voor vreemde dingen er gebeuren.

Ongeveer drie dagen geleden kwam er in de Nederlandse bevolking gemiddeld 70 keer meer maag- en buikpijn voor dan normaal. Ik heb daar- in ook bepaalde darmklachten meegerekend. Dat is een periode geweest van 2 dagen; daarna was het voor de meeste mensen voorbij. De klachten hebben gelopen van zeer felle pijnen tot lichte misselijkheid. Hoe komt dat?

Wel, er zijn invloeden om ons heen die de mens beïnvloeden. Een astroloog zou het waarschijnlijk uit de stand van de sterren kunnen verklaren. Maar is het niet veel verstandiger te zeggen: Er zijn zekere tendensen die ons zelfs lichamelijk zodanig beïnvloeden dat de kans op een onevenwichtigheid van een bepaalde soort verveelvoudigd wordt; in het genoemde geval verzeventigvoudigd.

Je vraagt je af: wat kan ik ertegen doen? Hoe kan ik ervoor zorgen dat dergelijke invloeden mij niet raken?

Je voelt het in de eerste plaats wel van binnen aan wat er precies gaande is. Je weet het misschien niet zeker, maar je voelt het heus wel aan. Als je aanvoelt, dat er in een bepaalde richting een storing optreedt - lichamelijk of geestelijk - dan moet je a.h.w. een beetje tegen de wind leunen. Dan raak je je evenwicht veel minder snel kwijt. Vooral als je er rekening mee houdt dat die invloed weer kan wegvallen en dat je dan toch weer in de oorspronkelijke evenwichtspositie verder moet gaan. Deze manier van reageren noemt men wel eens: de positieve correctie.

Een positieve correctie is, zeker als het gaat om invloeden om je heen, geestelijke factoren in jezelf, een vooruit aanvoelen van de mogelijkheden en daarop een corrigeren al voordat het feit plaatsheeft. Je bent dus voorbereid voordat er iets gebeurt.

Een ander eigenaardig verschijnsel heeft zich ook in de laatste tien dagen voorgedaan. Het waren ongeveer 5 dagen met een top van circa 7 à 8 uur die hier in de nacht vielen. In deze periode namelijk werden heel veel mensen opeens bezocht door allerlei vreemde dromen, spookverschijnselen, vreemde waarnemingen, onbegrepen suizingen in de oren en dat soort dingen. Hoe komt het dat de gevoeligheid opeens groter is?

Het was eigenlijk een kwestie waarin o.m. de luchtdruk, een lichte verandering in de luchtelectriciteit een rol speelden, maar daarbij ook een zekere kosmische invloed. De gemiddelde gevoeligheid van de mens werd vertwee- tot verviervoudigd; dat was afhankelijk van de mensen zelf en hun innerlijk evenwicht. De belevingen zijn door heel veel mensen eenvoudig terzijde gezet; ze wilden er maar liever niet over praten. Anderen hadden alleen een slecht humeur. Het komt veel voor dat mensen iets dergelijks in een slecht humeur afreageren. Slechts enkelen hebben gezegd: Ik heb zo vreemd dit of dat meegemaakt. Wat is er aan de hand?

Er zijn invloeden waardoor onze gevoeligheid voor een werkelijkheid, die normaal niet wordt geconstateerd, groter wordt. Er ontstaan dan allerlei invloeden die misschien vergelijkbaar zijn met een drie-dimensionaal

wezen dat in platland optreedt. Platland is een twee-dimensionale wereld waarin een drie-dimensionaal voorwerp zijn beweegt. Dan krijg je de gekste verschijnselen.

Uw geest behoort niet tot deze wereld. Datzelfde geldt voor uw astraal lichaam. Het behoort tot een ander niveau van bestaan en daardoor ook tot een ander aantal gevoeligheden. Daardoor bent u ontvanke-lijk. Naarmate de verbinding tussen uw geest, uw astraal, bepaalde voer- tuigen en uw lichaam sterker is, zullen de verschijnselen uw heviger beroeren. Heel vaak wordt dat mede beïnvloed doordat uw lichaam, door welke omstandigheid dan ook, tijdelijk wat zwakker is. Hoe zwakker de lichamelijke reacties namelijk worden des te sterker geestelijke reacties kunnen doordringen, indien de omstandigheden gunstig zijn.

Nu lijkt het zo gemakkelijk te zeggen: Die verschijnselen hebben we allemaal gezien, of wij hebben het gehoord, of misschien is het mij niet overkomen, maar ik heb bij anderen wel het een en ander daarvan gemerkt. Het is nu eenmaal zo, laten we verder gaan.

Maar dan scheppen we weer een situatie waarmee we proberen om de eigen manier van denken zo sterk door te voeren dat de hele werking, die met de andere werkelijkheid gepaard gaat, wordt ontkend of op een totaal andere manier wordt uitgelegd. En dan ontstaat er weer de ver- storing van evenwicht. Dat moeten we niet hebben. Wij moeten positief blijven. Wij moeten ons evenwicht weten te bewaren.

Wat doe je daaraan? Dergelijke invloeden kunnen niet in zuiver stoffelijke termen worden vertaald of verklaard. Begrijp dat goed! Uw poging om het zuiver stoffelijk uit te leggen zal altijd leiden ofwel tot raadselen waar u niet uit komt, danwel tot interpretaties die fout zullen blijken te zijn en die u vaak ertoe brengen uw evenwichtigheid op stoffelijk terrein of uw evenwicht met uw omgeving te verstoren. Doe dat dus alsjeblieft niet.

Wanneer dergelijke invloeden kenbaar worden, begin u erop voor te bereiden dat er meer van de verschijnselen zullen optreden. Reageer op die verschijnselen niet of reageer daar alleen op vanuit een stoffelijk standpunt. Bijvoorbeeld: als een stem iets tegen u zegt, te antwoorden: Zeur niet, of praat duidelijker.

Dromen zijn een beetje bedrog en zijn een beetje werkelijkheid. Als u met die droom bezig blijft, dan zoudt u daardoor wel eens precies een stukje werkelijkheid kunnen voorbij lopen dat toch heus van belang is. Probeer niet de droom toe te passen op de stoffelijke werkelijkheid. Als ze u blijft achtervolgen, noteer haar zodat u ze a.h.w. naast u kunt neerleggen. Dit helpt heel vaak om er vanaf te komen.

Als u gestoord meent te worden of gestoord wordt door entiteiten die in uw omgeving zijn (dat komt wel eens voor), dan is punt 1: verstandig te erkennen dat dit het geval is, punt 2: uit te maken, of u het contact wenst of niet, punt 3: u bewust open te stellen zonder daaraan een voorwaarde of een verwachting te verbinden, danwel uzelf af te sluiten door u sterk te concentreren op zaken die niets met het geestelijke te maken hebben. Als een geest u lastig valt met influïsteringen en u wilt ervan af komen, dan begint u maar met de tafels van vermenigvuldiging op te zeggen. Voordat u aan 64 x 64 bent ge- komen is het zeker voorbij.

Daarmee heb ik ook een paar dingen gezegd over het paranormale dat in deze periode optreedt.

Wanneer ik nu een periode van ongeveer 10 dagen geleden neem met een duur van circa 7 dagen, dan kun je zeggen: Ja, er zijn dus invloeden om mij heen die dat sterker of minder sterk maken. Wetend dat deze zaken altijd periodiek optreden, moet ik proberen mij op deze periodiciteit in te stellen.

De invloed van deze geestelijke gebeurtenissen inclusief droombelevingen etc. zal zich waarschijnlijk weer herhalen over (vanaf dat punt gerekend dat het optrad) 27 dagen; dus over 17 à 18 dagen (\pm 20 febr.) De kans dat u dan waarnemingen doet is groter dan normaal.

1. Laat u er niet door storen.
2. Als u contacten wilt opnemen, kunt u dat juist in deze periode zeer bewust doen door u te concentreren op de voorstelling die voor u de uitdrukking is van een persoon of van een wereld.

In beide gevallen zult u hierdoor de mogelijkheid van contact met de ander of het andere bevorderen. U krijgt dan ongetwijfeld antwoord. Maar alweer, deze antwoorden zijn nooit volledig. Ze zijn nooit helemaal om te zetten in zuiver stoffelijke aanwijzingen, richtlijnen of feiten. Begrijp, dat ze voor een deel symbolisch blijven.

Nu zijn er ook nog andere invloeden die binnenkort zullen optreden. De laatste periode dat die optraden was kort voor kerstmis. In zo'n tijd voel je je bijzonder sterk geladen; je hebt veel kracht. Er is ergens een energie die vreemd genoeg niet lichamelijk is, maar die soms voert tot lichamelijke onrust. Een dergelijke periode maakt duidelijk, dat je over kracht beschikt die je moet gebruiken. Ook hier is het heel goed om die kracht niet in haar wezen te willen omschrijven. Je kunt dat stoffelijk toch niet voldoende doen.

Wat kun je wel? Je kunt je voorbereiden, als je voelt dat die kracht aan het oplopen is, op het gebruik ervan. Het gebruiken van dergelijke krachten betekent altijd: die kracht ergens heen projecteren. Hoe meer je die kracht in je blijft behouden, des te groter de spanningen worden, maar ook des te groter je eigen onzekerheid; je wordt er onevenwichtig door.

Als je die kracht echter kunt compenseren door ze ook ergens naartoe te stralen, al is het maar om een mens te genezen, iemand gelukkig te maken of desnoods de een of andere staatsman een goede verkoudheid te bezorgen, dan zul je zien dat alleen door de poging tot uitstralen, ongeacht of er resultaten zijn of niet, je dat evenwicht herwint.

Er bestaat in de mens een krachtevenwicht dat in feite is gebaseerd op zijn ziel plus de hoogst ontwikkelde geestelijke voertuigen. Voertuigen die dormant zijn gelden dus niet in dit geval.

Het hoogste geestelijke voertuig heeft een eigen niveau van energie. Dat kunt u vergelijken met een waterpeil. Als er op het hoge niveau alleen maar een halve centimeter bijkomt, dan krijgen we beneden, als we een leiding maken met een fontijn en zeggen: dat is de stof, een drukverhoging die aanmerkelijk groter is. Als we dat in de termen van een fontein willen vertalen, kunnen we zeggen: de straal wordt bijna tweemaal zo hoog. Wat ik beneden aan geestelijke krachten tot uiting probeer te brengen, kan niet worden bepaald volgens stoffelijke waarden, maar is afhankelijk van de situatie en de toestand waarin mijn hoogst bewuste geestelijk voertuig zich bevindt.

Om mijn voortdurend zelfbalanceren tussen de reële menselijke wereld, zoals wij die zien en de geestelijke werkelijkheid, zoals die zich ook in de menselijke wereld manifesteert te voorkomen, zullen wij die kracht dus een uitweg moeten verschaffen.

Wij kunnen dat op twee manieren doen. Wij kunnen algemeen uitstralen of wij kunnen gericht uitstralen. Daar algemeen uitstralen voor de meeste mensen niet zo gemakkelijk is, beveel ik het gericht uitstralen van krachten aan.

Dan zitten we weer met een moeilijkheid, want ook als je bezig bent met geestelijke krachten is het altijd een acte de balance wanneer je in de stof leeft. Je weet namelijk niet precies wat er gaande is. Je hebt maar één smalle lijn die je heel precies moet volgen, anders maak je een smak; dan gaat het niet. Dan zit je met onverwachte gebeurtenissen en vaak met

met een beetje schade. De volgende regeltjes zijn misschien bruikbaar.

1. Alle kracht en alle inwerking die ik ontvang, behoort mede tot mijn wezen. Maar dat deel ervan wat ik niet kan verwerken, zal altijd vanuit mijzelf tot uiting moeten komen.
Boodschappen die u ontvangt en niet begrijpt, kunt u naast u neerleggen, maar het is meestal beter als u op de een of andere manier de zaak van u afwerkt. U kunt het neerschrijven, u kunt het uitpraten, u kunt het ook proberen te zien als iets waarmee u een ander misschien tijdelijk kunt belasten; dat u het naar een ander overschakelt. Of u dat feitelijk doet is niet zo belangrijk. Het feit, dat u de poging doet, betekent dat uw eigen evenwicht wordt hersteld.
2. Er zijn buiten ons allerlei krachten - sommige van stoffelijke, sommige van andere aard - die bepalend zijn voor de invloeden die ons bereiken. Ook als wij een spoorboekje zouden kunnen samenstellen van deze krachten, dan zullen wij nooit precies weten wat ze voor ons doen, daar die krachten niet inwerken volgens stoffelijk algemene normen, maar ten dele op de lichamelijke, ten dele op de geestelijke structuur van onze eigen persoonlijkheid zijn afgesteld. Wij moeten ons ervan bewust maken dat invloeden kunnen optreden. Wij moeten gewoon a.h.w. luisteren of we de trein horen aankomen. Dat kunnen we meestal het best, als we het oor op de rails leggen.
Het oor op de rails leggen wil niets anders zeggen dan dat je regelmatig, al is het maar eens per dag of eens per twee dagen, je concentreert en probeert aan te voelen welke invloeden er op dit moment in groeiende mate aanwezig zijn. Dat 'groeiende' met nadruk, want datgene wat minder aan het worden is dat interesseert ons niet, dat hebben we al voor groot gedeelte achter ons.
3. Weten we eenmaal welke invloed wij verwachten, dan gaan we daar niet over praten, maar we houden rekening met het feit, dat hierdoor ons normaal evenwicht iets verstoord kan worden. Alleen het feit, dat we weten dat dit kan gebeuren, bereidt ons voor op een snel reageren wanneer het gebeurt.

Ik heb u een paar regeltjes gegeven voor de manier hoe u de zaak van u af kunt zetten. Als u daar echter een bewust gebruik van wilt maken (dat zijn dus twee voorwaarden), dan is dat op de volgende wijze mogelijk:

Als u een kracht voelt aankomen, bewaart u uw evenwicht als is beschreven, maar probeer na te gaan of de kracht in u een zekere spanning veroorzaakt. Pas als die spanning werkelijk voelbaar is, kunt u haar richten op elk door u te kiezen doel. Doe dit nooit door de kracht een bevel te geven. Doe het altijd door een voorstelling op te bouwen en te zeggen: Dit is het punt waarop die kracht zal terecht komen, of waar die invloed zich gaat manifesteren. Op deze manier kunt u dus naar keuze een aantal invloeden werkzaam doen worden.

Misschien klinkt het allemaal een beetje duister. Want zoals al is gezegd, soms is het een balancerestokje dat je gebruikt, soms is het een geloof, een ideaal of iets anders. Het zijn namelijk die denkbeelden waardoor je onafhankelijk van de invloeden een bepaalde richting een lange tijd kunt aanhouden.

Als je een ideaal ziet als iets wat moet worden waargemaakt, dan zit je verkeerd. Idealen zijn niet waar te maken, anders zouden het geen idealen zijn. Maar als je een ideaal koestert omdat het je duidelijk maakt op welke manier je wilt leven, je je wilt ontwikkelen, op welke daden en gebeurtenissen je de nadruk wilt leggen, dan is het een richtlijn. Het maakt duidelijk op welke manier je de balans wilt bewaren.

Met geloof is het precies hetzelfde. Als je gelooft in een God en een goddelijke rechtvaardigheid, als je gelooft in een goddelijke invloed, een goddelijke kracht, dan is het geloof daaraan voldoende om in de feiten ondanks alles evenwichtig te blijven.

Nu is dit allemaal heel mooi, maar het heeft één nadeel: we zijn geneigd om een ideaal, een godsdienst enz. als absolute waarde te behandelen. Dit is niet juist.

Als we kijken naar de wereld op dit moment, dan zien we ontzettend veel ontwikkelingen. Er wordt ontzettend veel gepraat. Er moet weer gekozen worden in Duitsland. In Nederland staat de regering voor vele moeilijke taken en keuzen. In Engeland is het ook al donderen. Reagan weet ook niet welk doekje hij nu weer voor het bloeden moet gebruiken. Wat is er achter de schermen eigenlijk aan de gang? Pas als we dat begrijpen, kunnen we het wereldgebeuren beter begrijpen. Om een voorbeeld te geven:

Een groot gedeelte van de hele propaganda-oorlog die er tussen de twee belangrijkste staten rond de Atlantische Oceaan speelt, wordt bepaald door geheime inlichtingen. Er zijn geheime netten opgebouwd. Er zijn daarnaast interpretatiediensten waardoor men voortdurend meent te weten wat een ander denkt, doet of gaat doen, ook als dat niet publiek wordt gemaakt. Op deze manier speelt in de hele wereld diplomatie als anderszins - de zaak zich af op een niveau dat de doorsneemens niet eens begrijpt. Laat mij weer een voorbeeld geven:

In Nederland is er op het ogenblik wat rumoer over een mijnheer Herrenberg, een Surinamer. Hij vindt dat de Nederlanders het anders zouden moeten doen. Dat is iets wat voor de Nederlanders natuurlijk onverteenbaar is. Waarom reageert die man de laatste tijd zoals hij doet? Omdat dingen, die voor hem zeer belangrijk zijn worden bedreigd, als hij zich anders zou opstellen. Pas als wij weten welk pressiemiddel wordt gebruikt, kunnen wij beoordelen wat de betekenis is van hetgeen hij zegt en doet. Kunt u het met mij eens zijn? Zo is het in de hele wereld.

Als wij een oordeel vellen op grond van iets wat die man op een gegeven ogenblik heeft gezegd of doet, dan zeggen wij: Wij weten het. Maar wij zijn dan niet meer in balans. Wij verstoren zelf het evenwicht met de werkelijkheid. Ditzelfde geldt in de internationale politiek maar ook in de economie.

Als b.v. bepaalde ontslagen in Nederland onontkoombaar worden geacht, dan zal men zich moeten realiseren dat die onontkoombaarheid mede wordt bevorderd door het feit, dat men op dit moment - zij het via via - al van plan is een deel van de productie te verleggen naar een van de goedkope loonlanden, ook als het echte Nederlandse firma's betreft. De achtergronden kennen dat is eerst begrijpen wat er zich afspeelt.

Hoe kunt u geestelijke achtergronden kennen? De werkelijke geestelijke achtergrond, die voor u belangrijk is, is uw eigen denken, uw eigen leven.

Wat zijn de dingen die u in deze tijd het meest benauwen en waarom? Probeer u dat nu eens niet te beredeneren. Misschien vindt u dat André Hazes een grote ster is. Misschien vindt u ook dat het een kwal is die per ongeluk kan zingen. Ik geef nu maar een voorbeeld. Ik had net zo goed een ander kunnen nemen.

Uw visie is in dit geval geestelijk gezien belangrijk, niet de feiten. De feiten zullen heel anders liggen dan volgens uw oordeel het geval zou moeten zijn. De manier waarop u oordeelt zegt namelijk iets over de manier waarop reageert. Het zegt iets over uw innerlijke drijfveer die u misschien niet helemaal bewust kunt beleven of beseffen. Het zijn die innerlijke drijfveren die bepalend zijn voor onze gevoeligheid ten aanzien van kosmische krachten. Het zijn deze vaak onbewuste drijfveren die mede

bepalen in hoeverre en op welk terrein wij vatbaar zullen zijn voor invloeden die uit andere werelden of sferen tot ons iomen. Denk niet, dat dat alleen op aarde zo is. Dat geldt zelfs voor de sferen.

Wij moeten uitgaan van hetgeen wij zelf zijn. Weet, wat het wereldbeeld is. Wat zijn uw angsten, wat zijn uw begeerten. Deze dingen kunnen van het grootste belang zijn om te begrijpen wat die krachten om u heen met u doen en ook hoe u dat kunt voorkomen.

U leeft in een innerlijke werkelijkheid die sterk afwijkt van alles wat er bestaat. Er is eens iemand geweest die heeft gezegd: "Alles wat de mens denkt dat er is, is er niet omdat hij dat wat er is niet kan zien en niet kan aanvaarden en dus liever denkt dat er iets anders is". Misschien wat overdreven, maar niet geheel onjuist.

Onze wereld wordt bepaald door onze onbewuste gevoelens. De invloeden van vorige incarnaties en datgene wat ons onbewust contact met geestelijke werelden op dit ogenblik teweeg brengt bouwen te samen onze wereld op van angst, van begeren en vormen daarmee tevens onze afstemming op elke invloed van buitenaf die ons beroert. Dit gaat zover, dat zelfs uw interpretatie van zuiver stoffelijke, schijnbaar redelijke en logische ontwikkelingen hierdoor mede wordt beïnvloed, terwijl alles wat geestelijk is of minder gemakkelijk concreet te benaderen zelfs volkomen hierdoor wordt beïnvloed en vertekend.

Weten dat het zo is, betekent nog niet dat je het kunt opheffen. Maar het betekent wel, dat je uitgaande van dit wereldbeeld en zonder te denken dat het identiek is met de werkelijkheid buiten je dit kunt gebruiken om je eigen krachten te richten op een voor jou zo zuiver mogelijke manier. Alleen moet je dan altijd positief reageren.

Positief wil zeggen: wel iemand gezond willen maken, niet iemand ziek willen maken. Wel iemand troosten en rust, vrede en inzicht willen geven, maar niet proberen iemand op welke manier dan ook uit te schakelen of zijn levenskracht, zijn verstand of wat anders beïnvloeden.

Positieve reactie. Wanneer geesten u benaderen: positieve reactie. Wees blij dat het gebeurt en als u het niet begrijpt, wacht dan maar rustig af. Het is niet gemakkelijk, ik geef het toe. Maar het is wel de beste manier.

Zoals het ook op aarde veel beter zou zijn, als de mensen dit hele wereldgebeuren nu eens niet aan de hand van allerlei openlijke publicaties en toespraken zouden beoordelen, maar zouden leren af te gaan op de werkelijke feiten en achtergronden, op die geheime manipulaties en deze handigheidjes die worden uitgehaald en al wat daarmee samenhangt. Dan zou je pas werkelijk begrijpen wat er aan de hand is. En dan blijkt heel vaak dat iets wat je nu veroordeelt, gezien al dat andere, eigenlijk erg goed is. En dat dingen, die je nu bejubelt, eigenlijk helemaal verkeerd zijn omdat ze bedoeld zijn als een aanloop tot het tegenovergestelde.

Als u dat in de gaten houdt, dan zult u uw eigen wereld misschien wat neutraler bekijken. U zult daardoor zelfs een acte de balance kunnen uitvoeren die anders bijna onmogelijk zou zijn zonder smak na smak te maken. U kunt leren alle beïnvloedingen uit de geest die u beroeren positief te verwerken, daarbij al datgene wat voor u werkelijk belangrijk is in en door uzelf werkzaam makend en gelijktijdig alles waar u geen raad mee weet te compenseren door het van u af te projecteren desnoods naar een andere wereld, naar een dood ding of wat u dan ook maar vindt.

U ziet het, ik heb niet zonder reden boven dit onderwerp gezet: acte de balance. Het is namelijk de aloude aanduiding voor alle prestaties van koorddansers en evenwichtkunstenaars. In de moderne wereld met haar bijna stoffelijk-wetenschappelijk denken in vele opzichten, met haar absoluut

vertrouwen in cijfers die de werkelijkheid nooit geheel weergeven moet je wel voortdurend je evenwicht kunnen corrigeren. Dat moeten de staten doen, dat moeten politici doen, dat moeten beambten doen, dat moeten gewone mensen doen. En als het niet mogelijk is dit op redelijke gronden te doen, kunnen we altijd terugvallen op onze gevoeligheid en ons dus voorbereiden op een komende storing zonder in de reactie reeds nu te reageren op feiten die nog niet bestaan, want ook dan verliezen wij het evenwicht.

Uw snelheid van reactie, geestelijk en anderszins, is over het algemeen groot genoeg. Het heeft namelijk niets te maken met uw lichamelijke reactievermogen. Mentaal kunt u doorgaans snel genoeg reageren. Geestelijk is snelheid zelfs praktisch noodzakelijk voor reactie, want de geest leeft nu eenmaal in een tijdsversnelling t.a.v. de mens. U behoeft dus niet bang te zijn dat u uit het lood wordt geslagen. Maar u moet u voorbereiden op het behouden van uw evenwicht.

Als iedereen in de wereld daarmee bezig zou zijn, dan zou als vanzelf een verbetering van vele situaties tot stand komen. Economisch zou er ongetwijfeld nog het een en ander mis blijven gaan, maar het zou zich sneller herstellen. Dan zouden ook vele politieke tegenstellingen kunnen worden opgelost en tot een samenwerking komen die wel resultaten oplevert. En dan zou een schijnbaar krankzinnige machtstrijd om dominantie over de wereld te verkrijgen misschien kunnen overgaan in het begrip dat men alleen met anderen te samen iets kan presteren.

Ik hoop, dat u dan ook bereid bent om deze balanceringsaanwijzingen mijnerzijds niet alleen te beschouwen als een aardig lesje, maar daar praktisch uit zoudt willen putten juist op die ogenblikken dat u zelf daarmee te maken krijgt.

Vergeet niet, de voorbeelden hebben het getoond: wanneer een maagpijn optreedt, dan kunt daar iets tegen doen. De schuld ligt niet alleen aan uw lichaam; het ligt wel degelijk aan invloeden buiten u die optreden.

Als geesten of spoken u belagen, u kunt er zelf iets aan doen door op de juiste manier te reageren en u vooral niet uit uw evenwicht te laten brengen.

Als de wereld krankzinnig doet, dan moet u maar denken dat ze al zolang krankzinnig heeft gedaan zonder dat er veel is veranderd. Uw tijd zal het wel duren. Daarom behoeft u zich met de wereld niet bezig te houden, maar alleen met die dingen ten aanzien van en in die wereld waarmee u zelf iets tot stand kunt brengen.

Ik hoop, dat dit onderwerp voor u interessant en belangrijk genoeg is geweest. Het is in ieder geval hiermee ten einde.

-:-

HEKSEN EN TOVENAARS.

In de wereldgeschiedenis is het probleem van de heksen en van tovenaars op vele verschillende manieren benaderd en verwerkt. Het is zeker, dat het christelijk monoteïsme eigenlijk de eerste stoot heeft gegeven tot de vernietiging van iets dat oorspronkelijk in hele cultuur was.

Heksen waren vroeger wijze vrouwen. Toveraars waren wijze mannen. Een wijze vrouw kende de natuur, de evenwichten in de natuur en was in staat om door middel van kruiden en ook door het gebruik van bepaalde paranormale gaven dingen tot stand te brengen die een dokter in die tijd niet kon volbrengen. Heel veel van hetgeen zij presteerden kwam oorspronkelijk op een plaats die men nu aan de techniek pleegt toe te kennen.

Een tovenaars was over het algemeen iemand die op zijn eigen wijze geleerde was. Een deel van zijn gaven heeft ongetwijfeld gelegen in telekinese: het vormen, tot stand brengen van materialen op een niveau dat men normaal menselijk en zelfs mechanisch moeilijk bereikt. Het is niet voor niets dat degenen, die nieuwe dingen begonnen te doen, ook in technisch opzicht magisch geschoold moesten zijn in het verleden. Laten wij als eenvoudig voorbeeld nemen de smeden.

Smeden waren magiërs. Het nu nog beroemde damascener staal ontleende zijn buigzaamheid en hardheid zeker niet alleen aan de herhaalde dieblussing, maar daarnaast ook wel degelijk aan het gebruik van paranormale capaciteiten en krachten die door een reeks incantaties, later ook verkeerd wel werkliederen genoemd, werden veroorzaakt. Hier was het product zeer goed en bruikbaar vooral in de strijd van de christenheid en ook om te voorkomen dat degenen die deze dingen konden vervaardigen voor tovenaars werden uitgekreten; maar ze waren het wel.

Alle oude culturen laten ons zien dat mensen, die zich bezighielden met het goddelijke, maar ook met de natuur en met bepaalde takken die we tegenwoordig wetenschap noemen, behoorden tot degenen die magisch geschoold waren. Het is niet voor niets dat men in bepaalde culturen regelmatig weer de slang aantreft. De slang, die niet alleen een symbool is van wijsheid of van de wereld, maar die in vele gevallen staat voor het geheel van de wereld en het daarin bestaande z.g. perfecte evenwicht der elementen; oude elementen wel te verstaan.

Heksen en tovenaars zijn een tijdlang vervolgd geweest. Nu ze weer beginnen op te komen houden zij zich mijns inziens teveel bezig met allerlei uiterlijkheden en kunstjes.

Een bezwering kan op zichzelf fantastisch werkzaam zijn, maar alleen als de materiële achtergrond waar die bezwering bij hoort eveneens perfect is. Je kunt niet met spreuken en bezweringen er iets in vervangen. Je kunt alleen iets tot stand brengen op basis van bestaande waarden. Dit betekent, dat een deel van de nu ontstane hekserijen en heksenkringen eigenlijk niet bepaald erg werkzaam is. Het zijn eerder mensen, die een soort geloofje met materiële uitlaat hanteren dan dat ze werkelijk de oude wijsheid helemaal in zich opnemen. Er zijn echter uitzonderingen.

Er zijn mensen, die weer geleerd hebben dat je in een bepaalde harmonie moet staan met de natuur wil je de krachten van de natuur goed beheersen en daardoor de voor jou belangrijke aspecten tot stand kunnen brengen.

Het is nog lang niet zover dat men weer begint te beseffen dat het St. Janskruid, dat op een oud kerkhof groeit en dan bij voorkeur nog bij vollemaan is geplukt bijzonder werkzaam is. Toch is dit volledig verklaarbaar, omdat de grondsamenstelling op een oude begraafplaats nu eenmaal bepaalde afwijkingen pleegt te vertonen, het licht van de maan gepolari-

seerd een bepaalde sapdrift pleegt te veroorzaken, bovendien is er dan nog een zwaartekracht-verstoring die dat eveneens bevordert en zo ook een verdichting van werkzame bestanddelen. Je kunt het dus rationeel benaderen.

Dit St. Janskruid op zichzelf is alleen maar een agens; iets wat een werking veroorzaakt. Die werking echter beperken en op de juiste manier in de goede richting sturen vergt geesteskracht. De bezwering die erbij hoort is meer een symbool dan dat ze feitelijk actief is. Maar ze betekent, dat er een geestelijke toestand ontstaat waardoor inwerking op het geheel van het gebeuren plaatsvindt.

Zeker, er zijn tovenaars en heksen geweest die in staat waren om b.v. astrale wezens te vormen of op te roepen. In enkele gevallen was men zelfs in staat om nog iets verder te gaan dan dit. Maar waarom dit alles verdoemenswaard te vinden? Is het misschien zo: degenen die menen de enige waarheid in bezit te hebben zijn uitermate bang voor een andere vorm van waarheid die bovendien zo vaag is dat ze niet gemakkelijk aangevallen kan worden en die resultaten met zich brengt.

De totale situatie waarin het heksenwezen zich op het ogenblik bevindt is eigenlijk dat van een met licht vermaak gedulde afwijking van mensen, die geen wetenschappelijk begrip hebben. Misschien is dat maar goed ook. Toch durf ik wedden dat heel veel laboratoria veel betere resultaten zouden kunnen verkrijgen, indien daar een gedegen alchemist aan het werk zou zijn. Iemand, die weet hoe hij geestelijke krachten kan verenigen met al datgene wat hij chemisch voor zich heeft.

Ik ben ervan overtuigd dat menig materiaal gemakkelijker vervaardigd en beter bewerkt zou kunnen worden, als men de juiste invloeden zou weten op te roepen. Invloeden, die zeker natuurkundig wel te ontleden zouden zijn, maar die alleen gemakkelijk geconcentreerd en bepaald kunnen worden door de intensiteit waarmee het menselijk denken en de menselijke uitstraling activiteiten veroorzaken op 'n minder stoffelijk vlak.

In uw eigen wezen, in uw eigen wereld zijn zoveel magische dingen. In het katholicisme was er tot voor kort een soort bijgeloof dat het H. Oliesel in vele gevallen de genezing zou brengen. Sceptici hebben natuurlijk gezegd dat het niet zozeer het wonder was van het H. Oliesel danwel de dwaasheid van de arts die de noodzaak constateerde. Maar hoe je het ook bekijkt, dit is een magische handeling en ze kan geestelijk een grote invloed hebben op de persoon die haar ondergaat.

Het geven van een zegen door een dominee lijkt mij in vele gevallen iets waarvan de werking een wonder is dat bij sommige mensen iets uithaalt, vooral als je de dominee kent. Desalniettemin gebeurt het. Wij zien dat soms dwazen wonderen bewerkstellingen die wijzen dan ijverig proberen weg te verklaren.

Een heks in deze dagen is iemand, die weer teruggaat naar de albezielheid der dingen. Niet dat ze alle dingen wil aanbidden als een god. Neen. Maar omdat ze gaat beseffen dat in alles leven is, alles kracht heeft die deze levensenergie personifieert en in die personificatie weet te manipuleren en op te wekken.

Een goede heks is in staat om het weer te beïnvloeden. Dat is al een oude overlevering. Kijk, dat is nu hetgeen de wetenschap nog steeds niet heeft kunnen doen. Toch is het mogelijk, want het weer is eigenlijk een samenwerking van twee tot drie elementen. Het betekent namelijk dat warmte (staande bij iets wat bij vuur hoort), water en lucht daarbij betrokken zijn. Als je het evenwicht van die elementen verandert, kun je plaatselijk en tijdelijk een verandering in de totale weersituatie veroorzaken. Zouden zeer veel mensen dit gelijktijdig en bewust doen, dan zou men zelfs voor grotere delen, zoals Nederland en misschien ook een deel van Noord-Friesland en ook Westfalen erbij in staat zijn om het weer wer-

kelijk te beheersen. Ik geef toe, het vergt veel energie.

Wat daarbij wordt gebruikt, lijkt krankzinnig want men werkt met bezweringen, met gezangen, met bewegingen, met de hazelroede (de wichelroede). Als het maar werkt. Waarom moeten we dan ontkennen dat het bestaat? En het werkt soms.

Misschien bent u zelf nog niet zozeer geneigd om u in de rijen van de tovenaars en de heksen te scharen. Als u het doet, dan denkt u waarschijnlijk meer aan onbeklede dansen ruggelings naar het altaar uitgevoerd dan dat u denkt aan de werkelijkheid, aan de geheimen en aan de werkingen die erbij horen. Tot mijn spijt moet ik hier onmiddellijk bij aantekenen dat heel vaak vormen van exhibitionisme en andere hysterische kenmerken iemand tot heks hebben gemaakt in de ogen van de omgeving, terwijl de persoon in kwestie absoluut niets had behalve zijn neiging om te doen alsof hij wat was. Maar er zijn wel echte heksen.

Op het ogenblik, dat u zich kunt concentreren op een medemens en daar kracht heenstuurt, zelfs als u daarbij niet gebruikt maakt van bewuste processen, bent u een heks. Op het ogenblik, dat u in staat bent bepaalde dingen te voorzien of te beïnvloeden zonder daarvoor stoffelijke invloeden direct te gebruiken, bent u een tovenaar. U zult dat meer doen dan u zelf beseft.

Eens was er een wetenschap die inhield, dat buiten de bezieling van alle dingen er bovendien een groot aantal entiteiten bestaan die later werden omschreven als de geest, de ziel en de eerste dienaar, de geest der geesten van bepaalde planeten. Dat is allemaal heel mooi, maar het gaat hier om personificaties.

Die personificaties betekenen geestelijke krachten die op een niveau bestaan dat menselijk en zeker astronomisch niet zonder constateerbaar is. Die krachten kunnen met elkaar worden verbonden. Er kan een evenwicht mee worden bereikt. Dientengevolge is het juist hanteren van de op zichzelf misschien krankzinnig klinkende namen als Sasalech, Volbech (?) e.d. en het hanteren van krachten door middel van symbolen en voorstellingen vereist.

Er zijn veel mensen die juist tegen dit hanteren van symbolen als werkelijkheid bezwaar maken. Ik zou hen erop willen wijzen, dat bij vele apparaten met batterijen die tegenwoordig worden gebruikt op de batterijen een plus-teken en een min-teken zijn ingegrift. Dit zijn symbolen. Maar deze symbolen bepalen wel hoe men om het goede resultaat te bereiken de juiste handeling moet verrichten. Symbolen als de namen van planeetgeesten e.d. zijn soortgelijke aanwijzingen.

Wanneer je ze hanteert, dan heb je het niet over een persoonlijkheid zonder meer. Je hebt te maken met een positieve en een negatieve fase. En als deze op de goede manier worden gekoppeld, dan ontstaat er stroom, een werking. Daarmee kunnen dan zaken worden geactiveerd die zonder deze stroom en werkingen absoluut niet actief zouden zijn.

Een tweede geheim van de magie is ongetwijfeld dat van de astrale wereld. Een astrale wereld omvat niet alleen een menselijk astraal, een astraal dubbel of een astrale schil. Overal waar leven is, zelfs van de meest nederige vorm, waaraan enig bewustzijn kan worden verbonden of waarmee zich een geestelijk bewustzijn heeft verbonden, bestaat een astrale werking, een astrale kracht. Deze astrale kracht nu zijn niet zo verdicht en zo sterk dat er botsingen behoeven te komen, als je twee verschillende krachten bij elkaar voegt. Je kunt daarmee een aantal processen laten verlopen vergelijkbaar met b.v. osmose. Je kunt a.h.w. door het filter van het bewustzijn twee stoffen in elkaar laten overgaan en daardoor de kracht van het ene niveau naar het andere overbrengen.

Je bent in staat om b.v. de activiteit en kracht die er in een berg zit, een berg waarin een bewustzijn zich heeft gevestigd, te hanteren en te gebruiken om daarmee de groei te bevorderen van planten in de buurt.

Maar evengoed kun je ze gebruiken om een telekinese tot stand te brengen en daarmee een stenenregen of dergelijke dingen te veroorzaken. Het weten, dat die kracht er is en in staat te zijn om een symbool te vinden dat voor jou identiek is met deze kracht is in de astrale wereld bepalend voor het vermogen die kracht te manipuleren.

Er zijn tegenkrachten. Veel van wat men in oude tijden demonen noemde en djinns en dergelijken zijn alleen maar astrale vormen. Het zijn nog niet eens wezens. Deze astrale vormen dragen vaak in zich een kracht van een ander niveau van bestaan, van een bepaalde sfeer hetzij licht, hetzij duister. Als er een juist besef van het astrale niveau optreedt, ben je in staat - ongeacht de inhoud (dus het bewustzijn dat zich vestigt in de astrale vorm) - die vorm te manipuleren. Zeker zal het inwonend bewustzijn dan proberen dit tegen te gaan, tenzij je daarvoor een zekere energie ter beschikking kunt stellen aan dit bewustzijn.

Veel van de magie in de astrale wereld is eigenlijk niet veel meer dan het bepalen van astrale materie in haar vorm en werking zonder meer of het afsluiten van een soort ruilovereenkomst waardoor gevormde astrale materie tijdelijk voldoet aan je behoeften en verlangens.

Daarvoor wordt door jou aan die astrale materie een hoeveelheid kracht toegevoegd die je op je eigen niveau hebt kunnen verzamelen.

Zo is het verklaarbaar dat men demonen kan zenden. Daarbij is de demon niet een vaststaand wezen. De demon, die je oproept is een symbool voor een bepaalde situatie en eventueel een bepaalde bewustzijnsvorm. Het is precies hetzelfde of je vraagt: Is er een dokter in de zaal? Op het ogenblik, dat het contact is gelegd, zal de bestaande procedure voor de tovenaars of voor de heks betekenen dat hierdoor als vanzelf de overeenkomst wordt vastgelegd.

U weet ook dat bij heel veel heksen en tovenaars een groot aantal symbolen wordt gebruikt. Niet alleen dat ze gebruikmaken van de bekende zaken als geestenzwaard, geestendolk, toverstaf, maar er zijn er ook bij die gebruikmaken van het zilveren hamertje (zeer waarschijnlijk van germaanse origine). Anderen gebruiken weer een soort kleine scimitar: een gebogen mes in miniatuur uitvoering. Er zijn er ook die een hoefafdruk gebruiken. Zo zijn er duizend-en-één symbolen.

Die symbolen op zichzelf hebben natuurlijk niets te zeggen, maar ze zijn een lange tijd in het bewustzijn van een groot deel van de mensheid de uitdrukking geweest van een bepaalde situatie, van een evenwicht dat tussen astrale, eventueel verdergaande krachten en de oer-elementen van de aarde tot stand was gekomen. Het symbool is de uitdrukking van een toestand en kan daardoor worden gebruikt om die toestand op te wekken.

Nu zal het u ook duidelijk zijn waarom men bepaalde pentagrammen e.d. pleegt te produceren bij bezweringen. Altijd weer omdat ze uitdrukking zijn van iets wat al lange tijd in het aardbesef heeft bestaan en daardoor tevens tot uitdrukking werd van een bepaalde toestand of werking.

Er zijn veel mensen die zeggen: Heksen en tovenaars, dat is allemaal maar gekheid. Of ze zeggen: Het is uit de duivel. Maar waarom gelooft men wel dat de doop een verandering van toestand brengt? Ik geloof, dat een beetje met gewijde as en zout verontreinigd water nu niet direct de aanleiding behoeft te zijn tot een enorme geestelijke verandering. Daar zegt men dan van: Het is een symbool. Inderdaad. Van het symbool wordt verwacht een inwerking te hebben waardoor de geest of de ziel van de persoon die wordt gedoopt een totaal nieuwe toestand bereikt en totaal nieuwe mogelijkheden verkrijgt. Maar wat is dat nu anders dan wat een tovenaars of een heks doet? Ik vraag mij wel eens af, of de grootste tovenaars en heks niet degene is die het ontkent, omdat zij voort-

durend met symbolen werken dat anderen zijn gaan geloven dat het werkelijkheid is en zo door de symbolen verschijnselen kunnen worden veroorzaakt.

Het zou mij te ver voeren om al mijn meningen daaromtrent te spuien. Dientengevolge ben ik zo vrij mij te beperken tot enkele korte gegevens ten aanzien van de hedendaagse stand van tovenarij en hekserij, ofschoon men het liever samenvat in het Engelse woord witchkraft.

Er is op het ogenblik een toenemend aantal mensen dat zich weer bezighoudt met deze oude kennis. Onder degenen, die zich niet met de uiterlijkheden maar met de innerlijk en esoterische geheimen daarvan bemoeien, komen er steeds meer mensen die in staat zijn om op grond daarvan niet redelijk verklaarbare fenomenen te veroorzaken ofwel een ander verloop van redelijk verklaarbare fenomenen tot stand te brengen dan verwacht kan worden.

Het aantal heksen en tovenaars op de wereld neemt weer toe. Dat is te begrijpen. In een tijd dat de z.g. zekerheden van de vele godsdiensten steeds meer blijken te falen en dat de materialistische benadering van het bestaan steeds grotere onzekerheden en raadsels oproept, grijpt men terug naar de oude elementen, naar de oude bezielde wereld waardoor men - uitgaande van geestelijke geheimen en geestelijke zekerheden - nieuwe resultaten kan verkrijgen.

Het aantal heksen op deze wereld, daarbij niet gerekend degenen die alleen tot een ritueel heksendom behoren, bedraagt op het ogenblik ongeveer 4 miljoen. Het aantal tovenaars is minder en zal waarschijnlijk nu over de gehele wereld gerekend (de z.g. professionele tovenaars van Afrika uitsluitend) 700.000 bedragen. Hun aantal neemt per jaar gemiddeld met 10 tot 15 % toe. Dit wijst erop dat een nieuwe cultuur waarin geestelijke waarden en krachten een steeds grotere rol gaan spelen zich ook langs deze weg in de wereld aan het ontplooien is.

Ik meen, dat het zo goed is. Per slot van rekening, gelovend in een God en in een goede kracht, zie ik niet in waarom wij daadloos ons moeten onderwerpen aan de willekeur die daarin schijnt te schuilen, als ons gelijktijdig innerlijk de mogelijkheid is gegeven van deze kracht gebruik te maken. Ik kan niet inzien waarom men op deze wereld zich zou moeten overleveren aan allerlei z.g. redelijke benaderingen, als achter die rede een veel grotere bron van energie is gelegen.

Het aantal actieve grote heksenkringen (ik heb het dus niet over de covens of de kleine kringen) op aarde is op het moment 17. Het betreft hier kringen die tenminst 6 à 7000 leden hebben met enige kennis van het door mij aangestipte. Deze kringen blijken zich steeds meer te bewegen in de richting van een directe beïnvloeding van zowel klimaat als van bepaalde ontwikkelingen. Zij houden zich verre van krijgsgeweld, van oorlogsdreigingen en bewapening. Zij houden zich ook ten dele (er zijn 3 kringen die anders reageren) verre van alle industriële benaderingen en ontwikkelingen. Zij proberen terug te gaan naar de natuur, niet door het heden te verwerpen maar door daar een nieuwe waarde aan toe te voegen.

Een laatste opmerking: Gezien de grote aantallen mensen die daar reeds nu bij betrokken zijn, de wijze waarop een ieder die dergelijke kennis in zich heeft verworven verbonden blijft met alle anderen, lijkt het mij dat er een eenheid aan het ontstaan is, een ongekende vierde macht wier invloed in de komende dagen zeer sterk zal toenemen. Over een 50-tal jaren mogen wij aannemen dat er sprake zal zijn van vele miljoenen heksen en enkele miljoenen tovenaars. Dit zou betekenen dat er een geheel nieuwe en actieve kracht op aarde is geboren. Een kracht, die nooit kan ingaan tegen de bestaanswaarden zoals ze worden bepaald door de vier elementen en die ook nooit in staat zullen zijn te vernietigen zonder gelijktijdig op te bouwen.

Dit maakt een ontwikkeling in deze tijd zeer belangrijk. Of u er zelf ooit iets van zult merken of weten? Er is geen antwoord op een dergelijke vraag. Het ligt zeer sterk aan hetgeen u bent, aan hetgeen u kunt en vooral aan hetgeen zich innerlijk in u ontwikkelt.

Hoe dan ook, uw wereld zal nog voordat u naar een andere wereld overgaat voor de meesten van u de kenmerken ervaren van een nieuwe, vreemde en ongeziene kracht, die gaat ingrijpen juist daar waar de zuiver materiële en te eenzijdige geloofsbenadering van deze tijd een enorm vastlopen van de menselijke ontwikkelingen zal veroorzaken.

-:-

T R O O S T .

Wanneer ik bedroefd ben en ik beseft dat ik in mijn bedroefdheid niet alleen ben, dan voel ik mij al getroost.

Troost is eerder de aanvaarding van je lijden, een begrip daarvoor, een zeker houvast in je eigen onbestemdheid dan dat ze een feitelijke werking of kracht betekent.

Als wij kijken naar een wereld waarin zo ontzettend veel gebeurt, dan voelen wij ons soms wanhopig.

Als wij dan omhoog schouwen en beseffen dat er andere krachten en werelden zijn, dat er na dit leven een ander leven zal volgen, dan voelen wij ons ook daardoor getroost.

Troost laat ons inzien dat hetgeen waardoor wij lijden, hetgeen waarover wij in droefenis gehuld zijn van voorbijgaande aard is en onbelangrijk.

Troost is de stimulans tot leven daar waar je door eenzijdigheid van gevoelen en denken verdoofd meende te zijn; dat het leven geen zin had.

Troost geven aan een ander is een ander een helpende hand reiken, opdat hij zijn eigen weg kan vervolgen.

Getroost worden is altijd weer: het terugvinden van krachten die je wel hebt bezeten, maar die je tijdelijk had vergeten.

Daarom, troost hen die bedroefd zijn, opdat zij zichzelf hervinden. Aanvaard de troost van anderen, omdat zij in hun pogingen om u te helpen u misschien die ene stimulans kunnen geven waardoor u verdergaat.

En als u geen troost weet te vinden in uw wereld, kijk diep in uzelf en zoek naar het licht dat daarin schuilt, want daar vindt u een zekerheid van eeuwig zijn van niet beperkt leven.

Deze op zichzelf is voldoende om het gebeuren in de tijd wat minder zwaar te nemen en wat vreugdiger uw weg verder te volgen, ongeacht datgene wat ze u soms te dragen geeft.

-:-

S I G A R E T.

O, fel begeerde witte staaf,
verkrinkelend in rook
en vallend 's mensen wezen
met vieze zwarte smook,
wat zijt gij eigenlijk anders
dan begeerte, ontketend in het zijn,
brengend slechts ziekte, moeite en pijn?
Begeren, de lust, de honger ongestild,
zij doen u voortbestaan,
maken u tot wrede werkelijkheid
wat waan moest zijn in tijd.

Sigaret, gij zijt een beeld van 't zonderlinge spel
dat de mensheid speelt met de oneindigheid.
Mensheid, in begeren niet vragend wat belangrijk is,
maar nemend wat zij krijgen kan,
opdat zij eindelijk vol, zich zeggen kan:
"Straks grijp ik het begeren weer hernieuwd."

Begeren blijft, maakt 't denken dol,
verterend soms een heel bestaan.
En toch, wat is de zin?
Wat blijft, als de sigaret in rook is opgegaan?
Slechts louter as.

Zo is het onbeheerst begeren,
dat in een mens soms leven kan,
kracht, die verteert tot as in 't ik; niet meer.
Toch vindt uit het begeren
misschien de mens zichzelf weer
om te beseffen wat de werkelijkheid kan zijn.
Nemend wel, maar meester van 't begeren,
wat het ogenblik u biedt
en toch verwerpend wat niet past.
Opdat niet in het niet maar in het licht het ik ontwaakt.

Zo, sigaret, wanneer de wilskracht eens uw keten heeft
geslaakt,
zijt gij symbool van menselijk zijn, dat heersend opwaarts
stijgt.

:--:--:

SLEUTELS

COSMISCHE LERINGEN

mediamiek ontvangen en uitgegeven
door de „Orde der Verdraagzamen”
te 's-Gravenhage

MAANDBLAD.
(10 nrs per jaar)

I N H O U D.

MAART 1983.

28e jaargang.
Nummer 6.

FILOSOFISCHE ESOTERIE

De verborgen goden

CI blz. 65

Gelijkenissen

CI " 73

Bescheidenheid

CI " 78

WERELDONTWIKKELING

Naderend onheil

CII " 69

De lach die op straat ligt

CII " 77

Overname uit „SLEUTELS” slechts toegestaan na
schriftelijke toestemming van het bestuur der „O.D.V.”

FILOSOFISCHE ESOTERIE

LES VI.

DE VERBORGEN GODEN.

Als wij de oude esoterische scholen nagaan, dan blijkt dat er heel veel vormen van godsbegrip zijn die voor de mensen in deze tijd onaanvaardbaar zijn. Er blijken vreemde goden verborgen te leven in de natuur, maar ze komen ook van de sterren, van over de oceaan, ze stijgen op uit de diepten. Het zou allemaal kunnen worden afgedaan als bijgeloof en legende, als er niet één eigenaardig aspect aan verbonden was: met die goden wisten de ingewijden wonderen te doen. Of die wonderen nu zo groot waren daarover kunnen we van mening verschillen.

Er zijn heel veel verhalen over mensen die materialen konden veranderen. Er zijn ook vele verhalen over mensen die op twee of drie plaatsen tegelijk gezien werden en dan natuurlijk ook de wonderlijke verplaatsingen. Kortom, die goden en de begrippen van goden, krachten en oneindigheden mogen dan kinderlijk klinken, maar ze deden kennelijk iets.

In deze tijd spreken die goden niet meer zo. Toch, als we even heel voorzichtig kijken, dan zien we veel van die oude goden terugkeren zelfs in moderne geloofsvormen.

Wat zou u zeggen van de H. Maagd Maria? Als we kijken naar de attributen die ze heeft (de slang die ze verplettert, het kind dat ze draagt) dan ziet ze er uit als de goedertieren en beschermende vorm van Isis. Ik zou er meer kunnen noemen. Het lijkt mij echter voldoende dat u begrijpt: de goden zijn er nog wel, maar ze zijn verborgen. Waar zijn ze verborgen? Hoofdzakelijk in de mens zelf.

Als wij spreken over wraakgoden, dan stellen wij ons misschien Megaeren of Furiën voor die met verbittering neervallen op een stad of op een mens. De Furiën schuilen echter in ons.

Wij hebben zelf eigenschappen. Er zijn zeer veel kwaliteiten (sommige goed, sommige kwaad) die alle bij elkaar ons wezen vormen en daarmee ook onze ervaringswereld. Onze geest bevat al onze ervaringen. Dat wil zeggen dat de nadruk wordt gelegd op bepaalde aspecten ook tijdens een incarnatie waardoor we langzaam maar zeker in één bepaalde richting gaan denken en streven. Dan werkt volgens het oude geloof een van de goden door ons.

Het is niet zo, dat die god zonder meer door je spreekt. Dat kan misschien nog in bepaalde vormen van voodoo en wat daarmee verwant is waar goden als een Nazasoelie (?) doorkomen door een medium en dan uitspraken doen. Tot voor kort bestond dat ook nog in Tibet waar demonen werden gebonden in een medium en dan gedwongen werden voorspellingen voor het komende jaar te geven. Maar de moderne mens is niet meer gelovig in die zin van het woord. Hij gelooft wel in zijn eigen gelijk en misschien ook nog in een eeuwige zaligheid, maar daar blijft het dan bij.

De goden waar het hier over gaat zijn oereigenschappen. Als ik dat zo zeg, dan moet u niet denken dat het ver gezocht is. Men heeft ook onbegrepen natuurverschijnselen als goden benoemd. Waarom zou dan b.v. de moed van een krijger en ook diens wreedheid niet kunnen worden omgevormd tot een god die hem bezielt zoals in de Tolteekse tijd is geschied?

Ik stel nu:

In de eerste plaats zijn er kwaliteiten die wij gemeen hebben met tenminste een groot gedeelte van de mensheid. Daardoor krijgen deze kwaliteiten een zekere onafhankelijkheid. Zij kunnen zich ook manifesteren buiten ons willen en ons begrip om.

In de tweede plaats: Omdat een dergelijke godheid een soort eigen persoonlijkheid bezit, is het noodzakelijk die god te begrijpen, als je hem wilt beheersen. Kun je dat niet, dan ben je zijn slachtoffer.

In de derde plaats: Dergelijke goden zijn niet redelijk. Ze worden gedreven door bepaalde grondeigenschappen en grondbeginselen en zijn uit die grondbeginselen inderdaad in hun optreden en handelen rechtlijnig.

In onze wereld en in ons denken - zeker wanneer wij op aarde bestaan - is er echter geen samenhang te ontdekken omdat we de regels niet kennen.

Wat zijn nu de eigenschappen die in uw wezen het sterkst op de voorgrond komen?

Sommigen hebben een afkeer om niet te zeggen een haat tegen alles wat anders is. Dat is niet iets dat alleen tot uiting komt als ze worden geconfronteerd met b.v. een Turk, een Surinamer of iemand die ze helemaal niet kunnen begrijpen. Dat komt ook naar voren, als het gaat om zeer kleine dingen in het dagelijkse leven: dat hoort zo niet, dat kan dus niet zo. In zo'n mens zit een bepaalde vaste orde ingeschapen.

Die god, als je hem zo mag noemen, beantwoordt aan de volgende regels:

- a. Ik weet het en niemand anders weet het even goed.
- b. Ik ben meer dan een ieder die anders is dan ik.
- c. Ik heb dus het recht om iemand, die anders is dan ik, te verachten en eventueel te onderwerpen.

Een zeer typische gang van zaken. Maar als we nu aannemen dat dit een gemeenschappelijke eigenschap is die in een zeer groot gedeelte van de mensheid werkzaam is en we kijken terug in de historie, dan blijkt dat altijd weer deze zelfde mentaliteit, maar ook dezelfde door de mens eigenlijk niet gewilde uitingen daarvan naar voren komen.

Het is niet alleen een kwestie van concentratiekampen; het gaat veel verder terug. Het is het uitmoorden van mensen die je minder acht. Het is de bijna verachtelijke vorm van bekering die is toegepast in bepaalde landen.

Het is de manier waarop zelfs bepaalde standen eenvoudig een deel van hun eigen volk hebben uitgesloten als zijnde paria en verachtelijk.

Als ik een dergelijke kwaliteit personifieer, heb ik een god.

Zo zijn er ook andere zaken. Bijvoorbeeld genegenheid. Nu bedoel ik daarmee niet de meer stoffelijke vormen van liefde, maar een soort afhankelijkheid. Het is een goedertierenheid. Deze blijkt eveneens in bijna alle mensen te bestaan, ongeacht de andere kwaliteiten die ze hebben.

Dezelfde man, die een beul is in een concentratiekamp, kan in het gezin een van de meest liefhebbende, trouwhartige en vooral goedhartige mens zijn die men zich maar kan voorstellen. Het klinkt vreemd, maar het is zo.

Neem ook hier aan dat er een gemeenschappelijke kwaliteit bestaat en doe dat voor al die andere mogelijkheden die ik nu niet heb opgesomd, dan komen we met een godenwereld in contact. Een wereld die meer is dan we zelf zijn. Een aantal zuiver omschreven kwaliteiten die elk volgens een eigen aantal wetten functioneert. Als we ons dan afvragen: waar zijn die goden verborgen, dan weten wij het niet. Wat zijn ze? Wij weten het niet. Wij weten alleen: het is een uiting van iets wat in ons bestaat,

dat deel uitmaakt van onze innerlijke wereld.

In de vorige les hebben wij geprobeerd u te confronteren met de relatie die er bestaat tussen mens, het menselijk denken en de reactie van de natuur. Waarom zouden we het alleen tot dat punt beperken?

Het is duidelijk, relaties zullen ook op astraal vlak, op het gebied van levenskracht, zelfs op het gebied van geestelijke contacten zowel hoge als lage tot stand komen. Dan durf ik zeggen:

De verborgen goden zijn die waarden welke wij in ons kunnen ontdekken. En daar elk van die goden zijn eigen wetmatigheden kent, zullen wij niet alleen de kwaliteiten moeten erkennen maar ook de regels waaronder zij functioneren. Pas als wij daarin zijn geslaagd, komen wij tot de mogelijkheid om onszelf goed te kennen, juist te reageren en eventueel ook - wat we reeds de vorige keer hebben gezegd - gebruik te maken van kwaliteiten die onbeheerst demonisch lijken te zijn, maar die tevens in beheerste vorm een ideaal vormen. Zoals als atoomenergie tegen atombom. De bom is vernietigend. Dezelfde kracht, als ze wordt beheerst, levert energie op. Dan kunt u zeggen: Daar zitten veel bezwaren aan vast, maar dat zit aan elk voorbeeld.

Laten wij de innerlijke mens dan eens proberen in te delen. Omdat wij dat doen aan de hand van voorbeelden, een andere weg ken ik niet, zou ik u willen voorstellen om u een cirkel voor ogen te stellen ongeveer als het Rad van het Lot dat men kent in bepaalde boeddhistische en lamaïstische instellingen.

Wanneer wij in ons innerlijk afdalen, dan is daar een hellewereld. Een wereld waarin al onze angsten en verschrikkingen bijeen zijn gebracht. Gelijktijdig is er een neiging om die verschrikkingen naar buiten toe te manifesteren, opdat wij innerlijk daarmee niet worden lastig gevallen. Wat blijkt de wet te zijn die hier regeert? In feite deze: Dat wat ik in mij vrees, zal ik anderen aandoen. Dat wat ik in mij erken en niet vrees, helpt mij om anderen te helpen.

Dan is er een tweede afdeling die misschien wat chaotischer is. Wij vinden daarin allerlei dierlijke driften: de lust tot eten, Wein, Weib und Gesang en tegenwoordig ook stuff. Al deze kwaliteiten zijn bedoeld om te compenseren. Zolang wij niet weten wat wij in feite willen compenseren worden wij beheerst. Je eigen sexuele problematiek b.v. kan heel vaak worden herleid tot een innerlijke onzekerheid. Vandaar dat mensen op een bepaalde leeftijd vooral moeten bewijzen dat ze nog meetellen en dat dan vaak doen via sexualiteit of andere soorten van excessen. Zij doen dit omdat zij niet in zichzelf geloven.

Deze godheid, als ik hem zo mag noemen, is wantrouwen. Wantrouwen tegenover jezelf. Op het ogenblik, dat je jezelf wantrouwt, zal je proberen om het buiten je op de een of andere manier toch waar te maken. Gelijktijdig zul je daarin zelf steeds een falen ontdekken zodat je onzekerder wordt naarmate je meer probeert naar buiten toe die zekerheid te doen blijken. De regel die hier geldt is een heel eenvoudige:

Zolang ik iets beschouw als verboden, als onjuist, als onaanvaardbaar, zal ik erdoor worden gebiologeerd. Dus moet ik beginnen om in mij dat iets zoals het bestaat te aanvaarden. Bij het aanvaarden echter geldt de regel, dat bij een bewust beseffen van de kwaliteit de uiting van de kwaliteit beheersbaar is. Wij kunnen dan alle uitingen - of dat nu gebruik van drank is of iets anders - herleiden tot een persoonlijke noodzaak. Als wij die noodzaak als basis nemen en geen andere verwachtingen of denkbeelden hebben, zijn wij meester. Het is een vloed die ons blijft overspoelen en meesleuren, tenzij wij haar in ons kanaliseren. Dat kanaliseren is gebaseerd op het erkennen van onze eigen onzekerheden en het innerlijk overwinnen daarvan.

Dan hebben we kwaliteiten die we misschien wat verkeerd plegen te omschrijven als menselijkheid, edelmoedigheid, soms naastenliefde. Het is een wereld waarin je de hele kosmos eigenlijk als deel van jezelf zoudt zien. Toch schuilt ook hier een gevaar.

Op het ogenblik namelijk, dat ik de gehele wereld en de kosmos als mijzelf wil zien, ben ik geneigd mij op te leggen als de enig bepalende wetten in de hele kosmos. Dit zal altijd weer conflicten veroorzaken, want ik ben niet zoals ik zelf veronderstel te zijn. Daardoor zal ik in de wereld steeds weer zien hoe ze tekort schieten en mijzelf daardoor gekrenkt achten. Dan moet je dus proberen te beseffen waarom je die eenheid wilt. De bevestiging die je in de wereld buiten je zoekt, kan er alleen één zijn die is gebaseerd op datgene wat jij persoonlijk kunt betekenen voor de ander, nooit op de vraag wat de ander voor jou kan betekenen. Hier moeten we af van het 'voor wat hoort wat' principe. Wanneer we daarin zijn geslaagd, ontstaat de volgende wetmatige relatie:

Daar ik vanuit mijzelf steeds waarmaak wat ik ben, word ik in mij steeds krachtiger. Ik zal in de wereld om mij heen duidelijker zien hoe ik moet functioneren en zal daardoor een steeds groter gevoel van eenheid verkrijgen met hetgeen gepaard gaat met alle krachten die daarvoor noodzakelijk zijn.

Dit is een heel eenvoudige regel. Helaas zijn we daarmee nog niet klaar.

Wij hebben een bepaald wereldje dat ik de waanwijsheid zou willen noemen. Er zijn heel wat waanwijze goden geweest. Meestal halfgoden zoals Hercules die Augias' stallen schoonspoelt maar niet snel genoeg begrijpt waar het om gaat, als je met werkelijke goden in contact komt. Wij moeten begrijpen dat waanwijsheid ontstaat doordat wij ons innerlijk begrip trachten te ruilen voor zaken buiten ons die niet eigen zijn aan onze persoonlijkheid. Hier geldt in feite:

Naarmate ik meer vertrouwen op de wijsheden die mij van buiten worden aangedragen zal ik minder in staat zijn mijn innerlijk besef tot uiting te brengen. Daardoor zal ik een steeds grotere spanning opwekken tussen mij en datgene wat ik als wijsheid beschouw. Dit zal tenslotte resulteren in een fanatisme waarmee ik mijzelf bestrijd door anderen te vernietigen. Dat klinkt ook weer vervelend. Toch hebben we hier ook te maken met een soort godheid, een algemene kwaliteit.

Hoeveel mensen hebben niet hele volksstammen uitgemoord alleen om hun eigen gelijk te bewijzen? Hoeveel wetenschappers houden zelfs tegen beter weten in soms ontdekkingen en ontwikkelingen van anderen tegen alleen omdat ze vrezen daardoor hun eigen wijsheid in een meer betrekkelijke relatie tot de werkelijkheid te moeten stellen? Dit is in alle mensen min of meer aanwezig.

Dan is daar ook de moed. Moed is niet gelijk aan wilskracht. Sommige mensen denken dat wel. Wilskracht bestaat feitelijk niet. Wilskracht is gewoon intensiteit van begeren. Als dat begeren toevallig juist is gericht, krijg je resultaten die anderen vol bewondering doen uitroepen: Wat is zo iemand wilskrachtig!

Moed is het vermogen om de waarheid te zien en desondanks jezelf te blijven. Het is niet moedig van iemand die denkt dat hij niet kan sterven om honderd vijanden aan te vallen. Maar als je weet hoe groot het gevaar voor jezelf is en je bent bereid om het tegen drie op te nemen, dan is dat wel moed.

Ik hoop, dat ik het daarmee gekarakteriseerd heb.

Wij behoren tot een geheel dat de neiging heeft om zichzelf in stand te houden. De mensheid doet dat niet alleen op zuiver individuele basis (iedere mens heeft de neiging om zichzelf ten koste van alles te redden, in stand te houden en te beschermen), maar ze doet dat ook als gemeenschap. In elke gemeenschap is een drang waardoor wordt geprobeerd de waarden welke in die gemeenschap op dat moment aanvaard zijn te doen voort-

bestaan ook als men zelf daaraan te gronde gaat. Hiervoor is weer een eenvoudige wet te vinden. Ze zegt dit:

Moed heeft alleen zin, indien u datgene wat innerlijk voor u als volkomen goed is erkend beschermt, zelfs als dit persoonlijk grote risico's betekent. Op het ogenblik echter, dat u alleen datgene wat buiten u bestaat beschermt zonder daarin werkelijk te geloven, zult u door uw prestaties het andere ondermijnen en uzelf ook innerlijk te gronde kunnen richten.

Dan zijn er zaken waarover men eigenlijk moeilijk kan spreken. Er is een wereld van harmonie. Die harmonie komt in bepaalde godsdiensten en ook esoterische scholen tot uiting als een opgaan in het geheel; een met God Zelf wandelen of in contact komen.

Ieder van ons, mens en geest, bezit deze mogelijkheid; het is een ingeboren kwaliteit. Daarbij kan het beeld van God een schijnvoorstelling zijn, maar het contact met die God is een reëel iets. Het opgaan in het geheel zal tenslotte een illusie blijven, want we keren terug. Maar het besef van het geheel dat in ons bestaat en zelfs wordt bevestigd door zo'n ervaring is weer werkelijkheid. Ik zou hier willen stellen:

Al datgene wat ik in mijzelf erken als van hoge waarde en betekenis in mijn uiterlijk bestaan en de uiterlijke factoren daarvan is voor mij een basis vanwaaruit ik het goddelijke kan benaderen of de kracht kan realiseren. Op het ogenblik, dat ik dit doe, word ik meer dan ik denk te zijn. Ik put namelijk krachten uit het geheel. Gelijktijdig word ik door deze krachten gericht op de enige belangrijke punten van beleven of handelen die er voor mij in mijn wereld bestaan. Op het ogenblik, dat ik niet uitga van dit innerlijk gevoelen, dit geheel, maar b.v. aan de hand van rituelen of anderszins probeer dit geheel op grond van uiterlijkheden te bereiken, zal ik vastlopen in een schijnbeeld dat mij beheerst. Het zal mij echter niet de kracht geven die ik nodig heb om iets wezenlijks tot stand te brengen. In plaats van harmonie vind ik disharmonie.

Dit zijn een paar voorbeelden. Er is natuurlijk meer. Waar het mij echter om gaat is, dat elk van deze eigenschappen, die ook u innerlijk bezit, vroeger in de oude scholen werden gepersonifieerd.

Er zijn overleveringen die je zelfs op een andere manier kunt uitleggen als uitermate zinvol. Bijvoorbeeld: Venus rijst op uit het schuim van de zee. De mens is echter ook voortgekomen uit het leven in de zee. Zelfs op die manier kun je de beelden benaderen. De zee is gelijktijdig de basis van het leven. Vergeet niet, in de tijd dat dit beeld werd gebruikt, was het ook de onbekende wereld. Je wist niet waar ze ophield, je wist niet hoe groot ze was. Het enige dat je wist: er is leven in, er zijn krachten in. Zo is ons innerlijk als ik-heid opgenomen in een oceaan van werkelijkheid, die we toch niet kunnen benaderen, die we niet kunnen kennen.

Op het ogenblik, dat in ons de kwaliteiten van die oneindigheid - op welke manier dan ook - actief worden en wij daarmee ons losmaken uit het zuiver geestelijke ervan en komen tot een bepaalde wereld waarin wordt gemanifesteerd - of het geestelijk is of stoffelijk - dan hebben wij inderdaad de uit het schuim geboren Venus. Op die manier werd in de oudheid ontzettend veel verteld.

Als men in Babylon spreekt over Nabu, de god der wijsheid, dan spreekt men niet alleen over een god die wijs is en een bepaalde functie heeft in de Raad der Goden, eigenlijk een combinatie van schrijver en adviseur. Men spreekt over een wezen dat eigen attributen heeft: b.v. een mantel. Deze mantel draagt een aantal sterrensymbolen. Daarbij behoort ook een

zwaard dat de eigenaardigheid heeft dat het niet scherp is aan geen van beide zijden van het lemmet, maar dat als het wordt gebruikt door de bewuste daarmee zelfs stenen klieft zonder dat er verder ook maar iets aan te zien is.

Ik denk, dat we hier te maken hebben met een voorstelling van de innerlijke rede. Want in de uiterlijke wereld zijn zoveel dingen onverklaarbaar. Daar kun je niet verder mee komen. Maar alles heeft zijn betekenis, zijn zin en zijn bedoeling.

In ons is er iets waardoor we die zin en die bedoeling kunnen gebruiken. Gebruiken we nu het zwaard van de rede, dan is dat scherp; dat zijn oorzaak-en-gevolg-redeneringen en alles wat daar bij behoort. Als we daarmee op een steen slaan of op iets wat we eigenlijk met een zwaard niet aan zouden kunnen, dan blijkt het zeer scherpe zwaard opeens bot en we krijgen weinig of geen resultaat. Maar het schijnbaar botte zwaard is de geestelijke wijsheid die wij bezitten.

Nabu was in een bepaalde esoterische school welke in die dagen bestond het symbool voor de innerlijke waarheid of de innerlijke wijsheid die, als ze werd gebruikt tegenover de feiten, alles in die feiten a.h.w. kon splijten. Ze kon alle verhulling wegtrekken. Ze kon alle krachten werkzaam maken, maar gelijktijdig openbaren voor wat ze zijn. De mens, die opging naar Nabu maakte een eigenaardige inwijding door.

Het is een inwijding van allerlei raadselen. Ze heeft niets te maken met de veel voorkomende beproeving van het gaan door het duister, het overwinnen van de elementen. Het doet eerder denken aan het verhaal van de Sfinx: het raadsel dat zij iedereen opgeeft en dat hij moet oplossen wil hij levend de Sfinx passeren.

Als je naar Nabu gaat, dan zijn daar b.v. de vragen: Wat is een vorst? Wat is een priester? Wat zijn de zeven goden? Wat is de Raad der Goden? Wat is het lot der mensheid?

Al die dingen zijn niet te beantwoorden vanuit een verstandelijke stoffelijke benadering. Ze kunnen alleen vanuit een innerlijk inzicht worden beantwoord. Elk van die vragen werd overdacht in eenzaamheid. Men had daarvoor vroeger meer mogelijkheden dan tegenwoordig. Zelfs als je een jaar over zo'n vraag nadenkt, kom je nog niet met het goede antwoord. Toen zei men:

"Wanneer Nabu is gewekt, dan is het antwoord aanwezig. Want gehuld in de sterrenmantel (het beeld van het heelal) nemen wij het zwaard van de enige werkelijkheid en dit richtend op de vraag openbaart ze het antwoord dat in haar behouden is."

Ja, het zijn maar formules, natuurlijk. Ik kan u het beleven ervan niet geven.

Dergelijke goden bestaan nog steeds. Er is in ons nog altijd een zekerheid waarmee we veel meer kunnen doen dan met alle redelijke benadering. Wij kunnen nog steeds antwoorden in ons vernemen die zinloos lijken, als we zuiver de stoffelijke feiten en mogelijkheden bezien die we toch als de enig juiste aanvoelen. Alleen, misschien zijn de meeste mensen verleerd hoe je dat zwaard van de waarheid moet gebruiken.

Je moet die kracht plus de daarin gelegen instigatie richten op het geheel van de stoffelijke problemen en mogelijkheden zonder daarbij een variatie toe te staan. Dit is de actie van het "ik". En dan zullen we zien dat, waar er geen ruimte leek te zijn voor hetgeen er in ons leeft, die ruimte opeens ontstaat.

Het zijn wonderbaarlijke leringen. Mensen, die in deze tijd zich nogal eens opwinden over alle leerstellingen die vooral uit het Oosten of z.g. uit het Oosten het Westen overspoelen, zeggen meestal: Het geloof wordt teniet gedaan. Neen. Het geloof wordt niet teniet gedaan. Dan zeggen ze: Ja, maar de redelijkheid wordt teniet gedaan.

De redelijkheid heeft de wereld niet bepaald ver gebracht. De enige vraag die

je zoudt moeten stellen is: Welke goden wekken zij in de mens? Welke verborgen goden worden actief in de mens? En als dan blijkt, dat de mens door het wegvallen van allerlei voorstellingen van de wereld, door de aanvaarding van op zichzelf onzinnige principes opeens de vrijheid krijgt om zijn werkelijke gaven volledig en vrijelijk te gebruiken, dan is daarmee een antwoord gegeven, dan is er een zinvol iets gebeurd. Dat zinvolle ligt niet in de vorm, maar in het beleven dat het induceert. Dat geldt ook voor u.

U zit hier nu bij elkaar. Er zijn er bij die denken: Het is niet zo interessant. Een ander denkt: Nou ja, dat kan nog wel iets zijn. Dit zijn toch maar uiterlijkheden.

Welke kracht kent u in uzelf? Waar gelooft u in? Probeer dat eens te beantwoorden. Niet omdat u nu ineens die kracht moet gaan gebruiken, dat is niet nodig. Maar gewoon: wat is uw visie? Wat wilt u in de wereld doen? Hoe voelt u in u de mogelijkheid daartoe zonder verder te redeneren. Wat moet u zijn om waar te maken wat u wilt doen? Vraag u dat ook eens af. U zult met verbazing constateren dat u meer kunt doen dan u denkt; dat veel zaken die onoverkomelijk leken opeens gemakkelijk overkomelijk zijn. U kunt, ondanks al die schijnbaar overweldigende machten om u heen toch iets bereiken, toch iets zijn. Als u gelooft in het licht in u en u straalt dat uit naar een medemens, dan kunt u die medemens soms genezen.

Waar komt dat licht vandaan? Het blijkt, dat dat licht alleen kan bestaan, als u de ziekte haat en de mens liefheeft op dat ogenblik. Een tweeledigheid. Een verwerping van disharmonie en gelijktijdig op z'n minst de erkenning van een harmonische mogelijkheid. Zijn die beide aanwezig, dan blijkt inderdaad dat u krachten kunt uitstralen, dat u uw medemens kunt genezen. Maar dan blijkt ook, dat u soms waarheden opvangt waarvan het absoluut onredelijk is dat iemand er iets van zou weten, laat staan u. Dan wordt u ineens een ander. Niet een ander wezen, maar u wordt een mens met andere grenzen.

Uw hele wezen is gevuld met verborgen goden, met krachten die we misschien kunnen benoemen en waarvoor we een naam kunnen verzinnen, waarvan we de werkelijke afkomst, het werkelijke wezen niet eens door hebben en waar we niet werkelijk iets over kunnen zeggen.

Diep in ons voelen we soms die krachten aan. We zijn er altijd weer als de kippen bij om onszelf te vertellen dat dit niet redelijk is. Dit kan toch niet en dat zouden we toch eigenlijk anders moeten bekijken. Maar als we dat nu eens niet zouden doen? Als wij, zoals in vele van die oude scholen, zouden proberen om dat ene punt (dit wil ik, of: dit is juist) ons hele wezen te laten vullen, zou dan niet -zoals men zei - God door ons kunnen spreken?

De mens heeft zichzelf gebannen uit het paradijs, zo zegt het oude verhaal. Er staat een engel met een vlammend zwaard voor. We zullen er niet over spreken of daar andere uitleggingen voor te vinden zijn; die zijn er wel degelijk. Laten we ons gewoon realiseren wat het verschil is tussen het paradijs en de wereld daarna.

In het paradijs, zo zegt men ons, wandelt de Adam met God. Dit is het essentiële punt. Niet de vraag of er gewerkt moet worden of niet. Of je spelen werken noemt of werken spelen komt op hetzelfde neer. Maar wandelen met God. Wat is God? God is datgene wat boven alle kennis en redelijkheid uitgaat en gelijktijdig alle verschijnselen en mogelijkheden in zich bevat, tenminste in deze zin.

Wie zegt dat wij niet kunnen wandelen met God? O, wij zullen geen paradijs betreden in de zin van een mooie tuin waar je bovendien van de appels moet afblijven. Dat heb je tegenwoordig misschien nog in de boomgaard van de een of andere landelijke pastoor of dominee, maar veel verder gaat het niet. Neen, wij krijgen te maken met iets waardoor wij weten

wat belangrijk is of wat niet belangrijk is.

Adam, zo zei men, kende de dood niet. Iemand, die zich bewust is van de werkelijkheid van het leven, kent de dood ook niet. Hij weet, dat het leven een aantal veranderingen is, maar zonder dat hierbij de dood gerekend wordt: een werkelijke uitblussing of zelfs een periode van rust of absolute duisternis zoals het bij anderen wordt geïnterpreteerd.

Wandelen met God wil zeggen: Diep in ons erkennen wat er in ons is en dit laten spreken, dan zijn we vandaag nog deel van het paradijs. Helaas, de engel met het zwaard heet Redelijkheid; zo is mijn wereld en daarmee moet ik rekening houden. Dit zijn mijn verplichtingen en dat wil ik toch liever niet. Dat alles tezamen bouwt het zwaard op dat tussen ons en de innerlijke werkelijkheid staat. Leer leven met wat je bent, is wandelen met God.

Misschien dat het daarom voor ons toch goed zou zijn om zo nu en dan eens contact te zoeken met de verborgen goden die ook in ons wonen. Al is het maar omdat we daardoor iets meer van de werkelijkheid leren beleven, iets meer van de krachten ervaren waarvan ook wij deel zijn en op deze wijze iets meer waarmaken wat tot de werkelijkheid behoort, iets wat uitgaat boven de wereld van illusies en vluchtige verschijnselen.

Ik heb in deze les geprobeerd u weer iets meer bij te brengen omtrent de complexiteit van de mens, de mensheid en indirect omtrent de verbondenheid die er bestaat tussen alle dingen en de werkelijke, de innerlijke mens. Misschien kan dit bijdragen tot een meer eigen en voor het "ik" betere benadering van alles wat men feiten en werkelijkheid pleegt te noemen.

x Mensen in een rustperiode die aan iets denken. Als ze dan een schok door hun lichaam krijgen, zijn ze dat waaraan ze dachten plotseling kwijt. Hoe komt dat?

- Dat komt, omdat het denken een hersenproces is. Het is nog steeds een verstandelijk proces. Op het ogenblik, dat het ik met het bovenredelijke "ik" in éénklank of harmonie is gekomen, zal geen proces in welk deel van het "ik" ook maar getolereerd kunnen worden waardoor die afwijking tot stand komt. Bij de een kan het een kwestie zijn van: ik weet niet eens meer wat ik dacht. Bij een ander kan het zijn dat het beeld verandert. Dat ligt heel sterk aan de persoonlijke inhoud. Maar dat er een soort collectieve invloed is, als eenmaal een van de grote krachten in ons wezen is geactiveerd, dat staat buiten twijfel.

x De goden zijn verborgen. Zijn ze ook deel van

- De goden van de oudheid zijn allen deelpersoonlijkheden die te zamen ook weer een grotere persoonlijkheid vormen. Het is zo: Er is een oergod. Uit die oergod komt een kenbare god, uit de kenbare god komen de goden en godinnen. De goden en godinnen zijn dus in wezen de gepersonifieerde eigenschappen van de kenbare god. Maar de kenbare god met zijn geheel is slechts één eigenschap van de onkenbare godheid. Wij zijn deel van de kenbare godheid, dus de geopenbaarde godheid. Daardoor leven in ons alle deelkrachten en deeleigenschappen van de godheid die in het totale proces van zijn en schepping een rol spelen. U kunt dus zeggen: Ik ben God in die zin dat God in mij even sterk en even volledig aanwezig is als in alle dingen die ik ken en zie en al datgene wat is zonder dat ik het ken en zie.

GELIJKENISSEN.

Er was eens een ezel. Ofschoon hij een ezel was, legde hij zijn oren die groot genoeg waren voortdurend te luisteren. Zo klom hij op in de maatschappij. Hij werd mijnheer Ezel. Hij bracht het zelfs tot minister. Niemand zag toen meer dat hij een ezel was.

Daarna ging hij over in zaken en werd directeur van een groot concern. Ook daar wilde men niet toegeven dat hij een ezel was. Zo heeft men hem weliswaar voorzichtig aan de kant gezet maar dan met een gouden hoefdruk. Nu zegt men nog steeds: Dit is geen ezel, dit is een respectabel man.

Een gelijkenis die u in uw tijd hier en daar ook wel kunt thuisbrengen. Laten wij nu eens goed kijken wat er aan de hand is.

Iedereen kijkt alleen naar de uiterlijkheden. Dat iemand een ezel is, dat is meestal een interne kwestie; dat valt gewoon niet op. Als je er dan achter komt dat hij toch 'n ezel is, dan wil je dat niet toegeven. Want als je toegeeft dat de ander een ezel is, dan geef je toe dat je zelf een ezel bent geweest.

Zo is een mens vaak verliefd op zijn eigen vergissingen. Zelfs als hij inziet dat hij zich heeft vergist, zal hij altijd nog naar een weg zoeken, hoe kostbaar ook, om te voorkomen dat zijn vergissing kenbaar wordt. Een mens is gewoon bang voor zijn vergissingen. Hoe erg dat soms kan worden blijkt weer uit een andere kleine gelijkenis.

Een ziel ging op naar de hemel. Nu komt dat wel meer voor. Bovendien was dit een ziel die op aarde al teveel was opgehemeld. Hij kwam natuurlijk bij het bekende pleintje met het bekende bankje, het poortwachtershuisje en de grote poort, die toegang geeft tot het hemels paradijs volgens het simpele geloof van zeer velen die zich de werkelijkheid niet kunnen voorstellen.

Daar aangekomen zei de ziel: "Petrus, ik wil graag naar binnen." Petrus vroeg: "Wie ben je?" De ziel antwoordde alleen: "Ik ben de stem van de Heer." Petrus was zo overdonderd dat hij het hek opendeed.

Misschien is dit ook weer een aardig bewijs voor de dwaasheid van vele mensen en ook wel van vele heiligen.

Je bent datgene wat je gelooft te zijn, althans in de ogen van velen. Alleen als je ingaat tegen de regels die ze hebben gesteld, krijgen ze in de gaten dat het niet deugt. Maar als je jezelf bent en je boven de regels stelt, dan zijn er maar weinigen die daar bezwaar tegen maken. Zoals nu die ziel in de hemelpoortgeschiedenis optrad, zo doen wij dat heel vaak tegen onze innerlijke werkelijkheid.

Wij zeggen: Wij zullen opstijgen tot de hoogste sferen. Wij duiken dan diep in ons innerlijk en daar staat iemand die zegt: "Welk recht heb je daartoe?" Waarop wij uitroepen: "Wij zijn uitverkoren!" En voor we het weten gaan we verder. Wij weten alleen niet, of we in de goede richting gaan.

Ik geloof, dat dat een van de zaken is waarin we terug moeten gaan naar de oude wijsheid van de Tabula Smaragdus. Daar staat: "Voorwaar, zo het boven is, zo is het beneden. Zo het beneden is, is het boven." Bij ons is het eigenlijk zo, dat we boven en beneden door elkaar hebben gehaald. Soms denken we naar beneden te gaan en we komen boven terecht en soms is het omgekeerd. Wij hebben namelijk geen absolute waarde meer.

Het gebrek aan een absolute waarde doet mij altijd denken aan de man die de negers ging bezoeken en die kraaltjes en spiegeltjes meenam en

dacht dat hij zich daarmee wel rijkdom zou kunnen verschaffen. Maar hij had daar geen geluk mee. Hij had toevallig voor eigen gebruik ook een stelletje van die briefkaarten bij zich die ze in Parijs zo heimelijk aanbieden. Die heeft hij goed verkocht. Een gelijkenis? Ja, zeker.

Wij denken dat wij met allerlei mooie deugden en mooie beelden van een goddelijke werkelijkheid die hele innerlijke wereld eigenlijk wel kunnen overspoelen, dan zijn we daar wel de baas. Maar die innerlijke wereld van ons weet ook van wanten. Misschien hebben we een paar ervaringen opgedaan of een paar dingen bij ons waar we zelf van denken: nu ja, het hoort misschien wel niet zo, maar het is zo leuk. Heel vaak blijken die dan de enige sleutels te zijn waardoor we wat verder kunnen gaan dan de innerlijke wereld.

U denkt nu wellicht: wat zit hij weer te zeuren. Dat is ook zo'n typisch verschijnsel. Als je de waarheid zegt en je zegt haar zo oprecht dat iedereen kan denken dat de ander de schuldige is, dan vindt men het schitterend. Zeg je het een beetje badinerend, dan voelt iedereen zich ergens getroffen. En dan zeur je. Zeg je het ernstig, maar zo dat men er onderuit kan komen door te zeggen: Zo ben ik niet, dan lieg je. Wat op zichzelf ook een gelijkenis is.

Wij zijn in ons innerlijk leven, in onze innerlijke wereld voortdurend bezig alles te ontkennen wat waar is. En als we het al voor onszelf toegeven, dan doen we nog of het niet echt bestaat. We zitten nu eenmaal vast aan een hoop uiterlijke denkbeelden die ons door anderen zijn bijgebracht, zoals die ontdekkingsreiziger met zijn kraaltjes en spiegeltjes. Hij had misschien in een boek van 50 jaar geleden gelezen dat het zo was. Hij wist helemaal niet dat tegenwoordig bepaalde negers ook in een Mercedes rijden. Aan de Cadillac en de Hispano Suiza zijn ze nog niet toe maar voor de rest gaat het best.

Wij zijn gewoon bezig met oude normen, oude waarden een nieuwe wereld met nieuwe ontwikkelingen en nieuwe ontdekkingen te benaderen. Daardoor lopen we vast. Het is niet alleen zo in de innerlijke wereld, het is ook zo naar buiten toe. Je kunt met het in stand houden van het oed op het ogenblik de situatie niet meer veranderen. Dat kun je alleen doen, indien je heel snel nieuwe wegen inslaat. Met andere woorden: oude en voorop gezette denkbeelden eens terzijde zet.

Als je innerlijk naar God wilt en je hebt een voorstelling van een God met een baard en stralenkrans en 'halleluja, halleluja looft de Heer', dan zul je misschien de werkelijke God tegenkomen, maar je loopt er eenvoudig aan voorbij, omdat je God niet beschouwt als een licht, als een trilling, maar alleen als iets wat jij je kunt voorstellen. En wat jij je kunt voorstellen, kan nooit God zijn. Op een dergelijke wonderlijke wijze bedriegen wij onszelf voortdurend.

Als ik denk aan de manier hoe wij in de geest worden voorgesteld, dan heb ik ook zo mijn bedenkingen. Het volgende is een gelijkenis maar gelijktijdig een feitelijke gebeurtenis.

Ik was nog niet zo lang overgegaan en dan sta je nog een beetje vreemd in het nieuwe leven, toen ik van de aarde af werd opgeroepen. Ik ging dus naar beneden en kreeg inderdaad een contact. Ik kon mij manifesteren. Toen werd mij gevraagd om eventjes als ik kon de volgende dingen tot stand te brengen:

Er was een ongeneeslijke zieke die moest ik een, twee, drie gezond maken. Er waren grote karaktermoeilijkheden van een kind die moest ik ook even veranderen. Dan waren er ook een paar stoffelijke zaken niet in orde, misschien wist ik daar ook een oplossing voor. Ik wist natuurlijk van niets. Wat heb ik toen gezegd? "Werk zelf en ik zal u bijstaan." Laat dat nog gelukt zijn ook!

De ongeneeslijke zieke was gelukkig een medische vergissing. Het moeilijke karakter van het kind kwam eigenlijk voort uit het feit,

dat men dacht dat het moeilijk was. Toen men het als een normaal kind ging behandelen, ging het langzamerhand weer naar normaal toe. Wat de stoffelijke moeilijkheden betreft, omdat ze dachten: wij moeten zelf wat beginnen, dan krijgen wij wel hulp, durfden ze het een en ander aan te pakken. Goed, het werd maar een garen- en bandwinkeltje, maar het leverde toch net genoeg op om redelijk te kunnen leven.

Ik denk, dat dit misschien ook onze relatie t.a.v. God en de geest vaak kenschetst.

Als wij bezig zijn met hogere waarden, dan willen wij graag dat die het even voor ons opknappen. Dat ze het vaak niet kunnen daar staan we niet bij stil. Iemand die dood is en nog kan doorkomen, moet alle dingen weten. Alleen hopen ze dan dat je niet weet wat ze willen dat je niet weet. Want als je alles zou zeggen wat je weet, volgens hen dus, wat je zou moeten weten, dan zou je waarschijnlijk een vlucht veroorzaken in plaats van een toeloop. Zelfs hier!

Dus waar komt het eigenlijk op neer? Wat kon deze geest, die hier op het ogenblik dit lichaam tijdelijk gebruikt, meer doen dan zeggen: Ik zal jullie helpen, zonder erbij te zeggen in welke mate hij kon helpen, want dat was maar een heel klein beetje, gelooft u dat maar. Maar daardoor ging men zelf iets doen.

Ik denk dat we die fout ook maken, als we bezig zijn met God in onszelf of met de geest. Wij vragen altijd: Doen jullie het. En als we dan tot antwoord krijgen: Je moet het zelf doen, dan denken we nog steeds dat de ander het doet. Maar in feite doen we het zelf.

Als u dit nu kunt volgen, dan heeft u misschien ook begrepen waarom je de dingen met gelijkenissen en verhaaltjes gemakkelijker duidelijk maakt. Het is namelijk zo, dat er in elke mens (ook in elke geest wat dat betreft) allerlei illusies en waanvoorstellingen leven die niets te maken hebben met hetgeen hij is en met hetgeen hij kan doen. Daar is de mens zo druk mee bezig dat hij zich niet realiseert wat hij werkelijk zou kunnen zijn, werkelijk zou kunnen doen. Daarom heb je dan iemand nodig die je vertelt dat je zelf maar eens wat moet proberen. Waarom ben je toch zo onzeker? O ja, ik heb dat ook gehad.

Toen ik pas was overgegaan, heb ik een tijd gehad dat ik daar in Zomerland zat; overigens de afdeling zo tegen Schaduwland aan. Ik ben ook niet ineens opgewiekt in het licht. Ik was te vlinderachtig om zo omhoog te kunnen vlinderen. Maar ik heb geprobeerd te leren. En in plaats van te beseffen wat ik wist, wilde ik dat een ander mij vertelde wat ik al wist. Dat was het stomme, want daardoor begreep ik de dingen die ik al wist pas op het ogenblik, dat ik de illusie had dat een ander ze mij had verteld. Ik wilde een bron buiten mijzelf hebben.

Een bron buiten jezelf hebben is natuurlijk heel prettig. Het is een soort verzekering die je dan afsluit. Een hoge geest leert mij. Maar hij leert mij alleen datgene wat ik reeds in mij heb. Ik had het dus zelf ook kunnen doen. Op die manier zijn wij, mens en geest, eigenlijk allemaal bezig. Wij wachten op de bron van buiten en we vergeten wat we zijn, wat we innerlijk hebben. Wij vergeten het gewoon.

Vergeten, dat is ook zo iets. U kent het verhaal van al die verstrooide professoren en hun paraplu. Onzin. Maar er is toch wel iets van waar. Waarom die verstrooidheid? Heel eenvoudig: Iemand, die heel intens met één ding bezig is, vergeet een hoop andere dingen. De moeilijkheid is nu, dat je je heel vaak bezighoudt met zaken die eigenlijk niet bij je horen en dan vergeet je wie je zelf bent. Het gevolg is, dat je de grootste stomiteiten uithaalt. Niet omdat je dat wilt, maar gewoon omdat je geen rekening houdt met hetgeen je persoonlijk bent en kunt.

Ik heb zo vaak horen zeggen: Een professor is iemand die van één zaak een beetje verstand heeft en daarom beweringen doet op elk gebied waar hij geen verstand van heeft. Wij zijn toch precies zo.

Wij spreken een oordeel uit over God, over de kosmos, over de wereld. Er zijn mensen die voortdurend bezig zijn met de kosmonauten, de astronauten van andere planeten, maar als je hun nou gewoon vraagt: Waarom start je auto niet? Dan weten ze het niet. Ze hebben nog nooit gehoord van een losse verbinding. Ze hebben nog nooit gehoord dat een accu op peil moet zijn, want daar hebben ze anderen voor.

Innerlijk hebben we ook een accu. Wij hebben innerlijk licht. We hebben ook een motor; dat is het geheel van ons wezen met alle kwaliteiten. Maar als er aan de accu wat mankeert, dan start je niet. Dan kun je wel een hoop lawaai maken, maar je komt niet verder. De accu is het innerlijk licht. De motor is de werkelijke inhoud van ons wezen inclusief onze incarnatiebedoeling. Op het ogenblik, dat er tussen het innerlijke licht en ons gehele wezen voldoende verbinding is, is er beweging, dan gaan we inderdaad vooruit, dan kunnen we wat doen. Op het ogenblik, dat we of bezig zijn met het innerlijke licht of alleen maar met ons doel en vergeten wie we zijn, komen we nergens.

Nu eens kijken of er iemand wakker geschud moet worden. Dat is ook heel typerend. Als iemand alleen maar waarheden vertelt en je denkt dat je ze al weet, dan vergeet je wat je daarvan niet weet. Je valt in slaap en zegt dan achteraf dat het niet mooi is geweest, omdat je denkt dat je begrepen hebt wat er is gezegd. Is u dat nog nooit overkomen? U moet maar eens opletten hoe vaak u zich bezighoudt met zaken waar u heus wel iets van kunt leren en dan zegt: Nou ja, dat is niets voor mij.

Wij hebben trouwens pas zo iemand aan onze kant gekregen, dat wordt erg interessant, een soort radio-actieve dominee.

Het eerste dat hij moet leren is, dat hij geen dominee meer is en meer schap dan pastor.

Het tweede dat hij moet leren is, dat je alleen door anderen datgene te geven wat ze zoeken hen kunt brengen tot het besef van datgene wat er werkelijk is. Maar dat je, als je alleen geeft wat jij waar acht, in hen alleen de weerzin wakker maakt omdat zij die waarheid misschien nog kunnen aanvaarden, maar zeker niet in de vorm waarin ze wordt gegeven.

Dat is ook weer iets waarmee we even rekening moeten houden: het gaat heel vaak om de vorm die wij de dingen kunnen geven. Het wezen der dingen kan goed zijn, maar als God Zich aan u manifesteert en Hij doet het toevallig met een paar horentjes en een vorkstaart, dan moet u eens zien hoe u op de loop gaat. U vraagt zich niet af: Wat is hij? U vraagt: Hoe ziet hij eruit?

Hoe vaak zie je dat niet op straat. Daar loopt een mooie meid. Zij vindt dat ze een paar mooie benen heeft en wil er wat van laten zien. Dientengevolge heeft ze een kastrandje en een paar laarzen aan. Dan zegt iedereen: Wat onzedig! Waar gaat het naar toe met de jeugd.

Dat is begrijpelijk. Die mensen hebben vroeger alles weggehangen, verhuld. Dat was zo iets van: de schoonheid alleen achter de draperieën. Maar kun je nu zeggen wat zo iemand eigenlijk is? Is een meisje nu goed of slecht aan de hand van de manier waarop zij zich kleedt? Is iemand innerlijk goed of kwaad aan de hand van de manier waarop hij de taal gebruikt of misbruikt? Dat schijnt tegenwoordig trouwen op school te worden geleerd. De jeugd is daar perfect in heb ik horen zeggen.

Een zekere dominee meende, dat je alleen al aan de manier waarop de mensen spreken en de manier waarop ze zich kleden al kunt weten hoever zij zich van God verwijderd hebben.

Nou, als je zo kijkt naar een mens, dan kijk je alleen naar de buitenkant. Je probeert niet te begrijpen wat erin steekt. Wat er in schuilt is werkelijk. De buitenkant is vergankelijk, nietwaar. Het ziet er vandaag nog erg gevuld uit en over tien jaar is het misschien een kapstok. Je weet het eenvoudig niet. Realiseer je dat dan ook. Als je te maken hebt met waarheden, met mooie esoterische theorieën of wat anders, kijk dan niet alleen

naar de uiterlijkheid. Kijk ook naar wat erin zit.

Geloof mij, menigeen heeft in een hoop klotspraak meer waarheid gezegd dan een ander in een donderend mooie en literair verantwoorde preek. Dat is een van de dingen die je gewoon moet leren.

Wij zijn altijd maar bezig om naar de buitenkant te kijken en kritiek te hebben op wat er buiten ons is. Maar is dat werkelijk zo belangrijk? Wat er buiten ons bestaat is toch niet belangrijk door de vorm maar wel door de betekenis.

Als je leeft in een werkelijk verarmde gemeenschap waar iedereen wel honger en nood kent, maar de mensen zijn goed voor elkaar, ze helpen elkaar, ze werken samen, denk je dan niet dat je veel beter af bent, veel gelukkiger zult leven en veel meer zult leren dan iemand die in een welvaartstaat woont waar ieder alleen maar aan zichzelf denkt en de ander alleen maar ziet als een appendix van het eigen ik, die eventueel in staat moet worden gesteld om voor de tekorten van dat ik te betalen.

Bekijk dat maar eens. Vraag het je af. En als je bezig bent met alle mooie dingen en alle mooie woorden, alle mooie predicaties en je bent niet in staat om daarin een werkelijkheid te vinden en die werkelijkheid ook volledig in jezelf te beleven, dan is de hele predicatie geen cent waard. En daarmee heb ik u meteen in staat gesteld een oordeel te vellen over mijn toespraak.

Ik vind het altijd heel mooi dat ze zeggen dat de mensen een oordeel vellen. Dat is inderdaad waar. Een mens ziet een boom staan. Hij zegt: Die boom staat hier niet goed. Wat doet hij? Hij hakt hem om. Misschien is dat ook zo met de waarheid.

Een waarheid die ons niet past, moet geloopt worden. Als het een wijsheid is waarmee wij geen raad weten, dan maar uit de weg ruimen of in het beste geval zetten wij er een hekje omheen en zetten erbij: Boom is gewijd aan de H. Aliakes (Ajakkes). Wij willen gewoon niet het feit aannemen dat de bomen voor de mensen nodig zijn en de mensen voor de bomen. Het is een wisselwerking.

Wij willen er gewoon niet aan dat er kosmisch licht is, maar dat dat licht ook niet zelfstandig bestaat; dat het een wisselwerking heeft met ons wezen. Wij kunnen niet leven zonder het licht, maar het licht is zinloos zonder ons bestaan. Eerst als wij die waarheden gaan begrijpen en op grond van die waarheden gaan leven, komen we een stap verder. En als we denken, dat we een stap verder komen, dan stappen we soms toch nog verkeerd, zoals in deze laatste gelijkenis moge blijken:

Er was een man op aarde zeer geroemd, want hij was vele dingen geweest: directeur, minister, hoogleraar en eindelijk misschien zelfs secretaris van NAVO, NATO of UNO. Hij ging dus vol goede wil en gewichtigheid naar boven. Maar hij keek niet naar de weg die hij volgde. Hij zag alleen zijn verre doel.

Voor hem was daar reeds de lichtende schijn van het paradijs, van een trap daar naartoe en van Petrus. Van iets anders wist hij niets. En omdat hij zo bezig was met zijn doel en alleen maar met zijn doel en daardoor niet keek waar hij liep, had hij niet in de gaten dat de trap een flauwe bocht maakte. Hij stapte dus recht door. Doordat hij recht door stapte, viel hij. Toen hij viel kwam hij in de lagere regionen terecht.

Misschien denkt u dat hij daar op zijn plaats geweest zou zijn. Maar de directeur van die inrichting bekeek hem eens en zei: Van dergelijke politici moet ik niets hebben, van dergelijke geleerden en wijsgeren ook niet. Voor we het weten hebben we hier een eigen bond van dienstweigeraars in de hel. Dus, daar is de trap, begin maar opnieuw. En zo kon hij weer opnieuw beginnen. Dat is hem vijfmaal gebeurt voordat hij begreep dat het belangrijk is te zien waar je loopt en dat het

doel wordt bereikt. En als je eenmaal je weg hebt gesteld je deze ook zorgvuldig volgt.

Dit is voor u ook nog een aardige les: Als je al teveel bezig bent met de hoogste waarden, breek je je geestelijke nek misschien een paar keren. Maar als je eenmaal hebt vastgesteld waar je naartoe wilt gaan, probeer alles wat er in en om je heen gebeurt te begrijpen in de zin van je innerlijk licht. Dan ga je stap voor stap verder en voordat je het weet sta je voor de hemelpoort.

En als u daar eventueel komt en u ziet daar achter een wat eigenaardige engel-gorilla ronddartelen, dan weet u dat ik klaar sta om u te ontvangen.

BESCHEIDENHEID.

Ik ben bescheiden, zei de man want hij drong zichzelf niet op, maar vergat te zijn wat hij was. Zo was zijn bescheidenheid in feite luiheid, onbesef, een onbewustheid daardoor hij het zichzelf onmogelijk maakte dat te zijn wat hij moest zijn.

Bescheidenheid betekent niet: denken dat je kunt oordelen over anderen. Niet menen, dat je het recht hebt om anderen op hun fouten te wijzen, tenzij je eerst weet hoe die fouten verbeterd kunnen worden.

Ware bescheidenheid betekent niet: een je onderwerpen, een voortdurende nederigheid. Het betekent wel degelijk jezelf zijn, jezelf manifesteren. Het betekent vanuit jezelf alles waarmaken wat je kunt waarmaken desnoods met alle middelen die je ter beschikking staan, maar dan zonder je beter of wijzer te achten dan een ander, zonder ervan uit te gaan dat iedereen jou maar heeft te volgen.

Ware bescheidenheid is in zekere zin dienstbaarheid. Want je wilt niet alleen jezelf zijn, maar je wilt de betekenis van dit zelf zijn voor anderen zo goed mogelijk waarmaken. Maar het betekent niet, dat je anderen op hun bevel gehoorzaamt, want je hebt je eigen weg, je eigen verantwoordelijkheid, je eigen inzicht, je eigen mogelijkheden. Daarmee zul je werken zo goed je kunt. Alleen als anderen je daarom loven zul je zeggen:

Ik ben alleen mijzelf. Als anderen je daarom hekelen, zul je zeggen: Ach, ik ben alleen mijzelf. Zo is de bescheidenheid.

Ik heb mijn plicht gedaan zo goed ik kon. Ik hoop, dat u in de een of andere gelijkenis iets van uzelf terugvindt. Want begrip is altijd het begin van verbetering.

Ik hoop, dat ik in uw reacties voor zover ik die heb opgevangen (ook de kritiek op mij die er hier en daar in zat) voldoende gegevens heb gekregen om ook voor mijzelf iets dichters te komen bij de werkelijkheid, die ik misschien wel begeer maar die ik nog lang niet kan waarmaken.

:--:--:

WERELDONTWIKKELING

LES VI.

NADEREND ONHEIL.

Er is een eigenaardige ontwikkeling in het droomleven van heel veel mensen in deze dagen. Veel mensen dromen b.v. dat ze ergens heen op weg zijn. Ineens verandert er iets en zonder dat ze er iets aan kunnen doen gaan ze een andere richting uit en staan ze b.v. voor een rivier die ze niet kunnen oversteken, omdat het water snel stroomt en van alles meevoert. Of ze staan misschien voor een zee die dreigt het strand en zelfs de kade te overstromen. Dit is maar een voorbeeld, want er zijn natuurlijk veel dromen die een ongeveer gelijke betekenis hebben.

Wie dergelijke dromen probeert te analyseren, komt tot de conclusie dat deze mensen een gevoel van naderend onheil hebben of dat ze het gevoel hebben het stuur te zijn kwijt geraakt; ze weten niet precies waar ze naartoe gaan. Dit zou kunnen samenhangen met een groot aantal ontwikkelingen die we op deze wereld hebben gezien. Om een typisch voorbeeld te geven van de vreemde zaken die er gebeuren:

In Australië zijn er enorme bosbranden geweest. Op het ogenblik zijn er in bepaalde kustgebieden van Australië en zelfs hier en daar in het binnenland overstromingen; en dit in gebieden die soms vlak bij elkaar liggen en soms practisch in elkaar overgaan.

Andere gevallen die typerend zijn: uitbarstingen van vulkanen brengen nu voor het eerst sedert ik weet niet hoeveel jaren allerlei luxe huizen in de buurt in gevaar. En als het luxe huizen zijn, dan tellen die extra. Al die verschijnselen op zichzelf zijn echter bijkomstig.

Wij leven nu in een jaar waarin eigenlijk niet zoveel werkelijk gebeurt. Het is meer de voorbereiding die wordt getroffen voor datgene wat zo dadelijk moet komen. Dat kan liggen op het gebied van politiek (oorlog en vrede), het kan evengoed liggen op het gebied van de economie en zeer zeker ook van het natuurgebeuren, maar het gebeuren ook in de mens zelf.

Wanneer je op een punt staat vanwaar je eigenlijk de keuze niet meer kunt overzien en blindelings moet kiezen, dan heb je de neiging om in te houden, om stil te staan. Dan probeer je te maskeren dat je de moed niet hebt om een beslissing te nemen.

Dit is kenmerkend voor het gedrag van staatslieden en zakenlieden in iedere tijd. Maar het is even kenmerkend voor de situatie in menig menschenleven. Je staat op een punt dat je niet meer weet welke mogelijkheden er nog voor je bestaan. Je hebt wel een paar illusies, maar je ziet ze niet werkelijk in de toekomst liggen. Je wilt er dan eigenlijk maar niet aan beginnen; je bent een beetje bang. Misschien zou je het kunnen omschrijven als een toenemende angst voor de consequenties en toestanden in het heden.

Als ik die dromen zo bekijk, dan denk ik: Er zijn toch heel wat mensen erg gevoelig geworden. Het ziet er op het ogenblik toch niet zo slecht uit. Aan de enorme verhoging van de olieprijs schijnt enigszins een einde te zijn gekomen. De economie loopt dan nog wel niet aan, maar aan de andere kant zijn er veel onbekwame bedrijfsvoerders langzaam maar zeker failliet gegaan - al dan niet fraudulent - en er is een kans dat er nieuwe ondernemingen ontstaan, dat er nieuwe wegen worden gevonden. Het is niet allemaal zo somber als het er wel uitziet. Maar wat steekt er achter?

Het is niet alleen het probleem van de atoombom. Moeten er wel of niet raketten staan in Nederland? Daar kun je over vechten tot je een ons weegt, je komt er geen cent verder mee. Of je moet natuurlijk verstandig zijn en redeneren: Hoe het ook loopt, of wij ze wel hebben of niet, het slagveld tussen twee grootmachten zal altijd in Europa moeten liggen. Als je je dat realiseert, maak je je niet zo druk of er nu wel of niet een raket wordt opgesteld, maar je vraagt je af waar het gezonde verstand is gebleven.

Ik wil nu niet overdrijven, maar in een tijd dat er per levende mens op aarde aan explosiekracht op het ogenblik gemiddeld tussen de 2000 en 5000 ton TNT beschikbaar is om hem te vernietigen, dat vind ik toch wel een beetje eigenaardig. Misschien voelen de mensen die spanning aan. Ik heb eerlijk gezegd ergens een tendens aangetroffen die bepaalender lijkt voor dit alles. Wat valt namelijk op?

Men probeert op allerlei gebieden angstvallig alles terug te schroeven naar het oude. Men wil niet meer vooruit, men wil terug. Of u nu kijkt naar de verschillende regeringen of u kijkt naar Thatcher, Lubbers of Reagan het komt op hetzelfde neer. Wat dat betreft, zult u in Duitsland ook nog wel eigenaardige verschijnselen zien.

De denkwijzen, die in het verleden zo ontzettend veel ellende hebben gebracht, het imperialisme maar net zo goed ook het fascisme herleven overal. De kreet om bescherming, om tolmuren e.d. wordt steeds luider. Overal zijn de mensen bezig om de zaak terug te draaien. Ze beseffen echter niet dat dit niet kan, althans ze willen het niet toegeven.

Wij kunnen niet terug uit een voor 30 % geleide maatschappij naar een maatschappij waarin werkelijk een volledige vrijheid herontstaat zonder dat de mens verandert. En als je de mens en de instellingen van de mens wilt behouden zoals ze zijn, dan kun je niet terug naar die vrijheid, dan kun je niet naar grotere verantwoordelijkheden terug, dan kun je geen zekerheden verminderen. Dat is iets waar ze nog wel achter zullen komen.

O, niet door grote opstanden. Grote opstanden verwacht ik zeker niet, aangenomen dat alle gunstige ontwikkelingen die tot nu toe zijn geconstateerd blijven voortbestaan, vóór het jaar 1985. Dan denk ik wel, dat er hier en daar een oproertje, een gevechtje, een brandje e.d. zullen zijn. Tot die tijd denk ik niet dat de zwijgende meerderheid plotseling haar stem zal verheffen. Die brengt ze alleen maar uit en waarschijnlijk op de verkeerde.

Deze mensen die terug willen, beseffen niet dat de gevaren die in deze tijd door de mens zelf zijn geschapen niet zijn terug te draaien. Om een eenvoudig voorbeeld te geven:

Automatisering is een noodzaak geworden voor productie wil men nog in staat zijn te concurreren. Dus hoe meer je naar een vrije markt wilt toewerken hoe meer je automatisering noodzakelijk zult vinden. Maar automatisering vraagt technieken, vraagt kennis, maar ook een mentaliteit die aanmerkelijk afwijkt van hetgeen er in het verleden heeft bestaan. Je kunt proberen terug te draaien naar de tijd dat de soldaten elkaar nog in de ogen konden zien voordat ze een geweer afschoten. Maar ik denk niet dat je dat voor elkaar krijgt, want er staan kapitalen aan voor een deel

zelfs automatisch functionerende wapens en aan op afstand geleide wapens. Die kun je ook niet ineens wegvagen. Je kunt niet terug naar de oude strijdsituatie, naar de oude oorlogsituatie.

Op dezelfde manier kun je ook niet terug naar een politieke situatie waarin de mensen eenvoudig vertrouwen en geloven en dan meelopen. Want ook hier heeft er een ontwikkeling plaatsgevonden.

Vroeger waren de beloften die men deed veel minder expliciet en luidruchtig dan in deze dagen. Vroeger geloofden de mensen ook meer in de goedwillendheid van degenen die de beloften deden. Nu echter is er, zeker tegen een groot gedeelte van de politiek en het ambtenarenbestel een toenemende mate van wantrouwen. Dat wantrouwen kun je niet weg nemen door de instantie weer naar de oude vorm terug te leiden. Dat wil zeggen, dat het functioneren daarvan nog steeds even moeilijk blijft en dat je toch weer met dwangmaatregelen moet komen of dat je per decreet moet gaan regeren.

De mensen die dat aanvoelen, voelen ook aan dat zij nu niet in staat zijn om het werkelijke verloop van zaken - of dat nu is een kwestie van meer werk, het behoud van bepaalde rechten danwel een tegen houden van de overgang - te kunnen afdwingen. Zij kunnen geen invloed uitoefenen. Vandaar het keerpunt dat we steeds weer krijgen.

Men is op weg, meestal naar huis, naar geborgenheidjes en dan ineens breekt de zaak af. Ineens wordt men bewogen. Men denkt, dat men in de een of andere tram of bus zit of op de een of andere autoweg en voor men het weet blijkt de lijn anders te lopen, blijkt de autoweg een niet gekende bocht te maken en men gaat plotseling in een heel andere richting. Men weet niet waar men aan toe is. Men voelt dat een verandering noodzakelijk is, maar men weet niet welke. Daarnaast is er een toenemende hopeloosheid, een gedogen van de ellende, zou ik haast zeggen.

Als je nu al die gevoelens samenvat en je gaat uit van een gemeenschappelijk bewustzijn, dan zullen de mensen elkaar in deze richting waarschijnlijk in de komende tijd sterk gaan beïnvloeden. Maar hoe hopelozender de mens wordt des te redelozender hij zal worden, dat is duidelijk. Als men niet meer weet hoe te beslissen, dan zijn er misschien nog een paar mensen die kruis of munt gooien (deze kant of die kant), maar de meesten wachten gewoon tot er iemand komt en dan sjokken ze achter hem aan. Ik denk, dat daardoor eigenlijk het gevaar voor dit jaar en het komende jaar in de mens wordt gespiegeld als een meegesleurd worden omdat je zelf geen richting durft kiezen.

Nu weet ik wel dat dit niet bepaald esoterisch is, maar we zitten wel aan de grens van het paranormale.

Je kunt de zaak compenseren. Die compensatie wordt moeilijker naarmate de mens pessimistischer is. De geest kan proberen om wat blijmoediger denkbeelden te stimuleren. Wij kunnen daarbij proberen om een soort halfgeestelijke stofzuigers te gebruiken. Er zijn luchtgeesten, die het vermogen hebben om ook een bepaalde mate van astrale verontreinigingen in zich op te nemen en te verwerken; d.w.z. om te zetten in voor de mens weer zuivere impulsen. Nu is de verontreiniging op het ogenblik erg groot, maar je kunt een deel daarvan ongedaan maken. Uit de geest wordt er veel gedaan, maar wat doet de mens?

De mens moet kiezen en hij weet niet welke keuze hij moet maken. Aan de ene kant is daar je eigen ik, je eigen welzijn. Dat kun je vertalen in je baan, maar net zo goed in toch met vakantie gaan, toch een nieuwe televisie kopen of toch CompactDisc spelen. Men wil dus vasthouden aan allerlei ideeën, allerlei gewoonten, allerlei neigingen. Dat is niet mogelijk. Iedereen voelt dat het niet mogelijk is, maar doet toch nog alsof, al is het maar via een bankcrediet. Maar dat gaat niet oneindig door; dat kan niet. Dus zal die mens zijn houding moeten wijzigen en in welke richting?

In de eerste plaats zal hij zich meer bewust moeten zijn van die dromen, maar ook van al die andere vreemde impulsen die ineens opkomen, van die vreemde boodschappers die ineens in je kamer rondwalen zonder dat je weet waarom, van die eigenaardige lichtverschijnselen of die wolken van extra donker in het duister die je soms tegenkomt.

Je moet gaan begrijpen dat je leeft in een wereld waar in deze tijd geestelijke invloeden bijzonder sterk zijn. Je moet je ervan bewust worden dat je eigen gevoeligheid als mens in deze tijd aanmerkelijk is verhoogd. In de vorige les hebben we zelfs gezegd met welke percentages ongeveer. Wat kunnen we dus doen?

Alle indicaties die we ontvangen interpreteren wij vanuit onze huidige mentaliteit en standpunt. Door dit te beseffen zien wij dat er bij ons bepaalde zaken duister zijn en dat andere lichtend zijn. Wij zien dat we bevangen zijn door een illusie van hulpeloosheid. Zolang wij ons eigen ik en gedrag blijven projecteren in een totaliteit zullen wij niet in staat zijn om daar iets aan te veranderen. Daarom moeten we eigenlijk in plaats van schaalvergroting schaalverkleining toepassen, als het gaat om eigen werken en eigen belangstelling.

Wij moeten kijken naar die punten waarop we zelf de meeste invloed denken te hebben, daar waar we zelf het meest kunnen doen. Die zaken moeten we aanpakken. Niet van: God zegene de greep, maar eerder vanuit het standpunt: het interesseert mij niet wat er gebeurt, als er maar iets gebeurt. Ik wil zelf een verandering tot stand brengen om mij te onttrekken aan die toenemende verstarring, die onvrijheid waardoor ik het slachtoffer werd van onbekende machten en onbekende massaliteiten.

In de tweede plaats moeten we ons bewust worden van de krachten in onszelf. Daarover hebben we al zoveel gezegd dat ik niet geloof dat het nodig is dat ik daarop nog speciaal moet voortborduren.

U heeft kracht in uzelf. U moet haar gebruiken. Hoe doet u dat? Door erop te vertrouwen dat die kracht er is. Hoe zekerder u bent dat u zin en betekenis heeft hoe onbelangrijker het wordt dat veel wat er buiten u is betekenisloos blijft. Dan gaat het niet meer om al die verschijnselen - of ze nu menselijk zijn, economisch, politiek of paranormaal - die u niet kunt begrijpen. Het gaat om de paar punten die u wel kunt begrijpen. Gebruik daar die kracht.

Probeer nooit in het wilde weg met die kracht iets te doen. In negen van de tien gevallen loopt het verkeerd af. Maar waar u een doel ziet en heeft erkend, daar kunt u die kracht wel gebruiken en daardoor kunt u ook paranormaal een grote invloed op het gebeuren in de wereld gaan uitoefenen. Niet omdat u de hele wereld kunt beïnvloeden, maar omdat u een heersende tendens kunt breken.

Dan is daar nog de vraag: Kan ik paranormale kwaliteiten ontwikkelen? De ontwikkelingscentrale is helaas wegens technisch defect voorlopig gesloten.

U heeft paranormale kwaliteiten. En of u die van een negatief naar een positief weet om te toveren dat ligt voor een groot gedeelte aan uzelf. In deze dagen zijn er zoveel bijzonder intense krachten en invloeden dat u zich er bijna niet aan kunt onttrekken al zou u het weten en willen.

Die krachten werken op u in. Dan wordt u geconfronteerd met zaken die ongewoon zijn. Accepteer dat ongewone nu maar, inclusief die vreemde denkbeelden die u krijgt, die vreemde illusies die opkomen, die vreemde prikkelingen, de kilte, de warmte die u voelt en zeg tegen uzelf: Nu ja, dat is er nu eenmaal. Wat kan ik doen en wat wil ik doen? Op deze manier zult u wat u aan paranormale vermogens heeft bijzonder sterk kunnen ontwikkelen in deze periode.

Heeft het zin? Ja, ik weet niet of dat is uit te leggen. Het is in vele gevallen ook vervelend. Kijk, als u iemand ziet die praat over de

politieke noodzaak en u leest zijn gedachten af, dan heeft u twee meestal verschillende versies. Dan zou het u nog moeilijker worden om te beslissen wat er gaande is. Want de man moet zich enerzijds aan zijn woord houden en anderzijds, wat hij denkt maakt toch wel weer duidelijk op welke manier hij het liefst zou handelen, maar niet wat hij kan doen.

Als je plotseling een visioen krijgt van een toekomstbeeld - nabij of wat verder weg - dan kan het zijn dat je daar brandende gebouwen ziet. Maar er is nu toevallig dat oude gekraakte hotel dat ontruimd is en dat nu op raadselachtige wijze opeens in brand staat. Wat je ziet als brandende steden is één oud onbewoond gebouw.

U ziet ineens een taaie massa komen aandrijven. De hele zee is besmet, het hele strand zit onder de olie. Het is mogelijk. Maar het kan ook zijn dat u bij 'n strandwandeling zelf in de teer trapt. Er is geen direct verband tussen de beelden en het werkelijke gebeuren, wil ik maar zeggen.

U kunt misschien zien dat er ergens op aarde een enorme explosie plaatsvindt, maar u kunt niet zeggen of dat de volgende week, het volgende jaar of misschien de volgende tien eeuwen zal vergen voordat het waar wordt. Daarom is het met die voorspellende dromen beter om u er niet teveel mee bezig te houden. Ze maken wel duidelijk wat u op dit ogenblik aanvoelt.

Dit aanvoelen heeft te/met het totaalbewustzijn. Niet met het bewustzijn van een paar mensen, maar het bewustzijn van alle mensen van/maken zeer veel geslachten. Dat gaat misschien wel terug tot vóór Christus. Daaruit trekt u de conclusie en daardoor zoekt u in de tijd één moment dat daar een bevestiging van is. Dat is natuurlijk wel waar, dat zal wel eens gebeuren of gebeurd zijn, maar u kunt er in het heden niets mee doen.

Wel kunt u iets doen met het besef dat u het gevoel heeft dat rampen mogelijk of waarschijnlijk zijn. Dat wil zeggen, dat u tegen die rampen in moet gaan. Dat kunt u het best doen door gewoon uw medemensen te helpen een beetje gelukkiger te zijn, of door een zieke te genezen, een mens te troosten, een klein beetje positief op te treden tegen anderen en anderen ook niet zo snel te veroordelen. Dan doet u veel meer dan met het verkondigen van een visioen dat in 99 van de 100 gevallen nooit verwerkt zal worden.

Misschien hoort u stemmen. Ook dat komt vaak voor. Maar welke stem hoort u? Soms denk je dat je ze kent. Maar ken je ze wel zeker? Neen, dat is heus niet dominee Bodaan (?) die doorkwam en het is ook niet Ome Keesie. Het zijn stemmen. Wat je hoort zijn boodschappen.

Boodschappen kun je alleen ontvangen, omdat je zelf daarmee op dat ogenblik harmonisch bent, anders blijven het vage zaken. Naarmate de stem duidelijker wordt en duidelijker wordt gekarakteriseerd, ben je ergens meer in harmonie met hetgeen in de boodschap bevat ligt. Dat wil niet zeggen, dat de boodschap juist is. Het wil wel zeggen, dat je hier een stem voelt geven aan zaken die voor jou innerlijk waar zijn of waar je innerlijk voor vreest of op hoopt.

Als u ze vreest, dan kunt u uw kracht gebruiken om dit op te heffen. Er is geen boodschap die zonder enige twijfel en juist zaken bepaalt zolang u nog enige invloed kunt uitoefenen; dan is de zekerheid maar zeer betrekkelijk. Het is hetzelfde alsof iemand tegen u roept: Kijk uit, daar komt een auto! Zoudt u doorlopen, dan zoudt u worden overreden. Zo'n waarschuwing kan u net in staat stellen om stil te blijven staan voordat dat gevreesde gebeurt. Hoogstens krijgt u een vrome zegenwens van een verstoorde chauffeur naar het hoofd. Dan komt het toch eigenlijk allemaal op jezelf neer en niet op een ander.

Het is prettig aan te nemen dat Jezeke het zal doen. Maar Jezeke heeft ook zoveel te doen. Het is heel prettig aan te nemen dat God het wil, maar

je weet het toch nooit zeker. Je weet maar één ding zeker: elk gevaar dat je ziet of voorziet betekent je mentaliteit zo te wijzigen dat dit gevaar voor zover het jou betreft zo ver mogelijk van je wordt afgewend.

Als er iets is wat je heel erg belangrijk vindt, niet alleen voor jezelf maar ook voor anderen, en je hebt het gevoel dat dat misschien waar kan worden, dan moet je alles in het werk stellen waardoor dat iets dichterbij komt. De waarschijnlijkheid is dan groter. Op deze manier kun je ook in een zo verwarde tijd als de huidige te maken krijgen met een positieve invloed, een positieve factor.

De mensen zijn nog helemaal niet verslagen. De atoombom zal niet dadelijk barsten. Je kunt dat zeker niet voorkomen door degenen die er zich mee bezighouden hetzelfde toe te wensen, namelijk dat zij zullen barsten. Dan moet je gewoon in jezelf een kracht vinden waardoor je zegt: Neen.

In dit verband is het misschien interessant om even na te gaan hoe vele christenen op dit ogenblik hun eigen houding proberen te bepalen o.m. ten aanzien van atoombewapening. Het is een tendens die al ongeveer 8 maanden loopt. Het hoogtepunt is volgens mij nog niet bereikt. Dat wordt pas bereikt in de nieuwe beslissingen en bekendmakingen vermoedelijk in september/oktober a.s.

Wat betekent christendom? Het betekent het volgen van de weg van de Christus. Wat heeft Jezus gezegd? Heeft hij gezegd: Neem maar vast een knuppel mee voor het geval dat er iemand is die je op de linker wang wil slaan? Of heeft hij gezegd: Als ze je op de linker wang slaan, keer de rechter toe.

Let wel, hij heeft niet gezegd dat je onrecht moet doen of onder dwang moet gedogen. Hij heeft wel gezegd, dat je een ander niet moogt doden, dat je hem onder geen enkele omstandigheid iets moogt aandoen.

Zelfs Petrus, die met het zwaard zijn meester wil verdedigen - en wat is er een hoger doel dan het verdedigen van Jezus - krijgt op z'n kop omdat hij het zwaard trekt tegen Malchus. Realiseer u dus wat er gaande is.

Het christendom staat op het ogenblik voor een keuze. Is het christendom in feite een politieke beweging die zich beroepend op Gods wil en goedkeuring daardoor meer macht moet vergaren of is het christendom het volgen van de weg van Jezus die men zegt te vereren, als God te zien en na te volgen in alle opzichten? Het antwoord is duidelijk. Maar de mens kan een dergelijke beslissing voor zichzelf niet accepteren. En daar ligt nu het gevaar.

Je kunt zuiver menselijk zeggen: Voordat iemand mij slaat, sla ik de ander. Daar kun je vergissingen mee maken. Je kunt nooit zeggen: Ik ben bang dat een ander mij slaat. Ik steek maar vast een paar wapens in mijn zak. Als hij dat probeert, zal hij ervan lusten. Dit heeft toch niets meer te maken met menselijkheid, medemenselijkheid, naastenliefde. Het heeft alleen te maken met zelfbehoud en egoïsme dat in de wereldbeschouwing snel wordt tot een egocentrisme. Ik vind die ontwikkeling interessant, omdat je daarmee allerlei schermutselingen krijgt.

Er zijn tegenwoordig mensen die overigens eerlijk en oprecht uitroepen tegen de opstelling van atoomraketten te zijn. Dan moet je wel door Rusland betaald worden. Worden dan zij, die het wel willen door de Amerikanen betaald? Het is maar een vraag, want het een zou het ander a.h.w. impliceren.

Kijk, eenzijdig denken mag; het is de mens eigen. Maar zij die eenzijdigheid gebruiken om daarmee een ander te veroordelen, een ander zijn recht om zichzelf te zijn te ontnemen dat is toch precies hetzelfde als een absoluut totalitair regime.

Als je het de Nederlander kwalijk wilt nemen dat hij niet enthousiast is over de aanwezigheid van de Surinamers in Nederland, kan zo iemand dan terecht pretesteren tegen de houding van Bouterse en van degenen die

om hem heen zijn t.a.v. een ieder die hun gezag niet aanvaardbaar vindt. Als men iemand ontzegt een mening te hebben, dan moet je niet bang zijn te erkennen: Als een ander mij dit recht ontzegt, doet hij dat op dezelfde gronden als ik het zelf heb gedaan. U ziet, als ik bezig ben de moeilijkheden van deze wereld op te sommen, dan zijn het er plenty.

Ik zou kunnen praten over de milieukwestie, over de opslag van radio-actieve stoffen, de noodzaak om de industriële investeringen op te voeren etc., maar het komt altijd op hetzelfde neer: men wil een ander verplichten tot datgene waartoe men zelf niet bereid is. In een dergelijke situatie moet een maatschappij wel vastlopen. Dat voel je innerlijk ook wel aan. Je voelt heus wel aan dat je anders zou moeten zijn, anders zou moeten denken. Maar je wilt niet.

Je hebt je status, je inkomen, je sleurtje van leven inclusief de wintersportvacantie en daar kun je toch zo maar niet van afstappen. Dus ontzeg je anderen het recht dat je voor jezelf opeist. Daarin ligt nu de fout. Daar loopt de zaak vast. Je weet dat het niet kan, maar je wilt het niet weten.

Dit is de grote fout van praktisch alle problemen in deze wereld. Men heeft oplossingen te over, maar men wil eenvoudig niet beseffen dat het niet de enige oplossing is en dat een oplossing kan worden gevonden, indien men gezamenlijk iets doet en niet als men op rekening van anderen iets doet. Dat probleem speelt tegenwoordig een heel grote rol.

In de wereldgeschiedenis zijn er heel veel periodes geweest waarin de menselijke beschaving nu niet bepaald optimaal was. Denk maar aan het verhaal van Sodom en Gomorra. Verslonden door vuur. En waarom? Omdat er geen tien rechtvaardigen te vinden waren. Als we nu zeggen dat er in Nederland duizend werkelijk rechtvaardige mensen gevonden moeten worden, dan weet ik niet of Nederland nog zo'n lang leven beschoren zou zijn, als we kijken naar de oorzaak van dat alles. Zeker, er was ook de natuur bij betrokken, was het niet dat deze mensen vooral aan zichzelf dachten en niet aan een ander.

Als we kijken naar de ondergang van het Romeinse rijk, worden we dan niet geconfronteerd met Romeinen die eigenlijk hun greep verliezen omdat ze alleen nog aanzien, macht en luxe begeren en niet bereid zijn te erkennen dat elk ander mens gelijke rechten heeft en gelijkwaardig kan zijn. Daardoor ontstaat de tegenstelling tussen de Romeinen en o.m. een groot gedeelte van hun eigen legioenen, maar ook wel de tegenstelling tussen Rome en de z.g. Barbaren. Rome gaat eraan te gronde.

In deze wereld heeft men overal doodoeners voor gevonden. De schuld zijn de communisten, de fascisten, de imperialisten, de werkgevers, de werknemers. Iedereen heeft wel een schuldige aan te wijzen, maar niemand vraagt zich af: wat heb ik er zelf mee te maken? Iedereen spreekt over vrijheid, maar hij eist die voor zichzelf op. Gelijktijdig wil hij anderen de vrijheid ontnemen.

Als u tegen mij zegt, dat ik niet mag discrimineren, dan is dat erg mooi, maar u vergeet één ding: u discrimineert daarmee mijn vrijheid van denken en uiting.

Het is zo gemakkelijk om het allemaal over vele schijven te laten lopen. Realiseer u dat dit het probleem is. Het probleem is het vrijblijvende, het in feite steeds niet bij iets betrokken zijn, althans niet innerlijk. Vraag u dan af: waarom die dromen, waarom die vreemde stemmen, die vreemde zuchten, al die verschijnselen die u plotseling aanvoelt en die u misschien een beetje griezelig voorkomen, omdat u zelf een verkeerde harmonie heeft.

In de wereldgeschiedenis is steeds weer gebleken dat waar groepen mensen - zelfs als het kleine waren - een juiste harmonie wisten te bereiken, zij een uitweg hebben gevonden. Dit geldt zelfs voor de ondergang

van een klein werelddeel. Zo kun je het eilandenrijk van Atlantis wel noemen.

Ook daar zijn de wijzen, degenen die ondanks alles met het licht bleven verder gaan, op het juiste ogenblik weggetrokken. Wij moeten zelfs aannemen, als we de bijbel moeten geloven, dat Noë tijdig de opdracht kreeg, want hij heeft de hele ark moeten timmeren. Voordat je die in elkaar hebt gezet, heb je heel wat tijd nodig.

Je krijgt de mogelijkheden om zelfs als het tot het ergste komt een betere weg te vinden. Dan kun je niet meer volstaan met te zeggen: Er is geen plek meer op deze aarde die veilig is. De veiligheid zit in je. De kracht zit in je. Je zult altijd een weg kunnen vinden, als je maar eerst weer terugkeert tot de harmonie.

Je zult vooruit kunnen streven, niet door te zeggen wat anderen moeten doen, maar door zelf te veranderen, door zelf voortdurend in te spelen op nieuwe harmonieën, nieuwe mogelijkheden die er zijn. Je zult ongetwijfeld verder kunnen gaan, als je steeds weer bereid bent je af te vragen: wat ben ik, wat doe ik, wat kan ik? En niet je af te vragen: wat zal een ander moeten doen, wat zal een ander kunnen doen etc.?

Je hebt de mogelijkheid. Je hebt de uitweg. Als je die weg kiest, dan blijkt opeens dat de dromen veranderen. Misschien kom je dan ook niet terecht in het huis waar je heen dacht te gaan, maar dan sta je wellicht in een wijds landschap in plaats van voor een kokende zee. Dan sta je misschien opeens voor een prettige mogelijkheid voor ontspanning in plaats van voor een rivier die je niet kunt oversteken, terwijl je voelt dat je het zoudt moeten.

Een andere mentaliteit, inderdaad. Ook een ander innerlijk gevoel. Een innerlijke zekerheid van kracht en mogelijkheid mede op grond van de verschijnselen die je duidelijk maken wat op dit moment je eigen harmonieën zijn waardoor je eindelijk die muur kunt doorbreken waar je op het ogenblik mee wordt geconfronteerd.

Zoals vele malen in het verleden zal ook deze keer de mensheid weer voor een keuze staan. Die keuze zal, zoals in het verleden, niet worden bepaald door degenen die denken dat ze de gemeenschap leiden en sturen, maar door de eenvoudige mensen die in zich de kracht hebben ontdekt waardoor ze op een veel verder reikend terrein zichzelf leren zijn en die invloed van hun wezen doen uitgaan.

Geloof mij, dit is niet een kwestie van komende rampen die onontkoombaar zijn. Het is wel een opeenstapeling van noodlottigheden die noodlottig en rampzalig zullen worden, als men zich eraan onderwerpt of als men alleen maar probeert terug te gaan naar dat wat is geweest. Dat hoop ik met dit onderwerp te hebben duidelijk gemaakt.

DE LACH DIE OP STRAAT LIGT.

Er zijn zo van die dingen daar kijken de mensen eigenlijk niet naar. Bijvoorbeeld: Als je nu kijkt naar de Paus. Hoe wil je die nu noemen? Dat is gewoon een de grond kussende veeboer. Nu weet u niet waarom ik veeboer zeg. Toch is het waar, want hij beschouwt zichzelf als pastor. Pastor is herder. Een herder, die zijn kudde gaat bezoeken heeft vee. Hij is dus een veeboer. Op deze manier kun je eigenlijk overal wel wat te lachen vinden.

Het is ook zo als je gaat kijken op het Binnenhof. Je hebt er een eerste Kamer en een tweede Kamer. Maar wat is daar de belangrijkste kamer? Dat is de beste kamer. Gezien het type heren heeft men die bijzonder frequent nodig.

Nu zegt u: Wat bedoel je eigenlijk? Denk er maar even over na wat u bij uzelf mompelt als er weer een verkiezingsbijeenkomst wordt uitgezonden.

De beste programma's tegenwoordig zijn de programma's van de Ster, heb ik horen vertellen. Want daar krijg je elk ogenblik een ster te zien. Maar als je kijkt naar de programma's die volgen op de Ster en die het hoofdrecht zijn, dan blijkt dat daar alleen mensen zijn die zichzelf sterren vinden zonder veel medestanders te hebben.

U zegt: Hé, dat is allemaal hatelijk. Humor is in zekere zin hatelijk. Misschien begrijpt u dat niet helemaal. Maar als ik zo zit te denken, dan ben ik dus een denkende geest; d.w.z. dat mijn denken geestelijk is. Zoudt u een hoge geest zijn, dan zoudt dus hooggeestelijk denken. En als ik dan een platte mop vertel, dan is dat dus een hooggeestelijke gedachte. Het is maar hoe je het bekijkt.

Nu weet ik natuurlijk dat dit het aardse tranendal is. Vooral omdat er in deze winterse dagen hier en daar nogal wat uien worden verorberd klopt dat inderdaad.

Waarom vindt men dat de aarde een tranendal is? Waarschijnlijk omdat men in de spiegel kijkt en tot zichzelf zegt: Het is om te huilen. Is dat waar? De waarheid is op aarde wat het minst wordt gezegd, omdat ze het meest wordt geciteerd. De waarheid die men citeert is namelijk altijd een onwaarheid, omdat men haar gedeeltelijk citeert en dan anders interpreteert.

Interpreteren is eigenlijk iets vertolken; d.w.z. dat op aarde alle edele gedachten door deskundigen worden vertolkt en dan wordt het een grote comédie. Voor een grote comédie wordt het op het ogenblik een dubieuze kwestie, want de subsidie wordt voor de comédie steeds minder, omdat ze voor de grootste comédie teveel geld nodig hebben.

Dat zijn nu dingen die kun je gewoon op straat vinden. Ik weet het, voor sommige mensen is humor een hondehoop, meestal als iemand erin trapt en uitglijdt. Dat heet dan leedvermaak, ofschoon men het ook werkverschaffing kunt vinden, aangezien er altijd wel een stomerij is die moet zorgen dat het betreffende kostuum van vreemde smetten vrij wordt.

Zou het misschien goed zijn om Nederland ook eens naar de stomerij te brengen? Er zijn heel wat mensen die er zo over denken. Dat kan ik ook begrijpen.

Kom je als vreemdeling in eigen land binnen, je vraagt de weg en daar staat ineens een Turk voor je die niet weet hoe hij het in het Nederlands moet zeggen, er dan een Marokkaan bij haalt die het vertaalt in het Spaans, waarna er een neger is die bevriend is met een Surinamer die Nederlands spreekt.

Dit heet natuurlijk discriminatie. Ik zou zeggen, dat het eerder crimineel is ten aanzien van de natie. Want discrimineren betekent eigenlijk, dat je iemand uit zijn recht ontzet; een beetje misdadig.

Ik vraag mij af, of het redelijk is om een volk uit zijn recht te ontzetten omdat een paar mensen zich een recht hebben genomen dat ze in feite niet bezitten. Nu weet ik wel, dat bezit de helft van het recht is. Maar waar blijft de andere helft? Die gaat weg aan ontwikkelingshulp. Dit zijn zaken van politieke geaardheid.

Ik kan begrijpen, dat men het in Nederland allemaal graag netjes doet. Er zijn nog wel een paar 'rood licht' straten, maar het meeste gebeurt tegenwoordig in een besloten club. Dat is echt het clubsysteem. Er zijn jongelieden die dat systeem hebben overgenomen. Zij hebben ook een knuppel (club) bij zich en als je het tasje niet zo geeft, komt onmiddellijk de club (knuppel)-regel tot gelding.

Dan zegt men: Wij moeten begrip hebben voor de misdadiger. Als je begreep waarom hij het deed, zou je hem ervan af kunnen helpen. Maar je theoretiseert over de reden waarom jij het gedaan zou hebben, als jij de misdadiger was. Maar jij bent het niet, dientengevolge behandel je hem volgens de methode die je voor jezelf toegankelijk en goed acht zodat je de ander brengt tot nieuwe wrevel en haat die weer voert tot grotere misdadigheid. Niemand die het kan volgen? Toch is het waar.

Nederland is een vroom land. Het valt mij altijd weer op dat de mensen het vroomst zijn, als ze anderen een verwijt kunnen maken. Als er dingen worden gezegd die beter verzwegen konden worden, dan klinkt er onmiddellijk een calvinistische galm in de stem die ze tot uiting brengt.

Wanneer iemand de waarheid gaat zeggen, dan begint hij die zo te zeggen dat het allemaal brokstukken worden die achter elkaar een litanie vormen waarbij de gelovigen bij elke kreet geacht worden te roepen: Heilige CVP sta ons bij! Waarom? Om de doodeenvoudige reden dat men niet weet wat men doet.

Weet u dat de meeste mensen weten wat een ander doet? Ze weten zelfs wat een ander heeft gedaan al zijn ze er niet bij geweest. Maar wat ze zelf doen, weten ze niet. Ik denk, dat Jezus dat door heeft gehad. Zijn laatste gebed zou zijn geweest: "Heer, vergeef het hen, zij weten niet wat zij doen."

Tegenwoordig zijn er zeer velen die dit gebed in gewijzigde vorm eveneens gebruiken. Zij kijken naar de hooggeplaatsten en bidden tot God: Heer, vergeef hen, want zij weten niet wat zij doen. Er is toch insecticide genoeg.

Is dit humor? Is dit cynisme of is het alleen maar hatelijk? Ik denk, dat er van alles iets in zit.

Je kunt in deze wereld soms niet lachen, omdat je eenvoudig niet in staat bent te lachen om de dingen die je gebeuren. Aan de andere kant, als je erover klaagt, verandert er ook niets. Daarom is een van de dingen die je op straat het eerst moet zoeken de humor.

De humor ligt vaak in het grote verschil tussen pretentie en werkelijkheid. Als u daar een zeer jeugdige en zeer omvangrijke dame ziet lopen in een gewaad dat is bestemd voor zeer slanke en soepele figuren en u ziet dan hoe ze aan de achterkant nog een uitslag van tenminste twee keer 45 graden vertoont, dan denkt u misschien: De marine zegt, dat er geen slagschepen genoeg zijn. Kijk, dat is humor.

U kijkt in een winkel en u ziet in de etalage een ietwat gerimpeld gewaad dat aan dames wordt aangeboden voor de super-voordelige prijs van f 285.--. Dan kijkt u naar uw eigen kleding en u ontdekt dat u het heeft vergeten te strijken. Dan bent u ineens f 100.-- meer waard. Dat is in zekere zin humor. Het is de kunst van het lachen. Waar je ook gaat en waar je ook staat te lachen is er altijd, want de werkelijkheid van de mens is opgebouwd uit tegenstrijdigheden.

Wat zoudt u zeggen van iemand, die wanneer hij de tram binnenstapt zich hoort toeroepen (soms vriendelijk, soms minder vriendelijk) doorlopen a.u.b. U vindt dat heel gewoon. Maar stel u dat nu even voor. U stapt de tram in, u betaalt een kaartje om te mogen doorlopen! Als u was doorgelopen, had u een kaartje bespaard. Ik vermoed, dat dit een staatssecretaris op een onzalig idee heeft gebracht.

Waarom gaan de mensen tegenwoordig zo graag naar Scheveningen? U moet eens naar Scheveningen gaan en kijken wat de mensen daar doen. Zij gaan er heen om te vragen waar de zee is. Is dat niet komisch? Scheveningen is de eerste badplaats waar je de zee alleen kunt vinden, als je door een deskundige de weg wordt gewezen. Aangezien de werkverschaffing noodzakelijk is, krijgen we dus binnenkort een aantal zee-wijzers in plaatselijke dienst. Er zijn trouwens meer van die zaken die mij buitengewoon interesseren.

Ik heb ontdekt dat er tegenwoordig veel conducteurs zijn die in treinen rondwandelen en daarbij o.m. duur gekochte kaartjes beschadigen om daarnaast de mensen ook de weg te wijzen, maar op een toon dat het haast lijkt of ze bedoelen: deze trein is niet voor idioten van uw soort bestemd. Daar hebben ze ook gelijk in. Voor hen is het een broodwinning. Zij zijn het dus voor wie de trein rijdt.

Kijk ook eens naar de snelwegen, zoals dat tegenwoordig heet. Dat is eigenlijk gekomen met de kruideniers. Die zijn het eerst begonnen met snel wegen. Nu zit heel Nederland op snelwegen. Maar bij de kruideniers ging het zo vlot niet en op de wegen is dat ook niet het geval. Ik vind het mooi dat men de mens voortdurend goed voorlicht.

Wat zijn de meest treffende voorlichters die u in de ochtend-, middag- en avonduren kunt horen? Degenen die u met vreugdige stem toeroepen: Er staat een file van 6 km voor de Slotertunnel (als die bestaat) enz. enz. Zo heeft alles een bijgedachte.

Wat is mooier dan een krant die met een grote kop schreeuwt: Prins Claua nog niet thuis! Dan denk ik ook: is de man op stap gegaan? Je weet wel beter, maar toch

Een andere kop: Vijf gevangenen uitgebroken en gegrepen. Nou ja, als ze gegrepen willen worden, dan moeten ze naar buiten, want binnen is er geen mens die het doet. Lach even om het ongerijmde.

Zoals de reclame die u toeroept: Met YX wast u sneller en witter. Bovendien is het superzuinig, want het is schuim. Een letterlijke vertaling van een overigens van Franse origine stammende advertentie.

Kijk ook eens naar de manier waarop het Nederlands vaak een bijzonder karakter krijgt. Zoals een heer zich uitdrukte die probeert zijn ongenoegen te uiten door tot een wat verblufte diender te roepen: Jij zegt het maar, maar ik heb er kak an. De man was een letter mis. Eén letter verschil kan een hoop vuiligheid veroorzaken.

Elk ding dat je ontmoet geeft een zekere mogelijkheid tot lachen. Het geeft de mogelijkheid om eens even eruit te breken, even iets nieuws te vinden. En als u nu helemaal niets te doen heeft, waarom zoudt u een duur puzzelboek kopen. Er zijn zoveel van die leuke puzzels. Bijvoorbeeld:

Hoe zoudt u Lubbers willen karakteriseren? Gewoon een met tonnen verzwaarde bulldozer die geluidsarm is.

Dan hoor ik dat er weer een bisschop is die zich heeft laten horen. Nu vind ik dat op zichzelf helemaal niets bijzonders. In mijn tijd kenden ze ook al bisschoppen en vooral bisschopwijn, daar werd je inderdaad spraakzaam van. Wat zegt nu die bisschop? Hij zegt: 'Wij moeten begrijpen dat wij voor een christelijk standpunt staan, maar desalniettemin onze weerloosheid niet mogen vergroten.' Dan vraagt men: Wat is dat dan? Hij zegt daarop: 'Wij kunnen dus weliswaar theoretisch het eens zijn met de noodzaak tot ontwapening, maar wij moeten desalniettemin het bevoegde gezag volgen.' Dus kennelijk is God niet het bevoegde gezag.

Dan kijk ik verder rond en hoor ik dat er weer een minister op bezoek is geweest hier of daar. Hij heeft het vliegtuig genomen, is ernstig gaan praten over het een en ander. Ik probeer mij dat voor te stellen. Ruud Lubbers samen voor Downingstreet 10 met Maggie. Misschien dat een klein beetje meer aroma wenselijk zou zijn. Misschien ook omdat Maggie en Ruud een leuke verandering zijn t.a.v. Judy en Punch of Jan en Katrijn. Het is maar hoe je de poppenkast bekijkt.

Alles leeft in Nederland volgens wetten en regels die op zichzelf alleen door hun onregelmatige toepassing van kracht kunnen blijven. Ik vind dat altijd zo mooi. Er staat een plechtig bordje: Toegang verboden, art. XYZ. Dan komt een burger en zegt: Kijk, is dat hier ook al zo en hij loopt rustig door.

Er zijn ook mensen die kennelijk onder het teken van de Stier zijn geboren. Je kunt ze gemakkelijk herkennen. Als die een rood licht zien, dan schieten ze met een rotgang door.

Ik houd ook zo van de fietser. Als je zo'n fietser ziet, dan kun je met je klompen aanvoelen dat hij ergens naar toe gaat. Maar aan zijn bewegingen en gebaren kun je nooit zeggen waarheen precies. Een fietser in Nederland is iemand die door trappen vooruit komt. Misschien dat het daardoor in Nederland zo gemakkelijk is om je met politiek bezig te houden.

Nu hoor ik hier een blatende kinderkreet uit de verte. Weet u wat het verschil is tussen een kat en een baby? De kat doet het alleen in maart..... Het is maar hoe je het bekijkt!

Na deze flauwiteiten moet ik mijn goede fatsoen ook bewaren ten aanzien van de geestelijke leiding. Dat is lastig genoeg, want het is een bovenleiding en ik heb geen beugel. Voor mij is het geestelijke leven en het zoeken naar geestelijke kracht tenslotte iets wat je alleen kunt doen, als je de betrekkelijkheid der dingen inziet.

Ik heb altijd geprobeerd om de zaken zelfs wat scherp uiteen te zetten. Ik heb ooit gedefinieerd: Een machthebber is iemand die een ander eronder heeft. Dan volgt de vraag: Wie is de machthebber in het huwelijk? Dat is helaas nog onbekend.

Wij moeten proberen om juist door de betrekkelijkheid der dingen heen te zien en er achter te komen wat nu eigenlijk betekenis heeft. Dan blijkt, dat het de dingen zelf niet zijn; de mensen ook niet.

Als u de heer Luns ziet in een streepjespak, dan ziet u daar een stuk NATO staan. Als u dezelfde man ziet in een Hawai-badbroekje met iets te lange pijpen, dan ziet u heel wat anders. Als u zich dat gaat realiseren, dan blijkt dat de werkelijkheid bestaat uit mensen en niet uit functies, niet uit gestalten.

Als je mensen ziet, dan herken je je eigen zwakheden in de anderen. Wie zijn eigen zwakheden in anderen herkent, kan ervoor zorgen dat hij niet al te snel zwak wordt. Door iets sterker te zijn dan jezelf en ten aanzien van jezelf kun je dan een ander dwingen om zijn zwakheden te verminderen. Want één ding is zeker: Sommige mensen gaan met de kop door de muur; maar dan is het wel massief been. Als je er hersens in hebt zitten, zoek je een deur.

Geestelijk geldt precies hetzelfde. Jullie kunnen volgepropt met geestelijke voeding van allerlei soorten, al dan niet met Indische conserven, proberen door de muur van onbegrip heen te breken en de verlichting te vinden. Maar heel weinig mensen vragen zich af: Als ik mijn eigen zwakheden, mijn eigen sterke punten bekijk, waar vind ik het deurtje, waar vind ik de verbinding tussen mijzelf en de andere wereld? Dan sta je misschien niet op straat, maar zonder humor red je het ook niet.

Er zijn verschillende soorten mensen. Ik heb in mijn tijd (tegenwoordig heb ik niet zoveel tijd meer) eens gewerkt als inspirator. Dan roep je een mens b.v. toe: Kijk morgen uit anders gebeurt er wat! Dan heb je iemand die

zegt: Wat heb ik daar aan, als ik niet weet wat er zal gebeuren? Er zijn anderen die zeggen: Ik moet toch eens naar de oorarts. Er zijn er ook die zeggen: God heeft gesproken. Die gaan dan zitten wachten totdat het vervolg komt. Zij denken dat een poging tot geestelijke waarschuwing onmiddellijk ontaardt in een feuilleton. Die mensen maken allemaal één fout: Als ik zeg: Kijk morgen uit, dan betekent dat alleen: zorg, dat je een beetje voorzichtiger bent, dat je meer overlegt te werk gaat dan anders. Wat er anders zou gebeuren dat merk je dan wel.

Als men u toeroept: De heerlijkheid begint na de dood (het ligt er natuurlijk aan wat u heerlijk vindt), dan kunt u zeggen: Ja, dat is zo en naar de dood verlangen. U kunt ook zeggen: Goed, laat mij eerst maar eens zien dat ik het hier goed heb, dan wordt het later wel heerlijk. U kunt ook zeggen: Wat heb ik eraan? Op dit ogenblik is het niet belangrijk hoe het daar is, maar wat ik hier ben.

Heel veel mensen zijn zo druk bezig de hemel te verdienen dat ze zelf naar de hel gaan en anderen meesleuren. Gelof mij dat! Wij moeten voor zo'n optreden en dergelijke fouten in het denken waken.

Als ik u zeg: Leef vandaag, dan kijkt men elkaar eens aan en zegt: Vanzelfsprekend. Dat is niet vanzelfsprekend. Vandaag leven wil zeggen: Vandaag doen wat je vandaag kunt. Vandaag gebruiken wat je vandaag kunt gebruiken. Vandaag waarmaken wat vandaag kan worden waargemaakt en niet dromen van wat er over tien jaar moet zijn.

Wanneer u opstaat - en dat zal in deze dagen nog wel gebeuren - met van die lome knieën zodat u al knikt voordat u het bed uit bent en met zo'n hangerig, zwaar gevoel in het hoofd, dan moet u niet zeggen: Nou ga ik daar eens lekker tegen aan, dan zeg je tegen jezelf: Vandaag zal ik proberen dat te doen wat ik kan zonder mij te schamen als ik het ook maar even kan voorkomen. Het feit alleen dat je zegt: Nou, dan neem ik het wat gemakkelijker, maakt het al gemakkelijker. Maar zeg niet: Ik ga zitten wachten totdat het over is, want dan komt er niets tot stand.

Als morgen in u het licht brandt, de kracht ineens doordringt, dan moet u niet zeggen: Ik heb de kracht, ik heb het licht wat zal ik er mee gaan doen? Dan denkt u alleen: Ik heb licht, ik heb kracht, best. Wat kan ik vandaag doen. Niet wat zou ik willen doen, maar wat kan ik doen. Doe dat dan. En als er genoeg licht en kracht is, dan houdt u wat over en heeft u nog mazzel ook.

Als je zegt: Ik wil wijs zijn, dan ga je proberen om allerlei dingen van anderen te leren. Wijsheid, zoals die bij veel mensen volgens hun opinie bestaat, is eigenlijk een plundering van de een of andere openbare uitleenbibliotheek waarvan men alle delen in de eigen hersens heeft geparkeerd. Daar word je heus niet wijzer van. Je kunt natuurlijk zeggen: Ik heb de wijsheid in pacht, maar dan ben je eigenwijs. Wijsheid is proberen alles zo te vereenvoudigen dat u er iets mee kunt doen. En u doet het uw gehele leven door met de gewone dingen.

U draait zo dadelijk als u thuiskomt het knopje om en het licht brandt. U gaat dan toch niet eerst studeren wat electriciteit is (dat weet nog niemand precies), hoe een elektrische centrale functioneert en hoe eventueel een kring gesloten kan worden in uw huis en hoe u die kring kunt sluiten door een knopje om te draaien. Daar denkt u toch niet over? Of houdt u zich bezig met de vraag: hoe televisie mogelijk is, laat staan kleurentelevisie. Of drukt u op de knop en laat de gekleurde beelden op u af komen.

Waarom dan bij de belangrijkste dingen van het leven zoals het gebruik van de kracht in je, het plotseling reageren op een intuïtie danwel eerst beredeneren waar het vandaan komt, waar het naartoe gaat, wat moet ik ermee doen, wat kan ik ermee doen. Dan is de kans voorbij en de kracht is weg. Gewoon het knopje omdraaien en boum!

Het doet mij denken aan een noodsituatie waardoor erg veel werkgelegenheid verloren kon gaan. Men wist dat al ongeveer een jaar geleden. Dat was ook begrijpelijk dat men dat wist, want er zat een ex-minister. U weet, ex-ministers zijn mannen die in het bedrijfsleven komen om het faillissement naderbij te brengen en dan tijdig met een gouden handdruk verder te gaan. Wat deed men dus?

Men besloot eerst een departementale commissie af te vaardigen die de situatie in ogenschouw moest nemen. Die commissie had 3 maanden nodig om er achter te komen dat ze er niet achter konden komen hoe het kwam dat zij er niet achter konden komen omdat er geen onderzoek was. Daarop werd uit het Departement een commissie van onderzoek benoemt. Deze had 6 maanden nodig voor een verslag. In deze tijd werd er zoveel geld verloren dat daardoor de houdbaarheid van genoemde firma weer kleiner werd. Toen besloot men om het geheel met een aanbeveling tot steun aan het Parlement voor te leggen. Daarna ontstond er een parlementaire discussie welke tenslotte ontaardde in een gezamenlijke commissie van informatie die een commissie van onderzoek benoemde. Toen deze met conclusies was begonnen was het faillissement een feit.

Dat is nu de manier waarop je alles volgens de regels kunt doen. Maar je kunt ook eenvoudig zeggen: Nu moet ik ingrijpen en dan doe ik het. Dan niet vragen hoe kan ik het het best doen? Hoe zou het morgen zijn? Neen, wat kan ik vandaag doen zonder zelf voor gek te staan en een resultaat bereiken. Hadden ze dat zo'n 1½ à 2 jaar geleden gedaan, dan was dat misschien pijnlijk geweest voor een groot aantal hoge heren, maar er zou nog erg veel werkgelegenheid zijn blijven bestaan zonder allerlei vragen en discussies en met een verlies van ongeveer een kwart miljard minder.

U heeft de kracht, maar niet altijd gelijk. U heeft soms de inspiratie, de intuïtie. Als u daar direct gebruik van maakt, heeft u een groot effect. Als u eerst gaat overleggen wat u ermee gaat doen, het voorgaande voorbeeld maakt u wel duidelijk waar u dan terecht komt.

Onthoud nu maar dit van mij: Een man, die alles voortdurend overlegt, komt nooit tot een waardevaste of waardevolle belegging. Maar hij, die belegt volgens de inspiratie van het ogenblik riskeert verlies, maar heeft over het algemeen een goed belegde boterham. Dat is het belangrijke. Het gaat er niet om wat wij voor de eeuwigheid bouwen, want die is er al. Het gaat erom wat we vandaag doen met de middelen die wij vandaag ter beschikking hebben.

Ik denk, dat je heel wat meer bewust en direct leert doen, als je je bewust bent van het ridicule om je heen, van de humor die ondanks alles bestaat. Zoals de man die het concentratiekamp binnenkwam en aan de SS-er vroeg: Moet je hier een kaartje kopen? Een zielig verweer misschien, maar een verweer dat niet zinloos was. Het gaf hem even het gevoel dat hij gelijktijdig de ander voor gek had gezet en zichzelf had bevrijd van het gevoel alleen maar gedreven te worden. Misschien dat u het anders doet. Lacht u maar eens een keer waar u zich anders ergert, dan zult u volgens mij meer direct leren reageren, duidelijker zien wat u kunt doen en meer tot stand brengen.

:--:--:

SLEUTELS

COSMISCHE LERINGEN

mediamiek ontvangen en uitgegeven
door de „Orde der Verdraagzamen”
te 's-Gravenhage

M A A N D B L A D.
(10 nrs per jaar)

I N H O U D.

APRIL 1983.

28e jaargang.
Nummer 7.

FILOSOFISCHE ESOTERIE

Kosmos - Ik

CI blz. 79

Moderne heksen

CI " 85

WERELDONTWIKKELING

Oude en nieuwe waarheden

CII " 83

Magisch denken

CII " 90

Paasei

CII " 96

Overname uit „SLEUTELS” slechts toegestaan na
schriftelijke toestemming van het bestuur der „O.D.V.”

FILOSOFISCHE ESOTERIE

LES VII.

KOSMOS - IK.

U heeft al meermalen gehoord van de oude elementen: aarde, water, vuur en lucht. Er zijn heel veel mensen die denken: nu ja, dat is een stommitieit van mensen die niet beter wisten. Maar als we de zaak nu proberen te ontleden, dan zien we: er zit wel degelijk zin in, het heeft betekenis, want het is de uitdrukking van een evenwicht. Het evenwicht van deze aarde is vier, de relatie met de kosmos is vijf.

Nu is de mens een product van de aarde. De mens heeft dus in zich eveneens vier factoren. Dan moeten we dat natuurlijk niet op een verkeerde manier gaan bekijken zoals ze dat in de ouderwetse geneeskunde zeiden: Als je ziek bent, dan is het evenwicht tussen de elementen verstoord. Er spelen nog wel andere dingen een rol.

De natuur zelf waarin u leeft is bezielde. Er zijn natuurgeesten (wij hebben daar al eens over gesproken) die behoren tot elk van deze elementen. Of dat nu geesten zijn in de zin van bezielde wezens zoals de mens, daar kunnen we nog wel een vraagteken achter zetten. Het zijn vormen, die meestal nog van elders uit bestuurd worden en die leven in een van die oude elementen.

In uw eigen wezen zijn een aantal verschillende krachten en voertuigen aanwezig. Dat wordt al kenbaar als je kijkt naar de aura. In die aura zie je de aarde weergegeven als het omzettingsproces. De rode gloed in feite of op een Kyrlianfotografie de werkelijk blauwe rand. Daaromheen zien we dan weer een uitstraling die kennelijk een beetje anders van aardheid is. Ze heeft wat pieken, ze kan verschillende kleuren vertonen en bevat wat we kunnen noemen het water, het fluïde. Het is namelijk de hoeveelheid krachten die in uw wezen circuleert. Het is de wijze waarop ze circuleert die in dit deel van de aura tot uiting komt.

Dan hebben we daar boven het vuur. Het vuur manifesteert zich eigenlijk als een lichte verkleuring, meestal wat oranjeachtig als het in rust is. Maar is het niet in rust, dan zien we ineens dat er rode pieken heen en weer flitsen van deze laag van de aura naar de oorspronkelijke grondlaag. Het is dus de stralingsenergie van warmte-omzetting en aan de andere kant soms zelfs doordringend naar buiten in de laag die we dan de lucht kunnen noemen. Die lucht heeft dan meestal een blauwe of violette kleur. Daar buiten is dan nog een ander kleurverloop van meer geestelijke origine.

Voor ons doel is het voldoende dat we ons bezighouden met deze elementen die toch eigenlijk direct behoren bij de stoffelijke mens in de stoffelijke vorm zoals hij leeft.

Op grond van deze ontleding van de aura plus hetgeen ik heb gezegd omtrent de aarde en de oude elementen, zou ik willen zeggen: Ik ben een soort

micro-kosmos. Ik heb in mij 4 elementen. Het kosmische getal van de aarde is 5, er moet dus tenminste één waarde aan toegevoegd zijn.

Gaan we die waarde zoeken, dan is die meestal in de aura niet te vinden. Maar kijken wij naar de werking van een geopend kruinchakra, dan zien we daar heel eigenaardige flitsen die wit of wit-blau aandoen. Ze geven aan dat er een hogere kracht is die de impulsen versterkt en omgekeerd de impulsen vanuit het ego draagt naar iets anders, naar het andere. Zo kan ik zeggen: Kosmos - Ik.

Ik ben een micro-kosmos in mijzelf. Al datgene wat bestaat in de aarde, bestaat in zekere zin ook in mij. Denkt u nu niet dat u zich ervan af kunt maken door te zeggen: Ja, maar de flora en de fauna van de aarde hebben wij niet. U heeft een darmflora en u heeft heel wat levende wezentjes in u die soms symbiosieten, soms parasieten zijn. Ook dat heeft u, zelfs zuiver lichamenlijk. Maar als die overeenkomst er is, dan moet ze ook zinvol zijn.

Dan komen we nu tot het eigenlijke betoog.

Ik stel: Elke mens heeft zoveel elementen van de wereld waarin hij leeft in zich dat hij zijn relaties met de wereld bepaald ziet door het evenwicht der elementen dat in hem bestaat.

Dat klinkt erg gewichtig, maar dat is het niet. Op het ogenblik, dat in u een verschuiving van de innerlijke evenwichten plaatsvindt, heeft uw aura vertekeningen; ze heeft donkere plekken enz. Dan zult u zeggen: Ik ben ziek, of: ik ben niet meer zo normaal als ik was. Dat betekent, dat er buiten u 'n soortgelijke verhouding bestaat.

Die verhouding wordt niet alleen bepaald door zuiver stoffelijke zaken, maar wel degelijk ook door z.g. stuwende of bezielende krachten die in de oude elementen aanwezig zijn. Dat zijn nu toevallig wezens die heel dicht staan bij de astrale en de levenskrachtsfeer. Dan zal er op astraal- en op levenskrachtgebied een bepaalde relatieverandering plaatsvinden. Ik kan dus door hetgeen ik zelf ben die relatie met de bezielde krachten in de natuur veranderen. Omgekeerd, de krachten in de natuur die rond mij in sterke mate aanwezig zijn, zullen mij beïnvloeden op het ogenblik dat in mij geen perfect evenwicht is tussen de elementen.

Nu moet u niet vergeten, dat we eigenlijk werken met esoterische filosofie; d.w.z. dat wij proberen om de innerlijke kern van de mensen een beetje te belichten en de effecten ervan te benaderen. Ik heb dit beeld bewust geschapen om duidelijk te maken dat de microkosmos-mens in feite een soort replica is van de wereld waarin hij denkt te leven. Wat ik in de wereld zie, zal gereleerd zijn met wat in mij bestaat. Alles wat in mij bestaat, zal een invloed zijn in de wereld buiten mij. Nu wordt het pas interessant.

De hele wereld ondergaat op dit moment grote spanningen. Wij kunnen dat constateren aan de hand van enkele vulkaanuitbarstingen die reeds een feit zijn. Er komen nog wel een paar. Verder kunnen we dat constateren aan een heel vreemde stemming onder de mensen die loopt van lusteloosheid tot hopeloosheid. Er is een verstoring gaande op aarde.

De elementale krachten die op deze aarde actief zijn, zoeken naar een nieuw evenwicht. Dat is ook heel begrijpelijk. De normale gang van zaken is door de mens in zoverre onderbroken dat het oude evenwicht niet meer houdbaar is.

Zo goed als de mens zijn contacten heeft met hogere werelden, met geestelijke werelden zo heeft ook de aarde haar eigen relaties met de kosmos. Die relaties worden dan bepaald vanuit de zon, zeker. Maar wanneer daar invloeden ontstaan die afwijken van de norm, dan zal dit eveneens van invloed moeten zijn op de vitaliteit en de verhouding van de elementen op aarde.

Nu spreken wij over Aquarius, de tijd die op komst is, die als invloed actief is en die waarschijnlijk pas over een ruim honderd jaar zich enig-

zins begint te manifesteren als een werkelijkheid voor de mensen. Die invloed is dan werkzaam. Ze verstoort een bestaand evenwicht. De mens is een replica van de wereld waarin het evenwicht wordt verstoord. Dan zal hij ook zelf een evenwichtsverstoring ondergaan. Het normaal evenwichtige in de mensen is op het ogenblik ver te zoeken. Ik bedoel niet specifiek u daarmee, maar de mensheid.

Nu kunnen we kijken naar de uitingen ervan, wat blijkt dan? Wij hebben te maken met enorm veel onbeheerstheid; er is heel wat vuurwerk. We zouden kunnen zeggen: Er zijn op het ogenblik heel wat lelijke salamanders bij op aarde. Wij hebben ook veel mensen, die eigenlijk geen eigen vorm meer kennen, die als het ware worden beheerst door een water-element, amorf worden, die zich voortdurend maar aanpassen en aanpassen. Er zijn maar heel weinig mensen in deze dagen die stabiel zijn, die 'aarde' zijn. De aarde is kennelijk een element die nu onder druk staat van de drie andere elementen. Daaruit kunnen we conclusies trekken.

Ik stel: In de mensheid is in deze tijd een zodanige onevenwichtigheid tot stand gekomen, dat men in een voortdurend zoeken naar een nieuw evenwicht vaak vergeet wat de basis is. De basis van het evenwicht is het samengaan van de elementen, niet de overheersing van één daarvan.

De meeste mensen vergeten verder dat, als er een onevenwichtigheid ontstaat de kosmos corrigerend kan optreden; dat als een evenwicht niet meer houdbaar is kosmische invloeden een vernieuwing decreteren die niet is tegen te houden.

Wij hebben geen behoefte aan een stabilisatie van het oude; dat is eenvoudig niet doenlijk. En alles wat we daar te dien aanzien proberen te presteren in of vanuit onszelf, zal altijd op mislukkingen uitlopen of tot totaal andere gevolgen en resultaten leiden dan werd verwacht.

Het is dan ook niet de tijd, meen ik, om maar naar buiten toe te streven en onszelf waar te maken in de wereld. Het is belangrijk, dat we waar zijn in onszelf. Maar de waarheid in onszelf betekent ook de erkenning van de onevenwichtigheid die er in ons bestaat. Op het ogenblik, dat een onevenwichtigheid door ons wordt erkend, zal niet alleen de kosmische kracht dat evenwicht enigszins herstellen, maar zullen wij bewust het proces van evenwicht zoeken, ervaren en daardoor bewust het evenwicht kunnen vinden. Dat kan heel erg belangrijk zijn.

Dan weten we verder dat de mens met al zijn techniek en al zijn kennis, waar hijzelf zo hemelhoog tegenop kijkt, nog niet eens in staat is om een storm te beheersen; dat hij de kracht van de golven geen beperking kan opleggen; dat hij tegen de regenwolken niet kan zeggen dat ze hun water even moeten ophouden totdat de Rijn weer een normale stand heeft bereikt. Nu zal niemand dat natuurlijk tegen u zeggen. Maar u zit toch wel in eenzelfde situatie.

U heeft zo goed als de mens op aarde vanuit uw bewustzijn te maken met onbeersbare elementen in het samenstel van uw wezen. Het blijkt, dat je die elementen dus niet kunt dirigeren. Je kunt ze ook niet bestrijden, maar je kunt wel iets anders doen: Je kunt die elementen doen samenwerken. Als er veel regen komt en er is veel zon, dan wordt de aarde vruchtbaar en het is toch lekker droog. Op die manier moet je ook je eigen leven een beetje benaderen.

Ik kan wel proberen om op duizend-en-één manier een nieuw bewustzijn te verwerven, ik kan proberen om tegen alles wat ik ben of wat ik denk te zijn in te gaan, maar ik krijg geen resultaat. Het hele proces van leven, zoals het op aarde tot nu toe bestaat, is niet het product van een bewust en overlegd reageren zonder meer. Het is een voortdurend spontaan, natuurlijk samenspel van deze vier oude elementen en de kosmische kracht die daarop inwerkt.

Waarom zouden wij dan voor onszelf andere eisen moeten stellen? Het gaat er niet om dat wij bepaalde dingen zo mooi bereiken. Het gaat er

doodgewoon om dat wij reëel onszelf zijnde een evenwicht vinden waarin een kosmische kracht zich kan manifesteren.

Nu hebben de mensen heel wat systemen bedacht waarmee ze die krachten op de een of andere manier toch schijnbaar kunnen kanaliseren. En of je nu begint met yoga, je wilt bezighouden met mystieke alchemie of met alle andere denksystemen die er ooit ontworpen zijn, je stuit altijd op één bezwaar: ergens gaat het niet.

Alles wat er in die systemen staat is op zichzelf juist en waar. Als daarin wordt gezegd: op deze manier kun je uittreden, dan is dat waar. Alleen, het is niet waar voor iedereen, want het gaat uit van een basistoestand, een basisevenwicht dat niet bij iedereen bestaat. Dan moeten wij dus zeggen: Bij alle geestelijke pogingen, bij het streven naar gebruik van geestelijke krachten en wat dies meer zij, moeten wij uitgaan niet van de leerstellingen zonder meer, maar van onze eigen toestand voor zover wij die kunnen beoordelen.

Wanneer u mismoedig bent en probeert weg te vluchten in geestelijke kracht of geestelijke bereiking, denkt u dan werkelijk dat het lukt? Kun je uit chaos ordening scheppen zonder dat je de chaos zelf daarbij teniet doet? Daar ligt nu het grote probleem.

Nu hebben alle elementen krachten. U herinnert zich misschien dat ik wel eens heb gezegd: Luchtgeesten zijn vaak de stofzuigers die geestelijk kwaad en soms ook ander kwaad eenvoudig in zich opnemen en vernietigen, ook bepaalde onevenwichtigheden doen verdwijnen. Zoals ik u ook eraan heb herinnerd dat vuur ook louterend kan zijn. Denk nu eens even na.

Als die krachten in ons bestaan, dan worden ze nooit alleen bepaald door het evenwicht dat we zijn, want er is altijd een kosmische waarde bij. Die kosmische waarde kan slechts in mijzelf reëel beseft en verwerkt worden en eventueel beantwoord worden, indien er in mij een evenwicht bestaat.

Ik moet dus zoeken naar een evenwicht. Dit evenwicht behoeft niet ideaal te zijn. Maar als je lichaam zoek is, dan kun je dit niet zonder meer door de geest compenseren, maar alleen middels een vorm van aanvaarding. Innerlijk misschien nog een genezende werking erbij waardoor alles weer een beetje gaat samenklinken; het moet een eenheid worden. Pas als ik een eenheid ben, kan ik zuiver reageren op kosmische krachten.

Dan is het natuurlijk aardig om te praten over kosmische krachten. Maar wat betekenen ze in de mens?

In de mens vallen ze uiteen in verschillende soorten. Je zou kunnen zeggen dat het samenspel van de vier elementen zelfs in die krachten voor een deel wordt gespiegeld. Zo heb je de actieve krachten. Dat kan telekinese zijn, maar ook paranormale genezing of iets dergelijks. Je hebt de waarnemende krachten: helderziendheid, helderhorendheid. Je hebt de emotionele krachten die empathie scheppen maar gelijktijdig suggestieve projectie mogelijk maken. We hebben tenslotte de innerlijke verlichting waardoor kosmische krachten in ons beseft ook kunnen worden waargemaakt, maar voor anderen alleen vluchtig zijn, voorbijgaand, niet als een vaste waarde.

Deze dingen gebruiken is natuurlijk heel aardig. Maar wij kunnen ze pas gebruiken, als we net zoals de aarde een relatie hebben met de kosmos.

Nu is het een beetje vroom te zeggen: Zoals de zon is voor de aarde, zo is God voor ons. Want dan zit je heel snel in allerlei geloofsdefinities en ook nog in een aantal enige en onveranderlijke waarheden die als zodanig zichzelf voortdurend teniet doen. Dat is ook niet de bedoeling. Vergelijkend kunnen we dit echter wel zeggen: Zoals de zon nodig is voor de aarde, zo is een bepaalde geestelijke oerkracht voor ons noodzakelijk om juist te functioneren en om in ons wezen en werken, in ons leven a.h.w. vruchtbaar te zijn. Dat wil zeggen: mede scheppend werkzaam te zijn.

Dan is de uitdrukking 'Kosmos - Ik' helemaal niet zo gek al is het een onbegrijpelijke titel en dat zal het voor velen blijven. Want ik ben de kosmos niet. Maar ik ben pas volledig mijzelf, als ik tot eenheid kom met de kosmos.

De aarde kan niet zichzelf zijn zonder zonlicht. Alle processen die zich op aarde afspelen zouden eenvoudig ophouden te bestaan en daarmee zou de levensuiting, de werkelijke manifestatie van de aarde teniet zijn gedaan. Dat is voor ons toch ook precies hetzelfde.

Nu kunnen wij ons God of die kosmische kracht in heel veel verschillende gedaanten voorstellen. De een zoekt die misschien in Marx en Engels. De ander zoekt die in een borrel. Een derde zoekt ze in de kerk op het altaar of in de woorden van de dominee. Dat geeft allemaal niet. Waar het om gaat is, dat er een inwerking in ons is en dat wij daarop antwoorden. Ons antwoord kan alleen goed zijn, als wij in ons een voldoende evenwicht weten te bewaren en gelijktijdig op grond van dat evenwicht in onszelf scheppend bezig zijn.

De meeste mensen denken: elementen, dat is leuk. Maar er is geen plantje op de wereld, er is niet het kleinste diertje op de wereld, er is geen stuk steen op deze wereld, er is geen atmosferisch verschijnsel op deze wereld dat niet wordt voortgebracht door de wisselwerking van al die elementen. Met andere woorden: de vorm die we zien wordt bepaald door de structuur. Die structuur nemen we dan aan als zijnde tenminste vierdelig.

U kunt in uw leven enorm veel scheppen. Maar het scheppen is een proces dat innerlijk eerst tot stand moet komen voordat het kosmische betekenis kan krijgen. Datgene wat echter kosmisch betekenis heeft, bereikt niet alleen onszelf, maar alle krachten waarin een evenwicht bestaat van de oorspronkelijke elementen waaruit de scheppende gedachte is voortgekomen.

Dan zitten we heel dicht bij de grens van de beheersing van de materie, de omvorming van de materie. Het is zoiets als de goudmaker die uit lood goud maakt. Het klinkt krankzinnig maar het is mogelijk. Het enige dat heel belangrijk daarbij is: de kracht waarmee het goud tot stand komt is niet alleen de verhitting (het smeltproces) en het is ook niet gelegen in de spreuken die je erbij gebruikt en de geheimzinnige poeders. Het is een deel van je eigen innerlijke kracht waarmee je in die gehele structuur van die toch al door de verhitting in de structuur losser geworden moleculen of atomen ingrijpt.

Wij zouden misschien ook goud kunnen maken. Niet dat het belangrijk is. Als u goud maakt, dan wordt het voor zijn volle waarde belast en moet u toch nog 18 % luxe-tax betalen, dus zou ik het u niet aanraden.

Wij kunnen dergelijke dingen doen. Onze meesterschap over de schepping berust niet op het feit dat wij mens zijn, maar op het feit dat wij het evenbeeld zijn van de natuur waarin wij leven en een bewust stuurproces t.a.v. alles in de natuur bezitten in de vorm van een geestelijke maar tevens bewust gerealiseerde en eventueel te wijzigen aantal impulsen.

Meesterschap van de mens over de kosmos is een denkbeeld dat nooit kan worden waargemaakt. Zelfs als de mens zou leren reizen met snelheden groter dan die van het licht, zou hij waarschijnlijk nog niet eens van de ene grens van zijn Melkwegstelsel naar de andere kunnen komen. Hij zou niet in staat zijn om de krachten te weerstaan van de grote zonnen in het centrum van het Melkwegstelsel. In zijn eigen beperking kan hij echter wel scheppend zijn.

Ik ben deel van een kosmos die ik niet beheers, maar gelijktijdig ben ik in de uiting der gehele kosmos t.a.v. de wereld die ik als de mijne erken. Daar ik bewustzijn bezit in een mate en ook in een tijdsequentie, die elders niet op aarde, ook niet in het bewustzijn van de aarde zelf aanwezig is, kan ik t.a.v. het door mij besepte werken als de kosmos, mits ik

in mij eerst de evenwichtigheid heb gevonden waardoor alle werkingen in mij samenvloeien.

Er is een oude, wat mystieke vergelijking waarin wordt gezegd: "Wanneer de lotus zich openvouwt (daar bedoelen ze een chakra mee) dan kan, als steeds de tegenover liggende bladen elkaar aanvullen, het geheel harmonisch zijn. Maar is de lotus geheel geopend en harmonisch, dan is zij meester van alles wat zij in haar bladen bevat." Een wijsheid, die verkondigd is ongeveer 500 na Chr., dat is een tijd geleden.

Deze wijsheid nu maakt precies duidelijk wat ik u wil zeggen. Niet machteloos is de mens, niet hulpeloos is de mens, maar de mens kan alleen komen tot de werkelijke beheersing van de wereld waarin hij leeft, als hij eerst in zich een evenwicht heeft gevonden en aanvaard en als zodanig tot een bewust besef van zichzelf en een beheersing van de in hem bestaande krachten kan komen. Kosmos - Ik. Ja, absoluut.

Elke mens is een microkosmos. In hem leven de beelden van vele werelden en sferen van andere dan stoffelijke structuur. In hem bestaan impulsen die gaan tot in het hoogste licht. Hij is kosmos, maar zijn bewustzijn is, zeker wanneer hij op aarde is, beperkt tot een wereld van vormen, van krachten die elkaar in evenwicht houden en die door voortdurend wisselende evenwichtsposities het totale werken tot stand brengen dat de mens nog kent als leven.

Dit leven kunnen wij leren beheersen, als we eerst in ons het evenwicht vinden. Wij kunnen de wereld om ons heen leren kennen en beheersen, maar alleen op grond van een in ons bestaand evenwicht en een vergelijking met de evenwichten die buiten ons voorkomen aan de hand van dit innerlijk evenwicht. Dan pas kunnen we beïnvloeden zonder te vernielen.

De mensheid van deze dagen heeft haar evenwicht verloren en is toch steeds bezig om aan haar wereld veranderingen aan te brengen, maar ze beseft niet wat ze doet. Zij beseft niet dat ze soms elementen van vuur of water wakker roept, dat ze soms de krachten van de lucht aanroept en op andere ogenblikken die verdrijft. De mens begrijpt niet dat hij de samenstelling van zijn wereld zodanig beïnvloedt dat ze niet meer kan beantwoorden aan hetgeen er in de mens als evenwicht mogelijk is. Dan moet die mens in zich een evenwicht vinden en pas dan kan hij buiten zich bewust iets tot stand brengen.

Misschien vindt u dat ik teveel herhaal, maar ik vind het zo belangrijk, als je je realiseert dat een mens theoretisch oneindig zou kunnen leven zolang het evenwicht van de wereld bestaat waarop zijn innerlijke structuur is gebaseerd. Als je beseft dat die mens de materie om hem heen zou kunnen aanpassen aan zijn werkelijke noden en behoeften, alleen door de erkenning in zichzelf van de noodzaak en van het bestaande evenwicht waarop de noodzaak is gebaseerd om dit dan buiten zich over te dragen aan de evenwichtigheden van de wereld waarin hij woont. Een mens kan het onmogelijke waarmaken.

Het klinkt altijd zo mooi en wonderbaarlijk: Iemand heeft de doden opgewekt. Hij heeft de zieken genezen. Hij heeft brood gemaakt uit stenen. Hij heeft goud gemaakt uit stof. Geloof mij, die dingen zijn mogelijk, maar ze zijn niet erg waarschijnlijk. Ze zijn niet waarschijnlijk, omdat het bereiken van die dingen een innerlijke kennis omtrent wezen en evenwicht vergt die maar door heel weinig mensen worden bereikt. Maar je kunt proberen het te benaderen.

Als wij onze innerlijk wereld niet alleen maar bezien als een geheel, hoe complex dan ook, maar beseffen dat in ons verschillende werkingen en waarden voortdurend naar evenwicht zoeken, dan kunnen wij misschien verder komen. Want bewustwording, mijne vrienden, is niet alleen gebaseerd

op thesen en vergelijkingen. Ze is de ervaring van je eigen wezen en dan het weerkaatsen van die ervaring in je wereld.

Pas als de kosmos voor jou werkelijk de uiting wordt van datgene wat je in jezelf beleeft en erkent, kun je niet alleen zeggen: Kosmos - Ik, maar dan maak je het waar. Dan is het Ik het antwoord aan de Kosmos uit de ontwikkeling van de Kosmos zelf geboren. Dan is de Kosmos de voortdurende bevestiging van alles wat in de mens leeft, alle evenwichtigheid die in hem bestaat en alle samensmelting van alle schijnbaar gescheiden werelden waaruit zijn werkelijk Ego is opgebouwd.

x Heeft men bij de elementen die in het begin zijn genoemd in de loop der tijden ook niet de ether gevoegd?

- Dat heb ik in mijn inleiding genoemd. Voor mij is de ether, als u zich dat misschien te binnen kunt brengen, de flits die uitgaat van het hoogste chakra. Het is de relatie tussen de gehele kosmos en het kleinste deel ervan dat mens is. De 4 elementen zijn de opbouw. Het 5e element werd beschouwd door de Grieken als het werkelijk scheppende, aldoordringende en alomringende: de ether.

De ether als zodanig was dus de weergave van een hoger principe dat echter alleen door de instandhouding van de 4 lagere principes tot uiting kwam. Ik geloof niet, dat ik in mijn betoog deze stelling ook maar enigszins heb aangepast of bestreden.

Mijn dank voor het bijna gebiologeerde gehoor bij sommigen. Ik hoop, dat het ook feitelijk doordringt en dat u erin zult slagen uw eigen onevenwichtigheid zodanig te beseffen dat u een hernieuwd evenwicht in u scheidt. Dan pas kunt u spreken met de kosmos.

-:-

MODERNE HEKSEN.

Het zal u bekend zijn dat in de laatste tijd weer heel veel oude bewegingen zijn opgebloeid die eigenlijk een beetje wonderlijk aandoen. Wij kennen onder meer de heksengroep Wicca. Maar er zijn meer van die vormen van naturisme, natuurverering e.d. Het is of de mensen in de moderne tijd proberen terug te gaan naar dat oude, albezielende heelal waarin eens de Druïden en de oude tovermeesters hebben geleefd.

De moderne heks leeft over het algemeen in een stad. Zij heeft een flatje, ze heeft een baan. Ze heeft natuurlijk ook de nodige instrumenten voor haar vak. Er zijn winkeltjes waarin je al die zaken kunt kopen, vanaf de kristallen bol tot zelfs het voorbereide maar nog niet volledig gewijde heksenwaard of heksendolk en alle andere zaken die je maar zoudt wensen.

De moderne heks houdt zich bezig met allerlei praktijken zoals kristalkijken, chiromantie en al wat er verder bij hoort. En zo nu en dan ongetwijfeld ook met een kleine bezwering. Daarnaast komt ze regelmatig samen met

haar coven (haar eigen kleine groep) en gezamenlijk volbrengt men enige rituelen die dan worden afgewisseld met een grotere plechtigheid, meestal in de vrije natuur, waar dan een soort Zwarte Mis wordt opgedragen of een andere religieuze plechtigheid van langere duur wordt voltrokken.

Als we proberen de essentie ervan te zien, dan zijn het voor een groot gedeelte fertiliteitsrituelen. Het is de oude benadering van de vruchtbaarheid van de aarde. Het is een benaderen ook van de voortdurende wisselwerking tussen alles wat leeft. Het werken met de verschillende kruiden is een poging om de krachten en de sappen van de natuur in een nieuwe samenstelling werkzaam te maken.

Het aanroepen van allerlei demonen en engelen is niets anders dan een poging om al datgene wat het leven op aarde mede bestemt in een bepaald keurslijf te persen en zo te brengen tot de vervulling van de wens die men heeft geuit.

Wie zich oppervlakkig met zoiets bezighoudt, zal een beetje schouderophalend zeggen: Er is een hele hoop toneel en gewichtig doenerij bij. Datzelfde heb je bij The Ancient Order of Druids waarin de oude Druiden schijnen te herleven en in elk jaargetijde zelfs specifieke rituelen op oude heilige plaatsen worden voltrokken.

Waarom zouden de mensen juist in deze tijd willen teruggrijpen naar deze wat primitieve benadering? Ik denk, dat heel veel mensen moeten zijn geworden van de materialistische techniek, de verheerlijking van de electronica en de voortdurend verder teruggedrongen natuur, die langzaam maar zeker dreigt te veranderen in een woestijn van asfalt en beton.

Ergens in de mens zit een verwantschap met het leven, met de wereld. Die relatie kun je uitdrukken door alles een zekere bezieling toe te kennen. Of dit werkelijk zo is of niet, doet er eigenlijk weinig aan toe. Voor jou leeft de boom; ze heeft een ziel. Voor jou leeft de plant. Zelfs de maan leeft. En als je de maan in het bijzonder vereert, dan word je misschien weer deel van de Orde van Isis. Een groep die zich speciaal bezighoudt met maanverering, maar daarnaast ook met de specifieke effecten die het maanlicht heeft op het leven, op de wereld en de mens zelf.

Men zoekt terug te gaan naar dat oude, omdat men aanvoelt dat de modernere ritmiek van leven niet aanvaardbaar is. Overal zoeken de mensen verdoving. Als u naar de een of andere discotheek gaat, dan ziet u hoe een voortdurende fascinering door lichteffecten, een overdonderende geluidsgolf die het gehoor, ja, het gehele lichaam beheerst in de plaats moet treden van denken, van overweging. Het is alsof je je wilt losspreken van de moderne maatschappij.

De moderne heksen hebben daarvoor hun eigen weg gevonden aan de hand van oude tradities en ook van methoden waarmee je aardige resultaten kunt behalen. Een belangrijk iets hierbij is gedachtenkracht.

Nu kun je de gedachtenkracht versterken door bepaalde rituelen. Je kunt je concentratie door bepaalde methoden van werken aanmerkelijk opvoeren, maar de feiten blijven bestaan.

Gedachten kunnen onder omstandigheden een zekere invloed uitoefenen. Die invloed blijft zeker niet alleen beperkt tot mensen. Je kunt met gedachtenkracht een plant beter laten groeien of de plant doen verdorren. Dan kun je zeggen: Dat is ongelooflijk. De praktijk heeft uitgezonden dat je dat kunt doen.

Als ik u mag herinneren aan de proeven die men heeft genomen met stralende elementen, met magneten t.a.v. rijst en graan, tarwe. In al die gevallen bleek, dat een bepaalde straling zeer groei-bevorderend was, dat de vruchtopbrengst van het gewas op een bepaalde afstand van het stralend element aanmerkelijk groter was. Binnen de kring bleek dat de groei niet goed was. Wat overbleef waren lege halmen; het was bijna een verdord gewas. Wat buiten die specifieke kring stond was weer normale vruchtbaarheid. Daar kreeg men de opbrengst en de vorm van groei die

men kon verwachten. Die straling maakte juist de halmen in dat bepaalde gebied waar net die straling doordrong groter en deed ze ook meer vrucht-dragen. Dat schijnt met hekserij niets te maken te hebben. Maar denkt u nu eens even na.

Als we hier te maken hebben met stralende elementen (men heeft er bepaalde radio-actieve elementen en sterke magneten voor gebruikt), dan hebben we te doen met stoffelijke zaken. Dingen die we kunnen begrijpen, die we kunnen uitleggen.

Als blijkt, dat bepaalde gewassen ook op muziek reageren, dan wordt het al een beetje moeilijker, maar we kunnen het nog verklaren door geluidsgolven. Maar als mensen alleen maar mediteren en de planten groeien beter, dan staan we voor iets waar de moderne techniek niet bij kan. Dat moet wel iets eigenaardigs zijn. Duizenden uitleggingen en geen enkel bewijs.

De moderne heksen hebben dat bewijs niet nodig. Zij voelen het effect aan; het effect in henzelf. De resultaten die zij buiten zich tot stand kunnen brengen zijn voor hen het bewijs dat hun stellingen juist zijn. Of die stellingen nu werkelijk zo juist zijn, daar kun je over praten, dat is nu niet zo belangrijk. De resultaten kunnen bereikt worden, omdat een verklaring wordt aanvaard. Is die heksendienst dan werkelijk zo gek?

Er zijn heel veel mensen die bezig zijn in grote laboratoria. Die proef na proef nemen en die allerlei producten vervaardigen. Die producten doen inderdaad wat ze beloofd hebben. Het is alleen jammer: ze zijn wel goed als een middel tegen b.v. hooikoorts, maar je houdt er geen nieren van over of zoiets. Dat komt, omdat deze producten, hoe goed ze verder ook zijn en hoe kunstig ze ook ontworpen zijn, niet beantwoorden aan een natuurlijk evenwicht.

De heks heeft nu juist dit natuurlijk evenwicht gevonden als de basis van haar werk en haar bestaan. Daarom zal ze geen middel kunnen gebruiken dat strijdig met zijn doel een tweede effect heeft.

De heks, die allerlei geesten en krachten aanroept en oproept, zal daardoor heus niet de door haar benoemde demonen of engelen tevoorschijn toveren. Maar wat ze wel doet, is zichzelf afstemmen op bepaalde niveaus van kracht, bepaalde invloeden, bepaalde stralingen en zo voor zichzelf een effect bereiken. Per slot van rekening, is het nu zo belangrijk als je valt of je nu wordt opgeraapt door Pietje of door Jantje? Die namen doen er toch niet toe. Het gaat om het feit, dat je wordt geholpen.

De moderne heks heeft ontdekt dat je psychologisch maar ook lichamelijk en vaak zelfs in de stoffelijke relaties aanmerkelijk geholpen kunt worden door al deze natuurlijk aspecten. En wat meer is, deze aspecten vertonen geen bijzondere nevenwerkingen; ze zijn bijna lijnrecht.

Degenen die zich willen bezighouden met natuurmagie e.d. hebben natuurlijk een achtergrond nodig. Die achtergrond bestaat voor een groot gedeelte uit veronderstellingen die niet bewijsbaar zijn. De benoeming van krachten, de manier waarop je een geest oproept, het contract dat je eventueel met de duivel sluit, dat zijn allemaal maar bijkomstigheden. Per slot van rekening, de moderne duivels werken ook met een computer; daarvoor hoef je geen handtekening te zetten. Als je eenmaal in de computer zit, dan word je verder wel verwerkt.

Wat je doet, is doodgewoon een kracht voor jezelf waarmaken en die kracht dan laten werken. Het is typerend dat - zelfs in de laatste wereldoorlog - bepaalde stukken van hekserij een grote rol hebben gespeeld. Zo is het bekend, dat in The Battle of Britain op een gegeven ogenblik door de omstandigheid van snel veranderend weertype het voor de wel heel sterk getroffen RAF toch mogelijk was om verscheidene grote aanvallen af te slaan en daardoor de vijand zoveel grote verliezen toe te brengen dat de verdere luchtaanvallen aanmerkelijk zwakker werden en daardoor weer beter beheersbaar. De Duitsers hebben er ook mee gewerkt. Zeker, dat was

een ander soort magie.

Er was een magisch centrum in Engeland waarin ook hoge heren zaten. Zij hebben op een gegeven ogenblik toen het tot een laatste verweer kwam een grote bezwering uitgesproken. Het resultaat was, dat geen luchtverkenning voor de tegenstander mogelijk was gedurende een week. Wat geresulteerd heeft in die beruchte aanval rond Bastonje en het nog even beruchte antwoord van de generaal daar ter plaatse die de Duitsers kennelijk voor open hield, omdat hij ze nuts toewierp. Hier was magie in staat om het weer te beïnvloeden.

Ten laatste blijkt, dat magie is gebruikt om bepaalde geneesmiddelen te versterken. Er is in de tijd van ongeveer 1942 - 1943 een aantal z.g. natuurproducten gebruikt voor de behandeling van mensen met brandwonden; er waren toen nogal wat, vooral in Londen. Dit sapje was volgens de doc-toren onschadelijk en zou in ieder geval wat pijn kunnen wegnemen, al was het maar door suggestie.

Het typerende is wel, dat de gevallen die daarmee werden behandeld ongeveer tienmaal zo snel genazen en dat er veel minder verharde litteken-vorming ontstond dan in andere gevallen. De bron ervan waren enkele heksen.

Deze heksen werkten, naar zij zeiden, met bepaalde natuurgeesten. John the Watt (?) was er een van. Het kleine volk, zoals zij het uitdrukten. Nu heeft het 'kleine volk' natuurlijk niet de planten geplukt, het heeft niet de essences gemaakt en het heeft ook niet de verdunningen aangebracht waardoor het geneesmiddel bijna homeopatisch werd. Maar het geneesmiddel werkte wel. Toch was er menselijk beschouwd geen reden dat het zou werken. Het waren in eerste instantie The White Witches of Man en later The White Witches of Scotland. Zij hebben samengewerkt bij het verzamelen van de kruiden en de samenstelling van de extracten. Ik weet, het is niet algemeen gepubliceerd, maar bekend is het wel.

Als je dit bekijkt, dan wordt duidelijk dat deze vreemde 'terug naar de natuur' beweging, want zo moet je het heksendom maar bekijken, niet zonder meer zinloos is. Het is een terugkeer tot oude relaties en oude verhoudin-gen. Maar de mens zelf is anders geworden.

Een moderne heks kan niet opgaan in allerlei geloofsbelevingen, zoals een heks dat deed in 800 of in 1500. Er is een psychische verandering, maar met deze psychische verandering blijkt het mogelijk om toch de oude me-thoden te gebruiken en zo te komen tot resultaten die echter weer zijn aan-gepast aan deze tijd. Dat is interessant.

De moderne heks is heus niet iemand die goedgegelovig is. Iemand, die werkelijk fanatiek is, komt meestal niet bij de heksen terecht. Die komt bij Jehova's Getuigen of bij een dergelijke secte. De heksen houden van leven en laten leven. Mensen, die misschien zelfs een beetje vooruitlopen op de ver-anderingen die de mensheid moet ondergaan door voor zichzelf de grenzen an-ders te leggen.

Het zijn ook mensen, die in het besef van hun verbonden zijn met de aar-de en de krachten die in de aarde leven, een voortdurende verandering tot stand trachten te brengen die voor henzelf en meestal ook voor anderen gun-stig is.

O, ik weet het wel, er zijn Black Covens, zware heksen, maar er zijn veel meer witte heksen. Die witte heksen zijn geen eigenaardige figuren of licht geschifte persoonlijkheden. Het zijn gewoon mensen die innerlijk vooruit tasten naar iets nieuws.

Het is mij opgevallen, dat daar waar dergelijke heksengroepen bestaan op het ogenblik vooral onder de jeugd een bijzondere belangstelling daarvoor gaande is. Zij denken waarschijnlijk dat ze worden aangetrokken door het exclu-sieve. Het aantal jongetjes, die je kunt zien rondlopen met een leren jekker waar een omgekeerd kruis achterop staat eventueel met de aangepaste driehoek erbij, die zijn niet meer te tellen. Deze jeugd weet, dat de wereld van de ou-deren niet meerklopt. De wereld van 'trouw aan volk en vaderland' is een beet-

je voorbij. De wereld van het geloof in de autoriteiten is allang het hoekje omgegaan. Toch heb je als mens een verwantschap nodig, je hebt een nieuw begrip nodig en je wilt erbij horen, ook bij je wereld.

Dan blijkt dit heksendom praktische resultaten mogelijk te maken. Dan blijkt dat in allerlei ritën, die bovendien voor het ik vaak bevredigend zijn, nieuwe krachten maar ook een nieuw besef kan worden gevonden, dat er een nieuwe mogelijkheid bestaat tot saamhorigheid. Een saamhorigheid die ook kan bestaan tussen mensen die elkaar nooit hebben ontmoet, maar die op een vreemde manier in een geestelijke resonantie zijn gekomen en zo samen kunnen gaan.

Ik ben er niet voor dat er allerlei secten ontstaan. Er zijn bepaalde covens en heksengroeperingen (wicca's) die volgens mij veel te veel de richting uitgaan van een strikte kerk, die geloofsbepalingen hebben en verder absolute dogma's. Deze vind ik minder goed aangepast aan uw tijd en uw wereld. Maar er zijn zeer veel heksenkringen, kleine en grote, die uitgaan van een vrijheid van zijn. Een vrijheid waarmee je wel degelijk je wereld wilt helpen, waarmee je de mensen wilt bijstaan, maar aan de andere kant zelf de verantwoordelijkheid neemt en niet meer anderen volgt. Een wereld waarin geestelijke krachten niet meer worden gezocht in het kerkelijk gezag maar worden beleefd in jezelf.

O, het is een twijfelachtig wereldje. Het is een wereldje waarin je drugverslaafden kunt vinden, LSD gebruikers. Het is een vreemde wereld, zeker voor degenen die de gevestigde orde kennen. Maar het is een wereld die toch veel belovend is. Want de heksen, die teruggaan naar de evenwichten die bij de natuur horen, de heksen die weer teruggaan naar de persoonlijke aansprakelijkheid, naar het zelfwerkzaam zijn, geestelijk en anderszins, die zich niet binden aan geplogenheden, die zich niet helemaal willen vastketenen aan een bepaalde carrière, maar die wel voortdurend bewuster en intenser bezig willen zijn met wat er werkelijk onder de oppervlakte aan de gang is, dat zijn voor mij mensen die de moeite waard zijn.

Toen ik hoorde wat het eerste onderwerp zou zijn, heb ik gezocht naar een aanvullend tweede onderwerp. Ik meen, dat ik het hierin heb gevonden.

Heus, ik wil u helemaal niet aanraden om nu in de een of andere heksengroep te gaan; dat is helemaal niet zo belangrijk. Belangrijk is, dat u begrijpt dat er een nieuwe mentaliteit is. Dat die mentaliteit teruggrijpt naar de aarde, naar oude evenwichten, oude erkenningen en gelijktijdig toch zichzelf blijft en in feite vooruitloopt op dat wat er uiterlijk bestaat.

Een waar geloof kan alleen daar aanwezig zijn waar een ware beleving denkbaar is. Een geloof, dat niet beleefd kan worden, blijft lippendienst, blijft een zelfbedrog. Mensen, die in het murmelen van formules en het voortdurend maar weer uitleggen van steeds dezelfde teksten voor zich een hemelrijk opbouwen, die bouwen zich een fata morgana op dat al vergaat voordat ze sterven. Maar mensen die in zich de band weten te vinden met de geestelijke en de stoffelijke krachten die werkzaam zijn in de natuur, mensen die uit zichzelf komen tot innerlijke beleving en wier geloof dus het product is van de feiten die ze waarmaken, die zijn voor mij belangrijk.

Niet omdat hun geloof juist is, want er is geen mens op aarde die de volledige waarheid kan bevatten of omschrijven, maar omdat ze een levende waarheid hanteren die ze vanuit zichzelf voortdurend kunnen manifesteren. Niet in vage termen van liefde en goedheid zoals al zo lang hier in het westen gebeurt. De gevolgen daarvan zijn u wel bekend. Neen, gewoon een wereld waarin je nu eens geen vijanden hebt. Een wereld waarin je probeert de ander te begrijpen, maar je boven alles eerst teruggrijpt naar je

eigen innerlijke wereld, je eigen innerlijke evenwichten en de mogelijkheid om die rituelen of anderszins zodanig uit te drukken dat daardoor de hele wereld om je heen een antwoord geeft. Dat de planten bloeien, dat de elementalen spreken, dat de werkelijkheid en de toekomst kenbaar worden, niet om het effect alleen maar om duidelijk te maken hoezeer je verwant bent met alle tijd, met alle natuur.

Het is die verwantschap die zin geeft aan het heksendom. Het is deze innerlijke erkenning of beleving die naar buiten toe waar wordt welke tenslotte, denk ik, een nieuwe factor gaat vormen in de tijden die komen.

Geloof u één ding: De kerken, de geloofssoorten (daar reken ik marxisme en dergelijke systemen ook bij) hebben hun langste tijd gehad. Niet omdat ze slecht zijn, maar omdat wat ze voorstellen niet meer leefbaar is.

Wie kan de werkelijke naastenliefde nog beleven, als je kijkt naar de praktijken van het christendom? Dan kun je ze in de kerk niet meer terugvinden, hoogstens daar buiten.

Wie kan de werkelijk eerlijke samenwerking nog vinden in het marxisme dat in het eind tot een soort democratische dictatuur is uitgegroeid. Je moet iets nieuws hebben, iets anders. Een staat, die zich democratie noemt en zich eigenlijk alleen beperkt tot de dictatuur van het laagst gemiddelde van een aantal heren die ook niet beter zijn dan de rest, is niet iets waarin je vertrouwen kunt stellen. Mensen, die spelen met leven en dood van hele continenten, voelen zichzelf misschien groot en machtig, maar de jonge mens voelt aan dat dat niet juist is.

Het gaat er helemaal niet om of nu Amerika wint of Rusland. Het gaat erom dat de mensheid wint. Het gaat er niet om of blank of zwart in Zuid-Afrika de boventoon zal blijven voeren. Het gaat erom of mensen elkaar kunnen vinden en samen iets kunnen maken van een land dat groots is.

Als je die dingen bekijkt, dan is er veel voor de moderne heksen te zeggen. Want met al hun vreemde gebruiken en hun vruchtbaarheidsriten die niet door iedereen even au sérieux zullen worden genomen, hebben ze in ieder geval één vernieuwing tot stand gebracht: een terugkeer naar de wereld aan de ene kant en meer mens worden aan de andere kant zonder beperking van godsdienst, nationaliteit, rang en geslacht. Als ze dat tot stand kunnen brengen, dan zullen ze ongetwijfeld de vernieuwing en de komst van een werkelijke Aquariusperiode onder de mensen sterk bevorderen.

x De heksen, die vroeger eens zijn verbrand en vernietigd, zijn nu weer gereïncarneerd?

- Ik geloof, dat die al veel vroeger zijn gereïncarneerd. Want als u kijkt, dan vindt u in elke tijd veel vrouwen, die - al gebruiken ze andere praktijken - toch als ware heksen moeten worden omschreven. Het is niet een kwestie van: ze incarneren weer. Het is eerder een kwestie van: de tijd is rijp geworden voor een terugkeer enerzijds naar de natuur, verenigd met de natuur en alles wat erbij hoort, anderzijds naar een vrijwording van het corset dat godsdienst en staatssystemen de mens hebben aangetrokken zodat hij niet meer in staat is om zelf te weten waarheen hij moet gaan. En daar moet men zich aan onttrekken.

WERELDONTWIKKELING

LES VII.

OUDE EN NIEUWE WAARHEDEN.

In het verre verleden was de mens natuurlijk zoals dat heet bijgelovig. Hij zag in alles leven. Hij zag in alles ook invloed en ontwikkeling. Dat is later door heel veel mensen ontkent. Tegenwoordig zegt men heel vaak: Nou ja, het komt er eigenlijk niet zo op aan. Aan de andere kant reageert de hele wereld als één organisme.

Dat klinkt misschien een beetje vreemd en het lijkt wreed dat de zwaksten van de kudde door de leeuwen worden opgevreten en de leeuwen verhongeren omdat er geen zwakken in de kudde zijn. Maar ook dit gebeuren is in feite een voortdurend handhaven van een proces, daarmee ook het in stand houden van een bepaalde vibratie van het leven: de uitstraling van het totale leven op aarde.

In de oudheid heeft men daar later goden bij gehaald. U weet hoe dat gaat het ene pantheon na het ander. Men heeft verder geprobeerd regels uit te denken. Er zijn vele oude bewegingen geweest die wat geheimen betreft tamelijk ver zijn doorgedrongen. Het merendeel van hun geheimen, dat moet ik erbij zeggen, werd alleen maar uitgebeeld en daardoor vaak misverstaan.

Wij weten b.v. dat de z.g. Orde van Isis een aantal leringen bevat die stellen: "Alle leven spreekt tot mij en ik kan spreken tot alle leven, als ik in staat ben te luisteren."

Dat klinkt schijnbaar als een dwaasheid, maar toch is het waar. Op het ogenblik namelijk dat ik mij kan inschakelen in de werkelijke cyclus van levensuitstraling, kan ik ook daarop reageren; ik kan daarin a.h.w. een woordje meespreken. Maar dat meespreken gaat niet uit van hetgeen ik in mijzelf aan denkbeelden draag, maar het gaat uit in de eerste plaats van datgene wat ik in het totaal andere erken.

Een andere lering van de priesters van Amon zegt: "Alle kracht is één kracht. Maar wie kracht tegen kracht zet, maakt zich krachteloos." Dat klinkt ook onzinnig. Het zijn tegenstrijdigheden.

Als je kracht tegen kracht zet, hef je werkingen op; m.a.w. je scheidt een onevenwichtigheid. Hoe groter de onevenwichtigheden zijn die je scheidt, des te meer je wordt beheerst door de onevenwichtigheden die je hebt geschapen. Het klinkt gek als je dat zo zegt, maar het is waar.

Als u kijkt naar de natuur, dan kunt u zien wat er gebeurt. De mensen wilden graag erg veel hout hebben, ze wilden enorme opbrengsten hebben van hun akkers en ze wilden er zo weinig mogelijk aan doen. Ze hebben diep geploegd om vooral meer uit de grond te halen en wat was het resultaat? Dustbowl; een soort woestijn vorming.

In andere gevallen weten wij dat de mensen hebben gemeend een heel landschap te moeten veranderen. Maar de verandering van die landschappen betekende vaak verandering van klimaat, verandering van samenhangen in de natuur. Er vielen b.v. bepaalde jagers uit waardoor de prooidieren zich konden vermenigvuldigen totdat ze een overlast werden. Al die dingen zijn zuiver natuurlijk, maar je kunt ze niet helemaal uit het oog verliezen.

Nu was er ook een mystieke school in het huidige Iran een tijd gevestigd die een soortgelijke lering bracht. Vergeet u dit niet, de door mij gegeven citaten stammen van tenminste 1600 v. Chr.

"Daar waar de ziel luistert naar de ziel der dingen, ontstaat het alomvattend weten.

Daar waar de daad grijpt naar de beperking van het eigen ik, gaat het contact met het Al verloren en blijft verdwazing over."

Een zeer vrije vertaling van een wat langer stuk. Ook hier is het interessant te zien wat men er mee bedoelt.

Je moet beseffen dat het je één weten met het Al betekent dat je geen tegenstellingen ziet tussen het Al en jezelf. Dan is alle kracht van het Al voor jou de kracht waarmee je leeft en werkt, daardoor wordt je je bewust van alle dingen. De mensen zouden zeggen: Je wordt helderziend, helderhorend, je hebt profetische gaven, je wordt geïnspireerd enz. Vergeet echter één ding niet: op het ogenblik dat je kracht tegen kracht zet (d.w.z. dat je de tegenstelling vanuit jezelf schept, activeert of erkent) ben je weer de peanut; dan ben je besloten in jezelf.

Het bewustzijn, het kenvermogen berust toch voor een groot gedeelte op ons vermogen om een mate van eenheid te verkrijgen.

In de moderne tijd zijn er heel veel verschillende groepen die zich met die dingen bezighouden. Dat loopt van de n.v. Hum & Bug & co in kerkelijke zaken en geestelijke activiteiten tot werkelijke inwijdingsleer. In de huidige tijd proberen ze de mens bij te brengen hoe je meer jezelf moet worden. Je kunt jezelf niet worden, als je niet meer één wordt met het Al. Ze proberen je duidelijk te maken hoe je vanuit jezelf allerlei krachten kunt activeren. Dat is ongetwijfeld waar, maar dat kan alleen, als je de beperkingen van je ego voor een groot gedeelte overwint.

Er zijn een aantal scholen die daarvoor inderdaad heel goede leringen hebben. Als ik denk aan een van de meest bekende die stelt:

"De eenheid van alle dingen is een kosmisch evenwicht. Binnen dit evenwicht zijn wij beperkt in onze mogelijkheden. Maar door het besef van dit evenwicht zullen alle besepte mogelijkheden kunnen worden verwerkelijkt."

Dat klinkt al heel wat interessanter en ook heel wat moderner. Er zijn soms cynici bij. Een tegenwoordig nogal bekend geestelijke leraar zei t.a.v. waarschijnlijk Darwin, maar dat weet ik niet zeker: "Wat maakt het uit of de mens stamt van Adam of van de aap. Beiden zijn voorbij gegaan. Maar wij die zijn, moeten meer zijn dan mensen."

Daar hebben we een wijsheid die eigenlijk veel te weinig in praktijk wordt gebracht. Meer zijn dan een mens kun je alleen, indien je de begrenzungen van je ik-bewustzijn voor een deel terzijde kunt stellen. Toch komen er steeds meer mensen die dat gaan doen.

Wij weten dat er overal mensen rondlopen heden ten dage die zich eigenlijk proberen los te verklaren van de maatschappij. De maatschappij is dan geneigd uit te roepen: Foei, foei, foei hoe moet dat gaan! Het antwoord is heel eenvoudig: De maatschappij is een kunstmatig geschapen aantal tegenstellingen. Let wel, kunstmatig. Deze worden even kunstmatig in stand gehouden. Daarom is de in standhouding soms zo kostbaar. Als wij ons buiten dit aspect van de maatschappij plaatsen, dan staan we ineens veel dichterbij het mens-zijn. Dat mens-zijn heeft dan

misschien zijn eigen manier om zich te uiten.

Ik kan mij voorstellen dat er mensen zijn die alleen nog maar de taal van Vivaldi of van Beethoven verstaan en dat er anderen zijn die de Stones of de nog modernere tot 'Doe maar' toe zien als het enige muzikale idioom waarin ze kunnen opgroeien. Maar ook die maken een tegenstelling. Dacht u dat de moderne muziek er ooit zou zijn geweest als er geen componisten waren geweest als een Mozart, een Beethoven, zelfs een Wagner? Al deze aspecten van eens worden anders uitgedrukt, maar ze zijn nog steeds tegenwoordig.

De klacht om het verlorene klinkt door in alle muziek. De honger naar vrede klinkt ook in alle muziek door. Als je dat gaat begrijpen, dan zul je ook op een dergelijk gebied die tegenstelling opzij gaan zetten, als je niet meer gebonden bent aan vooroordelen.

Dit klinkt misschien heel gek, maar als Jezus in bepaalde landen had willen binnenkomen in deze tijd, dan zou hij geweigerd zijn, of hij had eerst zijn haar moeten laten knippen en zijn baard moeten laten wegscheren, want hij was teveel een hippy. Dat is denkbaar. Maar gaat het eigenlijk niet om de kern van het wezen? Die kern kun je niet losmaken van de totaliteit.

Ik heb muziek als voorbeeld genomen, maar dat betekent dat alle uitdrukking vanaf het tromgeroffel uit de oertijd tot de meest moderne elektronische muziek toergens een geheel moet zijn. Het moet een taal zijn. Dan behoef je het niet eens te zijn met wat die taal je zegt, maar je moet haar leren verstaan.

In de mens zijn echter nog veel meer dingen dan alleen dat gevoel voor muziek, voor lijn, voor schoonheid of voor wat anders. Er zijn bepaalde manieren van denken. Er zijn emoties waarmee een mens te maken heeft. En al die dingen moet je dan toch weer op één lijn brengen.

Er zijn uitspraken geweest in het verleden die altijd verkeerd verstaan of begrepen zijn. Neem nu b.v. die bekende: Het is de daemon in mij die spreekt. Dan zeggen de mensen: Daemon is demon. Neen, daemon is licht. Het is het licht in mij dat spreekt. Maar als het licht in mij kan spreken, dan betekent het dat ik mij van dat licht bewust moet zijn. Dat licht kan nooit beperkt zijn tot mijn eigen wezen, mijn persoonlijkheid alleen, het is een samensmelting. Als je op die manier het geheel begint te ervaren, dan wordt je leven en ook je beleven anders.

In de wereld van vandaag zien wij inderdaad dat hele groepen losraken. De oorzaken? Je kunt er eigenlijk zo weinig over zeggen. Misschien is het nu het werkloosheidsprobleem waardoor een groot aantal mensen zich eigenlijk buiten de maatschappij stellen, terwijl ze er toch van afhankelijk blijven. Er is een tijd geweest dat het een zaak was van de Vietnam-oorlog of de atoomenergie of de verstoringen van het ecologisch evenwicht. Allemaal verschillende termen.

Er komen steeds meer mensen die zeggen: Ik doe er niet meer aan mee. Ik laat mij niet meeslepen in een ordening die op tegenstellingen is gebaseerd. Ik wil zoeken naar een ordening waarin juist overeenstemming een rol speelt. Dat betekent, dat ze eigenlijk steeds verder wegdrijven van de beginselen van een maatschappij, die toch steeds meer en meer materialistisch is geworden en die, ofschoon ze het niet durft toegeven, in feite nog steeds op een scherpe indeling in rangen en standen is gebaseerd. Het zijn deze mensen die voor de keuze staan.

In de ontwikkeling van de wereld zijn dat altijd belangrijke ogenblikken als een groot aantal jongeren voor de keuze staat. U vergeet het misschien een beetje, maar de jongeren van vandaag zijn voor het jaar 2000 waarschijnlijk de meest bepalende invloeden en krachten. Dat kunt u niet over het hoofd zien. Als dezen tegenstellingen zoeken, zal vernietiging onvermijdelijk worden. Want door de bevordering van dit gevoel van tegenstelling zal er steeds meer eigenbelang een rol spelen en steeds minder

inzicht zijn in totale ontwikkeling en totaal belang.

Maar draai nu de zaak eens om. Er zijn een groot aantal jongeren die op het ogenblik zeggen: Ik zoek het toch eigenlijk niet meer in al die tegenstellingen. Laten ze wat mij betreft op het dak gaan zitten. Wat kunnen we samen doen? Hoe kunnen we samen een beetje gezelliger, een beetje beter leven? Dan zie ik daar een begin in van nieuwe ontwikkelingen. En in de wereld - ik zeg het nogmaals - zijn die ontwikkelingen enorm belangrijk, wanneer de mensheid toch al in een keuzemoment verkeert. Ik zal proberen u uiteen te zetten wat dat ongeveer kan betekenen:

Men zal gaan kiezen voor een steeds grotere vrijheid. Een vrijheid waarin je je gebondenheden zelf bepaalt. Dat is vergelijkbaar met het afschaffen van een hele hoop drangverschijnselen en belasting van je denken, van je gedrag, van je geweten. Er ontstaat een grotere innerlijk vrijheid. Als ik iemand uit de laatste tijd mag citeren:

"Daar waar de innerlijke vrijheid is gevonden, is de innerlijke waarheid bereikbaar. Het is het vrij worden waardoor je verder komt."

Deze jongemensen zullen daardoor weer gevoelig worden voor alle zaken die zijn geschapen door kunstmatige tegenstellingen tussen natuur, werking van de natuur, natuurlijke evenwichten, uitstraling en de mens met zijn eigenbelang. Ze zullen weer gaan functioneren met het geheel en dan zal dat geheel in hen gaan spreken.

In het begin zal dat inspiratief lijken of misschien wel een soort mode zijn die op onverklaarbare wijze overal opduikt, maar het zal zich steeds verder gaan verspreiden.

Als we kijken naar paranormale begaafdheid en geestelijke ontwikkelingen, dan zijn die verschijnselen niet zo opvallend. Je kunt van mensen, die misschien niet in staat zijn hun eigen gevoelens uit te drukken, niet verwachten dat ze ineens een gevoel van kosmische waarde weten te verwoorden en uit te beelden, maar het is er wel.

Die gevoeligheid zal steeds kristalliseren in kleine flitsen van besef, in plotselinge ingevingen die juist blijken te zijn, in bijna onbewust formuleren op een kosmisch juiste wijze. Je kunt dan niet zeggen: Die mensen zijn opeens helderziend geworden. Trouwens dat zou een hele troep worden. Als de hele wereld vol liep met helderzienden, dan zou er geen mens meer zijn die gewoon kan kijken. Zij hebben een gevoeligheid, die inhaerent is aan de mens.

Als ik mag teruggrijpen naar de paradijslegende die eigenlijk uit allerlei oude en wijze overleveringen is gekristalliseerd eerst door de familie van Abraham en later door de Levieten neergeschreven. Daar staat een eigenaardig stuk in:

Adam was in het paradijs. Hij was daar in rust en vrede. En wat deed hij? Hij benoemde de dingen.

Om dat goed te begrijpen moet u weten dat in de oudheid het ding en de naam een en hetzelfde waren. Door iets te benoemen doorgrondt men dus het wezen ervan. De tijd dat de mensen dat hebben gekund is lang voorbij. Maar steeds meer is er in deze dagen behoefte om iets te doorgronden. En dan niet alleen het dwaze gedrag van de mensen, maar ook de hele sfeer van leven, van alles wat er om je heen is, de verbindingen die je maakt tussen jou en het andere, de reden waarom muziek, beat, kunst of iets anders je beroert. Dat is het begin van een terugkeer naar het paradijs.

De mens is blijven steken bij het benoemen van de dingen. Hij denkt tegenwoordig: als je een naam hebt gevonden voor iets, dan beheers je het wezen ervan. Dat dat niet het geval is, zie je elke keer weer. Denk maar aan de bekende gifschandalen van de laatste tijd. Als je die dingen een naam geeft, heb je ze nog niet in je macht. Maar als je begrijpt, dan ga je ook benoemen, maar op een andere manier.

Een mens die benoemt, zoals Adam eens heeft gedaan, benoemt vanuit een aanvoelen, vanuit een waarnemen en vanuit een bepaalde manier van beseffen. Hij drukt in het benoemen zijn eenheid uit met hetgeen hij benoemt. dit is niet van mij. Het is een moderne wijsheid die al meer is verkondigd. Dientengevolge kan worden gesteld:

De mens, die zich op deze wijze weet los te maken van de kunstmatige tegenstellingen en eindelijk eens terugkeert tot die oude situatie waardoor hij alles eerst voor zich moet erkennen en benoemen voordat het enige betekenis voor hem kan hebben, groeit in een wereld waarin alle krachten (dus ook de uitstraling, de geestelijke krachten) de wisselwerking van alle energieën die er maar in de wereld bestaan, samenvloeien tot een taal die hij verstaat. Wie de taal van de wereld verstaat, verstaat iets van de taal van de kosmos.

Zeker, dan zullen die dingen zich gaan openbaren. Er worden allerlei verschijnselen gezien. De een ziet, de ander hoort, de derde wordt geïnspireerd tot dit of dat en de vierde doet misschien een klein wonder: hij geneest medemensen of hij stuurt op afstand boze dromen naar mensen die dachten dat ze helemaal goed waren. En om weer een moderne wijsheid te citeren: "De ellende van deze wereld is, dat zij die het kwaad doen, menen dat zij goed zijn omdat zij het ten goede van anderen menen te doen, ofschoon ze het kwaad dat zij voortbrengen wel degelijke erkennen." Ik denk dat je daarvan wel zult loskomen.

Ik wil u geen wereld voorspiegelen waarin iedereen plotseling paranormaal begaafd is. Ik wil u ook niet toeroepen: U allemaal, of u nu jong bent of oud, u zult uw super-ego ontdekken en u zult daarmee spreken! Het is heel gemakkelijk om het te vertellen, het is gemakkelijk om een suggestie te scheppen in die richting, maar het is ontzettend moeilijk om het zover te brengen dat de mens ook maar iets van zijn werkelijk ik-zijn en iets van de werkelijke wereld waarin hij leeft, aanvoelt. Dat kun je niet doen met vreemde woorden, met allerlei termen, dat is gewoon een beleven dat in de mens moet ontstaan.

Ik ben zo vrij te veronderstellen dat juist de spanningen, de problemen, de pressies, de toenemende tegenstellingen in deze wereld steeds meer mensen ertoe zullen brengen een stapje opzij te doen, te zeggen: Ik wil er geen deel van zijn, tenzij ik dit uit mijzelf en op grond van mijn werkelijk besef van wat voor mij aanvaardbaar is persoonlijk heb gekozen.

Ik heb heel wat van dergelijke verschijnselen gezien de laatste tijd. Op het ogenblik is dat heel erg te zien in Argentinië. Er is iets van te zien in Polen, maar ook in Letland, Litauen, Estland waar zich ook een soortgelijke ontwikkeling aan het afspelen is. Zelfs in Nederland zijn er heel wat jongelui die zeggen: Wat moeten wij met die hele rotzooi aan? Daar bedoelen ze dan heel oneerbiedig mee het Binnenhof en alles wat eraan kleeft. Het gaat er niet om dat ze verwerpen, want dan schep je maar tegenstellingen. Maar als je je niet meer laat binden in een vaste verhouding, in een vaste circulatie, in een vast gedragspatroon, maar uitgaat van jezelf, dan komen de kosmische waarden vanzelf eerder op de voorgrond.

Als er iets is waaraan de wereld in deze fase van ontwikkeling behoefte heeft, dan is het wel aan mensen die deze innerlijke waarde, deze innerlijk kracht kennen.

Je kunt natuurlijk alles op zijn eigen manier bekijken. Alles heeft een eigen beeld, alles projecteert een beeld. Het hemd van X is beter, want het scheurt niet. Het wasmiddel van Y wast nog veel witter dan welk wasmiddel dan ook, maar als je die blauwe zak erin doet, wordt het stralend wit. Dat zijn allemaal mooie woorden, het zijn leuzen, maar gelijktijdig ook illusies.

Door de illusies van de reclame kijk je misschien heen. Maar wie van u kijkt door die leuzen heen die zo lang verkondigd zijn als het ware ge-

loof, de uitverkiezing, het noodlot, de politieke noodzaak, de politieke haalbaarheid, de problematiek niet te vergeten. Dat zijn allemaal leuzen. Het zijn dingen die thuishoren ergens in de reclame maar zeker niet in de werkelijkheid.

De enigen die in deze tijd misschien dingen kunnen zeggen die de moeite waard zijn en die het minst worden gehoord, zijn de dichters. De dichter, die voor een ogenblik loskomt van zijn bewuste zelf en probeert iets van de kosmos, hoe dan ook, aan te voelen en te formuleren, grijpt net een tikje over dat beperkte en benepen mens-zijn van deze dagen heen. Maar niet iedereen kan het uitdrukken in woorden. Je kunt het soms uitdrukken in een daad tegenover een medemens, in een levenshouding.

Daar komt dan die geestelijke ontwikkeling naar voren. Niet in de kerken, niet in de geheimscholen, al zeg ik niet dat deze op zichzelf nutteloos zijn. Ze komt naar buiten, omdat in een tuin waar alles zorgvuldig wordt onderhouden vele gewassen zich eenvoudig niet kunnen ontwikkelen. Dat wil zeggen, dat de natuurlijke weerstand, de natuurlijke schoonheid eigenlijk teniet gaat juist omdat men het te mooi, te netjes wil maken. Als je b.v. een berm onaangetast laat, wat vind je daar niet een rijkdom aan planten en bloemen, maar ook wat een rijkdom aan nieuwe schakeringen en aan nieuwe evenwichten ontstaat daar. Het is alsof zo iets helemaal herboren wordt. Dat bedoel ik nu met de mens die iets meer kan worden dan een mens.

In elke mens bestaan paranormale kwaliteiten. Heus, er zit hier niemand die op zijn tijd niet een goed medium zou kunnen zijn, niemand die op zijn tijd helderziend zou kunnen waarnemen of zou kunnen horen. Er zit hier niemand die op zijn tijd niet een ander zou kunnen genezen met geestelijk kracht en nog andere dingen. Maar u bent eenvoudig nog niet in staat om de zin ervan te begrijpen. U doet of het een wel en het ander niet, of u beroemt zich op het een en verwerpt daardoor eigenlijk de grondwaarde alweer die u heeft ontvangen om het andere een beetje op de voorgrond te brengen. Het heeft allemaal weinig zin. Waar het om gaat is: u hoeft niet te begrijpen, u moet zijn.

De grootste wijsheid van deze dagen zou moeten zijn: Ik kan de wereld niet veranderen. Ik kan een zijn met alles zonder de tegenstellingen een hoofdrol te laten spelen. Ik kan een plaats vinden voor mijzelf waar ik met een minimum al gelukkig kan zijn, maar waar ik alles kan beleven en aanvaarden wat er in de hele wereld bestaat. Dan zult u ontdekken, dat al die gaven die u rudimentair heeft weer ontwakken.

Het is niet zo wonderbaarlijk dat Adam wandelt met God, dat Eva flirt met de slang. Het klinkt krankzinnig als we zeggen: Wij wandelen met goden en we onderhandelen a.h.w. met demonen. Is dat wel zo gek? Is God niet de Alkracht die we voortdurend ontmoeten, als we ons maar bewust zijn van ons wezen en onze eenheid met het Al. Is de demon niet de neiging, die we allemaal toch hebben om ons een klein beetje af te zetten tegen dat Al, om tegenover dat andere iets meer te worden dan de rest. Ik geloof, dat dat probleem in deze dagen precies hetzelfde is.

Wij kunnen terug naar het paradijs. Niet in de zin van: een heerlijk leven met niets doen, beestjes strelen en vruchten eten. Maar wel in de zin van: een weer wandelen met God, als u het zo wilt noemen. De eenheid weer beseffen van het Al en uit onszelf de krachten voortbrengen die dan waarmaken wat ook in het bijbelverhaal staat.

De mens hoeft niet te sterven. Sterven is heus niet alleen je lichaam verliezen. Sterven is een proces waardoor het leven wordt onderbroken en moet worden veranderd. Zonder verandering jezelf blijven dat is mogelijk. Ik voorzie, dat in de komende tijd juist door de vele jongeren die zich op de een of andere manier hebben losgemaakt van alles, de jongeren die eindelijk gaan inzien dat het verkondigen van en het werken met tegen-

stellingen weinig zin heeft, dat zij in de komende tijd de ware geest van Aquarius zullen brengen, maar ook de werkelijke begaafdheid die erbij hoort. De begaafdheid in paranormale zin. De begaafdheid om de techniek te aanvaarden en te beheersen zonder ooit haar slaaf te zijn.

De wereld van vandaag ondergaat grote veranderingen. U zult na dit te hebben vastgesteld dat in de komende tijd nog verscheidene malen kunnen vaststellen. Aan die verandering kunt u alleen deelnemen, als u zich losmaakt in het leven van het denken in tegenstellingen hoe moeilijk het u ook lijkt in het begin.

Het gaat er niet om hoe iets heet in de wereld, want die namen zijn 9 van de 10 keer bedrog. Het gaat erom hoe iets leeft in uzelf, wat de naam is die u ervoor vindt, het wezen der dingen zoals het in u bestaat. Dan kunt u daar een eenheid mee vinden en vanuit die eenheid kunt u komen tot de volledige ontwikkeling die de nieuwe wijsheid brengt: de wijsheid van het een-zijn met al en gelijktijdig jezelf zijn in al zonder tegenstellingen te scheppen.

Einde van de les.

x Het losmaken van de tegenstellingen in de wereld gaat dat ook voor het losmaken van het materiële leven?

-- Tot op zekere hoogte wel. In deze wereld heb je zoals dat heet geld nodig om te kunnen leven. De vraag is nu, of je steeds meer eisen gaat stellen in je leven, dus meer geld nodig hebt en dus meer onderworpen wordt aan de maatschappij en steeds meer betrokken wordt in haar tegenstellingen of dat je je beperkt tot een zeker minimum. Op het moment dat je dat doet, zul je zeker nog moeten werken. Je zult zeker nog moeten verdienen, dat gaat niet anders. Maar deze dingen beheersen je niet. Op een gegeven ogenblik ben je in staat te zeggen: Ik werk 6 maanden en dan werk ik goed en hard. Ik zorg dat wat ik doe daar ook werkelijk vorm aan geeft, dat ik het afmaak. Dan heb ik genoeg om 6 maanden alleen te leven voor wat voor mij harmonie is. Die mogelijkheid moet er komen in de wereld; die komt nog wel.

Ik wil dus niet zeggen dat je ineens alles over boord kunt gooien. Het wil ook niet zeggen dat je rustig verder kunt gaan als je gedaan hebt. Je moet gewoon kijken: wat is werkelijk noodzakelijk, wat vind ik werkelijk belangrijk? En dan het onbelangrijke voorlopig terzijde schuiven, ook al roept iedereen uit dat je nooit prettig en gezond kunt leven zonder die videorecorder waarop een aerobic-cursus gratis wordt aangeboden.

x Als je je losmaakt van de maatschappelijke verhoudingen e.d., dan ontmoet je tegenstellingen bij anderen. Kan dat niet op de een of andere manier naar jezelf wijzen?

-- Neen. Als je je losmaakt van de maatschappij en je ziet de rest van de maatschappij als tegenstelling, dan is hetgeen u zegt volkomen waar. Maar neem nu eens aan, dat u zich niet bindt aan welke waardering of opzet ook in die maatschappij, maar bereid bent een ander in zijn visie, binding, opvatting, rangbewustzijn als zodanig te erkennen zonder gelijktijdig de consequentie van gezagsaanvaarding en verbondenheid te accepteren zoals die normaal bestaat. Dan zal men u waarschijnlijk een buitenbeentje achten of een tikje gek, maar dat lijkt mij in de moderne wereld, als je hoort wat ze daar nog verstandig achten, alleen maar een voordeel.

Je moet dus niet de tegenstelling zoeken, maar je moet ze a.h.w. ontwijken. Je moet gewoon zeggen: De hele wereld mag denken zoals ze wil. Als Nijpels zich ziet als de oplosser van alle crises middels besparingen, dan mag hij dat doen. En als hij denkt dat hij daarin gelijk heeft, dan

wil ik dat direct accepteren. Het betekent echter niet dat ik hem dan behoef te steunen of dat ik aan zijn stellingen enig gezag behoef toe te kennen. Maar kom ik met hem in contact, dan zal ik erkennen dat hij vanuit zichzelf, dus volgens eigen overtuiging, juist reageert. Ik zal hem dus niet aanvallen in datgene wat hij gelooft en wat hij is. Ik zal alleen niet meewerken aan hetgeen hij tot stand probeert te brengen.

Het is aardig als je Nijpels of een andere politicus erbij haalt, dan worden vele voorbeelden ineens duidelijker. Dat komt, omdat u dergelijke personen inderdaad heeft gemaakt tot reclameleuzen. Niemand denkt aan Lubbers in zijn onderbroek maar altijd met een bezuinigingsplan. Zo gaat dat met al die belangrijke personen. U ziet niet de mens, u ziet de functie plus de reclameleuze die eraan verbonden is. Als u de mens zoudt zien, zoudt u misschien meer begrijpen van het plan. U zoudt de zinloosheid van de reclameleuze beter begrijpen. U zoudt daardoor meer bewust menselijk kunnen reageren zonder op welke wijze dan ook op tegenstand te stuiten enerzijds of tot aanvaarding anderzijds. U zoudt zich gewoon losmaken en uw eigen wegen gaan voor zover u dit mogelijk wordt gemaakt.

- x Kunt u ook een techniek geven om het losmaken te bevorderen?
-
1. Besef, dat je helemaal niet belangrijk of onvervangbaar bent waar je ook bent en wat je ook bent.
 2. Realiseer je, dat het enige goede dat je kunt doen datgene is wat je vanuit jezelf tot stand brengt en waarvan je de resultaten bij anderen kunt controleren.
 3. Begrijp, dat niemand is wat hij zegt, maar alleen door wat hij doet, ook uzelf.
 4. Besef, dat wat je werkelijk nodig hebt veel minder is dan alle ballast die je om emotionele of andere redenen met je mee probeert te slepen. Je kunt met zeer weinig zeer gelukkig zijn. Je kunt met zeer veel zeer ongelukkig zijn, al is het alleen maar omdat de in standhouding ervan steeds moeilijker wordt.

Wat ik heb gezegd, heeft wel degelijk te maken met wereldontwikkeling. Het is een heel belangrijk beeld voor hetgeen er gaat komen en een verklaring voor hetgeen er bestaat. Daarom zou ik u willen vragen: Kijk het nog eens na en denk er eens over na.

-:-

MAGISCH DENKEN.

Magie is een heel simpele manier van denken. Het is veel eenvoudiger dan de meeste mensen zich realiseren. Een van de eenvoudigste dingen van de magie is: de naam en het ding zijn gelijk. Zo boven zo beneden. Wat ik doe aan het beeld, doe ik aan de werkelijkheid.

Het zijn principes waarvan je zegt: Dat is toch te gek. Aan de andere kant, als we de magie eens heel goed proberen te bekijken, dan werken we wel met deze regels, maar het zijn geen echte regels, geen echte wetten. Het zijn alleen maar werkaanduidingen; dat is heel iets anders. Het is een aanduiding voor het werken met allerlei krachten waar je mis-

schien heel weinig van af weet. Het is het werken met allerlei vormen van gedachtenkracht, van persoonlijke energie en alles wat daar bij komt. En alles op de keper beschouwd betekent het ook beseffen dat het wel werkt, maar dat het niet klopt. Het waarom is ook duidelijk.

Het is net als met astrologie. Astrologie is, als je het zuiver stoffelijk bekijkt, onzin. Als je het astronomisch bekijkt, is het in vele gevallen onjuist. Maar als je het gaat bekijken vanuit een ervaringswetenschap, dan kun je stellen dat Mars b.v. een zekere invloed uitoefent en dat Venus ook niet op haar achterhoofd is gevallen. Op die manier heb je door ervaringen eigenlijk een aantal regels opgesteld die in de praktijk kloppen, ofschoon het de vraag is of de verklaring juist is. Dat is nu magie.

Er zijn mensen die zeggen: Waarom moet ik op een bepaalde tijd een zekere magische handeling verrichten? Waarom moet ik nu wachten tot de nacht van St. Jan om een bepaalde invocatie te doen? Want, zeggen ze, het zou veel gemakkelijker zijn, als ik dat in mijn vrije uren kon doen. Daar hebben ze gelijk in.

Het zou gemakkelijker zijn. Maar de nacht van St. Jan hangt weer samen met de stand zon - aarde. Met andere woorden, er worden bepaalde kosmische invloeden mede bepaald. Als je dat nu precies gaat uitrekenen, dan zal het niet altijd de nacht van St. Jan blijven, ook als de mensen St. Jan steeds op dezelfde dag blijven vieren; dat verandert steeds een beetje. Die invloed heb je echter nodig. Die invloed is 2500 à 3000 jaar geleden bijna op die bepaalde nacht zeer sterk geweest. Dientengevolge kon je werken met die kracht in die nacht. Dus kon je erop rekenen dat bepaalde oproepingen en andere zaken beter zouden slagen. Het is eigenlijk zo simpel als $2 \times 2 = 4$.

Zodra je je gaat bezighouden met de verklaring die wordt gegeven, word je er gek van. Dan kun je niet verklaren waarom je b.v. het ene drankje met vleermuizenbloed en het andere met ravenbloed moet bereiden en dat terwijl er vruchtenwijnen bestaan die veel beter zijn. Die gebruiken ze tegenwoordig trouwens ook om elixers te maken. Voel je je dan niet beter door de medicijn die erin zit, dan doet de drank toch ook het hare.

Realiseer je nu even de volgende punten:

Als ik magie wil bedrijven, dan moet ik mij in de eerste plaats bewust zijn van het bestaan van krachten. Hoe ik daarin geloof, doet niet ter zake, als ik er maar in geloof. Want als ik werk uit een innerlijke onzekerheid, dan heb ik geen kans om voldoende kracht uit te stralen of voldoende kracht op te nemen. Maar als ik daarin geloof, dan gaat het wel.

Verder moet ik dat geloof formuleren. En of ik dat geloof nu formuleer met vleermuizenbloed, met ravenbloed, met druivensap of op een andere manier, dat doet ook niet zozeer ter zake. Het gaat namelijk niet om de substantie op zichzelf, maar om bepaalde uitstralingen die ik te samen breng. Zo wordt eigenlijk de magie een kwestie van werken met harmonieën en disharmonieën.

Als ik iemand wil vernietigen, dan stuur ik hem een disharmonie op de hals. Wil ik iemand helpen, dan stuur ik hem een harmonie. Zo eenvoudig is het.

Een harmonie is altijd datgene wat ik in mij erken als zijnde licht, als sterk, als juist, waarin ik geloof en wat dus de relatie van een ander t.a.v. de wereld eveneens licht, sterk en vreugdig kan maken vanuit mijn standpunt.

Als nu een ander hoort welke kracht ik heb gebruikt, dan zegt hij misschien: Daar ben ik het helemaal niet mee eens. Hij kijkt dan naar de naam die ik eraan geef. Het gaat echter niet om de naam, het gaat om de trilling, om de kwaliteit. Er zijn mensen die zeggen: Wij geloven niet in magie. Gelijktijdig gebruiken ze die zelf duizendenmalen.

Magisch denken is een kwestie van geloven. Iemand, die werkelijk heel erg magisch denkt, gelooft net zo intens in de waarde van een bepaalde naam of trilling als u in de koopwaarde van een stukje papier waarop staat gedrukt: De Nederlandse Bank betaalt aan toonder. Het is doodgewoon een gebruik.

Uw hele wereld is gebaseerd op allerlei zaken die u maar heeft aangenomen. U heeft aangenomen dat het veiliger is, als het verkeer rechts houdt. In zekere zin heeft u daar gelijk in. U heeft aangenomen dat een bepaalde snelheid de beste maximum snelheid is die je kunt aanhouden. Dat is natuurlijk niet helemaal waar, maar in het gemiddelde zal het misschien waar zijn. Als iedereen daarin gaat geloven, dan eerst functioneert het. Vandaar dat maximumsnelheden zelden functioneren, omdat de meeste mensen geloven dat ze er alleen zijn om ze te kunnen overschrijden.

De magie is het accepteren van waarden. Als je een waarde accepteert, dan is dat niet alleen maar een kwestie van: ik heb het aanvaard. Neen, het is dan een deel van mijzelf geworden. Zo goed als voor u het gebaar van het uitschrijven van 'n girocheque. Er is natuurlijk geen geld mee gemoeid, alleen getalletjes ergens in een computer. Maar voor u is dat geld, voor de ander is dat geld, dus is het geld.

Als ik geloof in een lichtende kracht die in mij bestaat en die vanuit mij kan werken en ik geloof daar zo intens in dat ik mij niets anders kan voorstellen, dan zal elke keer wanneer ik zeg: 'Die lichtende kracht straal ik uit' die kracht inderdaad uitstralen. Want dan zal het effect worden bereikt. Of die kracht inderdaad zo lichtend zo stralend, zo mooi en zo edel is als ik mij voorstel, dat weet ik niet. Ergens in een kosmisch heelal draai ik allerlei verschillende krachten door elkaar en door mijn geloof wordt de verhouding van die krachten veranderd.

Een zeer eenvoudige oplossing voor dingen die je ervaart, als je een beetje sensitiever bent, ligt ook in dezelfde orde van grootte. Wanneer u iets ziet of hoort, dan kan het zijn dat het inderdaad geestelijk is, maar wat betekent het? Daar weet u niets van. Tot het ogenblik, dat er in u een beeld opkomt dat zegt: Dit is mijn betekenis. Vanaf het moment dat die betekenis in u bestaat, gaan alle uitingen, die uit de geest of waar vandaan ook u paranormaal bereiken, zich ineens afzetten tegen het denkbeeld dat u heeft; het worden varianten ervan. En omdat die varianten dan in een bepaalde richting kunnen gaan, is het geheel wel zinvol, terwijl u niet komt tot het constateren van een exacte betekenis.

Dat is misschien maar goed ook. Stel u voor, u wordt wakker en u ziet een doodshoofd tegen het behang. Dan kunt u zeggen: Dat is de dood die mij komt halen. Dan heeft u pech en uw levensverzekering heeft geluk, want u kunt rustig nog een tijd blijven doorbetalen. Maar als u zegt: Hier wordt iets van vergankelijkheid aan mij getoond, het is een duidelijk maken van een relatie, dan kan dat doodshoofd de betekenis krijgen: dingen uit het verleden gaan weer een rol spelen. En dat zal wellicht juist zijn.

Ik kan mij voorstellen dat de meeste mensen met dat soort gedoe, dat is het toch voor de doorsnee-Nederlander, niet goed weg weet. Het past niet in het kader van het logisch en rationeel denken. Dat is volkomen juist. Alleen, het kader van het logisch en rationeel denken past niet bij een exacte logica en past ook niet bij een zuiver verstandelijke benadering. Het zijn altijd weer varianten daarop.

Wat ik uitzend is dat wat er in mij bestaat. Kan ik in mij een zekerheid verwerven, dan kan ik die naar buiten uitstralen en maak ik daarvoor iets van die zekerheid buiten mij waar. Dan is het ook helemaal niet zo verwonderlijk dat een magiër, die met de overtuiging dat hij iemand hoofdpijn bezorgt door een poppetje dat de persoon voorstelt op het hoofd

te slaan, inderdaad resultaat heeft. Dat poppetje op zichzelf haalt niets uit, maar door die daad, door het geloof is er een trillingsverhouding tot stand gekomen tussen de magiër en degene die door het poppetje wordt voorgesteld. Het is die kracht die werkt. Als de ander daar niet in gelooft, kan het nooit werken; dan heb je meer stoffelijke dingen nodig. Altijd weer zul je in de magie moeten teruggrijpen naar de waarden die onbewust in de mensen aanwezig zijn.

Nu weten we wel één ding: de mensen, die het meest wetenschappelijk denken te denken, zijn het bijgelovigst. U moet maar eens opletten. Als je namelijk te rationeel wordt aan de ene kant, zit je aan de andere kant van binnen vol onzekerheden. Die onzekerheden sublimeren je dan omdat je bijgelovig bent. Dus is iemand, die zeer wetenschappelijk en zeer rationeel denkt, zeer gemakkelijk te bereiken. Maar als u nu iemand een klap op zijn hoofd wilt geven, dan kunt u het mooiste poppetje hebben maar de ander gelooft alleen maar in de goede God - die goede God geeft geen klap op het hoofd - dus gebeurt het niet. De hoofdpijn blijft uit.

Als u gelooft in een duivel, zult u monsters binnen de cirkel oproepen die werkelijk verschrikkelijk zijn. Daar zijn de moderne monsters in de tekenfilms niets bij. Maar wat ziet u? Denkt u dat u werkelijk hellemonsters ziet? Wel neen, u ziet een gedachtenvorm. Dat aan die gedachtenvorm voor u een deel van de kosmische kracht is verbonden en dat u de eigenschappen van de kosmische kracht meent te kennen, bepaalt dat de werking van dit deel van de kosmische kracht in wezen door u wordt bepaald. Als u dus dezelfde oproeping gebruikt en u verwacht een engel, dan komt er een engel. De misleiding ligt niet in het magisch gebeuren, die ligt in uzelf; daar wordt de voorstelling geschapen.

Stel, dat je zelf aan magie wilt gaan doen. Het zou mogelijk zijn. In de eerste plaats moet je dan weten waarin je werkelijk gelooft, wat voor jou onomstotelijke vast staat ook al kun je dat niet bewijzen. Dat is de basis vanwaaruit je moet werken.

In de tweede plaats heb je in de magie altijd een werkmethode nodig. Ze noemen dat soms wel mysterie, ritus. Daar gaat het eigenlijk niet om. Datgene wat uitbeeldt wat je gelooft en datgene wat je tot stand wilt brengen zal altijd de kracht, die in je is buiten je wekken en daarmee de verwezenlijking bevorderen.

Dan zijn er ook mensen die zeggen: Moet ik dat dan in stilte doen? De meeste mensen lukt het in stilte beter; de westerling tenminste. Maar er zijn ook mensen die hebben daarvoor juist voodoo-trommels nodig of misschien doen ze dat het best als de een of andere cacafonie van geluiden wordt geproduceerd, zoals bij de moderne muziek. Wanneer je wilt werken, kun je ook werken met muziek, maar alleen als de muziek voor je gevoel past bij datgene wat je tot stand wilt brengen. Dan kun je rustig een plaat opzetten.

Het kan zijn dat je gelooft in gebed. Ga dan maar bidden, desnoods met honderd man bij elkaar. Het levert in ieder geval extra gedachtenkracht op. Maar het geloof moet er zijn en de werkmethode moet er zijn. Want als we niet uitdrukken wat er in ons is, hebben we het gevoel dat het in ons besloten blijft.

Een mens heeft een handeling nodig om wat in hem is naar buiten te verplaatsen. Dat is onbewust. Het is geen kwestie van beredenering. Het is een kwestie van aanvoelen. Als je iets gedaan hebt, dan zeg je: Nu heb ik het buiten mijzelf gezet. Daarmee heb je het eigenlijk voor jezelf echt gedaan. Wat voor jezelf echt is, dat kun je aan anderen zenden; daar kun je iets mee doen voor anderen.

Misschien denkt u: Het enige dat mij interesseert is paranormale genezing. U weet hoe de mensen zijn. Zij zien de dokters met hun hoge inkomens en denken dan: als ik dat nu paranormaal zou kunnen doen.

Misschien is het ook werkelijke bewogenheid voor het lijden der mensheid, wie zal het zeggen, als u iemand wilt genezen met een magische handeling. Maar als u alleen gaat zitten denken: wordt beter, wordt beter, dan heeft u een heel mooie illusie. Of het werkt, is een andere vraag. Als je één onwillekeurig gebaar maakt en zegt 'wordt beter', dan heb je die kracht naar buiten gebracht en dan is de werkingsgraad ervan aanmerkelijk hoger en de kans dat je werkelijk effect krijgt met 70 % toegenomen. Alleen omdat je wat in je wordt opgewekt omzet in iets wat naar buiten toe ook voor jou naar buiten toe gericht is.

De hele magie bestaat uit allemaal van die gekke dingen. Al die rituelen, dat is niets anders dan het naar buiten brengen wat de magiër in zichzelf heeft opgebouwd.

Heeft u er wel eens aan gedacht hoe je een spook aan een zwaard kunt rijgen, er een soort saté spiritueel van te maken? Dat kun je niet en toch zien wij dat bijna overal in de magie de tovenaars, de heksen geestenzwaarden, geestendolken gebruiken. Waarom? Omdat het beeld van het zwaard belangrijk is en het hanteren van het zwaard of de dolk gelijktijdig het idee van aanval, verdediging, bezwering overbrengt naar buiten. Daarvoor hebben zij die nodig.

Dan denkt u: de mensen die al die mooie ingewikkelde figuren op de grond tekenen, hebben ze daarmee een bijzondere bedoeling? Het werkt in ieder geval wel. Maar als je hetzelfde gelooft van een hinkelbaantje, dan kun je een hinkelbaantje tekenen en dan werkt dat net zo goed. Het is het denkbeeld, de innerlijke voorstelling ervan die bepalend is voor de kwaliteit van hetgeen je tot stand brengt.

Als ik u dat heb bijgebracht, dan weet u in ieder geval iets van magisch denken. Er zijn veel mensen die denken: het is heel erg precies alles doen (dat is heus niet waar) en er zijn mensen die denken: het helpt toch niet en dat is ook niet waar. Als je vanuit jezelf werkt, moet je ook aanvaarden dat wat in jou gebeurt kosmisch aanwezig is. Als ik geloof dat er alleen iets in mijzelf gebeurt (ik voel me toch altijd zwak tegenover de wereld) dan helpt het niet. Maar als ik geloof dat ik verbonden ben met krachten van kosmische aard (of dat nu engelen, goden, demonen zijn of wat anders) of ik heb het gevoel dat ik deel ben van een totaliteit, dan heb ik ineens wel de totale kracht en kan ik het wel doen. Zo boven zo beneden is geen omschrijving.

Trouwens dat zou een rotzooi zijn. Stel je voor, jullie gaan dood en wie staat je op te wachten? Joop den Uyl met een roos (embleem van de P.v.d.A.) Zo boven zo beneden is overdrachtelijk. Maar in de voorstelling die in je bestaat, in het geloof dat in je bestaat moet een erkennen van: de kosmos is net zo, aanwezig zijn. Het is dus weer het denken dat bepalend is, niet de feitelijke situatie.

Dan moet u verder nog dit onthouden:

Als je iets in de kosmos projecteert (dat doe je magisch nogal eens) dan zijn er heel veel mensen die denken dat de kosmos rechtlijnig is. Dat is niet waar. Als ik hier van links naar rechts een lijn trek en ik zit boven, dan ga ik van rechts naar links. Met andere woorden, als ik de lijnen verbind met elkaar, dan krijg ik een zandloper.

Heel vaak zal ik dingen moeten uitstralen die in mijn eigen wereld negatief zijn, maar die in mijn kosmisch gevoel positief zijn om op aarde een positief resultaat te bereiken. Zou ik echter uitgaan van hetgeen men op aarde positief acht, dan zou ik dat uitstralen, maar dan is de kans zeker niet uitgesloten dat de uitwerking van die kracht eerder negatief is. Ook dat moet u onthouden. Er is nu eenmaal een wisselwerking en een omkering van waarden.

Die omkering van waarden en de wisselwerking behoeft je je niet speciaal voor te stellen, die bestaat nu eenmaal. Al is het alleen maar omdat iemand die van beneden naar boven kijkt anders kijkt dan iemand die van boven naar beneden kijkt.

Leer gewoon werken met de kracht die je hebt. Ga niet uit van het exacte ritueel, van de exacte instelling, maar ga uit van hetgeen je in jezelf als zekerheid kent.

Bouw voor jezelf een uiting op die in overeenstemming is met die innerlijke zekerheid en niet met hetgeen je wilt doen.

Stel dan, die zekerheid in jezelf zo hoog mogelijk opvoerend, wat je op aarde tot stand wilt brengen. Stel dat niet in termen van gebeuren maar in een voldongen feit. Dus bij genezing niet: nu moet Jantje zijn niersteen kwijtraken, maar stel: Jantje moet van zijn nierpijn af komen. Hoe? Zoek dat zelf maar uit. Dan werkt die kracht positief. Als je het te exact doet, dan werkt ze negatief.

Nog één waarschuwing voor iedereen die zich met magie wil bezighouden:

Als je je bezighoudt met alle aanwijzingen die er op dit gebied zijn, dan kom je vast en zeker in de verkeerde afdeling terecht. Probeer zo nuchter mogelijk te handelen en laat zoveel mogelijk rituelen achterwege, tenzij je ze voor jezelf nodig hebt om een kracht waarin je gelooft en die je in jezelf beseft naar buiten te brengen.

Einde van de les.

x Is het mogelijk dat je in de magie behalve dat je bepaalde ontwikkelingen stimuleert je ook bepaalde ontwikkelingen stopzet of vertraagd?

- Het stopzetten is een beetje moeilijk, omdat je je dan een situatie moet voorstellen waar het gestopt is. Het moeilijke is, dat men over het algemeen geen voldoende beeld van dit absoluut wegvallen van de factor heeft, daardoor kan men dus niet voldoende afremmen. Maar je kunt je misschien wel voorstellen dat er een bepaald aspect - de bewapeningswedloop b.v. - voortkomt uit een vorm van denken die niet juist is. Tracht nu het juiste denken in jezelf op te wekken en tracht dat uit te zenden. Dan breng je die bewapeningswedloop wel niet tot stilstand, maar je brengt de gedachtengang die er de basis van is tot stilstand of je buigt die af. Door die afbuiging bereik je misschien niet wat je zou willen - alle wapens weg of iets dergelijks - maar je bereikt wel dat degenen die er iets over te zeggen hebben anders gaan reageren op de bestaande wapens en bewapening en daardoor ook tot andere oplossingen zullen komen.

x een symbool voor die stopzetting

- Dat is een kwestie van veel training. Als u eerst in uzelf de zekerheid heeft gevonden, u heeft verder het beeld gevonden dat u wilt uitzenden en ook de richting waarin, de plaats waarheen u wilt uitzenden, dan kunt u dat binden aan een symbool. Als u dat symbool steeds weer gebruikt, ontstaat er een conditionering waardoor op den duur de innerlijke toestand en voorstelling onmiddellijk rijst op het moment dat u het symbool ziet. Het symbool veroorzaakt dan door conditionering in u een bepaalde situatie waardoor u bijna onmiddellijk de projectie kunt bereiken die anders misschien een lange tijd van voorbereiding vergt.

x De richting waar het naar toe gaat.

- Je moet weten waar het naartoe gaat. Als u denkt aan een patient, dan hoeft u niet te weten waar hij woont, maar u moet wel weten wie die patient is. U moet iets van de uitstraling van die patient kunnen aanvoelen. Dan kunt u kracht overdragen. Als u geen beeld heeft van de patient en u heeft niets om de trilling van de patient op welke manier dan ook te pakken te krijgen, dan is het heel moeilijk om voor de patient iets te doen. Wat de ziekte betreft, als u te maken heeft met directe behandeling (magnetiseren), dan is het wel belangrijk dat u iets weet van het functioneren van het lichaam. Dan kunt u nog niet altijd een werkelijke diagnose stellen,

maar u kunt tenminste aanvoelen wat er moet gebeuren. Als u dat op afstand moet gaan doen, dan ligt dat weer wat anders. Dan zeggen we niet: Wij stellen ons de patient voor met zijn kwalen, maar we stellen ons de patient gezond voor. Dan hebben we namelijk een ideaal beeld als doel gekozen. We zijn afgestemd op de patient. Alle kracht die we uitzenden zal dus worden gebruikt om dat ideaalbeeld te verwerkelijken.

P A A S E I.

Een paasei is een illusie, want het is het feest van het jonge leven. Maar hoe kun je uit een hard gekookt en geverfd ei nog jong leven verwachten? Misschien is het zoiets als wijzelf, wanneer we bezig zijn met ons leven en met onze persoonlijkheid.

Wij versieren de zaak tot en met. Het moet er mooi en glanzend uitzien. Het moet een lust zijn voor ons moreel bewustzijn. En als we dan klaar zijn, dan zijn we van binnen zo hard gekookt aan het doorzetten om die uiterlijkheid waar te maken dat we juist daardoor het onmogelijk maken dat in en vanuit ons het werkelijke nieuwe leven of het nieuwe bewustzijn ontluikt. Daarom heb ik maar één raad voor u: Als u bezig bent met geestelijke waarden, probeer het niet zo mooi te maken. Probeer het niet te maken van chocola met een bonbonvulling en het ook niet te maken van een natuurlijk ei dat dan eerst gekookt moet worden. Laat gewoon de natuur de natuur.

Besef Pasen niet als een soort festiviteit met bepaalde symbolen, maar eenvoudig als een opstanding en ontwaken van de natuur en van gaven in uzelf. Als u dat doet, dan zult u ontdekken dat de hele cyclus van het leven samenvloeit. Dat is ook een ovaal, dus het doet aan een ei denken. In dat ovaal van leven heeft u het besef waardoor u geestelijk op een nieuwe wijze uw wereld en uzelf kunt gaan beleven.

Dat is dan een werkelijk Pasen. Maar als u een eihoofd heeft en u wilt het allemaal redelijk regelen en mooi versieren, dan kan er van alles gebeuren behalve dat ene: het innerlijk ontwaken waardoor de bewustwording mogelijk wordt.

Het was mij een waar genoegen. Ik vind het heus wel leuk om met u te babbelen al is het alleen maar, omdat ik in u vaak dezelfde tekorten ontdek die ik in mijzelf probeer te omschrijven t.a.v. mijzelf. Dan begrijp ik door u waar ik zelf nog faal. Als je weet waar je faalt, kun je misschien beginnen met te slagen.

Datzelfde gun ik u ook: dat u gaat begrijpen waar u zelf faalt t.a.v. uw wereld, van uzelf en dat u zo de middelen vindt om werkelijk te slagen. Als het u niet lukt, nu ja, aan onze kant zullen wij daar verder over praten. Tot ziens.

:-:-:-

SLEUTELS

COSMISCHE LERINGEN

mediamiek ontvangen en uitgegeven
door de „Orde der Verdraagzamen”
te 's-Gravenhage

MAANDBLAD.
(10 nrs per jaar)

I N H O U D.

MEI 1983.

28e jaargang.
Nummer 8.

FILOSOFISCHE ESOTERIE

De onwaarschijnlijke waarschijnlijkheid	CI blz.	91
Het beeld achter de spiegel	CI "	98
Zondeval	CI "	103
Constrasten	CI "	104

WERELDONTWIKKELING

Het verschil tussen woorden en daden	CII "	97
De draaimolen der historie	CII "	104

Overname uit „SLEUTELS” slechts toegestaan na
schriftelijke toestemming van het bestuur der „O.D.V.”

FILOSOFISCHE ESOTERIE

LES VIII.

DE ONWAARSCHIJNLIJKE WAARSCHIJNLIJKHEID.

De vorige keer hebben wij ons beziggehouden met meer interne zaken, vandaag heb ik iets wat meer op het gebeuren zelf slaat.

U herinnert zich misschien dat wij indertijd hebben gezegd dat waarschijnlijk in de meimaand er enige bevingen zouden zijn in Californië. Ze zijn er intussen geweest. Wij verwachten nu nog het een en ander in de buurt van Florida en Key West.

Je kunt die dingen voorvoelen. Je kunt ze voorzien en toch kun je dat nooit met grote zekerheid doen. De kans op een grote aardbeving in Californië is op het ogenblik ongeveer 89 % en wel binnen 3 maanden. Dat wil zeggen dat je een onzekerheidsfactor hebt. Dergelijke onzekerheden zijn het die het bijna onmogelijk maken om een toekomst regelrecht te voorspellen. Aan de andere kant zijn er een groot aantal regels, die je toch kunnen helpen om het onwaarschijnlijke te verwachten.

Als ik kijk naar Nederland en ik overzie de huidige situatie, ik proef de mentaliteit en ik ga daarna uit van de krachten die in dit deel van de wereld nu actief zijn, dan moet ik wel tot de conclusie komen dat er een aantal ontstellende gebeurtenissen waarschijnlijk zijn. Vermoedelijk in september, mogelijk in het begin van oktober. De samenhang ervan is heel eenvoudig.

Wij hebben in Nederland te maken met een toenemende gespannenheid. Daarbij met een toenemend isolement van de mensen. Ze zijn onredelijk. Ze zien geen samenhangen meer. Als je dit innerlijk verwerkt, dan zie je dat om een evenwicht te vinden externe factoren noodzakelijk zijn. Je kunt namelijk zonder zo'n externe factor geen verandering tot stand brengen.

Externe factoren kunnen voortvloeien uit het gedrag van de mensen. Ze kunnen ook voortkomen uit gebeurtenissen in de natuur. Ze kunnen daarnaast soms, maar dat is heel zelden, het gevolg zijn van een geestelijk ingrijpen. In al deze gevallen gaan we weer kijken naar de waarschijnlijkheid.

Nu kunt u zeggen: Het is waarschijnlijker dat er een aanslag wordt gepleegd op Lubbers dan op de koningin. Maar als we het geheel overzien, dan is de kans toch groter - al is het nog zo onwaarschijnlijk - dat iemand een poging zal doen (geen geslaagde, maakt u zich geen zorgen) om een aanslag te plegen op Hare Majesteit. Indien dit zou gebeuren, het is niet zeker, maar dan ziet het er naar uit dat het bij een officiële gelegenheid zal geschieden. En als wij nadenken, dan zeggen wij: Het zou de beruchte Derde Dinsdag kunnen zijn bij de opening van de Staten Generaal. Hoe dat allemaal precies in zijn werk gaat? Onthoudt u nu dit maar:

Het totaal van alle externe krachten dient een evenwicht te vormen waardoor elke verschuiving van één factor een verschuiving van compenserende factoren ten gevolge heeft. Als er hier iets gebeurt, dan moet er daar ook iets gebeuren.

Hebben we te maken met zaken waarbij het innerlijk van de mens een rol speelt, dan geldt nog een volgende regel: Op het ogenblik, dat er vele spanningen en onevenwichtigheden ontstaan in een groot deel van de mensen, zal de compensatie worden gezocht in een ontlading die slechts één of enkele mensen treft. Ook dat is een heel natuurlijk verloop. Hebben we te maken met spanningen die niet menselijk of inter-menselijk zonder meer zijn op te lossen, dan gaat de natuur ingrijpen.

Als de natuur ingrijpt, dan kan dat nooit zijn tegen de regels en de wetten van de natuur in. Dus wat zeggen wij dan weer? Op het ogenblik, dat er een compensatie moet worden gezocht vanuit natuurlijke factoren, zullen alle factoren samenwerken die normaal elkaar opheffen en daardoor spanningen veroorzaken die eenzijdig tot ontlading komen; over het algemeen rond het centrum waar de verstoring is opgetreden. Dat klinkt allemaal een beetje schools. Maar zo schools als u denkt, is het niet. Want in uw eigen innerlijk geldt precies hetzelfde.

U zult zeggen: Het is erg onwaarschijnlijk dat ik plotseling een helderziende waarneming heb. Er zijn zelfs mensen die zeggen: Het zou erg onwaarschijnlijk zijn, als mij iets paranormals zou overkomen. Die onwaarschijnlijkheid draait om in een waarschijnlijkheid, wanneer er in u een onevenwichtigheid ontstaat die voornamelijk op emotioneel en mentaal vlak ligt en een compensatie dus alleen op dit vlak kan worden gevonden. Kunt u dat innerlijk vinden? Best, er gebeurt niets. Maar kunt u het niet innerlijk vinden, dan trekt u krachten aan van buiten.

Als het astrale krachten zijn, dan kunt u wel eens de schrik van uw leven krijgen. Zijn het geestelijke krachten, dan is het maar de vraag in welke afdeling u terecht komt.

Zo zijn er mensen, die vaak uittreden in hogere sferen dan eigenlijk, gezien een gemiddeld bewustzijn, aanvaardbaar is. Je zoudt zeggen: Die mensen moeten daar dan blijder en sterker van worden. Dat is alles behalve waar. Want als je verder gaat met je waarnemingen, je bewustwording in de geest dan je gezien je innerlijke rijpheid en evenwichtigheid kunt verdragen, dan ontstaat er een onevenwichtigheid. Wat is het resultaat van een dergelijke onevenwichtigheid? Dat je compenseert met belevingen in lagere sferen.

Die lagere sferen herinner je je dan meestal beter dan de lichtende sferen. De mens schijnt nu eenmaal het lagere dichterbij zich te vinden voor zijn eigen begripsvermogen dan het hogere. En dan krijgt zo iemand nachtmerries, belevingen en wat al niet meer.

De ellende bij dergelijke dingen is, dat voor een mens nu eenmaal een waarschijnlijkheidsberekening geldt. Hij heeft dat redelijk uitgedokterd: Als we zoveel mensen hebben, dan is het heel waarschijnlijk dat onder die mensen er zoveel overlijden door en dan noemt u maar op. Daar is de hele levensverzekering op gebaseerd.

Of ze zeggen: Als wij een bepaald bedrog plegen, dan zijn er zoveel mensen die erin zullen vliegen dat wij tenslotte kunnen rekenen op een stemmenmeerderheid van zoveel. Op die manier denkt men. Maar de werkelijkheid is anders.

De werkelijkheid laat niet toe dat een onevenwichtige structuur zonder compensatie in stand wordt gehouden. Dat wil zeggen, dat de tegenstelling moet opdoemen hoe onwaarschijnlijk dit ook wordt geacht vanuit menselijk standpunt en hoe weinig je daar ook met allerlei berekeningen bij terecht komt.

Het is misschien goed te zeggen dat in de menselijke wereld op het ogenblik heel veel mensen denken in getallen en daarbij vergeten dat die

getallen mensen representeren. Het gevolg is dat hun berekeningen, die theoretisch volkomen juist zijn, nooit kunnen uitkomen omdat mensen en getallen niet identiek zijn. Getallen namelijk vertegenwoordigen een gelijkwaardigheid, mensen een ongelijkwaardigheid. Op deze manier zult u ook innerlijk vaak te maken krijgen met een vreemd conflict.

U absorbeert geestelijke leringen. Dat is op zichzelf heel mooi. In de praktijk zult u daar wel het een en ander tegenover stellen. Als u dus geestelijke eisen aan uzelf gaat stellen die verder reiken dan hetgeen voor u aanvaardbaar is, dan zult u onwillekeurig in uw gedrag afwijkingen vertonen. Terwijl u dacht dat u zekerheden had, vindt u onzekerheden etc.

Het ergst is wel, als we een groot aantal leringen samenvatten of met grote intensiteit één enkele lering tot de juiste verklaren, dat wij daardoor de innerlijke onevenwichtigheid zodanig vergroten dat de omstandigheden compenseren. Wij denken misschien dat wij dicht bij de heiligheid zijn, maar vanaf dat moment worden wij door de zonden overspoeld. Dit is misschien een beetje christelijk, maar het ligt er heel dicht bij.

Wij menen dat wij de moed hebben om - zoals sommigen zeggen - in de Here alles te dragen. En prompt krijg je een vracht waaronder je bezwijkt. Dit klinkt allemaal een beetje vreemd. Want hoe kan nu een uiterlijk gebeuren waarop je, althans volgens je bewustzijn, geen invloed uitoefent jou allerlei ellende bezorgen alleen omdat je innerlijk onevenwichtig bent.

Dat is preceis hetzelfde als op aarde. Waar een onevenwichtigheid ontstaat, dient een compenserende factor op te treden. Dat kan niet anders. Als u dus in uzelf geen evenwicht kunt vinden, verbaast u dan niet, als u de klappen krijgt.

Die klappen kunnen dan op elk gebied liggen. Ze kunnen liggen in de relatie met je medemensen, in lichamelijk onbehagen of ziekte. Het zijn allemaal zaken die je eigenlijk niet bij elkaar kunt rijmen. Het lijkt, of het niets met elkaar te maken heeft, maar juist deze onwaarschijnlijke waarschijnlijkheden bepalen een groot deel van het bewustwordingsproces.

Als u de wereld in deze dagen overziet, dan zult u het met mij eens zijn dat het een rommeltje is. Waar geen gifbelt schijnt te zijn, daar zijn stammen tegen elkaar in opstand. Waar dat niet het geval is, daar zijn toch in ieder geval weer andere moeilijkheden opgetreden of is de natuur aan het opspelen. Er is niets dat werkelijk perfect is.

Als de onevenwichtigheid van deze wereld moet worden gecompenseerd, dan kan dat nooit gebeuren van buitenaf. Je kunt nu wel aan alle mensen zeggen: Wees nu maar tevreden. Wij garanderen jullie een vast inkomen en werken hoeft u alleen als je wilt. Maar denkt u dat daarmee het probleem is opgelost?

Degenen die werken, vinden dat het werk anders moet zijn. Degenen die geen werk hebben vinden dat er te weinig werk van hen wordt gemaakt en zo zitten we toch weer in de ellende. Je kunt het niet van buitenaf oplossen. Het moet innerlijk worden gezocht, omdat een innerlijke compensatie voor de mens bijna noodzakelijk is, wil hij zijn eigen spanningen kunnen ontleden, wil hij weer tot een evenwichtigheid komen.

Dan is het misschien ook de moeite waard om eens te kijken wat er geestelijk zou kunnen gebeuren.

De meeste mensen zullen hun onvrede aan de wereld wijten. Dat is heel gebruikelijk; iedereen geeft de ander de schuld. Dit betekent, dat men daardoor zijn eigen fouten voortdurend overdrijft. Het betekent ook, dat zelfs zonder ingrijpen van anderen het aantal ongevallen toeneemt, het aantal strijdpunten toeneemt en dat je op een gegeven ogenblik zelf niet meer weet waar je naartoe moet.

Dan zult u zeggen: Dat is erg zielig voor die mens. Maar juist dat heeft men nodig. Want pas als er uiterlijk geen wegen meer schijnen te zijn, zal de mens zich innerlijk gaan afvragen: Wie ben ik, wat kan ik, wat moet

ik doen? Eerst op dat punt is hij dus ook bereid om allerlei innerlijke factoren mede te aanvaarden en te verwerken waaraan hij normaal voorbij is gegaan.

Ik denk, dat er in de wereld op het ogenblik een groot inwijdingsproces aan de gang is. U merkt er waarschijnlijk niets van, want het gebeuren van buitenaf zijn alleen maar toevalligheden en het is de schuld van anderen. Maar er komt een moment dat u het werkelijk niet meer weet. En op dat moment moet u dan proberen om in u te zoeken naar enig evenwicht, enige stabiliteit. Dan ontwikkelt zich in u opeens een aantal stemmingen.

Sommige van de stemmingen zijn positief, andere zijn negatief. Wie nu voor het positieve kiest, die herwint daardoor evenwicht. Maar dit evenwicht is niet gelegen op mentaal *terrein alleen. Het is ook* emotioneel aanwezig en als zodanig mentaal-emotioneel een deel van een geestelijk gebeuren. Dan wordt plotseling de geestelijke wereld veel sterker in u wakker. Dat noemt men dan: paranormale ontwikkeling, inwijding of iets anders. Je gaat de wereld veel wijder zien. Je gaat verbanden ontdekken waarvan je niet eens wist dat ze bestonden.

Men zegt wel eens dat om het uiterste te bereiken dat voor je mogelijk is, je afstand moet doen van jezelf. Dat klinkt natuurlijk weer heel erg bijgelovig, maar ten dele is het waar. Je hoeft niet afstand te doen van jezelf, want je eigen zijn verloochenen kun je niet. Je moet afstand doen van het beeld dat je hebt van jezelf.

Als ik vandaag naar de wereld kijk, dan valt mij op dat zoveel mensen heilig overtuigd zijn van hun eigen gelijk, als ik zie hoe b.v. in Amerika bepaalde belangrijke mensen bezig zijn om hun denken en hun manier van leven op te leggen aan anderen, omdat ze in hun achtertuinje wonen. Ik wist trouwens niet dat ze zo'n grote achtertuin hadden.

Als we kijken naar Rusland en we zien hoe men het verval van de westelijke wereld steeds sterker benadrukt waarbij men probeert duidelijk te maken: wij zullen vriendelijk zijn tegen de kapitalisten, want zij gaan aan zichzelf ten onder. Dan vragen we ons ook af: Zijn die mensen dan blind voor hetgeen er bij henzelf aan de hand is; de fouten die bij henzelf schuilen? Dit veroorzaakt een eenzijdigheid van denken, een eenzijdigheid van bewustzijn.

Je moet niet van tevoren veronderstellen dat een Amerikaan of een Rus een bepaalde stelling verkondigt omdat hij daar alleen politiek voordeel in ziet. In heel veel gevallen gelooft hij daar heilig in omdat op dit geloof de handhaving van zijn eigen onevenwichtigheid is gebaseerd. Die onevenwichtigheid ziet hij nu eenmaal als het symbool van werkelijkheid. Maar er moet een compensatie komen.

Dan is het ook helemaal niet te verwonderen als b.v. in de Sovjet-Unie een oogst helemaal mislukt. Dan is het helemaal niet verbazingwekkend als er allerlei grote opstanden uitbreken juist onder de groepen die men meent te kunnen vertrouwen. Dat partijcongressen op een heel andere manier uitlopen dan iedereen die zich deskundig acht ooit heeft verwacht. Er moet een compensatie zijn. Die compensatie is dan uiterlijk gezien misschien onbelangrijk, maar ze betekent wel een directe aantasting van deze eenzijdige zekerheden die men heeft voortgebracht.

Natuurlijk, de tijd is nog heel ver dat een EO Nederland verrast met een nieuwe Phillis Bloom (?). Dat zal heus nog wel even duren. Maar juist de doorlopende vroomheid maakt het scheppen van een contrapunt steeds meer noodzakelijk. Juist omdat men het wil voorkomen, zal het voorkomen, al is het bij wijze van spreken maar dat de omroepster uit haar bloesje berst. U zult zeggen: Dat is kolder. Neen, dat is onvermijdelijk. Alleen kan het niet berekend worden op korte termijn.

Ik heb u daar net een paar voorbeelden gegeven van wat wij verwachten t.a.v. de natuur. Maar u moet zich wel realiseren dat in de mens zelf

eveneens dit zoeken naar compensatie ligt.

Er zijn mensen die een misdaad begaan en vervolgens vergeten dat zij die zelf hebben begaan. Vanaf dat ogenblik echter brengen zij zichzelf voortdurend in gevaar. Zij bestraffen onbewust zichzelf voor een schuld die ze ontkennen. Iedereen in de psychologie en psychiatrie kan u voorbeelden te over geven van dat soort mensen.

Er zijn ook veel personen die accident-prone zijn; d.w.z. dat ze veel ongelukken krijgen die helemaal niet voortkomen uit een innerlijke onzekerheid, maar gewoon uit een poging om een deel van hun leven opzij te schuiven.

Als we parallellen trekken, dan mogen we ook niet vergeten dat de wereld een denkend wezen is en dat alles wat op de wereld leeft en wat erbij hoort deel uitmaakt van die persoonlijkheid; dat wil zeggen eveneens valt onder de invloeden die in de persoonlijkheid Aarde zullen ontstaan. Aan de ene kant weerkaats je iets van het denken, van het bewustzijn van de aarde, ook als je als mens leeft, maar net zo ook een plant, een dier. Aan de andere kant echter onderga je de consequenties daarvan.

Nu weet ik dat mensen dat heel graag overdrijven. Ze hebben het over de aardas die kantelt. Ze denken dat de noordpool dan ergens komt te liggen bij Hawaï of Haïti. Dat is natuurlijk onzin. Maar dat er op aarde eveneens bepaalde compensaties noodzakelijk zijn, zal iedereen beseffen die alleen maar de ontwikkeling van de menselijke mentaliteit in de laatste 20 jaar heeft gevolgd. Er zijn ontstellende veranderingen en vertekeningen. Sommige zijn gunstig, heel goed zelfs, andere daarentegen zijn absoluut onredelijk. Ze zijn tegen elke evenwichtigheid gericht.

Dan moeten we aannemen dat de aarde zelf ook gaat reageren en dat de aarde daarbij vooral zal reageren op de brandpunten van onevenwichtigheid. Waar de onevenwichtigheid van de aarde het sterkst tot uiting komt in de mensen, in de plantengroei of wat er dan ook ter plaatse moge zijn, daar is de kans het grootst dat plotselinge veranderingen optreden die a.h.w. dwingen in een andere richting te gaan denken en leven.

En als het helemaal niet gaat, dan kun je altijd nog het geweld in de mens zodanig opvoeren dat daardoor een groot gedeelte van de gewelddadigheid wordt uitgeroeid. Ook dat is denkbaar.

Als we dus bezig zijn met de wet van compensatie (dat is het eigenlijk), dan hebben we niet alleen te maken met iets wat ons innerlijk betreft of de relatie tussen de mensen en de natuur. Wij hebben in feite te maken met het geheel van de wereld en met de invloeden die bepaalde centrale punten, die de aard-mentaliteit eenzijdig sterk vertolken, hebben op het geheel van de natuurlijke evenwichten. Die bestaan inderdaad. Dat impliceert, dat we ook niet een, twee, drie even mediterend of op een andere manier het onheil de wereld uit kunnen helpen.

Wij kunnen alleen onszelf van de onevenwichtigheid isoleren voor zover dat mogelijk is. Wij kunnen streven naar een innerlijke evenwichtigheid. Dit houdt in dat wij in verhouding tot anderen minder kwetsbaar worden voor de compenserende storingen die optreden. Om een voorbeeld te geven dat gewoon uit de lucht is gegrepen:

Er komt een grote overstroming. Mensen, die erg onevenwichtig waren en erg eenzijdig hebben gereageerd, komen daarbij om. Degenen echter, die erg evenwichtig zijn (dus geen deel vormen van de storing) vinden net op het juiste ogenblik een vlotje waarop ze in leven kunnen blijven en misschien hebben ze ook nog geluk dat iets van hun bezittingen blijft gespaard, ofschoon dat niet zeker is.

De uitverkorenheid waarmee sommige christelijke groeperingen zo erg weglopen. U weet wel: het einde der wereld komt, daarna breekt het duizendjarige rijk aan. En dan zijn jullie dood en wij zullen eeuwig leven! Die mensen hebben minder ongelijk dan u zoudt vermoeden, alleen om een heel andere reden.

Als wij de ontwikkeling van de gehele natuur, van alles wat er geestelijk ook aanwezig is rond ons en in ons steeds kunnen samenvoegen tot een evenwichtig geheel, dan zijn wij veel minder kwetsbaar geworden voor de invloeden die in de natuur of in de mensheid losbreken. Het klinkt krankzinnig, maar het is voorgekomen dat bij een zeer ernstig oproer waarbij beide partijen gebruikmaakten van wapens een onschuldig kind van 3 jaar daar doorheen wandelde en niets kreeg. Het kind was gewoon op weg naar Pappie en Mammie en was gelukkig. En dit gelukkig zijn als tegenstelling tot die grote onvrede zorgde ervoor dat er net even ruimte was waar het kind door kon gaan.

Wij hebben meegemaakt dat kinderen bijzonder eenzijdig waren opgevoed ofwel erg kritisch stonden t.a.v. hun ouders of van de maatschappij en dat, terwijl er geen wapengeweld was en alleen maar een enkele steen werd gegooid, een kind door die steen werd getroffen. Op dat ogenblik was het kind een exponent van de onevenwichtigheid en als zodanig extra kwetsbaar.

Een mens zal zeggen: Dat zijn van die toevalligheden. Het is onwaarschijnlijk dat dit waar is. U heeft gelijk. Het is niet waarschijnlijk vanuit uw standpunt, eerder onwaarschijnlijk. Maar het is een waarschijnlijkheid, indien we uitgaan van de kosmische wetten en de kosmische samenhangen. Als we daar rekening mee houden, dan is er wel een middel om voor onszelf toch een beetje beter te gaan leven. Dat wil zeggen: Je moet een compensatie vinden in jezelf.

Als er een spanning is en daar komt een spanning tegenover te staan die haar opheft of dat die spanning kan afvloeien, dat maakt weinig uit. Die spanningen in jezelf moeten er niet zijn. Als je innerlijk onvrede hebt, dan moet je iets vinden waardoor die onvrede voor een deel wordt opgeheven. Dan kan de oorzaak blijven bestaan, maar je voelt in je een compensatie ervoor. Op deze manier maak je jezelf steeds onafhankelijker van het z.g. noodlot.

Als ik kijk naar de lichtende geestelijke werelden, dan is het eerste dat mij daar opvalt juist de grote harmonie, de evenwichtigheid. Het wil niet zeggen dat elke wereld precies hetzelfde is, natuurlijk niet. Maar het is wel zo, dat een wereld pas lichtend wordt ervaren op het moment dat je zelf een mate van evenwicht vindt en die evenwichtigheid weerkaatst ziet in de wereld waarin je dan veronderstelt te leven. Dat houdt in, dat evenwichtigheid in jezelf gelijktijdig een sterkere band geeft met wat men geestelijke krachten noemt.

Die geestelijke krachten gaan zich aan je openbaren. Denk niet, dat een dergelijke openbaring altijd rationeel is. Het is niet zo, dat iemand precies kan vertellen: over zoveel uur gebeurt er dat en dat. Het is waarschijnlijker dat u een gil hoort: Kijk uit! Als u dan uitkijkt, zult u misschien beseffen waarom het gezegd is; misschien ook niet eens.

Het is niet zo, dat u plotseling allerlei hemelsferen om u heen zult zien of dat lichtende geesten u wijsheid komen bijbrengen. Het is gewoon dat u in uzelf een klein beetje onafhankelijker wordt en dat u zegt: Hé, ik kan daar tegen; ik kan dit overwinnen.

Het is ook niet zo, dat u ineens super-powers krijgt. Dat zijn van die mensen die zeggen: Was ik maar Superman of Spiderwoman en meer van die gekke figuren die de mens heeft ontdekt, dan zou ik alles goed kunnen maken op deze wereld. Vergeet het maar. Dat bestaat niet. Wat wel bestaat is, dat u in een schijnbare machteloosheid meer tot stand kunt brengen dan een ander onder normale omstandigheden denkbaar acht, zelfs als hij voor die omstandigheden is getraind.

Het wil zeggen, dat u een uitstraling heeft die dermate sterk kan zijn, ook zonder dat u precies beseft dat u ermee werkt, dat een wapen wordt afgeweerd of dat een dode bij wijze van spreken weer tot leven komt, althans niet behoeft over te gaan, tenzij hij dat zelf wil. Die vreemde

dingen gebeuren en ze gaan in deze tijd steeds meer gebeuren, want de onevenwichtigheid brengt steeds meer mensen ertoe om een geestelijke compensatie te zoeken. Als ze daarin een mate van innerlijk evenwicht bereiken, dan krijgen ze uit de geestelijke wereld evenwichtversterkende factoren, krachten, erkenningen en ook in hun eigen wereld een compensatie voor onevenwichtigheden.

Die compensatie voor onevenwichtigheden kan vanuit een menselijk standpunt eveneens onevenwichtig zijn. Het is dus niet zo, dat je zegt: Ik rij nu bergafwaarts. Het is levensgevaarlijk, ik zal stoppen. De kans is veel groter dat je tegen een boom aanrijdt, een daverende smak maakt en met een hersenschudding voor de dood wordt behoed. Maar de compensatie is er. Het gevaar wordt dus teruggebracht tot een limiet die hanteerbaar is. Het is dit aspect in de gehele wereld, maar zeker ook in de mensheid waaraan wij in de geest zoveel hoop ontleen.

Wij weten, dat het waarschijnlijker is dat er wel een wereldoorlog III komt dan geen wereldoorlog III. Maar wij weten ook dat, hoe onwaarschijnlijk het moge lijken, er steeds meer mensen komen die daar een compensatie tegen kunnen bieden. Dan zou het tot de grens van een dergelijke oorlog kunnen komen, maar hij zou niet doorgaan.

Wij geloven heus wel dat er natuurrampen zullen blijven gebeuren. Die zijn nu eenmaal inhaerent aan de aarde, aan haar structuur en aan het gehele leven dat men stoffelijk bestaan noemt. Maar dat rampen, die theoretisch honderdduizend doden gevegd zouden hebben, nu misschien maar tien doden eisen dat zal steeds meer voorkomen. Want innerlijk is de mens bezig een compensatie te zoeken voor de onevenwichtigheid die er nu is. En hiermede begint hij de waarschijnlijkheid te veranderen. Het is, alsof hij de wereld een klein beetje andere trekken gaat geven, andere inhoud, andere mogelijkheden.

Wij vanuit ons standpunt houden daar rekening mee, hoe onwaarschijnlijk het ook moge schijnen vanuit een menselijk standpunt. Aan de andere kant weigeren wij om de menselijke rede en de menselijke logica geheel over boord te gooien. Ook dat is begrijpelijk.

Op het ogenblik, dat je spreekt met de taal van geloof, kun je niet in de mens een evenwichtig proces op gang brengen waardoor die mens zijn eigen evenwichtigheid vergroot. Als je hem echter voorziet van argumenten, van redelijke benadering, dan zal hij innerlijk wel kunnen reageren. Je moet altijd weer proberen om vanuit de geest een zeker evenwicht te bereiken in je uiting. Dat doe ik ook vanavond.

Die evenwichtigheid, mijne vrienden, is echter niet voor ons; wij hebben haar toch wel. Ze is voor u bedoeld. Want u bent mens. U leeft op een wereld met een eigen persoonlijkheid. U heeft zich met de uitstraling van de wereld heel vaak in een eenzijdigheid van denken en beleven laten meesleuren die nu noodlottig zou kunnen worden. Als u nu in en uit uzelf tot een compensatie gaat komen, dan blijkt dat alles meevalt; dat het zo erg niet wordt als u had gevreesd. Dat alleen al is de moeite waard.

Diep in uw wezen heeft u besef van uw schuld zowel als van uw verdienste. Daarop ligt een laag van opgedrongen opvattingen. Die opgedrongen opvattingen noemen ze soms, wat u innerlijk als onjuist ervaart, het beste dat u kunt doen. En omgekeerd, datgene wat u innerlijk als het meest juiste ervaart als iets wat verwerpelijk is. Die strijdigheid zal u heel wat parten kunnen spelen. Het kan leiden tot allerlei innerlijke stormen, tot het gevoel dat u de wereld niet meer aankunt. Maar u zult toch tot die kern moeten gaan. Als u dat niet kunt, dan moet u tenminste proberen om een evenwicht te bereiken in de wereld daar boven, in de wereld van de u opgedrongen opvattingen.

Eerst als u in redelijke mate vrede kunt hebben met uzelf, kunt u ook vrede vinden met de wereld. Dat wil zeggen: een evenwicht tussen uw be-

staan en het totaal van de invloeden die in de wereld nu eenmaal aanwezig zijn.

Het gaat er hier niet om dat u maar even de wereld in orde moet maken. Het gaat erom dat u uzelf in orde moet maken. Daarvoor zijn geen formules. Het spijt mij erg, ik had ze u graag gegeven. Het enige dat wij kunnen zeggen:

Mens, laat je nooit meeslepen door al datgene wat anderen je onderwijzen, zelfs als ze van de Orde zijn. Zoek in jezelf naar de waarheid. Zoek eerst in jezelf wat wel aanvaardbaar is en wat niet aanvaardbaar is. Probeer dan zover te komen dat het evenwichtig is.

Probeer niet alleen het goede te doen en het kwade te vergeten, dan raakt u helemaal van streek. Probeer niet alleen het z.g. kwade te doen en het goede te vergeten. U zult dan ontdekken dat u eveneens geen raad meer weet met uzelf.

Aanvaard gewoon beide dingen, maar probeer ervoor te zorgen dat u nooit méér duister voortbrengt dan licht, nooit méér licht voortbrengt dan duister. Dan pas kunt u uzelf zijn.

Als u dat doet op gedachtenniveau, zult u doordringen tot de mogelijke evenwichtigheden van uw persoonlijkheid. En dan ontstaat het moment waarop de z.g. waarschijnlijkheid een meer beheersbare factor wordt. Dan komt het moment waarop u uw eigen relatie gaat stellen met de aarde, maar even goed met alle geestelijke werelden om u heen.

Als u die harmonie heeft gevonden, dan ontstaat wat men noemt de wijsheid: het inzicht in het wezen der dingen, de aanvaarding van de totale kracht en waarheid die in de dingen leven zonder dat u daardoor bewust uzelf verandert. Dat anderen veranderingen zien, dat komt omdat ze uw werkelijke wezen nooit hebben gekend.

U moet hier maar eens over nadenken, vooral wat uzelf betreft. Als u denkt dat u eigenlijk wel een goed mens bent, dan moet u eens heel goed kijken op welk punt u niet deugt. Omgekeerd: als u denkt dat u helemaal niet deugt, moet u even kijken waar uw goede kanten zitten. Misschien dat u op die manier toch een stapje verder komt.

- 8 -

HET BEELD ACHTER DE SPIEGEL.

In de spiegel zie je alleen wat je denkt te zien. De werkelijkheid van hetgeen je zou kunnen zien, wil je niet zien.

Er zijn vanavond allerlei wijze dingen gezegd over oorzaak-en-gevolg. Misschien zouden we dat een beetje kunnen vergelijken met Alice in Wonderland of het tweede deel ervan: Through the Looking-glass.

Eigenlijk is alles omgekeerd. Als je kijkt naar uw moderne bands en je ziet daar dat 'Doe Maar' hysterie veroorzaakt, dan denk ik: Ach, 'Laat Maar' komt ook nog wel aan de beurt en dan kalmeert het wel weer.

Iedereen leeft in een wereldje waarin je probeert de werkelijkheid te vinden. Maar iedereen vindt de werkelijkheid als een tegenstelling tot wat hij wenst en wat hij in zichzelf ziet. Dientengevolge probeert

men de wereld om te draaien. Als men dan naar zichzelf kijkt, dan ziet men eigenlijk de tegenstelling. Men ziet de aanvulling tot volledigheid van zijn eigen persoonlijkheid. Wat men niet ziet is wat men wezenlijk is.

Iemand, die zichzelf beschouwt en zegt: Ach, wat ben ik een sukkel, die zou in de praktijk redelijk flink kunnen zijn. Maar hij kijkt naar de sukkel en houdt zich aan het beeld vast. Dan krijg je allerlei dwaze dingen waardoor de geest met haar beste waarschuwing niets meer is dan de Cheshire Cat die als een glimlach langzaam oplost maar de glimlach nog even laat hangen.

Het is wonderlijk. De mensen jagen overal naartoe. Het lijkt de Boston Tea-party wel. Iedereen doet het anders. Het Konijn moet met grote haast weg, want de wereld moet nog gered worden. Ik voor mij, ik kijk nog liever naar een innerlijk wereld waarin het spiegelbeeld en het werkelijke ik nog een beetje versmelte tot 'n eenheid.

Als ik magisch denk, dan ben ik al datgene wat ik besef als een tegenstelling tot mijzelf. Als ik denk een demon te zijn, dan leeft in mij een engel en omgekeerd. De twee-eenheid van die uitingen bepaalt wat ik werkelijk ben en wat ik werkelijk kan.

Het is zo gemakkelijk tegen een mens te roepen: U bent meer dan u denkt te zijn! Het is wel waar, maar het is niet altijd gunstig. Het is nog veel gemakkelijker om je te beperken tot kreten als: Ken uzelve. De waarheid is veel meer. Het is: aanvaard dat je niet alleen jezelf bent, maar ook alle tegendelen van jezelf die je in de wereld om je heen meent te zien. Besef, dat je zelf de oorzaak bent van het wereldbeeld dat je ontvangt.

Als je dat gaat begrijpen, dan komt er een beetje meer rijm en reden in die eeuwigheid, in die hele bewustwordingskwestie waar we voortdurend mee worstelen. Als we alleen maar bezig zijn om onszelf te toetsen naar één kant, dan zal de andere kant aanwezig moeten zijn. Evenwicht moet er zijn, zou mijn voorganger hebben gezegd. Maar als ik dat ontken, dan zal ik mijn tegenstelling niet zien als de aanvulling van wat ik ben, wat ik kan, maar ik zal die juist zien als datgene wat mijn wezen aanvalt. De innerlijke verdeeldheid maakt je machteloos. De innerlijke eenheid maakt je sterk.

Daarom heb ik in mijn beeld van kijken door de spiegel geprobeerd om alles eens samen te vatten van de mens wat hij normaal over het hoofd ziet. Dat is trouwens gemakkelijk genoeg.

Al datgene wat u bij anderen zo sterk afkeurt, is iets wat u in uzelf misschien verlangt maar gelijktijdig vreest.

Al datgene wat u bij anderen onbegrijpelijk vindt, is iets wat u alleen van uzelf wenst te begrijpen.

Al datgene wat u aan gedachten, aan emoties, aan impulsen de wereld in stuurt, keert tot u terug. Maar u ziet het dan niet meer als een deel van uzelf, als een confrontatie met uw werkelijkheid, u ziet het gewoon als iets wat de wereld u aandoet of wat de wereld u geeft. Maar de wereld kan u niets geven. Ze kan u ook niets aandoen. Ze kan u alleen maar bewust maken van hetgeen u bent.

In de wereld waarin ik leef (dat heet dan een geestelijke wereld te zijn) is het zo, dat ik mijzelf moet aanvaarden wil ik kunnen leven in wat men het licht noemt. Maar wat is licht eigenlijk?

Licht is niets anders dan bewust zijn; een soort werkelijkheidsbesef. Wie zichzelf niet wil aanvaarden met zijn tegenstellingen, die komt in het duister terecht.

Wat is duister? Het is afwezigheid van besef. Je kunt het geheel niet meer zien zoals het is, omdat je jezelf weigert te aanvaarden zoals je bent. Ik denk, dat dat niet alleen in mijn wereld geldt, maar dat het in uw wereld net zozeer een rol speelt.

De mensen vergeten altijd dat waar rijkdom is, armoede moet zijn en waar armoede is, rijkdom onvermijdelijk is. De mensen vergeten dat macht alleen gebaseerd kan zijn op de onmacht van anderen. Maar dat zij, die zich onmachtig gevoelen de macht van anderen versterken. Toch is dat eigenaardige spiegelbeeld-wereldje bepalend voor de werkelijkheid waarin u bestaat.

U zegt misschien: Ach, de wereld doet mij tekort. Maar als u heel goed kijkt, dan zult u zien dat u eisen stelt aan de wereld die niet reëel zijn, dat u dus eigenlijk met uw eisen de wereld ook tekort doet.

U zult soms uitroepen: Men begrijpt mij niet! U heeft volkomen gelijk, maar hoe komt dat? Omdat u niet in staat bent de anderen te begrijpen. Dat zijn de tegenstellingen waarin men leeft en waaruit de hele ellende van alle tijden voortkomt. Wat mij betreft, is het begonnen met de beruchte appel van Adam en Eva.

Op het moment dat Adam zich liet verleiden om van de appel te eten, was er een zondeval. Maar had hij nu trek gehad in een appel, dan was er geen zondeval geweest. Dat klinkt krankzinnig, dat weet ik wel. Ongetwijfeld breng ik nu vele theologen met zo'n uitspraak tot wanhoop, als ze althans geneigd zijn om aan uitingen anders dan de hunne enig belang toe te kennen. Ik meen, dat de theologie een van de wetenschappen is die door haar eigen filosofische eenzijdigheid pleegt uit te blinken.

Stel u dat nu eens voor. Op het ogenblik, dat er een aarzeling is, een verwerpen en een schuldgevoel, is er gelijktijdig het verbreken van het contact met de werkelijkheid. Adam en Eva aten van de appel en zij verborgen zich voor God. Vandaar dat de eerste mode werd uitgevonden. Het was een minimode, maar overigens ecologisch verantwoord en zeer natuurlijk van structuur.

Wij verbergen ons ook vaak voor God. Dat klinkt misschien gek, maar het is waar. Als we gewoon de moed hebben te erkennen: God is er, dus vraag het hem maar. Neen heb je, ja kun je krijgen. Dan is er niets aan de hand. Maar als we ofwel eisen gaan stellen aan God, dan wel bang zijn om God iets te vragen, dan komt er nooit iets van terecht. Wij vluchten dan weg voor een werkelijkheid waarmee we misschien 'n tijd in contact hebben gestaan, maar die we niet kunnen verwerken, niet kunnen verdragen.

Dan is er ook nog iets anders wat mij altijd opvalt. Mensen, die bepaalde geestelijke ontwikkelingen doormaken, krijgen allemaal een periode dat ze eigenlijk rust nodig hebben. Er zijn mensen die het heel natuurlijk vinden dat, als je de Marathon hebt gelopen, je niet zegt: Jongens, blij dat ik het gedaan heb. Laten we nu eens gezellig gaan dansen of gaan wandelen. Maar diezelfde mensen verlangen van zichzelf, ook van de kosmos en van de wereld, dat als er een bepaald ontwikkelingsproces heeft plaatsgevonden dat continu blijft doorgaan zonder enige pauze. Het is precies hetzelfde als je tegen een mens zegt: Je houdt toch van lekker eten, eet dan maarever door 24 uur lang. Waarop de persoon in kwestie, als hij verstandig is, zegt: Jij kunt barsten, anders barst ik.

Geestelijk willen wij dat. Toch komt er altijd een rustperiode, of we dat erkennen of niet.

Er komt een ogenblik, dat je niet meer in staat bent om nog begrip op te nemen. Er komt een ogenblik, dat je eerst in jezelf alles moet uitzoeken; dat je in jezelf alle bagage eerst zo moet gaan verdelen dat ze weer in balans is. En dan beklagen die mensen zich en zeggen: Ik heb er altijd zoveel aan gehad en nu heb ik er niets aan. Of: Ik heb altijd contact gehad met de geest en ineens voel ik mij afgesloten. Dat is wel waar, maar het is doodgewoon omdat u uw innerlijk niet meer in evenwicht kunt brengen. U heeft teveel geabsorbeerd. U moet het verwerken. U moet het op de juiste plaats indelen en dan kunt u pas verder gaan.

Och, er zijn heel wat simpele zielen die een wijsheid bezitten waar ik mijn pet voor afneem. Die mensen houden zich niet bezig met vragen: waarom? Ze zijn eigenlijk heel weinig nieuwsgierig, maar gelijktijdig observeren ze processen. Ze worden deel van een proces. Dat deel-zijn zelf maakt het mogelijk om alle kanten van de zaak te overzien.

Neem nu een eenvoudige landbouwer. Deze kijkt naar de lucht en hij weet hoe de vochtigheid zal worden. Hij kijkt naar de aarde en hij voelt a.h.w. of de aarde vruchtbaar is of niet. Hij zaait en hij hoopt dat het zaaisel zal opkomen en als het tijd wordt om te maaien, dan kijkt hij naar de hemel of het wel kan. Dat is iemand die deel is geworden van het proces. Hij is a.h.w. de symbioot geworden van de aarde op dat ogenblik.

Als je die gevoelens van deel-zijn, van behoren in het proces kunt overdragen naar menselijke relaties, dan zeggen ze: Hij is wel een simpel mens, maar hij heeft een diepe wijsheid.

Het is gewoon het een-zijn. En of we nu leven in de hoogste of in de laagste sfeer of dat we nog op aarde zijn, we worden toch met hetzelfde proces geconfronteerd. Wij kunnen deel-zijn van het proces en dan gaan we begrijpen wat er gebeurt, want door het deel-zijn zien we als het ware in onszelf de mogelijkheden van het gebeuren. Wij begrijpen de evenwichten erin. Of we kunnen zeggen: Wij staan er boven. Wij willen van de buitenkant beschouwen en ontleden. Maar dan zullen we nooit de volledige zin vinden. Ik kan u een heel eenvoudig voorbeeld geven:

Er is een poging gedaan om landbouwmethoden te verbeteren in Kameroen. De negers daar zeiden: Je moet niet te diep ploegen. Als je de aarde te diep omploegt, dan verwond je haar. Daar hebben de mensen, die toen de moderne schaarploegen wilden invoeren, om gelachen. Zij hebben gezegd: Neen, juist als je de aarde diep openlegt, wordt ze vruchtbaar en krijg je betere oogsten. Achteraf is gebleken dat die eenvoudige lieden gelijk hadden, wat gebeurde er namelijk?

Als je de vruchtbare bovenlaag helemaal openscheurt, dan komt de onvruchtbare grond die eronder ligt ertussen en dan wordt ze steeds onvruchtbaarder. Er zijn steeds meer kunstmiddelen nodig om een gelijke vruchtbaarheid te behouden. Dat betekent weer dat de gewassen minder natuurlijk zijn. De negers hadden dus gelijk. Dat is nu ontdekt. In die tijd hebben ze erom gelachen.

Wijsheid is: weten wat je doet, niet waarom je het doet. Dat hoeft helemaal niet. Maar weten wat je doet als deel van een geheel.

U leeft. U bent op het ogenblik onder meer deel van een stadsgemeenschap. In die stadsgemeenschap spelen zich allerlei processen af. Denkt u nu werkelijk of het verschil uitmaakt of u weet waarom ze het vuilnis ophalen op deze dag en niet op die dag? Dat gaat buiten u om. Belangrijk is, dat u weet wanneer men het vuil ophaalt en wanneer dat niet gebeurt. En heel belangrijk is ook, dat u in overeenstemming met dat gehele apparaat zelf mee functioneert. En dan gaat u op een gegeven ogenblik zien wat in de stad mogelijk is en wat niet. Toch weet u helemaal niet wat er administratief en aan planning achter zit. Ik denk, dat dat voor de meesten van u iets is waar u nog eens over na moet denken.

In een verkeerspatroon voegt u zich meestal heel aardig in. U weet zelfs niet eens dat u precies de snelheid van andere voertuigen afschat. U beseft waarschijnlijk ook niet dat u automatisch reageert op het wegdek, op de omgeving, op het licht of de verlichting. Maar als u dat doet, dan bent u in staat om in dat hele verkeer zonder grote risico's, zonder grote gevaren mee te functioneren. Op het ogenblik, dat u uw eisen stelt zonder u af te vragen hoe het geheel kan functioneren, dus mee te lopen in het ritme, maakt u ongelukken. Dat kan ieder nog wel een beetje begrijpen.

Dat is ook zo ten aanzien van de mentale processen. Er wordt niet van u verwacht dat u precies weet of er in Den Haag een ashram is of een moskee. De stad heeft als geheel een geestelijk klimaat. Dat klimaat voelt u aan. Als u nu probeert te doen alsof het er niet is, dan roept u allerlei conflicten op. Als u echter gewoon aanvoelt wat het klimaat is, dan zal blijken dat u goed kunt functioneren, ongeacht het behoren tot verschillende groepen en religies bij de anderen. U behoeft er niet in op te gaan, maar u moet met die anderen samen functioneren.

Als je kijkt door de spiegel, dan zie je daar een beeld van een wereld waarin alles een beetje omgekeerd gaat, waarin de meest krankzinnige dingen kunnen gebeuren. Die wereld bestaat. Het is de wereld die tot stand komt op het ogenblik dat wij vasthouden aan hetgeen wij voor de spiegel menen te zijn. Maar als we begrijpen dat het spiegelbeeld de aanvulling is van onszelf en de versmelting toelaat, dan versmelten ook de werelden van tegenstelling met elkaar en er komt een mate van harmonie, een mate van eenheid.

Er zijn nog een paar dingen die ik onder uw aandacht wil brengen.

Alles wat ik beschouw als een tegenstelling tot mijzelf, is in wezen een aanvulling van hetgeen ik omtrent mijzelf kan begrijpen. Al datgene wat ik verwerp is mede een kracht in en voor mijzelf op het ogenblik, dat ik aanvaard dat het bestaat.

Ik kan nooit zelf bepalen welke richting ik zal uitgaan. Ik ben altijd afhankelijk van al degenen om mij heen en de mogelijkheid die daardoor wordt geschapen. Als ik die mogelijkheid aanvaard, kom ik verder. Doe ik dat niet, dan zal ik mijn doel nooit bereiken.

Er is een band tussen de mens en de geest. Deze band zal altijd bestaan, maar ze wordt zelden beseft. Want de mens, die zijn eigen wereld ziet als een tegenstelling tot de geestelijke wereld, maakt hierdoor het zichzelf onmogelijk de geestelijke wereld te aanvaarden als een aanvulling van zijn eigen bestaan. Het omgekeerde geldt voor de geest ook bij ons. Maar dat zult u later wel zien.

Wie zoekt naar zijn eigen innerlijk, moet het zoeken in de wereld. Want wat u bent, ziet u in de wereld. Maar als u de wereld afsluit van uw ik en u beschouwt alleen wat u veronderstelt dat u zelf bent, ziet u een waanbeeld en nooit de werkelijkheid.

Als u wilt werken in de wereld, kunt u dat nooit doen zonder te werken in en aan uzelf. Slechts de mens, die zichzelf verandert, kan een verandering in de wereld tot stand brengen.

Vraag u nooit af waarom een ander iets doet. De reden zult u nooit helemaal kunnen begrijpen. Vraag u echter af waarom het u op deze wijze beroert. Daardoor zult u niet alleen beter beseffen wat u bent, maar u zult ook beter weten hoe u moet reageren op al het andere.

Wie zoekt naar een magische eenheid, moet onthouden dat zo boven zo beneden, zo beneden zo boven een heel aardige spreuk is, maar dat ze alleen waar is, als het hoogste in ons en het laagste in ons samenvloeien tot een eenheid. En dan kunnen wij in de hoge wereld zowel als in de lage wereld die krachten wijzigen die nodig zijn om eenzelfde intense beleving van de werkelijkheid op ons eigen niveau mogelijk te maken.

Probeer nooit een ander te beheersen. Wie een ander probeert te beheersen verliest de beheersing over zichzelf. Maar probeer ook nooit uzelf te beheersen. Probeer slechts datgene wat u bent terug te vinden in de wereld en laat al uw denken en handelen daardoor worden bepaald.

Dan nog een paar leuke clinchers die u niet zo serieus behoeft te nemen als de voorgaande spreuken:

Wat u wijt aan Lubbers bent u zelf.

Wat u aan deugden vindt in Nijpels berust op uw eigen fouten.

Waar u de onfeilbaarheid vindt in de Paus, geeft u uw eigen onvolkomenheid en stommiteit aan uzelf uitermate toe.

Wie anderen heilig verklaart, probeert zichzelf in het riool te lozen.

Als u die ook nog heeft opgetekend, ziet u misschien hoe hierin een eigenaardig spelletje van evenwicht zit. Het is inderdaad de werkelijkheid achter de spiegel. Want achter de spiegel ligt de aanvulling van alles wat we nodig hebben om te leven in een werkelijkheid in plaats van in een eenzijdige waanwereld.

Ik geloof dat voor iedereen, in de geest en in de stof, het goed is om een contact met de werkelijkheid te aanvaarden en eindelijk eens alle eenzijdige illusies over boord te zetten.

Als u overgaat, komt u misschien in de hemel, misschien in de hel, want die maakt u zelf. Maar als hemel en hel voor u versmelten, dan leeft u in een werkelijkheid waarin zeker licht en duister bestaan, maar waarin de vreugde van het geheel wordt bepaald door de vrede die u vindt in uzelf.

-:-

Z O N D E V A L .

Is het nu zo, dat de zonde voor de val komt of komt de val voor de zonde? Wij maken er een mooi verhaal van. Maar wat is een zonde.. anders dan een vergrijp tegenover onszelf?

De oneindigheid, God, de Almacht is zo groot dat wij geen vergrijp tegen deze kracht kunnen plegen. Als wij dus vallen, dan vallen we niet omdat een hoge kracht dat wil, maar omdat wij het onszelf onmogelijk maken verder te gaan zoals we deden.

De zondeval is een ontkenning van God, maar ook een ontkenning van onszelf en gelijktijdig een overschatting van onze eigen betekenis. Wij zijn niet veel, misschien. Maar voor onszelf zijn we belangrijk, omdat wij het enige zijn dat we hebben.

Laten wij dit belangrijke ik dan in overeenstemming brengen met de totaliteit. Laten wij aanvaarden dat wij niet in staat zijn God te beleiden. Laten we aanvaarden dat er geen zonde bestaat dan in ons besef. Pas dan kunnen wij voorkomen dat we vallen.

Dan verandert de zondeval in een ontmoeting met een nieuwe werkelijkheid waarin dezelfde God Zich toont in een ander aspect van zijn eigen grootheid.

C O N T R A S T E N .

Tegenstellingen zijn noodzakelijk. Als er geen contrast is, valt de kenbaarheid weg. Juist als alles door zijn scherpe verschillen duidelijk maakt wat en waar het is, zien wij een wereld waarin we kunnen leven.

Wij moeten niet bang zijn voor een contrast. Integendeel, juist daardoor zullen wij zelf weten waar we zijn, waarheen we gaan en wat we kunnen doen.

Het is prettig om de hele wereld te kunnen zien als één zoete eenheid van het zoete licht dat honig-druipend alles samenkleeft. Maar als dat er is, word je geen steek bewuster, word je geen steek wijzer. Dan ben je de gevangene van het onbegrepene. Zoals eens toen je pas ontwaakte en zei: Ik ben dit, maar er is nog iets anders.

Het zijn de contrasten, ook in eigen leven, waaruit je leert, waardoor je bewuster wordt. Wees dankbaar dat ze er zijn. Want alleen uit deze tegenstellingen kunnen we zoveel leren dat we alle aspecten van een geheel begrijpen zonder gelijktijdig daarin begriploos op te gaan.

Ik hoop, dat deze overweging voldoende is. Als u vindt dat er te weinig contrast in verwerkt is, moet u maar onthouden dat de contrasten meestal optreden door de werking van licht en duister.

Het grootste contrast in de mens bestaat uit licht en duister. Maar deze beide zijn één, want zonder licht en duister zou je geen mens zijn. Laat ze dan maar in elkaar overvloeien en je wordt langzaam maar zeker een mens die zich bewust is van zijn eigen wezen.

: - : - :

LES VIII.

HET VERSCHIL TUSSEN WOORDEN EN DADEN.

Als wij zien hoe het magisch denken bij de mensen op gang is gekomen, dan is het begrijpelijk dat het is voortgekomen uit zijn onbegrip van de verschijnselen om hem heen. Daarnaast heeft altijd een soort overleveringsgeloof een rol gespeeld, zij het dan dat dit vooral in het begin beperkt was tot zeer wijze, zeer oude, zeer dappere mannen etc.

Als wij echter de praktijken gaan bekijken zoals ze zich hebben ontwikkeld, dan ontdekken we dat b.v. de sjamanen al een oproepingscultus kenden waarmee ze o.m. overledenen opriepen om als raadgever van de stam te functioneren.

Wat verderop zien we dat ook natuurkrachten werden aangeroepen. Het sjamanisme ontwikkelde zich dan ook tot een soort natuurgodsdienst. Het bestaat in verschillende kleine vormen op het ogenblik nog.

Dan komen er de goden. Er ontstaan de eerste indelingen van een hemelrijk; van een machtsbereik der goden. En zo ontstaan dan de eerste godsdiensten. Maar al die godsdiensten zijn in wezen nog steeds magisch. Dat mogen we niet vergeten, want in de magie speelt de natuur nog steeds een grote rol.

Als we kijken naar de goden, dan blijkt dat goden en godinnen representanten zijn van de aarde, van de zon, van de maan, van de hemel en wat dies meer zij. Het oproepen en het aanroepen van die goden gaat gepaard met allerlei gebruiken.

Er ontwikkelt zich schijnbare wetmatigheden op dat terrein. En als we zo ongeveer 2000 v. Chr. zijn, dan hebben we werkelijk te maken met een zeer uitvoerig magisch geloof dat in al zijn vormen werkt met symbolen en daarnaast met offers. Ik wil u eraan herinneren dat dit ook het geval is t.a.v. het judaïsme. Zelfs Abraham brengt dergelijke offers. Ook in Jezus' tijd worden nog steeds bloedoffers gebracht in de tempel.

In het christendom verandert dat een beetje, maar toch probeert het nog altijd iets van de oude magie terug te krijgen. Het verandert de betekenis en de waarde. De grote ellende is daarbij dat degenen, die dat doen heel vaak mensen zijn die het machtsdenken wel kennen, maar van magie weinig of niets weten. Daardoor worden er in de christelijke leer vaak krachten en figuren naast elkaar gesteld die nooit naast elkaar zouden kunnen bestaan.

Als we kijken naar oudere overleveringen, zoals de voodoo, dan kent men daar een soort symbolenschrift; een manier om symbolen van goden naast elkaar te tekenen. Maar dan zul je nooit b.v. het slangteken zeten naast Baron Samedi, die niet alleen de god van de kerkhoven is, maar ook van de vruchtbaarheid. Die twee bestrijden elkaar, dus moet daartussen een zekere afstand zijn.

Is er daarentegen een neutrale godheid als Posein (?) die de god is van de kruiswegen of viersprongen en daarmee van bepaalde vormen van hekserij, dan kunnen we ze weer wel ertussen zetten. Het pantheon wordt dus bepaald door functie. In de christelijke leer wordt het alleen bepaald door hiërarchische verhoudingen.

Het is duidelijk, dat daarmee het mirakel, het magisch gebeuren steeds meer op de achtergrond moet geraken. Het zal nog wel een keer voorkomen. En als het voorkomt, dan wordt er waarschijnlijk erg veel reclame mee gemaakt. De hele structuur is er echter niet op gericht om in de mensen het paranormale te wekken en om vanuit de mens de uiting van paranormale krachten mogelijk te maken. Daar zitten we dus met de moeilijkheid van deze dagen, want geloof is meer en meer een kwestie geworden van woorden.

Geloof is geen beleving meer in de eerste plaats. Het is het resultaat van een eindeloze woorden ziftenij. Het klinkt misschien erg wreed en veroordelend, maar het is niet als zodanig bedoeld. Het wijst alleen op een ontwikkeling waarin men steeds meer praat en feitelijk steeds minder weet hoe iets te doen. Het doet mij een beetje denken aan de indeling van vele staten in de tegenwoordige tijd.

Er zijn heel veel theoretici, allen zeer deskundig, aan het werk om b.v. de economie te verbeteren. Er wordt eindeloos over gepraat, maar de resultaten van dat praten zie je maar heel zelden, zo al. Wij zitten dus in een tijd waarin woorden helaas vaak worden beschouwd als vervangers voor de werkelijkheid.

Als dat in het dagelijks leven gebeurt, dan zullen de feiten de zaak nog wel corrigeren. Maar als we dat doen ten aanzien van paranormale ontwikkelingen, van het gebruik van allerlei gaven en krachten, dan ziet de zaak er een beetje anders uit.

In de mens is het namelijk mogelijk om paranormale kwaliteiten te verdringen. Je kunt iemand door opvoeding, geloof, conditionering zover brengen, dat al zou hij op aarde de meest begaafde zijn als ziener, als genezer e.d., hij er eenvoudig niet meer toe kan komen om die gaven volledig te gebruiken. Hij zal ze alleen gebruiken onder de regels van zijn geloof en zijn kerk en alleen als daartoe verklaringen kunnen worden gegeven die kerkelijk aanvaardbaar zijn.

Een van de bekendste voorbeelden van een dergelijke ontwikkeling is Papa Pio geweest. Een van de grootste paragnosten, mag ik wel zeggen, in Italië indertijd en gelijktijdig een priester die steeds meer naar de achtergrond werd gedreven omdat hij nu eenmaal deed aan bepaalde vormen van telepathie, telekinese en ook voorkennis demonstreerde. Dat was gewoon niet welkom.

Ik denk, dat in deze dagen paranormale kennis eigenlijk nog steeds niet welkom is. Zeker, er zijn groepen die zeggen: Wij ontwikkelen dat. Wij gaan samen proberen te séanceren. Wij gaan proberen mensen te genezen. Maar het is altijd nog wel een beetje elitair van inslag. Het is een begrip van: wij kunnen dat nu, maar een ander kan dat niet. Daarmee valt er iets weg van de achtergrond, die in het geheel van de meer geestelijke ontwikkeling van de mens een grote rol kan spelen: het besef van eenheid, van innerlijke gelijkwaardigheid waarop vele contacten, ook van paranormale aard kunnen worden gebaseerd.

Bijvoorbeeld: Gedachtenlezen. Als dit nog geschiedt op een primaire basis, dus alleen van persoon tot persoon, indien beiden ontvangst bereid zijn en beiden de kracht bezitten om te zenden, dan is dat niet alleen maar een leuk fenomeen. Het is ook niet iets wat je zonder meer kunt gebruiken. Pas als alle mensen aanvaarden dat het verschijnsel ook bij hen en voor hen kan bestaan, als alle mensen proberen onder omstandigheden daarvan gebruik te maken, krijg je een reële ontwikkeling waardoor telepathische vermogens over de gehele wereld worden ontwikkeld.

Hetzelfde geldt voor paranormale genezing. Als u weet hoeveel tijd er al voorbij is gegaan sedert de eerste paranormale genezers zich in de moderne gemeenschap weer gingen manifesteren, dan is het toch wel heel wonderlijk dat ze nu nog slechts met aarzeling enigszins worden toegelaten. Ze passen eenvoudig niet in het kader van een bepaalde kennis, een bepaalde indeling, een bepaalde hiërarchie, een bepaalde procedure. Ze passen niet in het praatpatroon van de wereld. Hun feitelijke prestaties kunnen niet door praten onderlijnd worden. En daar zit je met de moeilijkheid.

In een wereld waarin de tegenstelling tussen woord en feit zich elke dag en praktisch voor iedereen merkbaar steeds duidelijker manifesteert, zal men - meen ik - gaan twijfelen aan de betekenis van het woord. Een aardig voorbeeld daarvan ziet u om u heen, als u merkt hoe weinig mensen erop vertrouwen dat politici zullen doen wat ze zeggen. En dat er steeds minder mensen zijn die ervan overtuigd zijn dat het gezag ook voor hen bestaat en dus niet alleen een remming is in hun eigen vrijheden.

Het gaat helemaal niet om de feiten. Het gaat doodgewoon om denkbeelden die ontwikkeld zijn, denkbeelden die naar buiten komen, woorden die worden gesproken en die, omdat ze in wezen niet eens duidelijk zijn, misverstand op misverstand wekken. Maar als je geen houvast meer hebt aan de wereld buiten je, als ze steeds onbetrouwbaarder, onbegrijpelijker wordt, dan moet je wel proberen om vanuit jezelf eens te zien wat er eigenlijk gaande is. En daar duikt dan, ongewild misschien, een gebruik van paranormale vermogens toch weer op.

Als we zien dat in deze tijd vele leken betere prognoses maken ten aanzien van economisch verloop, politieke ontwikkeling, structurele veranderingen in de maatschappij e.d. dan alle deskundigen bij elkaar, dan moet dat toch te denken geven. Die mensen beschikken niet over de theoretische kennis. Waar halen ze het dan vandaan?

Ze zijn - bewust of onbewust - selectief van waarneming; d.w.z. dat ze woorden voor een groot gedeelte aan zich voorbij laten gaan, maar wel indrukken opnemen. Indrukken kunnen dan ten dele een telepathische origine hebben. Ze kunnen ook gewoon voortkomen uit tijdseffecten die reeds in het heden kenbaar zijn ten aanzien van een toekomstige ontwikkeling. Deze manier van anders gaan reageren heeft één groot voordeel:

Als u eenmaal begint met deze z.g. intuïtieve methoden te werken, dan zult u ook steeds meer gaan werken met paranormale middelen. U noemt ze niet zo, maar u wijst ze niet meer af. Als er in u een denkbeeld opkomt, dan kunt u dat aanvaarden zonder dat u het eerst heeft getoetst aan de logica, de leringen van alle deskundigen of kerkelijke autoriteiten. Dat betekent, dat het klimaat voor de ontwikkeling van paranormale gaven steeds beter wordt.

Nu is er in de ontwikkeling van de wereld nog een ander aspect dat voor ons vanavond eveneens belangrijk is. Het blijkt namelijk, dat de grootste openbaringen en de wonderbaarlijkste gebeurtenissen altijd plaatsvinden, wanneer een bepaalde cultuur of een bepaald gebied onder zeer zware druk staat.

Wanneer de Boeddha optreedt, dan treedt hij niet op als tegenstelling tot het prinsdom, zoals tegenwoordig misschien door velen wordt gesuggereerd, maar hij treedt op als een erkenning die het isolement van de hoogste kaste en van de laagste kaste ongedaan wil maken. Er is een scheiding gaande die levensgevaarlijk wordt zoals ook later vele malen zal blijken. Daardoor is het een nest van intriges. De Boeddha zoekt naar de juiste weg, naar de juiste waarheden en wijsheden.

Jezus treedt op. Maar Jezus treedt, punt 1. in een situatie waarin zijn land bezet is; punt 2. uitbuiting ook door mensen van het eigen land

steeds erger geschiedt en waarin enorme haatsituaties zijn ontstaan zowel ten aanzien van de tempel als van de Romeinen. In deze ontworpen wereld, jekunt het haast niet anders noemen, is hij in staat te manifesteren wie hij is en kan hij ook gehoor vinden voor zijn lering en kennelijk op een zodanige wijze, dat zijn leerlingen niet alleen met de mond de wijsheid van Jezus belijden, maar dat ze er in de praktijk ook iets mee kunnen doen. Van de apostelen is namelijk bekend dat allen in meer of mindere mate en soms aarzelend wonderen hebben gedaan. Ze hebben paranormale genezingen tot stand gebracht. Er zijn velen onder hen die visioenen hebben gehad.

Als we kijken naar de tijd waarin Luther zijn hervorming begint tegen de kerk, dan is het alweer opvallend dat dit gebeurt in een situatie waarin vele machten in het rijk waartoe hij behoort tegen elkaar opstaan. Er is sprake van uitbuiting van de burgers door zowel de adel als vooral door de grote abdijen. Er is sprake van omkoopbaarheid van alle autoriteiten. Er is veel ellende.

Het is dan dat Luther in opstand komt. En let wel, in tegenstelling tot hetgeen u tegenwoordig hoort, zijn in die eerste Lutherse gemeenten zeer veel mensen die 'met tongen spreken': die inspiratief spreken. Er worden dan inderdaad allerlei voorspellingen gedaan die zijn uitgekomen en welke niet behoren, als u het mij vraagt, tot de normale gang van zaken binnen een christelijke gemeenschap of centrum. Ik noem nu maar een paar verschijnselen.

Wij bevinden ons in deze dagen in een situatie waarin eveneens een steeds grotere spanning zich manifesteert. In vele landen is dat een spanning tussen de heersende kaste (in casu bureaucratie) en het gewone volk. In vele gevallen zit daarbij nog een enorme vrees voor al datgene wat de regerende kaste wenselijk acht en waar het gewone volk eigenlijk niets in ziet. Er is een groei van misverstand tussen beide groeperingen. Het is niet aan mij om te beoordelen of ze soms allebei ongelijk hebben of dat een van beide gelijk zou hebben. Het gaat hier doorgewoond om het feit, dat de spanning bestaat. Gelijkijdig brokkelt het beeld van de wereld dat heel veel mensen hebben gehad af.

Het is gemakkelijk te zeggen: Ja, maar die jongelui van tegenwoordig zitten maar wat met hun rechten te emmeren. Ze zien niet in dat je daar iets tegenover moet stellen. Het is allemaal waar. Maar vergeet niet, dat ze zo zijn opgevoed. Deze jongeren leven in een wereld die ze in de daden niet kunnen begrijpen, waar de feiten en de dialoog twee totaal verschillende dingen zijn. Het is toch duidelijk, dat in een dergelijke maatschappij vol spanningen, waarin bovendien binnenkort nog wel enige kritieke zaken zullen bij komen, om niet te spreken van acties die overal gevoerd worden, de zaak misloopt. U kent dat wel: Actie, mannen! Harde actie! En die even hard van de andere zijde bejegend zullen worden.

In een dergelijke tijd is extra spanning aanwezig en dat tikje wanhoop misschien ook dat kennelijk erg gunstig is voor het ontwikkelen van paranormale vermogens. Waarom zouden anders juist in zo'n periode zoveel mensen wonderen hebben gedaan?

Vergeet niet, Jezus was niet de enige wonderdoener. In zijn tijd waren er heel veel mensen die zich messias noemden. Er waren ook heel veel wonderdoeners die predikend door het land trokken. Het blijkt zelfs uit opmerkingen van enkele apostelen. Ook na Jezus' dood zijn er veel rondtrekkende tovenaars en goochelaars geweest. Ook zij pretenderen wonderen te doen. Ook zij brengen allen een zekere filosofie. Denk maar aan Simon Magus (de tovenaars).

Nu kunt u wel zeggen: Tegenwoordig wordt toch geleerd dat dat allemaal dwaallere waren; dat was allemaal verkeerd. Maar in die tijd was het een manifestatie van een kraacht die niet op normaal vlak invloed

uitoefende. Daarom vermoed ik, dat wij ook in deze tijd in toenemende mate te maken zullen krijgen met juist die paranormale gebeurtenissen, met die paranormale feiten, met die geïnspireerde mensen, met die eigenaardige figuren die uit het niets schijnen op te duiken en opzienbarende daden stellen om plotseling weer in een onkenbaar niets terug te vallen. Het is heel iets anders dan de een of andere beetzanger die komt en gaat. Dan kunt u zeggen: Dat is de smaak van het volk.

Bij dergelijke wonderdoeners, werkelijke profeten blijkt heel vaak dat ze juist verdwijnen, wanneer de wereld het meest behoefte aan hen blijkt te hebben. Dat is ook begrijpelijk. Zij moeten namelijk niet een vervanging bieden voor hetgeen bestaat. Zij moeten alleen openbreken wat de mensen tot op dat ogenblik gevangen houdt. En dan komen we als vanzelf aan een wereld waarin het paranormale meer en meer toegang krijgt tot de mens en het paranormale vooral meer en meer ook deel gaat worden van de normale denk-, gedrags- en belevingscodes van de mensen.

Als het die kant uitgaat, dan vermoed ik dat b.v. telepathische en empathische vermogens enorm gaan toenemen. Maar ik voorzie ook dat er mensen zullen zijn die zich zullen opwerpen als profeten en die vooral - als het zaken op betrekkelijk korte termijn betreft - altijd gelijk blijken te hebben.

Er zullen mensen komen die zieken genezen die ongeneeslijk verklaard zijn. Er zullen mensen komen die met één aanraking meer kunnen doen dan een goed geschoold eerste klas technicus, zelfs als het om machines gaat. Het is alsof er dingen aan het veranderen zijn.

In een wereldontwikkeling waarin elke keer weer een stoffelijke hapering in de vooruitgang gepaard is gegaan met een sterke geestelijk opgang en een toename van de geestelijke mogelijkheden van de mens, moet je wel aannemen dat ook dit patroon zich zal blijven herhalen. Op grond daarvan kunnen we zelfs de ontwikkelingen een beetje vooruitzien.

Wij moeten er rekening mee houden dat de komende 100 à 150 jaar zeker een z.g. onredelijkheid van zuiver stoffelijk standpunt toeneemt. Gelijktijdig zullen we zien dat de daden helemaal niet zo onredelijk zijn. Integendeel, ze blijken direct in te spelen op bestaande mogelijkheden, gebruik te maken misschien ook van lang nog niet beseft latente mogelijkheden die in de maatschappij, in de mensen gelegen zijn.

Wij moeten aannemen dat in diezelfde periode het aantal paranormale genezers, wichelaars, voorspellers en dergelijken niet alleen sterk toeneemt, maar dat het bijzonder zijn van dergelijke mensen afneemt.

Het aantal mediums zal ongetwijfeld toenemen in zoverre het toeneemt op inspiratieve schaal. Daar waar we te maken hebben met diep-trance zal blijken dat de vooruitgang maar zeer beperkt kan zijn, omdat nu eenmaal diep-trancemediumschap niet slechts een ontwikkeling van gave is, maar daarnaast een specifieke instelling van de mens en een specifieke zelfdiscipline pleegt te eisen. Dan moet gezien over die 150 jaar de gehele praxis veranderd zijn.

Wij krijgen misschien te maken met een vermenging van wetenschap. Ik kan mij best voorstellen dat men in de chemie alchemistische procedures gaat toepassen. Ik kan mij voorstellen dat in de geneeskunde men weer van bepaalde bezwingingen gaat gebruikmaken zo gek als het moge klinken. Ik denk, dat langzaam maar zeker een versmelting gaat plaatsvinden tussen datgene wat zich de wetenschap noemt en datgene wat zich nu geloof of paranormaals werken noemt. Dat is ook begrijpelijk.

Als wij verder willen gaan in de richting van gemeenschap, van eenheid, van broederschap, wat Aquarius toch wel nastreeft, dan is het onvermijdelijk dat juist deze tegenstellingen, deze dogmatisch aangebrachte scheiding tussen menselijke vermogens en menselijke mogelijkheden wegvalt. Ik ben ervan overtuigd dat dat zal gebeuren.

Dan zie ik nog meer in het vooruitzicht. Wat? Als men de mensen op hun feitelijke daden gaat beoordelen, dan voorzie ik heel wat moeilijkheden voor b.v. orthodoxe priesters, maar ook voor vele politici. Want dan is hun spel van het haalbare, waarbij ze in feite worden gedomineerd door een bureaucratie die ze naar buitentoe zijn gaan vertegenwoordigen, niet meer doenlijk. Ze kunnen daarmee geen stemmen meer winnen, als ze geen geloof en geen vertrouwen meer winnen. Dan zullen de resultaten het belangrijkste worden. En dan is ook het verschuivings-speltje, dat zo vaak wordt gespeeld, niet meer interessant.

Het is op het ogenblik zo: nu ja, als jullie een beetje méer katholiek gaan denken binnen de kerk, dan komt de Paus een keer een dagje bij jullie op bezoek. Of: als jullie nu maar op onze partij stemmen, dan zullen we eerst doen wat gezien het apparaat dat werkelijk regeert noodzakelijk is, maar tegen de tijd van de verkiezingen zullen we enkele van onze beloften heel mooi én kenbaar etaleren en desnoods ook voor 'een deel waarmaken.

Maar als dat niet meer felt, als de woorden zover gescheiden raken van de praktijk dat niemand meer geneigd is om een relatie te leggen tussen woord en praktijk - en die kant gaat het uit - dan blijft alleen nog maar iets over van wat in de mens leeft en wat van de mens uitgaat.

Als wij ons op dit ogenblik bezighouden met allerlei vooraanstaande persoonlijkheden over de gehele wereld, dan blijkt dat de invloeden, die ze op anderen uitoefenen niet in de eerste plaats worden bepaald door hun woorden, maar door een zeker charisma, een soort uitstraling die ze hebben. Deze heeft helaas weinig te maken met de woorden die zij spreken. Maar het feit, dat men steeds meer door de uitstraling van een mens wordt aangetrokken en steeds minder door zijn beloften, wijst erop dat ook hier een grote verschuiving eigenlijk al bestaat.

Dan komen we als vanzelf ook nog terecht bij een aantal secten. Kleine kerkjes, groepjes, ook groepen als de Orde. We zullen zien, dat de meeste daarvan zich eveneens nogal dogmatisch opstellen. Ik geloof, dat juist een niet-dogmatische benadering in deze tijd de beste is. De Orde streeft daar dan ook naar.

Je moogt de gedachten van de mens wel degelijk scholen. Je moogt hem ook denkbeelden brengen, maar je moet hem niet zeggen welke consequenties hij eraan dient te verbinden. Dat moet hij zelf uitvinden.

De kleine groepen, die nu in sterk dogmatische bindingen samenkomen, danken hun gebondenheid eigenlijk aan de vlucht van hun leden. Die vluchten uit een onbetrouwbare wereld en onderwerpen zich dan kritiekloos aan de discipline binnen de groep. De discipline is voor hen a.h.w. een alibi: als iets verkeerd gaat, heb ik het niet gedaan.

Daarnaast is er natuurlijk ook nog weer het idee van uitverkoren zijn, beter zijn dan een ander. In de praktijk breng je dat tegenwoordig niet meer zo gemakkelijk voor elkaar, maar binnen een secte kun je al heel gauw komen tot een gevoel van uitverkorenheid waardoor je eigenlijk ver staat boven al die arme andere heidene, die zo ijverig bezig zijn om voor jou de kosten te betalen en zelf naar de hel te lopen.

Deze groepen zijn op het ogenblik nog belangrijk, omdat ze een opvangbekken vormen voor degenen die de grote woorden van de grote groeperingen niet meer geloven, maar die gelijktijdig nog niet bereid en in staat zijn om zelf een oordeel te vormen en gebruik te maken van hun eigen kwaliteiten.

Binnen die kleine groepen echter zijn er een aantal die bezig zijn met de scholing van de mens. En ofschoon wij ze zeker niet allemaal een 'uitstekend kunnen geven en sommige zelfs een aantekening verdienen als 'slecht tot zeer slecht', vooral als je ziet wat voor belang sommige groepen hechten aan leringen als die van Alistair Crowley, dan moeten we toch zeggen: Hier worden de mensen - zij het binnen een zeer eng

keurslijf - gebracht tot het ontwikkelen van paranormale kwaliteiten, het gebruik van geestelijke vermogens.

Aangezien deze groepen niet in staat zijn om op den duur iets waar te maken van hetgeen zij dogmatisch prediken, zullen in al die groepen steeds meer weglopers zijn. Mensen die zeggen: Ik vond het allemaal heel erg mooi, ik heb er ook veel geleerd, maar voor mij hoeft het niet meer. Die zullen wij trouwens bij de Orde ook tegenkomen. Dat is helemaal niet erg. Het zijn mensen, die echter met hetgeen ze geleerd hebben zelf gaan werken. Daarom meen ik, dat de zeer grote hoeveelheid kleine religieuze en pseudo-religieuze groepen in deze tijd eigenlijk ook nog veelbelovend is.

Zoals eens uit allerlei kleine en vaak extreme orden toch de grote magiërs en de grote esoterici zijn voortgekomen, zo geloof ik dat uit al die kleine groepen in deze tijd de geestelijk actieven, de geestelijk bewusten zullen voortkomen die in staat zijn om zonder zich te binden aan allerlei dogmatische grenzen gebruik te maken van hun innerlijke en menselijke kwaliteiten. Zo kunnen ze feiten tot stand brengen die niets meer te maken hebben met de woorden, die als een lege storm over deze aarde heen waait.

Kijk, dat is het beeld dat ik u kan geven van een ontwikkeling in deze tijd.

Nu zult u zich afvragen: Heeft het voor mij persoonlijk nut? Ik wil graag daar nog een paar regels aan toevoegen voordat ik afsluit.

De eerste regel is deze: Niets kan in u opkomen zonder dat daarvoor een werkelijke reden in u aanwezig is. Neem daarom alle invallende gedachten, opkomende beelden in zoverre ernstig dat u zich afvraagt wat ze zeggen omtrent uzelf en omtrent uw mogelijkheden ten aanzien van de wereld.

De tweede regel: U zult in dromen of droom-gelijke belevenissen, daarnaast soms in vreemde voorvallen, die u zintuiglijk meent mee te maken, worden geconfronteerd met een wereld die niet helemaal stoffelijk is. Deze confrontaties op zichzelf blijven vaak onduidelijk en onverklaarbaar, dat zal u bekend zijn. Wij hebben daar al eens eerder over gesproken. Ze betekenen dat u bezig bent om waarnemingsvermogens te ontwikkelen. Wijs dergelijke ervaringen nooit af, maar zoek ze ook niet in het bijzonder. Door geleidelijk dit alles te ondergaan en voor uzelf waar te nemen zult u ontdekken dat u bepaalde selectieve vermogens bezit waardoor u uitingen naar voren kunt brengen van elders (in u weerspiegeld dan) die door uzelf mede bepaald zijn. Eerst als u gaat aanvoelen dat dit mogelijk is, kunt u door afstemming proberen dergelijke paranormale fenomenen in een bepaalde richting te leiden.

De derde regel: U bezit allen een mate van levenskracht. Hoe u zich die voorstelt is niet erg belangrijk. Deze levenskracht staat zozeer in verbinding met elke wereld, elk bestaan waarvan u deel uitmaakt dat u daaruit die kracht altijd weer kunt onttelen, indien u maar bereid bent u daarop geheel in te stellen.

Ik ben ervan overtuigd dat het aantal mensen dat aan paranormale genezing doet op het ogenblik zich sterk uitbreidt. Wilt u paranormaal genezen, zoek dan niet het spectaculaire, maar probeer gewoon uw kracht te gebruiken. Zend haar desnoods aan anderen toe zonder dat dezen dit weten. Let op de resultaten. U zult op deze manier leren dat u met geestelijke krachten en gaven, met inspiraties en wat dies meer zij zeer veel tot stand kunt brengen en dat u gelijktijdig uzelf verder ontwikkelt.

Het zijn de kwaliteiten van deze tijd, het is de gehele tendens van ontwikkelingen die wijst op een verbetering van uw mogelijkheden in alle door mij genoemde opzichten. Weest er niet bang voor. Maak er bescheiden

gebruik van. Als u iets nog niet begrijpt of niet weet, houdt u neutraal, wees beschouwelijk. Het zal zich dan herhalen in vele verschillende vormen totdat u een samenhang ontdekt. Eerst als u innerlijk een gevoel van samenhang, van verbondenheid bezit, kunt u namelijk met het paranormale beheerst werken en kunt u ook vanuit menselijk redelijk standpunt een doel gaan bepalen voor uw paranormale krachten.

Met deze laatste toevoeging zou ik deze les willen afsluiten.

x Een opmerking over de nota betreffen de omroepen.

- Dit is een vraag, die in dit verband maar zeer beperkt past.

Om het heel eenvoudig te stellen: Wij hebben op het ogenblik te maken met een tamelijk orthodoxe en behoudzuchtige tendens in een groot gedeelte van het bestuursapparaat. Het is duidelijk, dat alle vrije omroepen maar ook andere te vrije bewegingen hier eigenlijk onwelkom zijn. Als men nu eenmaal een wet heeft en die kan hanteren om dergelijke, vanuit eigen standpunt niet bepaald aanvaardbare situaties te onderdrukken, althans het effect ervan te verminderen, dan zal men dat ongetwijfeld doen. Dit is dus een van de vele verschijnselen van deze tijd.

Daar staat tegenover dat juist door een dergelijk voornemen of zelfs het uitlekken van de mogelijkheid van een dergelijk voornemen (wat dichter bij de waarheid ligt dan in het door u geciteerde geval) dermate grote verdeeldheden kunnen ontstaan dat de spanningen op zichzelf helpen om een vernieuwingsproces tot stand te brengen dat zonder dit niet mogelijk zou zijn.

Als ik er nog iets aan mag toevoegen: Zeer veel staatslieden doen dingen waar je het als geest soms en als mens heel vaak niet mee eens kunt zijn. Verwijt hen dat niet. Het betekent niet dat ze slecht, eigenzinnig of stom zijn. Het betekent alleen, dat zij vanuit hun eigen wereldvisie niet in staat zijn een wereld te aanvaarden en te tolereren waarin een toenemende vrijheid en een vermindering van binding kan voeren tot een grotere persoonlijke verantwoordelijkheid, maar daardoor ook tot een veel grotere afhankelijkheid ten aanzien van allerlei instanties, apparaten, religies en wat dies meer zij.

-:-

DE DRAAIMOLEN DER HISTORIE.

Als wij ons bezighouden met de ontwikkeling van de geschiedenis en daarbij even alle generaals en vorsten van wie wij standbeelden zien even terzijde zetten, dan komen wij tot de conclusie, dat situaties zich regelmatig herhalen, dat zekere toestanden cyclisch optreden. Wat dat betreft, doet de geschiedenis inderdaad een beetje denken aan een draaimolen. Het lijkt of er een grote verscheidenheid is, maar als je blijft kijken, zie je: zoëven is datzelfde schuitje ook al voorbij gedraaid.

Een dergelijke cyclus heb je b.v. in de reeksen oorlogen. Dan zeggen wij: Die oorlogen zijn op zichzelf niet belangrijk, maar wel het effect dat ze hebben gehad. Typerend is b.v. dat Alexander de Grote doordringt tot in India. Hierdoor brengt hij een totaal nieuwe reeks culturele gegevens

terug, ook als hij het zelf niet overleeft. Vanaf dat ogenblik is er een geheel nieuwe situatie ontstaan in de gehele Griekse en later Romeinse beschaving. Maar wat zien wij?

Enige tijd later gaan kooplieden uit. Denk aan Marco Polo van Venetië. In die tijd een staat die enigszins vergelijkbaar is met het Athene van voorheen. Ook Marco Polo dringt door tot in het Verre Oosten en bereikt tenslotte het rijk van Kublai Khan. In dit geval wordt eveneens een aantal totaal nieuwe gegevens naar Europa gebracht. De situatie is schijnbaar misschien niet vergelijkbaar maar het resultaat wel.

Als wij dan proberen om weer enige tijd verder te denken, dan komen wij terecht aan het hof van Isabella van Castilië waar een Italiaan (Amerigo Vespucci) tot kapitein van een ontdekkingsreis wordt benoemd. Deze reis is eerder een verkenning, een soort zakenavontuur toch ook wel, maar het resultaat is de ontdekking van Amerika en daarmee ook de enorme plunderingen in Midden-Amerika.

Als wij op deze manier de historie volgen, dan blijkt dus dat bepaalde situaties zich herhalen. En zo goed als bij de eerste gevallen uit het Verre Oosten nieuwe tendensen en invloeden zijn ontstaan die geheel Europa hebben beïnvloed, zo is zeer zeker de ontdekking van Amerika aanleiding geweest tot een groot aantal veranderingen die eigenlijk het geheel van West-Europa hebben getroffen.

Misschien moeten we dan gaan redeneren dat er ook ontdekkers zijn geweest die zich hebben beziggehouden met Afrika vanaf 1700. Ook dezen hebben een groot aantal gegevens meegebracht en ook de markt geholpen aan nieuwe producten. Op deze manier kun je voortgaan en zeggen: Deze invloed herhaalt zich in heel verschillende vormen.

Kijken wij naar de revolutionaire tendensen, dan zien wij altijd weer eenzelfde tegenstelling. Die tegenstelling is altijd tussen de barbaren en de beschaafden. Het lijkt misschien wat vreemd, als wij dat zo stellen. Maar als wij kijken naar b.v. de Franse Revolutie, dan zien wij daar de barbaren tegen de beschaafden strijden.

Als wij de 80-jarige oorlog bekijken zoals die wordt gevoerd in het Duitsland van die tijd, dan ontdekken wij wederom een soortgelijke splitsing. Het schijnt dat strijd altijd gestreden moet worden tussen de niet-weters of niet-hebbers en de wel-weters of wel-hebbers.

Als wij de laatste wereldoorlogen erbij betrekken, dan bent u geneigd te zeggen: Maar er was een wereldoorlog I en er was een wereldoorlog II. Dit is niet juist. Deze beide oorlogen vloeien namelijk samen, omdat het verloop van wereldoorlog I en zelfs de oorzaak ervan, eigenlijk een familietwist in het geslacht Hannover (als we helemaal eerlijk willen zijn) aanleiding is geweest tot de omwentelingen in Duitsland, niet alleen de afstand van de keizer maar ook tot het ontstaan van de bruine keizer (Adolf heette de man).

Als wij dan verder zien hoe in beide gevallen Amerika betrokken is geweest als beslissende factor in deze oorlogen, dan mogen wij aannemen, dat hieruit de huidige situatie zonder meer voortkomt. De beide wereldoorlogen is praktisch eveneens een 80-jarige oorlog; wij hebben er dus nog enkele jaren van te goed.

Dat lijkt weer overdreven, maar realiseert u zich wel dat na wereldoorlog II, waarin overigens dezelfde fouten zijn gemaakt als bij de vrede na wereldoorlog I, de grote tegenstelling tot stand is gekomen tussen de twee grote invloeden (USA en USRR) en dat de verhouding tussen deze beide staten eigenlijk is gebaseerd op een verwantschap van denken? Dit laatste lijkt iedereen onmogelijk. Zou je het tegen de heer Reagan zeggen, dan zou hij een beroerte krijgen en de heer Andropov zou waarschijnlijk de geheime politie erbij halen.

Beiden denken namelijk imperialistisch; d.w.z. in termen van invloeds- en gebiedsuitbreiding. Beide staten denken ook monopolitisch uitgaande van

de ene macht en niet van een tweeledigheid van machten. Doordat beide groepen bij de vredesluiting en daarna onvoldoende rekening hebben gehouden met elkaars neiging op dit gebied, is de grote Oost-Westspanning, die u op het ogenblik beleeft in feite tot stand gekomen.

Zelfs de bewapeningswedloop resulteert uit de misvattingen die o.a. op de bijeenkomst in Jalta maar ook op enkele andere eigenlijk de hoofdrol hebben gespeeld. Ik geloof, dat je op dezelfde manier kunt kijken naar de controversen die nu aan het ontstaan zijn tussen de z.g. Derde Wereldlanden en het hoog-technische en beschaafde Westen. Ook hier lijkt het of wij te maken hebben met een miskennis van de goede bedoelingen van het Westen. Maar wij hebben soortgelijke situaties al eens eerder beleefd.

Wij hebben b.v. het conflict gehad van de Kruisvaarders met de Moren. De eigen cultuur en beschaving van o.a. de Afrikaanse en bepaalde Zuidamerikaanse volken worden door het Westen ontkend. Niet direct maar zeer zeker indirect. Men handelt ermee alsof het bijkomstig is en als een folklore bewaard kan blijven, wanneer de hele westerse opzet kan worden overgebracht naar die landen die er nog niet eens rijp voor zijn. Het is zoiets als zeggen: Maak van Nederland maar rusfig een dépendance van Moskou, als je Volendam en Marken maar ongeschonden laat.

Die manier van denken is natuurlijk volkomen fout. Wij hebben te maken met de hebbers en de niet-hebbers. Degenen die menen dat ze het weten en degenen die denken dat ze het beter weten, omdat ze te weinig weten. Dit is ook een van de effecten die we in de historie steeds tegen komen. Er zijn altijd weer mensen, die zo weinig weten dat ze denken dat ze alles weten. En het zijn deze mensen, die dan de aanleiding worden tot opstanden, oproer, oorlogen en dergelijke.

Het zijn niet alleen de anarchistische jongeren die de eerste wereldoorlog hebben veroorzaakt. Het geldt net zo goed voor de mensen van dit ogenblik. Zij menen, b.v. vanuit een Surinaams standpunt, de houding van de hele wereld te mogen be- en veroordelen. Hoe minder je weet, hoe meer je denkt te weten. De grootste militaire dwaasheden zijn tot nu toe altijd begaan door korporaals en sergeanten die toevallig staatshoofd werden. U kunt het in de geschiedenisboeken zelfs terugvinden.

Ik meen, dat we op grond hiervan de draaimolen der geschiedenis soms toch een beetje beter zouden moeten bestuderen. Wij kunnen daarin zien wat de waarschijnlijke oplossingen zijn, maar vooral wat de feitelijke conflicten betekenen.

Het is gemakkelijk genoeg om een oordeel te vellen over b.v. de wijze waarop Nederland moet optrekken met zoveel Surinaamse Nederlanders. Dat is dan heel gemakkelijk te doen vanuit een onwetendheid. Maar om werkelijk te kunnen oordelen moet je begrijpen waar het conflict vandaan komt. En dat komt zeker niet uit de slavernij; iets wat de Surinamer nogal eens graag aanneemt. Het is afkomstig uit de pogingen van de Nederlanders om de slavernij ongedaan te maken door een opvoeding te geven die echter in vele gevallen onvolledig of onjuist was en slechts in Nederland kon worden aangevuld.

Men heeft het Nederlandse onderwijs toegepast op een bevolking van ex-slaven. Als resultaat heeft men dan gekregen een wereld, die in haar verhoudingen, haar wijze van denken en handelen de Nederlandse mentaliteit geheel vreemd is. Maar uit die mentaliteit is het begrijpelijk, dat de Surinamer meent recht te hebben op datgene wat Nederland bezit. Daarbij redeneert men eigenlijk niet veel anders dan een vakbondslid dat zegt: Eigenlijk maak ik door mijn werk het bestaan mogelijk van deze maatschappij, dus heb ik recht op een directeurszetel. Als je de historie goed in de gaten houdt, dan verklaren zich in deze tijd allerlei verschijnselen die onredelijk of onwaarschijnlijk lijken.

Als je kijkt naar Frankrijk in deze dagen, dan word je geconfronteerd met een houding die enigszins verbluffend is en schijnbaar buitengewoon egoïstisch. Men vraagt zich dan af waarom Frankrijk niet begrijpt dat de Europese samenwerking van groot belang is etc. etc. Maar de werkelijkheid is anders.

Frankrijk heeft nog steeds ergens in zijn overleveringen het napoleonische denken. Achter alles zit nog steeds het motto van een der Lodewijkers: "L'Etat c'est moi". De Fransman denkt: de beschaving dat zijn wij. Een zeer burgerlijke opvatting, dat ben ik direct met u eens, maar desalniettemin iets wat bepalend is voor de verhoudingen in heel West-Europa.

Als we nu teruggaan, dan blijkt dat dezelfde relatie heeft bestaan in ongeveer 1400, dat ze heeft bestaan ongeveer 800 na Chr. en dat ze t.a.v. Rome zelfs heeft bestaan in het jaar 50 v. Chr. Dan wordt duidelijk, dat een bepaalde invloed blijft rondwentelen. Dat een bepaalde mentaliteit beslissend blijft voor de rol die bepaalde volkeren spelen.

De mens, die van een te grote afstand alles bekijkt, zegt al heel gauw: Maar het is toch een draaimolen, dus alle factoren daarin zijn één. Maar dat is iets wat je de delen van de draaimolen niet duidelijk kunt maken. Het zijn en blijven paarden en schuitjes die achter elkaar aan blijven jagen zonder elkaar ooit te bereiken. Zelfs wanneer de molen tot stilstand komt, blijft de afstand bewaard.

Dit is bepalend voor de volksmentaliteit. Het is bepalend voor de groepsgeesten die zekere groepen in hun wezen, in hun vorming helpen, maar gelijktijdig daardoor grenzen opwerpen t.a.v. andere groepen bij wie de ontwikkeling enigszins afwijkt.

Ik heb geprobeerd u deze gescheidenheid duidelijk te maken, omdat een eenheid nooit kan ontstaan door het creëren van een werkelijke gelijkheid. Het is alleen mogelijk tot een eenheid te komen, indien men eerst de verschillende kwaliteiten elk voor zich erkent en zo de relaties die ertussen de verschillende volkeren, de naties, maar ook de verschillende fabricage- en handelsprocessen etc., bestaan. Je kunt geen eenheid krijgen door alles op één noemer te zetten.

De draaimolen van de historie maakt voortdurend duidelijk dat invloeden zich herhalen, maar ze maakt tevens duidelijk dat je nooit de ene invloed met de andere tot een eenheid kunt brengen. Je kunt slechts zeggen: Uit de ene invloed vloeit de andere voor mij voort.

Ik heb u dit alles willen voorleggen, omdat een nieuwe beschouwing van het gebeuren toch misschien wel nuttig is, zeker in dagen als deze waarin men zich voortdurend bezighoudt met de wreedheden van het nazisme, de vreugde van de bevrijding van Nederland en alle ellende die daar aan vooraf ging.

Het is heel aardig om die dingen te zien. Maar realiseert men zich dan ook dat de mentaliteit Nederland eens maakte tot een ondanks alle z.g. verzet in feite toch wel zeer gehoorzame natie die liever aan de Duitsers verdiende dan hen bestreed. Men realiseert zich misschien ook niet zo goed dat de wijze waarop men Duitsland eens heeft veroordeeld niet geheel terecht was, omdat het onrecht ook na de bevrijding in Nederland zelf op gelijksoortige wijze, maar op kleinere schaal heeft huisgehouden.

Als je kijkt en je ziet de oorzaak-en-gevolgwerkingen, dan kun je wellicht zover komen dat je begrijpt dat democratie moet liggen in de mensen en nooit kan liggen in het stimuleren of verbieden van partijen of bepaalde media van communicatie. Vrijheid moet in de mens liggen. Het is de vrijheid in de mens die hem in zijn handelen zou moeten stimuleren. Gelijktijdig is het zijn persoonlijkheid en de gemeenschap waartoe hij behoort, die de uiting welke aan de vrijheid wordt gegeven wel degelijk zal blijven bepalen op een manier welke verschilt van de manier waarop buurlanden, buurnaties

of andere groepen deze beleven en voor zich laten spreken.

Het is gemakkelijk een oordeel te vellen over een religieus of ander verschijnsel. U kent misschien wel de ietwat eigenaardige manier waarop men lange tijd heeft gesproken over de priesters van het roomse geloof hen aanduidend als: verwijfde kerels in rokken. Uiterlijk gezien misschien niet geheel ten onrechte, maar op de keper beschouwd eigenlijk eerder een verwerping van het andere. Dogmatisme is niet alleen een aanvaarding, het is vooral een verwerping.

Op soortgelijke wijze veroordeelt men in uw dagen bepaalde politieke partijen, bepaalde religieuze groepen, bepaalde handelwijzen van vakbonden, werkgeversbonden enz. Maar die beoordeling en veroordeling zijn onjuist, omdat men niet wenst rekening te houden met het geheel waartoe het behoort en men niet bereid is in dit geheel ook de zich herhalende weerspiegeling van gelijke tendensen te zien die nu eenmaal het geheel historische maar ook het economisch verloop bepaalt.

Als we kijken naar economische crises, dan blijkt dat deze zich met een gemiddelde tussenruimte van tussen de 30 en 40 jaar plegen te herhalen; en wel vanaf het ogenblik dat de industrialisatie een peil had bereikt als omstreeks 1870 het geval is geweest. Dat duidt aan dat we hier te maken hebben met iets wat steeds terugkeert. Maar als dat het geval is, dan weten we ook dat we die dingen niet blijvend kunnen onderdrukken. Wij zullen de oorzaak moeten genezen.

Die oorzaak echter is niet gelegen in het productieproces, in de houding van werkgever of werknemer, maar in de wijze waarop de maatschappij zichzelf afhankelijk heeft gemaakt van het productieproces. En dan pas krijgt het zin en betekenis.

Mijne vrienden, u komt hier niet omdat u alleen maar historische overzichten wilt horen, de ontwikkelingsgeschiedenis van de wereld nader onder de loupe wilt nemen. U wilt waarschijnlijk ook geestelijk verder komen. Maar hoe kunt u geestelijk verder komen, als u voortdurend een deel van uw wezen - bewust of onbewust - afsluit van de wereld waarin u leeft en van de geestelijke tendensen waardoor u ook zelf wordt beheerst?

Voor mij is het belangrijk te zien hoe bij een steeds zich herhalend aantal invloeden en steeds ietwat andere verschijnselen er toch eenzelfde soort gevolg met zekerheid verwacht kan worden. Dit geldt geestelijk, dit geldt stoffelijk voor zover het met deze aarde te maken heeft. Daarom zou ik willen zeggen:

Probeer in deze tijd eerst te herkennen wat in het verleden is geweest. Kijk dan niet naar de gepubliceerde gevolgen of resultaten, maar vooral naar de uitwerking ervan op langere termijn. Eerst als u dat doet, gaat u de wereld begrijpen waarin u leeft. En eerst als u de wereld waarin u leeft beter gaat begrijpen, zult u ook in staat zijn innerlijk betere krachten tot u te trekken, omdat u niet meer in strijd bent met het geheel of met een deel van het geheel.

In feite integreert u zich in de ontwikkeling van het geheel. Daarbij probeert u gelijktijdig al die tendensen te scheppen die voor u en vanuit u aanvaardbaar zijn, zonder dat ze tegen de onvermijdelijke ontwikkeling ingaan die nu eenmaal de carroussel der historie heeft vastgelegd.

:-:-:

SLEUTELS

COSMISCHE LERINGEN

mediamiek ontvangen en uitgegeven
door de „Orde der Verdraagzamen”
te 's-Gravenhage

MAANDBLAD.
(10 nrs per jaar)

I N H O U D.

JUNI 1983.

28e jaargang.
Nummer 9.

FILOSOFISCHE ESOTERIE

Spiegelende spiegels

CI blz. 105

Magische wetten en evenwichten

CI " 112

WERELDONTWIKKELING

De relatie wereld - mens

CII " 109

De geest en de mens

CII " 116

Geleidegeest

CII " 120

Overname uit „SLEUTELS” slechts toegestaan na
schriftelijke toestemming van het bestuur der „O.D.V.”

FILOSOFISCHE ESOTERIE

LES IX.

SPIEGELENDEN SPIEGELS.

Wanneer je leeft, dan denk je. Wanneer je denkt, dan vorm je je beelden. Wanneer je beelden vormt, dan meen je die buiten je te herkennen. Maar alles wat buiten je is, veroorzaakt in je een indruk. Deze indruk vertaal je in de termen van je eigen denken. Dientengevolge zie je de wereld die je innerlijk bent. Dat is niet altijd even prettig voor een mens.

Er zijn heel veel mensen die zullen zeggen: Ja, maar al die ellende in de wereld komt die dan van ons uit? Ongetwijfeld. Als een mens alleen tevreden is als alles precies gaat zoals hij wil, dan betekent dat dat hij een groot gedeelte van de wereld afwijst. Hij spiegelt een vertekend beeld.

Dit vertekende beeld echter betekent ook weer dat de directe invloeden die je krijgt vanuit jezelf verkeerd worden beïnvloed; ze worden afwijzend beïnvloed terwijl ze misschien beter harmonisch beantwoord zouden kunnen worden. Het resultaat is een opslingeringsproces. Een dergelijk proces kan zich voortzetten tot in het oneindige.

U kent misschien wel het bekende trucje van twee spiegels. Vroeger had je dat in chique modehuizen. Als je naar links keek, dan zag je jezelf staan tot in het oneindige herhaald. Als je naar rechts keek precies hetzelfde. Op deze manier is eigenlijk het ik van de buitenwereld de ene kant van de spiegeling en het ik van het innerlijk de andere kant.

Wij maken de grote fout dat we een verschil willen maken tussen de innerlijke wereld en de buitenwereld. Wij zeggen: Wat ik in deze spiegel zie is toch iets anders dan wat ik in gene spiegel zie. Dat is niet waar. Het is precies hetzelfde beeld. Wij bekijken het alleen van een andere kant.

Als we dit eenmaal in de gaten hebben, dan wordt ook duidelijk waarom zoveel gebeurtenissen, zoals ze in de wereld plaatsvinden, eigenlijk van kwaad tot erger schijnen te gaan. Het weer is slecht. Dus zegt men dat het weer slecht is, dus is het beeld van het weer slechter. Het resultaat is: een weer dat misschien bestendig is, maar dat in onze gedachten veel schadelijker wordt. Zo ontstaat er een steeds groter beeld van schade totdat de andere kant, de buitenkant, antwoordt op dat beeld met een werkelijke schade.

Er heeft eens iemand gezegd: De zondvloed is begonnen met de ergernis van één mens over een lekkende kraan. Het is misschien te simplistisch voorgesteld, maar het lijkt er wel op.

Omdat wij zo'n grote invloed hebben op het gebeuren buiten ons, zijn we niet in staat ons te onttrekken aan de directe relatie innerlijke werkelijkheid - uiterlijke werkelijkheid. Op het ogenblik, dat wij dit hoe dan ook proberen te doen door b.v. ons innerlijk leven, althans voor een deel te scheiden van de buitenwereld en van wat daarin noodzakelijk is, zijn we al op het verkeerde pad. Dan zijn we bezig een wereld te scheppen die voor ons steeds moeilijker en onaanvaardbaarder wordt.

Wie weet wat de innerlijke wereld werkelijk representeert (wij hebben dat al meermalen tamelijk uitvoerig gezegd, ik zal dus kort zijn) die kan zich ook de wetten te binnen brengen die voor het eigen ik gelden. In de praktijk zou je het zo kunnen vertalen:

Ik heb een innerlijk besef van aanvaardbaar en niet-aanvaardbaar. Op het ogenblik, dat het begrip aanvaardbaar wordt vergezeld door een anderzijds onaanvaardbaar, geldt het geheel als onaanvaardbaar. Al datgene wat onaanvaardbaar is in mij, is voor mij taboe; ik moet er van af blijven. Al datgene wat voor mij in mijzelf volledig aanvaardbaar is, is voor mij ook in de wereld een aanvaardbaarheid daar ik dus alleen maar rekening heb te houden met het feit, dat de vrije wil van anderen niet daaronder mag lijden omdat elke gevangenneming van mentaliteit, psychische ontwikkeling of lichamelijke vrijheid van een ander betekent dat je jezelf eveneens gevangen zet.

Een mens, die regels schiept naar buiten toe, maakt zichzelf de gevangene van de wetten die hij voortbrengt. Hij beseft dit niet. Hij meent daar boven te staan, maar hij kan zich niet daaraan onttrekken. En dat voert dan weer tot allerlei eigenaardige situaties zoals de bijna hartcollaps die een zeker kamerlid kreeg toen hij wegens dronken autorijden werd aangehouden en bekeurd. Volgens hem was die veroordening voor het gewone volk en niet voor hem. Maar hij behoorde tot degenen die dergelijke regels in stand helpen houden. Dientengevolge viel hij er zelf onder. In dit conflict leed niet alleen zijn gezondheid schade, maar hij zat ook nog innerlijk met een groot probleem ook al formuleerde hij het dan: hoe verkoop ik dat nu aan de kiezers. Op deze manier zult u zelf voortdurend worden geconfronteerd met allerlei vreemde en wonderlijke zaken.

Wanneer u denkt aan iets en u denkt daar intens genoeg aan met een voldoende sterke voorstelling, dan zal iets wat daarmee verband houdt onmiddellijk opdoemen in de omgeving. Is het een wisselwerking? Ach, we kennen het allemaal. Op een gegeven ogenblik zegt iemand: Ik ga op visite. U, die de visite zult ontvangen, heeft op dat moment een scherp beeld van de ander. Dat kan een telepathisch rapport zijn, maar het kan ook omgekeerd gaan. U denkt sterk aan een andere persoon. Deze wordt daardoor gewezen op uw bestaan en uw behoefte en daardoor komt die andere persoon bij u op bezoek.

Het is natuurlijk een wonderlijke situatie en ik geef graag toe dat zuiver redelijk beschouwd tegen een dergelijke redenering heel wat is aan te voeren. Maar laten we eens verder kijken.

De wereld denkt aan een crisis. Dientengevolge ontstaat er een crisis. De vraag is nu: waar ligt de eerste oorzaak van de crisis? Dan blijkt dit niet te liggen in een feitelijke economische omstandigheid. Het blijkt te liggen in een feit dat een aantal mensen de bestaande toestand niet meer aanvaardbaar acht. Uit die eerste onaanvaardbaarstelling en dus afwijzing van een deel van hetgeen er in economisch geheel speelt, ontstaat de crisis.

Als iedereen denkt: er komt een crisis, dan probeert iedereen zichzelf te dekken. Dientengevolge intensifieert de crisis de poging zich te dekken. Het is net zoiets als de bezuinigingen van het gouvernement die daardoor weer tekorten schiept die verdere bezuinigingen over zeer korte

tijd weer noodzakelijk maken. Je kunt hierover denken zoals je wilt.

Hebben wij hier eigenlijk niet te maken met spiegelende spiegels? Is hier niet het denkbeeld voor een deel meester van het gebeuren en is de verkeerde interpretatie van het gebeuren niet op haar beurt weer dwingend voor allerlei processen? Maar als dat voor een staat kan gelden, als dit kan gelden voor weersituaties waarom zal het dan niet gelden voor uzelf?

Wat je in jezelf hebt, kun je eenvoudig omschrijven. Je hebt licht in jezelf. Maar een licht in je is niet voldoende. Je kunt niet zonder meer stellen: ik ben licht en doe nu maar alles uit, want het is niet meer nodig dat er ander licht is. Het licht dat je hebt is de reflex van een licht dat hoger is dan jezelf, maar het is gelijktijdig daardoor bron van licht in je omgeving. Dat mag heel vreemd klinken, maar dat is zo.

Als u uitgaat van het standpunt: dit innerlijk licht kan ik alleen gebruiken om mijn uiterlijke wereld beter, rationeler te benaderen, dan zult u beperkt door uw eigen rationaliteit ongetwijfeld een deel van de kosmos afwijzen. Daarmee heeft u dan niets te maken. Dat komt u tegemoet als een onaanvaardbare omstandigheid.

Wat de meeste mensen namelijk niet begrijpen is, dat er altijd twee waarden zijn. Je kunt nooit zeggen: er is maar één verschijningsvorm; er zijn er altijd twee.

Je zou kunnen zeggen: Alles heeft zijn goede en zijn kwade kant. Er is zwarte magie, maar er is ook witte magie. Als je kijkt naar witte en zwarte magie, dan blijkt dat de toepassing (de innerlijke relatie ermee) zeer sterk verschilt, maar dat de feiten gelijk blijven. Dat gaat zover dat de formules voor de witte magie gelijk zijn aan die voor de zwarte, alleen de intentie van gebruik en daardoor de uitwerking is een andere.

Op het ogenblik, dat mijn innerlijke wereld voor mij bepalend wordt voor de buitenwereld, ben ik mede bepalend voor mijn relatie niet alleen met de buitenwereld, maar ook met het uiterlijk, het in verschijning tredende ik binnen mijn wereld. De innerlijke kracht is sterker dan al het andere op het moment dat zij met zichzelf harmonisch is en deze harmonie t.a.v. zijn wereld weet te handhaven.

Ga je uit van een 'ja maar-situatie', dan zit je eigenlijk al in een feitelijke disharmonie. In mij geloof ik in de plichten en de noodzaken om de naastenliefde voortdurend te beleven. Maar als ik dat doe, dan ben ik een grotere gek dan ik eigenlijk kan zijn. Dat kan ik gewoon niet doen. Dus, strijdigheid in het ik. Strijdigheid in de wereld daar buiten. Het kan niet anders. Ik heb zelf een conflict geschapen door de verdeeldheid en daarmee heb ik een conflict tot stand gebracht in mijn wereld.

Aan dit conflict in mijn wereld kan ik nu een eind maken door in mijzelf terug te keren tot het oerbeeld en volgens mijn innerlijke waarden positief te reageren.

Wie dat verder uitwerkt, zal merken dat het nog niet zo eenvoudig is. Want je bent natuurlijk door je wereldbeeld waarin je leeft tot allerlei selecties gedwongen. Het ene kan wel, het andere kan niet. Niet alles kan zoals het zou moeten, maar het kan misschien op een andere manier. Enfin, u kent dat verhaal. Daarom geef ik u de volgende raads:

Als u innerlijk een beeld heeft gevoelen en aan dit beeld werkelijk volledig uzelf heeft toevertrouwd, reageer dan niet op de wereld zoals deze schijnt te zijn, maar alleen uit de invloeden die u kunt putten uit het andere.

Er is een theorie die ongeveer als volgt luidt: 'Alles is één. Zelfs de elementen zijn één werkelijkheid. Ze zijn verdelingen die tot stand zijn gekomen door het besef en door de hantering.

Er is maar één kracht. Alle vormen van kracht zijn van die ene kracht, alleen maar afgeleide waarden; ze zijn interpretaties. De kracht, de ene materie en de ene geest kun je niet delen. Wie de eenheid der dingen eenmaal beseft is in staat op grond van die eenheid al datgene te veranderen in de veelheid wat niet beantwoordt aan zijn eigen eenheidsbeleven.'

Dit is overigens 'n magisch-filosofisch stuk. Het hoort eigenlijk thuis bij de wat latere alchemisten van ongeveer 1200.

Ik zou u dit beeld toch willen voorhouden, want het is waar. Niet dat het onmiddellijk toepasbaar is, maar het geeft ons een idee waarmee wij in feite te maken hebben. Wij hebben te maken met de ene kracht, met de ene werkelijkheid, met de ene geest en met de ene grondvorm materie.

Als wij goud willen maken, dan is goud maken niet een kwestie van even materie veranderen, maar het visualiseren van de oermaterie in een bepaalde uiting. Vandaar dat in zeer esoterische alchemistengroepen het maken van goud eigenlijk als een bijkomstigheid gold voor zover dit praktisch was. Het gold wel als bijzonder belangrijk in geestelijk opzicht. Want, zo zeide men, geestelijk maak ik goud; dat wil zeggen: ik bepaal de verschijningsvorm van de in haar geheel voor mij nog niet kenbare kracht. En dan is het wel belangrijk.

De situatie waarin u zich bevindt is er natuurlijk één waarin u door ontzettend veel conditioneringen wordt omgeven. U weet wel: mag niet, mag wel, rechterhandje mooi, linkerhandje lelijk enz. Al deze conditioneringen werken in uw denken door. Het houdt in, dat er in uw besef een aantal onaanvaardbaarheden mentaal verankerd is die gelden voor uw werkelijke wezen. Maar op het ogenblik, dat u daar lijnrecht tegenin zoudt gaan, komt u in een innerlijk conflict. Daarom bent u aan uw conditioneringen wel enigszins gebonden.

Wie zich nu probeert bezig te houden met de bijna magische achtergrond van het dagelijks gebeuren, die zal ontdekken dat je toch alleen al door die innerlijke harmonie bepaalde zaken kunt veranderen. Je kunt zelfs je eigen lichaam genezen, indien je daar innerlijk volledig in gelooft, maar in ieder geval in conditie en mogelijkheden verbeteren alleen al door dit innerlijk te voelen. Zoals eens een befaamd arts heeft gezegd en nog niet eens zo heel lang geleden:

'Mijne heren, ons werktuig is de pharmacopoea. Maar wij moeten niet vergeten dat de suggestie een uitstekende vervanging is voor 90 % van de door ons voorgeschreven geneesmiddelen.' Gezegd in een universiteit hier te lande.

Ik wil niet zeggen dat suggestie hier het juiste woord is. Vervang dat nu eens door 'innerlijk besef' en pas het dan toe op uw wereld.

De huidige wereld is in opmars naar de ondergang. Hiervan zijn zoveel mensen overtuigd dat inderdaad allerlei met die ondergang verbonden verschijnselen zich dag in dag uit sterker gaan manifesteren. Wij geven de schuld aan politie, staatslieden, internationals, vakbonden of wie we toevallig bij de hand hebben. De werkelijke schuld echter ligt bij de mensen zelf. Zij denken in termen van ondergang en daarmee realiseren zij uit het totaal van de mogelijkheden om zich heen al datgene wat met ondergang gepaard kan gaan, terwijl ze al datgene wat vrede, geluk, harmonie, welvaart kan brengen van zich afwijzen.

Een mens die in harmonie leeft, leeft in een gevoel van verbondenheid. Op het ogenblik dat je je afzet tegen een meerderheid om b.v. je eigen belangen te dienen, je eigen gewichtigheid te manifesteren, schep je disharmonie. Die disharmonie keert tot je terug. Niet omdat die disharmonie onvermijdelijk is, maar omdat je die zelf hebt voortgebracht en je je aan datgene wat dus ook in jou is ontstaan niet meer kunt onttrekken.

Het is opvallend hoeveel schizofrene figuren er op het ogenblik rondlopen in deze wereld. De meeste van hen hebben zeer belangrijke functies. Ik wil niet zover gaan dat ik een bekend Amerikaans politicus wil citeren die sprak: "Een generaal is iemand die alles met wapens wil oplossen, omdat hij niet in staat is dat met zijn verstand te doen." Maar ik wil toch wel zeggen, dat er heel wat mensen zijn die naar wapens, naar dreigementen, naar manipulaties, naar geheimhouding en dergelijke streven omdat zij eenvoudig het gevoel hebben dat zij zich moeten afzetten tegen de massa.

Een massa moet geregeerd worden. Een massa moet gemanipuleerd worden en als dat niet gelukt, zijn ze doodongelukkig, dan is de hele wereld tegen hen, maar het is nooit hun eigen schuld.

Hoeveel onaangename dingen overkomen u regelmatig die niet uw eigen schuld zijn? Vraag u eens af hoeveel van die zaken u misschien, als u anders was geweest, had kunnen voorkomen? Dan komt u al een heel eind.

Er zijn mensen die zeggen: Ik ben altijd goed voor mijn medemensen. Goed zijn voor je medemensen wil niet altijd zeggen in harmonie zijn met die medemensen. Op het ogenblik, dat je jezelf als arbiter aanstelt over die medemensen, kun je wel denken dat je goed bent, maar je doet eigenlijk voor een deel het verkeerde.

Hoe meer je kinderen beschermt tegen de strijd van het leven in hun jeugd jaren des te strijdlustiger ze het leven zullen ingaan en hoe minder ze zullen presteren als ze ouder zijn geworden. Dat zijn dingen daar kun je niet aan ontkomen.

Als ik dat over de buitenwereld zeg, dan zegt iedereen: Ja, dat zou toch wel een tikje waar kunnen zijn. Maar als ik het zeg over u wat denkt u dan? Denkt u dan dat het gebeuren toch door de grote macht buiten u wordt bepaald? Zeker, u bent gebonden binnen een bepaald kader. U kunt uzelf een beetje veranderen maar nooit helemaal. U bent nu eenmaal gegroeid met een beeld van uzelf en een beeld van de wereld. Men heeft u wat bijgebracht en u kunt daar geen afstand van doen. Dat is stoffelijk gewoon mentaal verankerd, dat is met emoties verbonden. U heeft echter een betrekkelijk grote vrijheid. Want als u al die dingen nu eens even buiten beschouwing laat en u gaat alleen zoeken naar uw innerlijk wezen, naar uw innerlijke waarheid, wat zoekt u dan eigenlijk?

De meesten zoeken iemand die hun zegt hoe het moet zijn. De een of andere leermeester of desnoods de bijbel, het Evangelie, de Here Jezus Christus of iemand anders. En gezien een licht feministische tendens was ook moeder Maria als raadgeefster en bevelhebster lange tijd zeer geliefd. Maar is dit alles eigenlijk niet een afschuiven van de noodzaak om zelf te kiezen, om zelf te werken, omzelf te zijn?

Wij hebben in deze cursus gesproken over natuurkrachten en de reacties die natuurkrachten hebben op de uitstraling van de mensheid. De aarde is in zich een persoonlijkheid, een wezen. En al denkt dat niet zo snel als u, dat wezen ondergaat de invloeden van het denken van de aarde. U kunt ze harmonisch verwerken en u kunt ze disharmonisch verwerken. U kunt zich loszeggen van al datgene wat het evenwicht in de natuur bepaalt. U kunt het natuurlijk ook omdraaien en u kunt rekening houden met de natuur en binnen het kader van de natuur uw positieve keuze maken.

Tegenwoordig hoor je heel veel mensen ontzettend snikken en zeggen: Wij kunnen niet eens meer in de open lucht augurken telen, want anders komen ze door de zure regen meteen ingelegd van de stam af. Die zure regen komt voort uit uw onvermogen om u te realiseren dat u leeft binneneen bepaald evenwicht van de natuur. Dat wil niet zeggen, dat u de natuur te gronde kunt richten. De natuur verandert. Misschien zullen heel wat bossen moeten plaatsmaken voor kleinere gewassen die men op het ogenblik onkruid noemt. Maar er zal ongetwijfeld een aanpassing zijn. Voor u is

die aanpassing niet aanvaardbaar. Maar dan moet u rekening houden met de omstandigheden, dan moet u binnen het evenwicht van de natuur toch positief reageren. Dan moet u niet zeggen dat een ander het moet doen. Wat dat betreft heeft de mens er een handje van om de zaak verkeerd te begrijpen.

Er zijn mensen geweest die ontzettend protesteerden tegen de schade die door de uitlaatgassen van auto's werd aangericht, maar die dan ook per auto met een te hoge snelheid en wat dat betreft ook nog te veel olieverbruik het hele land doorraasden om te vertellen hoe schadelijk autorijden was.

Als je rekening houdt met de natuurkrachten, de werking van de natuur, de evenwichten van de natuur, dan kun je daarop inspelen. Je kunt nooit terug, onthoudt u dat. Je kunt alleen maar vooruit. Want wij zijn niet in staat het verleden identiek te beleven en daarom kan het voor ons ook niet herleven. Maar wij zijn wel in staat om de toekomst te vormen op grond van ons eigen harmonisch besef van het heden. Dan kunnen wij binnen het kader van de natuur wel degelijk een zeer goede en perfecte ontwikkeling tot stand brengen waardoor en de mensheid en de natuur gaan samenwerken en te samen komen tot een perfecte belevingsmogelijkheid. Dan zal de aarde ook positief reageren op de mensen die in dat evenwicht immers harmonisch zijn en zullen ze zeker veel minder rampen veroorzaken dan in de laatste tijd en ook in de komende tijd het geval zal zijn.

Wij hebben hier ook weer een spiegeling. Het is alsof de aarde en de natuur datgene weerkaatsen wat de mens beweegt. Niet datgene wat hij zegt, maar datgene wat hij is en dus ook doet.

Het is heel erg belangrijk, dat wij op grond van alles wat reeds is besproken in deze cursus, maar zeker ook in verband met alles wat wij in de wereld meemaken, lezen, horen en ondergaan tot een positief reageren te komen. Dit kan echter alleen op basis van ons eigen innerlijk. Wie de waarheid omtrent zijn innerlijk hoe dan ook probeert te ontkennen, wie een groot gedeelte van zijn eigen innerlijke tekortkomingen probeert om te zetten in verwijten aan de buitenwereld, die zal niets bereiken. Maar degene die in staat is om zichzelf, inclusief zijn fouten, zijn onevenwichtigheden en zijn goede kanten, te zien als een geheel waarin de kosmische kracht werkzaam is en waardoor ze werkzaam zal zijn, die zal de moed vinden om in zijn gehele wereld zo positief mogelijk te reageren en negatieve reacties zoveel mogelijk terzijde te zetten en daarop niet werkelijk te ageren.

Dan kan de mens weer meester worden van het gebeuren op aarde in plaats van slaaf te zijn van zijn op hol geslagen denkbeelden en driften. Dan zal de mens in staat zijn in zich die harmonie te vinden waardoor ook andere werelden, waarvan hij deel uitmaakt en doorgaans niet helemaal beseft, voor hem een steeds meer werkzame en sprekende factor worden. Zijn harmonische mogelijkheden nemen toe, niet af. Terwijl de negatieve mogelijkheden langzaam maar zeker verdwijnen niet omdat ze niet meer bestaan maar omdat ze in wezen te onbelangrijk zijn om je daarmee bezig te houden.

Dan is een eindconclusie misschien niet zo vreemd als ze zonder dit alles zou zijn geweest. Ik geef het in de ik-vorm omdat ik daarmee onmiddellijk teruggrijp naar een denker in onze wereld die dit voor zich en voor mij heeft geformuleerd.

"Er is één geheel. Wat ik Ik noem is een deel van het geheel. Al wat in het geheel bestaat is verwant met dat wat ik Ik noem. Daarom kan ik niets afwijzen, want het is deel van mijzelf. Ik kan slechts kiezen tussen de delen van mijzelf en alleen die delen activeren die voor mij op dit moment aanvaardbaar, werkzaam, goed zijn."

"Er is één kracht. Ik bezit enige kracht, maar zij is deel van deze totale kracht. Als ik de begrenzingen van mijn eigen kracht vergeet, zal de totale kracht werken door mij. Ik kan die kracht echter alleen aanwenden volgens het besef dat mijn ik bezit. Ik kan die kracht alleen beleven op de manier die in het door mij verworven besef bestaat.

Er is geen grens te trekken tussen het ik dat ik bezit en het ik van een planeet of van een zon. Wij zijn als delen van het geheel. Daarom zal geen wereld, geen ster, geen kosmische leegte, geen wervelend veld in de ruimte mij vijandig zijn, tenzij ik zelf de verwantschap ontken. Weten, dat je verwant bent met alle dingen, betekent ook beseffen dat alle dingen in jezelf aanvaardbaar moeten zijn. En uit die aanvaardbaarheid vind ik dan dat alle dingen tot mij spreken, dat ik antwoord geef op alle dingen en dat in mij de vreugde en de vrede zijn die ontstaan door mijn verenigd zijn met al wat licht en al wat kracht is.

Wie een reden zoekt voor hetgeen hij doet, vergeet dat redenen niet bestaan zoals ze stoffelijk worden geformuleerd. Werkelijke redenen zijn de hoofdlijnen van het kosmisch bestel waarmee wij verbonden zijn.

Ik ben een uitvoerend deel van het geheel, niet meer en niet minder. Al wat in mij is en wat vanuit mij leeft, wat door mij ontstaat of door mij te gronde gaat is alleen de werking van het geheel. Ik kan mij niet verantwoordelijk voelen voor dit geheel, want ik als deel kan het geheel niet beheersen. Maar ik kan mij verantwoordelijk gevoelen voor mijn persoonlijke uiting van dit geheel voor zover dit voor mijn besef mogelijk is.

Uitgaan van de eenheid, leven vanuit de ikheid en zoeken naar het verband waardoor de harmonie met alle dingen mogelijk wordt, is de enig juiste oplossing voor een ieder die met natuur, met gebeuren, met wereld, met kosmos is verbonden. Wie niet waarlijk en innerlijk met haar verbonden is deze leeft niet. Deze is een schijnvorm die voorbij gaat sneller nog dan een wolk zich oplost aan de hemel."

Ik meen, dat ik hiermee de grootste waarheid voor zover het onze cursus betreft naar voren heb gebracht.

Na de pauze komt een tweede spreker en omdat wij nu eenmaal enig verband zoeken, zal hij zich waarschijnlijk bezighouden met enkele magische wetten en evenwichten. Vergeet daarbij niet, dat dit verschijnselen zijn die alleen mogelijk zijn door de ene werkelijkheid die er achter schuilt.

Als u in uw leven conflicten heeft, realiseer u dan dat deze conflicten voor u voornamelijk ontstaan doordat u niet in staat bent de innerlijke werkelijkheid in uw wezen te aanvaarden als deel van het geheel en zo de verwantschap te vinden met de wereld die u kent zoals deze is.

De mens, die zijn fantasieën in werkelijkheid probeert te leven, is een dwaas. Maar hij, die in zich een geheel voelt oprijzen dat hij soms in de werkelijkheid kan uiten is een wijze, omdat hij probeert iets van de waarheid voor zichzelf beleefbaar te maken.

MAGISCHE WETTEN EN EVENWICHTEN.

Laat mij beginnen eerst een paar wetten op te sommen.

In de eerste plaats de zeer oude en bekende 'zo boven zo beneden, zo beneden zo boven.' De wet van de magie is er een waardoor al datgene wat kosmisch gebeurt zijn weerslag vindt in alle kleine gebeurtenissen in welke wereld dan ook. Ook het omgekeerde is het geval: niets dat in een kleine wereld gebeurt, vindt ook zijn weerslag in de wereld daarboven. Er zit alleen één aardigheidje bij dat ze u meestal niet vertellen: het is gespiegeld. Dus wat boven van links naar rechts is, wordt beneden van rechts naar links.

Op deze manier krijgt u te maken met invloeden. Let wel, dus niet met wat u noemt feiten, maar met invloeden, met tendensen die kosmisch bestaan en die op aarde hun weerskaatsing vinden.

Een tweede wet in de magie is die van het evenwicht.

Daar waar geen evenwicht bestaat, kan geen vorming zijn; er is alleen ontwikkeling.

Evenwicht wordt magisch gedefinieerd als een voortdurend herstellen van evenwicht door elke verschuiving van kracht ter enerzijde te compenseren door de verschuiving van een gelijksoortige kracht anderzijds. Dit is op zichzelf tamelijk simpel al denkt u misschien van niet. Kijk, als je tot God bidt om genade, dan moet je op aarde genade uitoefenen. Als je op aarde genade uitoefent, zal God je genadig zijn.

Een derde wet in de magie: de wet van de spiralen des levens.

Alle gebeuren bestaat uit een voortdurende herhaling waarbij echter elke herhaling één punt dichterbij de werkelijke kern waarin het totale gebeuren bevat is.

Wanneer u dus leeft, moet u komen tot de eenheid van uw eigen leven. Zolang u dat niet doet, zult u langs de spiraal van de tijd verder gaan. Op elk willekeurig punt kunt u een lijn trekken. En dan blijkt, dat op die lijn de invloeden die optreden dezelfde zijn, maar uw eigen reacties kunnen anders zijn.

Wie deze grondwetjes een beetje in zijn hoofd heeft, zal ook begrijpen waarom hij in de magie zo vaak te maken krijgt met tegenstrijdigheden, tenminste schijnbaar.

Het kan zijn dat ik een mens wil genezen. Nu kan ik hem misschien genezen door de duivel uit te drijven, maar dan moet ik die duivel een andere woonplaats bieden. Misschien kan ik ook die duivel veranderen in zijn werking zodat hij zelf herstelt wat hij verkeerd heeft gedaan. Maar in al die gevallen zal ik in ieder geval die demon of duivel moeten aanspreken. Het is dan ook heel erg belangrijk in de magie dat je weet wat de naam is van de kracht of de entiteit waarmee je te maken hebt. Pas door die naam op de juiste wijze te gebruiken kun je namelijk de persoonlijkheid ofwel verdrijven, danwel eenvoudig haar werk doen veranderen.

Nu zijn er heel veel mensen die zeggen: Nu ja, dat is allemaal heel leuk, maar als ik met magie probeer te werken, dan doet het niets. Ook dat is begrijpelijk. Magie berust op kosmische wetten. Degene die met kosmische wetten wil werken, moet zich buiten de beperking van zijn eigen wereld begeven, omdat hij anders niet in staat is om die wetten te hanteren. Vandaar dat elke magiër, of hij nu wit of zwart is of hij aan natuurmagie doet of de hemel weet zich bezighoudt met wat voor geestelijke bezweringen, gedwongen is zich terug te trekken uit de werkelijkheid van zijn wereld. Nu wordt dat in heel veel legenden ook heel duidelijk.

Men heeft natuurgeesten als dienaar. De zwart-magiër heeft Succubi en Incubi (wat overigens de vorm is van een en hetzelfde) in dienst die als personeel optreden. Hij zendt demonen uit en wat dies meer zij. Hier wordt duidelijk gemaakt niet in de eerste plaats waarmee de man werkt of de vrouw werkt, want heksen zijn er ook genoeg, maar dat hij zich om wat te bereiken buiten de gemeenschap van de mensen moet stellen en buiten de wetmatigheden die zijn eigen wereld plegen te regeren. Het is zoiets als: geef mij een hefboom en een steunpunt buiten de aarde en ik zal de aarde uit haar baan brengen.

Hoe verder ik mij kan verwijderen van de wereld waarin ik leef, des te groter de invloed is die ik op die wereld kan uitoefenen. Wie dat eenmaal in de gaten heeft, weet hoe hij door innerlijke processen inderdaad afstand kan nemen van zijn eigen wereld.

Op het eerste gezicht is het krankzinnig als je hoort dat een magiër b.v. eerst voor een bepaalde plechtigheid een aantal dagen moet vasten, zich van allerlei dingen moet onthouden om dan nog eens zichzelf ritueel te reinigen, speciaal gewijde en alleen voor die gelegenheid bestemde gewaden aan te trekken en wat dies meer zij. Toch is dat eigenlijk het afstand doen van de oude mens.

Dat zou een hoop mensen weinig moeite moeten kosten, maar het blijkt dat ze op zichzelf verliefd blijven ook als ze in hun huidige vorm maar heel weinig betekenis hebben.

Als je te maken krijgt met het verschuiven van krachten, dan heb je ook weer zoiets. Ik kan een geest uitzenden om een mens te doden. Dat is helemaal niet zo moeilijk. Maar als ik dat doe, dan moet ik er rekening mee houden dat ik krachten heb veranderd. Daarom moet ik zorgen dat er een andere gelijke kracht aan het werk gaat die lever beschermt, bewaart. Pas als ik dat evenwicht heb bereikt, kan ik wat doen. Als een van beide krachten faalt, slaat alles terug op mijzelf. Want als ik dood uitzend, dan is dood onvermijdelijk geworden omdat ik immers leven daar tegenover heb moeten stellen.

Als leven niet behouden, bewaard of geschapen wordt op het ogenblik dat ik een kracht uitzend om te doden, dan zal die dood niet plaatsvinden, maar ikzelf zal mijn krachten verliezen; ik word tijdelijk totaal ontdaan van elk vermogen om met die energie te werken. Dat klinkt alweer krankzinnig, ik weet het. Magiërs zijn krankzinnig, want zij gebruiken krachten die de wereld niet kent en die daarom niet bestaan en als ze er dan ook nog wat mee bereiken, dan kan dat alleen maar voortkomen uit hun krankzinnigheid.

Als ik denk aan de grote wetten zoals oorzaak-en-gevolg, dan ben ik altijd geneigd tegen de mensen te zeggen: Je redneert wel volgens een oorzaak-en-gevolgwet, maar realiseer je je wel dat dat alleen mogelijk is, indien je ook rekening houdt met het heden, met de evenwichten van het heden. Als ik in het heden een gevolg schep, dan heb ik ook een oorzaak veranderd in het heden.

In de magie is dat heel natuurlijk en dan houd je er ook gewoon rekening mee. Je kunt je toekomst niet veranderen zonder je heden te veranderen. De meeste mensen zeggen: Het verleden is gefixeerd. Het menselijk bewustzijn misschien. Daarom staan er steeds meer leugens in de historie naarmate ze ouder wordt. Dat is onvermijdelijk, want al datgene wat erin geleefd heeft, heeft weer geleefd. Maar daardoor zijn de essentiële punten, de krachtpunten in het verleden wel degelijk veranderd.

Oorzaak-en-gevolg voor onszelf is iets waaraan we ons moeilijk kunnen onttrekken op het ogenblik dat we menen, dat het een in de tijd lopend proces is, want dan zeggen wij: Er is een oorzaak geweest voor ons ontstaan; wij zijn het gevolg daarvan. Dat op zichzelf is weer de oorzaak voor datgene wat we worden en dat veroorzaakt dan weer datgene wat we na de dood zullen zijn.

Het is menselijk gezien erg rationeel geredeneerd. Maar als je nu realiseert dat, als je iets in de toekomst verandert, je ook in het verleden iets verandert, dan zeg je eigenlijk: Ik verander buiten de tijd in evenwichten om in de tijd een schijn van verandering tot stand te brengen. En dat begint dan interessant te worden. Anders zou je met oorzaak-en-gevolg denken dat je wel een voordeeltje kunt hebben. Maar je kunt nooit een voordeeltje hebben zonder dat je daarvoor een nadeeltje op de koop toe neemt.

Een mens, die slaagt in teveel dingen die hij veroorzaakt, veroorzaakt in zichzelf een afwijking van besef waardoor de hele interpretatie en herinnering aan zijn verleden een andere worden. De veranderde herinnering ontnemt hem zijn vermogen tot verder slagen. Dat is heel gek, maar het is waar.

Ik vind het ook voor de mensen erg interessant, als ze zo bezig zijn met veel dat op onthouding is gebaseerd: het menselijk leven, de godsdienst, alles wat je hebt tot zelfs de gemeentelijke politieverordening bij wijze van spreken die berust op 'Gij zult niet....!'. Wie zegt 'gij zult niet' scheidt een kracht die aanspoort om het wel te doen; en dan niet wel te doen in de zin van goed te doen.

U heeft misschien zelf wel gemerkt dat de verboden vrucht altijd het lekkerst smaakt. Als dat het geval is, dan verbaast u zich er misschien over, maar dat is helemaal niet waar. Als die vruchten niet op welke manier dan ook verboden zouden zijn, dan zouden ze minder smakelijk zijn, omdat uw houding daartegenover verandert. Dat betekent, dat wij in de wereld waar veel verboden zijn eigenlijk datgene scheppen wat wij proberen te verbieden. En dat wij in een wereld waar grote vrijheid heerst in feite een grote stabiliteit veroorzaken.

Dit is natuurlijk 'n sociaal anathema voor degenen die in Marx geloven. Het is een religieus anathema voor hen die Gods Wil willen doen zeegeviere op aarde. Tevens is het ook een bevestiging voor al degenen die denken in kapitalistische zin. Onthoud nu maar één ding:

Je kunt niet anders zijn, dan je bent. Je kunt niets veranderen in de toekomst zonder de werkingen van het verleden voor je te veranderen. Je bent altijd één geheel.

Een term die u heel vaak gehoord zult hebben bij de Orde is Het eeuwig durend Nu. Er zijn heel veel mensen die zeggen: Nou, daar zou ik wel vanaf willen. Want als ze denken aan 'eeuwig durend nu', dan denken ze aan dat pijnlijke ogenblik dat er een wachtlijst stond voor de waterplaats waar ze stampvoetend stonden en ze tegen zichzelf zeiden: Als ik dat eeuwig durend moet doormaken, dan is het ook niet zo leuk.

Het eeuwig durend Nu echter betekent, dat de gehele werkelijkheid van verleden en toekomst altijd in het heden is gefixeerd. Een magiër kan daarvan gebruikmaken. Want een magiër, die in staat is de wet van evenwicht voor zichzelf op de juiste wijze toe te passen, is in staat in zijn verleden wijzigingen aan te brengen en daardoor zijn toekomst eveneens in de door hem gewenste richting te veranderen. De magiër die dat doet ten aanzien van een medemens, scheidt in wezen ook een verandering. Een heel typisch voorbeeld:

Een student gaat naar de doekoen toe. Hij moet examen doen. Hij zegt: Ik weet het allemaal niet. Waarop de doekoen zegt: Weet je wat, ik geef je hier een doek. Daar heb ik een spreuk over uitgesproken. Ga nu maar rustig naar het examen, dan komt alles wel in orde.

Dan denkt u, de doek doet het. De doek doet niets! Het is juist de doekoen die iets heeft gedaan. Hij heeft het besef van die mens veranderd en daardoor is de leerstof, die alleen onbewust werd opgenomen, nu plotseling voor het bewustzijn toegankelijk. Het resultaat: de student slaagt. Maar door dat hij slaagt, zal hij dus ook verder door het leven moeten gaan met de resultaten daarvan. Het is dus een blijvende verandering naar twee kanten toe.

Ik heb dat erg interessant gevonden omdat de meeste mensen, die zich bezighouden met magie altijd denken in de termen van de Tibetaan, die de pijl des doods afschiet uit zijn tent of de mens, die ergens in de wildernis van Afrika zit en onmiddellijk weet te vertellen wat er in Europa gaande is. Zij zeggen: Dat is magie.

Neen. Een deel ervan berust gewoon op het vermogen om ze af te lezen in het totaal bewustzijn van de mensheid. Maar een ander deel ervan berust daarop dat je in staat bent om jezelf los te maken van de gang van zaken die op dit ogenblik normaal is. Daardoor kun je zien met welke op zich geringe verandering in het huidige bestel in het verleden en de toekomst je een verandering tot stand kunt brengen.

Die Tibetaanse magiër die een pijl afschiet, zit in een tentje, trommelt een beetje op zijn trommel en draait zijn gebedsmolen. Hij heeft om zich heen piramidetjes van rijst die op verschillende manieren gekleurd en bereid zijn. Wat de meeste mensen niet weten is, dat hij voordat hij de pijl afschiet al die piramidetjes verschuift; hij verandert dus de situatie waarin hij zich theoretisch zou moeten bevinden. Daarna neemt hij van enkele, maar nooit van alle piramidetjes, iets af zodat het evenwicht, dat bij de opstelling door leerlingen heel precies is uitgerekend, wordt verbroken. Hij schiet dan de pijl af om het evenwicht te herstellen. En daardoor werkt die doodspijl vaak, al blijkt alleen maar dat de patiënt dan ineens een hartverlamming heeft.

U vindt dat waarschijnlijk heel gek. Aan de andere kant zijn er ook mensen die zeggen: Zou je mij dat ook niet eens kunnen leren, want ik ken een paar mensen die ik wel een pijl gun.... Ik kan u begrijpen, maar ik kan u natuurlijk de juiste methode niet leren, want wie negatieve dingen schept, wie dood schept, moet leven scheppen. Maar leven scheppen kun je alleen door iets van je eigen leven af te staan. Dat betekent, dat de magiër tenslotte heel duur moet betalen voor datgene wat hij doet.

Dat is niet een kwestie van hel. Ik weet wel hoe het wordt verteld: De magiër gaat naar het diepste duister en daar leeft hij met demonen, draken en reuzeslakken die zielen kauwen en dat soort dingen. Dat is helemaal niet waar.

Iemand die overgaat, komt terecht in een wereld die hij zelf ziet in overeenstemming met het evenwicht waarin hij verkeert.

Een lichte wereld: je hebt zelf licht, dus is je wereld licht.

Een duistere wereld: als je voortdurend stukjes van je leven a.h.w. hebt gebruikt om leven te maken en om leven te kunnen nemen, dan zit je op een gegeven ogenblik met heel weinig levenskracht. Je wereld wordt dan ontzettend klein. Dan ben je in feite de gevangene van je eigen onvermogen. En daar kun je je maar heel langzaam bovenuit worstelen.

Er zijn magiërs geweest die kans hebben gezien om 2000 à 3000 jaren in de geest te blijven en dan heus niet in lichte sferen. Je zou kunnen zeggen: Die mensen moesten op adem komen.

Een heel typisch geval is altijd weer de z.g. bijgeloofshandelingen. Bijvoorbeeld: ik heb zout gemorst, dus ik gooi een beetje daarvan over mijn linker schouder de duivel in het oog, dan gebeurt er niets. Een leuk verhaal dat geen cent zin heeft. Waarom doe je dat eigenlijk?

Als je iets verspilt, dan kun je die verspilling misschien verplaatsen door het naar het kwade, het demonische, te gooien. Daardoor maak je van de verspilling een positieve daad. Dat wil dus zeggen: positief en negatief heffen elkaar op en er is geen verspilling meer die je kan beïnvloeden. Dat is ontstaan in de tijd dat zout nog zo kostbaar was dat de verspilling daarvan inderdaad als een soort schuld werd ervaren.

Het laatste punt: U weet allemaal dat we leven in een kosmos. U weet wel niet wat het is, maar u weet dat wij daarin leven. De kosmos moet u zich gewoon voorstellen als een spinneweb, maar dan in ontelbaar

veel dimensies. Wanneer er in een web een vlieg terecht komt en ze be-
roert één draad dat dan ook de andere draden gaan meëtrillen. Die ene
draad trilt dan het sterkst en daardoor komt de spin op de vlieg af.
Oorzaak-en-gevolg zou je kunnen zeggen.

Ons lot is om ons te bewegen tussen heel veel van die draden.
Als wij een bepaalde draad beróeren, dan komt er wel geen spin op ons
af, maar dan staan we ineens in contact; dan zijn we verbonden met een
bepaald deel van de kosmos. Een soort automatische telefooncentrale.

Als u een zekere kracht beroert, dan kunt u b.v. in contact komen
met een Heer van Wijsheid. Die Heer van Wijsheid verandert uw inzicht in
uzelf. Maar dit betekent, dat u ook verandert. Dat wil zeggen dat,
doordat u uw weg verandert de kans dat u een volgende draad beroert
die geen tegenwicht geeft heel erg klein is geworden.

Ik weet het, het is een analogie. Analogieën zijn onjuist op het
ogenblik dat je weet dat het een analogie is. Door dit beeld te schep-
pen van die draden die je bijna niet kunt ontwijken, kunt u misschien
begrijpen dat wat wij doen in de kosmos met ons bewustzijn is proberen
onzelf te zijn, terwijl we voortdurend trachten nu eens met deze dan met
gene grote geestelijke invloed in contact te komen. De grote kunst is nu
voor ons om onszelf te blijven.

Op het ogenblik, dat wij in contact met een Heer van Wijsheid plotse-
ling menen dat wij de wijsheid in pacht hebben, scheppen we automatisch
voor ons de onmogelijkheid verdere hinderpalen te ontwijken, laat staan
dat wij nog de mogelijkheid hebben om bewust enig contact te kiezen.

Als de Heer van Wijsheid ons beroert en wij verwerken dat in het ka-
der van hetgeen wij zijn, dan kunnen wij er niet omheen en moet er verder
contact volgen. Eén contact kan nooit, er moeten er altijd twee zijn.
Maar dan is de kans groot dat we zeggen: Ik voel zelf dat ik b.v. goud-
geel of rood bent, dan zullen wij met een Heer van Licht van een bepaalde
straal in contact komen. Die geeft ons dan weliswaar geen wijsheid, maar
hij geeft ons de mogelijkheid onze energie of onze afstemming van persoon-
lijkheid in overeenstemming te brengen met de wijsheid die we hebben ont-
vangen. Met andere woorden: Wij kunnen ons wel degelijk harmonisch ontwik-
kelen, indien al datgene wat wij ontvangen vanuit de kosmos in ons wordt
verwerkt als een deel van onszelf, iets wat ondergeschikt is a.h.w. aan
hetgeen wij zijn.

Op het ogenblik, dat wij ons door welke kracht dan ook, al is het de
allerhoogste, laten domineren en het niet maken tot een deel van ons in-
nerlijk geheel, zullen wij erdoor worden beheerst. Magisch gezien betekent
dit: Elke kracht die ik ontmoet, kan mij dienen. Maar elke kracht, die ik
innerlijk niet zodanig kan bevatten dat ik haar diensten voor mij volledig
bepalend beëindig, zal mij overheersen. Dit is een heel belangrijke wet.
Onthoudt u die goed.

Wie aan magie wil doen, mag werken met oorzaak-en-gevolg, met gelijk-
blijvende velden. Hij mag desnoods zelfs sprongen maken in zijn bewustzijn en
ontwikkeling op de spiraal des levens, maar zodra hij niet beseft dat hij
de kosmische kracht die hem beroert moet zien en aanvaarden als een deel
van zichzelf en zijn weg bewust zelf verder moet gaan, dan is hij verloren
omdat hij wordt beheerst. En dat is geen magische regel, maar wel een eso-
terische:

"Degene die zich laat beheersen door datgene wat buiten hem bestaat,
zal niet de waarheid ontdekken die in hem leeft en daardoor de eenheid
niet verwezenlijken die het doel van zijn bestaan is."

:-:-:-

WERELDONTWIKKELING

LES IX.

DE RELATIE WERELD - MENS.

De wereld is een entiteit. Ze heeft een eigen persoonlijkheid, een eigen uitstraling, eigen levensprocessen zelfs in stoffelijke zin.

Het denken van de aarde is in verhouding zeer traag. Als wij het denken van de aarde ervaren als mens op aarde, dan kunnen wij dat niet omschrijven als een gedachte. Het is niet af te lezen al zouden wij de beste telepathen op de wereld zijn, maar wij ondergaan ze wel als stemmingen.

Misschien kent u dat eigenaardige stemmingsachtige, ik wil niet zeggen weer, want dat is het eigenlijk niet, maar dat omdraaien van stemmingen dat soms op één dag enkele malen gebeurt. Het ene ogenblik bent u opgewekt, veerkrachtig en het ogenblik erna wordt u bevangen door mistroostigheid.

Dat zijn zaken die per persoon natuurlijk wel iets anders kunnen liggen, maar als men rekent met gemiddelden, dan zal een denken van de aarde voor de mens resulteren in een stemming. Als hij vrolijk is, wordt hij plotseling minder vrolijk, minder uitbundig. Of hij zal a.h.w. in een dal zitten van allerlei depressieve toestanden. En dan ineens in een omgeving, maar juist op een bepaald moment begint er iets te veranderen. Zo iemand wordt positiever. Dat houdt uren, soms enkele dagen aan, daarna zakt het weer weg.

Hier hebben we dan te maken met enkele impulsen uit de communicatie van de aarde met andere planeten, met de zon, desnoods met sterren. Die communicatie kan niet liggen binnen het dimensionaal niveau dat wij kennen. Dat wil zeggen: als er iets bestaat dat sneller is dan licht, zal dat ongetwijfeld de gedachte van een planeet zijn. Dan is het ook, meen ik, heel logische dat een planeet zich maar zeer betrekkelijk bewust is van haar bewoners.

Mensen leven op aarde, zeker. Ze hebben denkbeelden. De aarde kan daarop niet onmiddellijk reageren. Haar reactietijd ligt namelijk anders dan die van de mens of van een dier. Toch zal ze bepaalde stemmingen opnemen. Voor de aarde betekenen de stemmingen die de mens uitstraalt (niet de gedachte zelf) in de eerste plaats een soort stimulans. Iets wat in haar eigen taalgebied ligt, iets als een storende kreet, een piepgeluid, een kners of iets dergelijks. De aarde reageert dan weer op deze uitstraling.

Nu we dit hebben gesteld, is het misschien gemakkelijker te begrijpen hoezeer we in alle opzichten, wanneer we op aarde vertoeven, zullen worden beïnvloed door datgene wat de aarde is en wat zich in die aarde afspeelt.

Als u paranormaal enigszins gevoelig bent (ik zeg uitdrukkelijk niet bijzonder begaafd alleen maar enigszins gevoelig), dan zult u zien dat er plotseling tijden zijn en vaak is dat voor u een periode van enkele maanden achtereen, waarin u opeens allerlei successen boekt, allerlei visioenen waarneemt, opeens geconfronteerd wordt met de buitenzintuiglijke wereld. Daarna ebt het weg; het verdwijnt weer. Dan vraag je je af: wat speelt hier?

De mens is in een bepaalde toestand gebracht door de aarde. Als je in staat bent om de aarde a.h.w. te voorvoelen, dan zul je je kunnen voorbereiden op dat datgene wat zich zal afspelen. Om een voorbeeld te geven:

Stel, dat u weet: er komt een golf aan die mijn paranormale gevoeligheid doet toenemen. Dan zal ik alles waarvoor ik dieper inzicht, beter begrip of geestelijke waarden nodig heb uitstellen, totdat ik het gevoel heb: nu is deze tendens inderdaad gaande.

Als u weet dat de aarde mistroostigheid gaat uitzenden, dan kunt u zich daartegen wapenen door uw eigen blijmoedigheid a.h.w. te stimuleren. U bent dan weliswaar minder blijmoedig dan u zonder die invloed zoudt zijn, maar u heeft een groot gedeelte van het negatieve effect ervan weggenomen. Doordat je als mens dus kunt reageren op de wereld en soms zelfs onbewust het ook moet doen, dan is de vraag hoe kunnen wij de veranderingen van de wereld aanvoelen, meen ik, voor de mens van groot belang.

In de ontwikkeling van de wereld hebben we een tijd gehad dat de aarde zeer stormachtig was. Haar reacties waren toen veel sneller. Ze was eigenlijk als een kind en ze sprong ook nog van de hak op de tak. Nu bevindt ze zich - laten we zeggen - in de middelbare leeftijd. O, ze heeft nog miljoenen jaren te gaan, maakt u zich geen zorgen. Maar ze is wat bedachtzamer geworden en vooral systematischer. Deze systemen nu zouden we kunnen ontleden.

Een mens, die dat voor zichzelf wil doen, heeft helaas niet de mogelijkheid om voortdurend de stemming over laten we zeggen een groot gedeelte van de wereld te peilen, dus ook de verandering. Dat zou noodzakelijk zijn om een redelijke uitkomst te krijgen. Maar we kunnen wel iets anders doen.

Er is namelijk nog een maan die grote invloed heeft op het gedrag van de mensen. U heeft allemaal wel begrip voor de z.g. maanfase-theorie waardoor u bij een bepaalde stand van de maan ook bepaalde kwaliteiten ontplooit. U heeft uw top van laten we zeggen toevalsgeluk, maar u heeft ook een top van mentaal meer presteren. U heeft een dieptepunt van stofelijke gevoelens en gehoorzaamheid en eventueel zelfs van gezondheid. U heeft ook een hoogtepunt waarop u lichamenlijk en anderszins optimaal reageert.

Nu kunt u dit ritme vaststellen. Het is namelijk een persoonlijk ritme. Op het ogenblik, dat er bij u een verschuiving plaatsvindt en die verschuiving ook bij anderen kenbaar is ten aanzien van een normale maanfase, moogt u aannemen dat u te maken heeft met een aarde-invloed. Het zal niet altijd waar zijn, maar laat ons aannemen dat in 7 van de 10 gevallen dat zo is. Door ons dan in te stellen op die veranderingen kunnen we concluderen: op het ogenblik, dat mijn maanfase een verschuiving ondergaat (een reactiefase), moet ik aannemen dat de daarop volgende tijd wordt beheerst door een aarde-invloed in overeenstemming met de afwijking die ik constateerde. Het klinkt ingewikkeld, maar het is niet zo moeilijk als u het een keer heeft gelezen.

Dan is er verder nog iets. Wij zien het om ons heen zo vaak gebeuren. Hoeveel van u zijn er in de laatste 2½ maand geconfronteerd met bijzondere neerslachtigheid, mistroostigheid, onlustgevoelens? U dacht waarschijnlijk dat dat alleen de schuld was van het slechte weer. Vergeet het maar.

De aarde zelf bevindt zich nu in een wat wij noemen negatieve communicatiereactie; d.w.z. dat zij bezig is een voor haar niet volledig aanvaardbaar begrip om te vormen om dan een antwoord uit te stralen. Dat zal waarschijnlijk met lichte varianten nog wat verder gaan tot ongeveer eind juni. Tot die tijd zult u dus geneigd zijn tot meer dan normale neerslachtigheid. U zult meer dan normaal tegenvallers constateren. En als u eens een goede bui heeft en blijmoedig bent, komt er altijd weer wat tussen. Daarna krijgen we het antwoord.

Het antwoord is voor de aarde zelf positief. Dan moeten we ook aannemen dat de algehele invloed positief zal worden. Als we dus vanaf begin juli een positieve fase hebben, liggen onze prestaties en mogelijkheden ongeveer 20 tot 30 % boven de norm. Wij kunnen dus meer zijn en meer doen. Gelijktijdig voelen we ons ook een beetje beter. Dat daarbij dan kosmische invloeden komen die dan weer minder prettig zijn, ach, dat kunnen we allemaal wel verwerken omdat de basis goed is.

Wij hebben kortgeleden weer het Wesakfeest gehad. U weet dat waarschijnlijk. Zo'n Wesakbijeenkomst (buiten de rituelen die eigenlijk de versiering zijn) houdt toch wel in het aflezen van alle stralingen en contacten die de aarde kan ontmoeten in de komende tijd. Daarbij vergeten we maar al te vaak dat het de aarde is die ze ontmoet en niet alleen maar de mens.

Als we nu weten hoe de aarde aan het reageren is, kunnen we veel beter zeggen wat die invloeden zullen doen. Dit is een van de redenen voor de Grote Raad van de Witte Broederschap om dus met de uitgebreide en uitgewerkte plannen en voorstellen meestal pas na enkele maanden te komen. Voor u is dat al een hele tijd, maar in onze wereld betekent dat een enorme lange tijd. Dat komt omdat eerst moet worden nagegaan: waar is de aarde mee bezig? Wat kan er worden verwacht en hoe zullen deze invloeden waarschijnlijk het best bruikbaar zijn?

Nu wilt u natuurlijk graag weten hoe het zal gaan na de Wesak. Ik kan het mij voorstellen. Ik kan u er echter nog niet veel van zeggen, want we hebben natuurlijk niet al te veel gegevens gekregen, maar aangenomen wordt dat in de komende periode, ongeacht een aantal vlagen van zeer onredelijke toorn en drift, die internationaal en intermenselijk nogal betekenis zullen hebben, toch het geheel beheersbaar blijft.

De schijnbaar warrige indrukken, die werden opgedaan tijdens de manifestatie, wijzen erop dat het anders zal gaan dan we verwachten. De dingen lopen een beetje door elkaar; er gebeuren onverwachte dingen. Maar gelijktijdig - en dat is veel belangrijker - is er een positieve ontwikkeling gaande.

Deze positieve ontwikkeling moet worden verwacht op grond van een communicatieperiode van ongeveer $2\frac{1}{2}$ jaar waarin de aarde zelf positief zal gaan reageren. Ik weet zelf niet hoe men tot deze conclusie is gekomen, maar men heeft ons duidelijk gemaakt dat de aarde een aantal contacten met sterren heeft gelegd en nu bezig is een antwoord te formuleren. Daarbij is de aarde t.a.v. bepaalde punten nog in twijfel, maar ze is bijna zover dat ze kan gaan reageren. In die reactie zal ze ongetwijfeld positief zijn deze keer. Dus dat ziet er dan weer goed uit.

De mens heeft eigenlijk altijd onder die invloed geleefd. Hij beseft het zelf misschien niet. Als hij spreekt over het ontstaan van het leven, dan heeft hij het over toeval na toeval. En als hij niet over toeval spreekt, dan is er wel een ingrijpende godheid of iets anders die bijzondere dingen tot stand brengt.

Als we het echter heel reëel bekijken, dan blijkt dat de aarde door haar eigen reactie op datgene wat haar van buitenaf bereikt eigenlijk leven tot stand heeft laten komen. Dat vele mutaties en veranderingen, tot zelfs aardaskantelingen, allemaal weer precies samenvallen met de beëindiging van een

antwoord of als eerste reactie op een negatieve boodschap.

Het gedrag van de aarde is bepalend voor alle leven dat op de aarde bestaat. Wie zich daarmee bezighoudt, zal als mens tot de conclusie komen: ik kan het niet overzien. Een gedachte die 50 tot 100 jaar duurt. Een formulering van een antwoord alleen al is menselijk onvoorstelbaar, maar voor de aarde normaal.

Wij weten dat wij niet worden bepaald alleen maar door onze wil of door invloeden van buitenaf. Zolang we op aarde bestaan in een stoffelijk voertuig zijn we direct gebonden aan de eigen reacties van deze aarde en zullen wij al datgene wat er in de aarde gebeurt niet alleen ondergaan, maar we zullen daardoor ook zelf sterk worden beïnvloed zodat onze reacties eveneens door de aarde worden bepaald.

Nu heb ik een paar dingen gezegd, die een religieus denkend mens een beetje op een zere plaats treft. Want waar blijven we met God? Waar blijven we met de openbaring?

Ik kan mij voorstellen dat openbaringen kunnen plaatsvinden op het ogenblik, dat de aarde en een geestelijke sfeer een zodanige harmonie hebben bereikt dat een ruime uitstorting van hoge krachten op aarde zal plaatsvinden zonder hinderpaal en zonder dat ze ondergaat in de reacties van de mensheid. Het is dus een zeer typerend iets.

Wanneer Jezus op aarde komt, dan kunnen we niet zeggen: Hij is de zoon van God of hij is het niet, laten we daar niet over vechten, maar dan zijn er zeer bijzondere omstandigheden. Omstandigheden die zich niet alleen beperken tot Judea en Galilea, maar die in Rome ook kenbaar zijn met de grote veranderingen die juist in die tijd daar gebeuren. In de machtsrelaties in Rome zien we in precies dezelfde tijd grote verschuivingen. Wij zien elders volkeren, die een lange tijd eigenlijk een nomaden bestaan hebben geleid en tamelijk vreedzaam waren, zich plotseling aangordden tot de krijg. Ze beginnen een tocht naar het zuiden die jaren zal duren, zeker. Maar op dat moment begint het ongeveer. Het was eigenlijk 3½ jaar voor de officiële datum van het begin van de jaartelling.

Dan is het ook duidelijk, dat er niet alleen maar op één plek op aarde 'n hoge entiteit geboren kan worden. Dan is het heel waarschijnlijk, dat in dezelfde epriode het begin wordt geschapen voor een groter aantal geestelijke ontwikkelingen.

Het klinkt nu krankzinnig als je zegt: Er waren in die tijd zoveel wonderen. Maar wat is een wonder anders dan iets wat de mensen niet begrijpen. Nu kunnen we natuurlijk zeggen: Simon de Tovenaar was een koorddanser. Maar een koorddanser verheft zich niet in de lucht; die gaat over een koord.

Als we aannemen dat die bijzondere situatie jaren heeft geduurd, is het dan niet begrijpelijk dat juist in die tijd allerlei paranormale kwaliteiten van de mens zich hebben ontplooid? Als we proberen het ritme te volgen, dan blijkt het ongeveer een 700-jaarritme te zijn. Een ritme dat met de manier waarmee wij de kosmische tijd proberen te benaderen en te bepalen wel enigszins strookt. Degenen die zeggen: Dan is het dus een kosmische tijd, vergeten één ding: Die tijdmeting, dat denken, is ontstaan aan de hand van mystieke aardse ervaringen. Het is niet van buitenaf geopenbaard. Dit denken is op aarde ontstaan.

Daarom moet worden aangenomen dat in dezelfde cyclus van ongeveer 700 jaar - wat meer of wat minder - een soortgelijke, bijzonder sterke tendens kan voorkomen. De aard ervan kunnen we echter niet bepalen. 700 n. Chr. kan net zo goed het jaar zijn van de anti-Christ als van de Christus. Dat kunnen we ook zetten op 1400, op 2100 en ga zo maar door. Er zullen dan waarschijnlijk bijzondere omstandigheden zijn.

Dit alles beredeneerd hebbend is het toch wel interessant om toch eens te kijken hoe deze tijd dan eigenlijk afsteekt bij dat verleden. Als we een eindje teruggaan, ontdekken we heel veel nieuwe originele den-

kers. Heel veel vernieuwingen van mystiek, van esoterisch maar ook van wetenschappelijk en magisch denken in de ongeveer 150 jaar vóór Jezus' geboorte.

In de huidige tijd worden wij eveneens geconfronteerd met een soortgelijke periode. Ook hier ineens een opbloeien van allerlei soorten wetenschap of magie, want dat is eigenlijk maar een naam. Ook hier plotse-ling verandering in de menselijke mentaliteit. Verandering in allerlei geestelijke factoren. Wat zal die tijd dan kunnen brengen. Alleen als we weten welke reactie rond deze tijd van de aarde ongeveer kan worden verwacht, is daar een antwoord op te vinden.

Toen ik dit onderwerp voorbereide, ben ik zo vrij geweest om enkele experts op dit gebied om raad te vragen. Zij kwamen tot de volgende conclusie: Er is op dit ogenblik een gedachtengang die van de aarde uitgaat; dus niet naar de aarde toevloeit. Deze gedachtengang zal waarschijnlijk zeer binnenkort al gebundeld worden uitgezonden. Het geheel van deze tendens is vanuit de aarde gezien positief. Het is een boodschap waarin een mate van ontwikkeling, van vreugde maar ook van wederkerige erkenning ligt opgesloten. Dan kunnen wij op grond daarvan de conclusie trekken:

Tegenstellingen, die nu bestaan, zullen tijdelijk scherp worden opgevoerd. Dit is niet te vermijden, omdat eerst de mogelijkheid van eenheid en samenwerking formuleerbaar moet zijn voordat de gevoelens kunnen worden omgezet in praktijk.

Toch zal bij zeer veel mensen na een periode van radeloosheid en zoeken naar een nieuw zich oriënteren een innerlijke kracht gaan werken. Een gevoelskracht eerder waardoor zij proberen meer deel te worden van het leven van anderen. Wij gaan wel degelijk de richting uit van grotere samenwerking, van grotere intensiteit van belevingen en zeer waarschijnlijk althans van een aanmerkelijke vergroting van mystieke belevingen.

Bij een oplopende tendens moeten we bovendien rekening houden, volgens deze zelfde experts, met een verdere toename van paranormale vermogens waarvan een aantal daarvan bij zoveel mensen voorkomen dat ze een normale factor kunnen worden en beheersbaar door de mensen gebruikt kunnen worden. Men denkt hierbij overigens aan bepaalde met telepathie verwante gevoeligheden onder meer.

Dit alles overziend zeg ik: Vrienden, de mensheid wordt op het ogenblik of ze wil of niet in een totaal nieuwe relatie geplaatst met de medemens maar ook met de wereld en zeer waarschijnlijk ook met de kosmos.

Deze veranderingen zullen natuurlijk nogal wat voeten in de aarde hebben. Leert u mij de mensen kennen! Maar omdat het een emotionele en geen rationele drang is, zal de emotie als vanzelf de rationale benaderingen zo sterk gaan beïnvloeden dat we rationeel en emotioneel een mate van eenheid zullen bereiken en dan inderdaad praktische resultaten op aarde gaan zien.

Aan de andere kant geef ik graag toe dat juist de periode van besluiteloosheid van de aarde en ook haar inspanning geloof ik wel om op de juiste wijze de juiste gedachte met de grootste intensiteit en snelheid uit te stralen een soort lichamelijke inspanning zal zijn voor haar. Als je zelf een lichamelijke inspanning gaat beginnen, wat doe je dan? Je haalt extra diep adem. Je stelt je helemaal in op een krachtexplosie. Maar als je dat doet, dan gaat het lichaam reageren tot aan transpiratie toe. En die is dan de laatste tijd bij u wel naar beneden gekomen! Dan moeten we dus verwachten dat het lichaam van de aarde (de aardkorst enz.) een aantal zeer ongewone aspecten zal vertonen binnen afzienbare tijd.

Is het waarschijnlijk dat het een asverplaatsing van grote omvang is? Kennelijk niet, omdat er sprake is van een antwoord op een proces dat waarschijnlijk al ruim 150 jaar gaande is. Dan kunnen wij concluderen dat de storingen moeten liggen in veranderingen van weertype, in aard- en

zeebevingen, vulkanische verschijnselen, maar zeer waarschijnlijk ook in bijzondere verschijnselen in de atmosfeer. Al deze dingen samen zijn dan a.h.w. het teken dat de aarde haar taak, het uitzenden, begint. De mens die dit weet, kan zich daarop instellen. De mens die beseft wat het betekent, kan er zelfs - zij het beperkt - zijn voordeel mee doen. Daarmee kom ik dan aan een volgend deel van dit betoog.

De wereld van de mensen wordt nu eenmaal - of wij het toegeven of niet - geregeerd door wetten. Wetten zijn dingen die van buitenaf je worden opgelegd, dat weet u ook. Een mens heeft wel een geweten, maar niet ieders geweten is gelijk enz. enz. Bovendien worden gewetens vaak gecreëerd door conditioneringen in de eerste tijd van de opvoeding.

Wetten zijn dus niet kosmisch of goddelijk, want ze kunnen veranderen. Wetten die onveranderlijk zijn, die zijn van kosmische of goddelijke aard. Elke wet, die mensen maken of die uit de mensen is voortgekomen, kan worden overtreden. Een waarlijk goddelijke wet, een waarlijk kosmische wet niet.

De mens beschikt niet over de energieën die nodig zouden zijn om daar ook maar de geringste verschuiving te veroorzaken. Dan staan we dus in een tijd waarin de wetten eigenlijk veranderen. De regels veranderen. Niet omdat die regels op zichzelf in het verleden verkeerd zijn geweest, maar omdat ze nu niet meer juist zijn. Dat betekent dat je hele manier van leven en denken een andere gaat worden.

Een verandering, die juist voor degenen, die nog de oude conditionering een beetje hebben vaak heel moeilijk te verwerken valt. Alleen mensen, die zich om welke reden dan ook al wat hebben losgevochten van al deze wetmatigheidjes zullen er wat gemakkelijker overheen stappen. Maar ook zij weten nog niet waar ze naartoe gaan.

Wij krijgen nieuwe wetten. Ik zeg niet dat goed en kwaad opnieuw worden ingedeeld. Dat is onzin. Goed en kwaad zijn zodanig relatief, beperkt en bepaald door het standpunt van de beschouwer dat daar geen zinnig woord over te zeggen is. Maar wij zullen dingen moeten afschaffen. Wij zullen dingen moeten gaan doen, ook als wat we doen eens verboden was. Ook als datgene wat we afschaffen eens als meest aanbevelenswaard heeft gegolden. De Duitsers zeggen dat zo mooi: 'Eine Umwertung aller Werte'.

Het is een omwenteling. Voor degene die in de omwenteling betrokken is, heeft ze het voordeel dat ze langzaam verloopt. Want wat voor de aarde en haar werkingen één moment is, is voor u al heel gauw een aantal decaden. Maar die omwenteling is onomkeerbaar. Je kunt niet terug naar af; je moet verder.

De omwenteling brengt je ook tot een heel nieuwe persoonlijke beleving van het bestaan. Is die beleving de meest juiste of de enig juiste? Je weet het niet. Je kunt alleen maar zeggen: Als ik op deze wijze mijn maatstaven hanteer, dan is er voor mij een toenemende mogelijkheid om vrede te vinden, een toenemende mogelijkheid om kracht te vinden.

Er zullen mensen zijn die zeggen: Kunnen wij dan ons eigen lot niet meer gaan beheersen? U bent niet in staat tegen bepaalde invloeden te strijden. Als de stroom sterk genoeg is, kunt u daar niet tegenin zwemmen al zoudt u de sterkste mens ter wereld zijn. Als er een wervelstorm komt, dan kunt u wel zeggen 'hier zit ik en hier blijf ik', maar voor u het weet maakt u een gratis luchtreis gevolgd door een smak. Dat is eenvoudig niet te veranderen. Beseft, dat de krachten waarover ik spreek in wezen alomvattender zijn maar voor u even onvermijdelijk en onontkoombaar als natuurgeweld.

U kunt uw eigen lot bepalen, maar wel binnen het kader van deze mogelijkheden. U kunt de wereld niet aanpassen aan uzelf. U zult u steeds moeten conformeren aan datgene wat er in de wereld bestaat, datgene wat er in en rond de wereld aan kracht aanwezig is. Daarom heeft het weinig zin te strijden over regels, ons bezig te houden met het al of niet toelaatbaar zijn van bepaalde dingen. De een roept uit: Ik ben tegen de Pil, dat is tegen-

natuurlijk! De ander is tegen abortus. Weer een ander tegen allebeide. Er zijn natuurlijk ook voorstanders. Het is allemaal zo zinloos. De argumenten die je hanteert zijn geen argumenten die passen in de nieuwe tijd.

Je kunt spreken over de sociale noodzaken, de sociale rechten. U kent het allemaal. In deze tijd hoort u het voortdurend. Je kunt je daar met allerlei argumenten tegen verzetten of als je kunt ervoor pleiten. Maar wat je niet kunt doen is de feitelijke ontwikkeling beïnvloeden. Je moet van de feitelijke ontwikkeling uitgaan.

Wij hebben u de raad gegeven: probeer uw eigen maanfasen eens na te gaan. U kunt ze een paar keer 28 dagen volgen in een kalender waarin de maanfasen staan. Teken aan welke dagen waren erg goed, welke dagen waren slecht, wanneer was u buitengewoon tot denken in staat, wanneer was u alleen nog maar in staat om te lopen darren, bij wijze van spreken. Noteer dat eens.

Ik heb u in dit betoog enkele aanwijzingen gegeven over het verloop van de volgende maanden. Maar het is een tendens die, wanneer ze eenmaal is begonnen, zich waarschijnlijk ruim 150 jaren in dezelfde richting voortzet, zodat de emotionele tendensen zich gaan opstapelen en bepaalde emoties in de menselijke samenleving een steeds belangrijker factor gaan worden. Dan kunt u zelfs nu reeds met uw eigen ritme en enigszins een beeld van de eerst paar maanden voor uzelf een idee krijgen van een levenshouding die voor u de beste is.

Let wel, dan spreek ik niet over datgene wat de wereld goed of kwaad noemt. Ik spreek over datgene waardoor u in staat bent uzelf te blijven aanvaarden waardoor u uit uzelf in staat bent datgene te presteren wat juist voor u op het ogenblik belangrijk is en waarbij u uw emoties a.h.w. gebruikt om uw stoffelijk leven een zo juist mogelijke vorm te geven ten aanzien van uzelf en van anderen. Deze mogelijkheid heeft u.

Het wereldgebeuren is niet alleen maar iets wat wordt bepaald door de mensheid of door grote rassen- en groepsgeesten. Het wordt wel degelijk mede bepaald door de aarde. Het wordt bepaald door alle relaties die binnen het zonnestelsel zo sterk spreken. U mordt daardoor mede gevormd. En aangezien in deze tijd de emotionaliteit - hetzij positief hetzij negatief - bij u veel sterker is dan normaal, zoudt u moeten proberen het paranormale te associëren met de emotie. U zoudt moeten proberen vanuit de emotie dingen te doen die redelijk gezien misschien niet kunnen, maar die vanuit uzelf op dit ogenblik wel aanvaardbaar zijn.

Probeer uw gedachten naar een ander toe te zenden. Probeer een ander te genezen. Probeer een contact met een geest te krijgen. Precies wat u wilt. Als u voelt dat het de tijd is, probeer het. Dan werkt u in deze periode onder zodanig gunstige omstandigheden (dat blijft waarschijnlijk voorlopig nog een paar jaren zo) dat u voordat u het weet niet alleen een paar paranormale ervaringen heeft gehad, maar dat u leert wat voor u op dit moment de regels daarvan zijn.

U moet van het onbeheerste, het bijna toevallige beleven trachten te komen tot het beheerste, het bewust gewilde beleven. U moet van het toevalseffect naar het bewust veroorzaakte effect.

Ik heb het gevoel dat in deze tijd de mensheid de mogelijkheid heeft de gehele ontplooiing van alle z.g. paranormale of supranormale kwaliteiten aanmerkelijk te bevorderen. Maar zij kan dit alleen doen, indien ze niet uitgaat van wetmatigheden die buiten bestaan, maar uitgaat van de eigen emoties van het ogenblik en probeert in de geestelijke waarde voor die emoties een aanvulling of een compensatie te verkrijgen. Beide dingen zijn mogelijk. Dan is mijn conclusie:

De relatie mens - aarde of aarde - mens begint vorm en gestalte aan te nemen waardoor de geestelijke werelden dichterbij u komen. Niet omdat er een plaatsverschuiving is, maar omdat er in u veel meer harmonische mogelijkheden ontstaan.

U zit op het ogenblik in een periode van vele, slechts halfverklaarbare of onverklaarbare verschijnselen en invloeden. Ze zijn een aanloop. Trek u er niet teveel van aan. Registreer wel wanneer en hoe ze optreden, want dat geeft u de mogelijkheid zo dadelijk bewust een dergelijk effect te veroorzaken en te beleven.

Meer en meer geeft de verandering die zich op aarde afspeelt u de mogelijkheid uw eigen geestelijke persoonlijkheid bewuster in het stoffelijke uit te breiden en ermee te werken. Als u mij één noot wilt vergeven die een beetje kerks klinkt:

Als u werkelijk gebruikmaakt van deze omstandigheden, dan zult u ontdekken dat u veel meer nader bent gekomen tot God en dat u veel minder bevreesd bent voor allerlei negatieve krachten die rond u dolen, omdat u dan weet: ik ben sterk en ik leer mij beheersen.

Moge het u gegeven zijn in deze periode al deze effecten zelf ten gunste van uw eigen ontwikkeling te ervaren. En als u dat niet gelukt, bedenk dan toch: uw emoties, die niet rationeel geheel verklaarbaar zijn in deze tijd, hangen samen met het gedrag van de aarde. Probeer daar een verbinding tussen te vinden, opdat u tenminste niet onvoorbereid alle komende verwarringen en verschuivingen van waarde zult moeten ondergaan.

-:-

DE GEEST IN DE MENS.

De mens leeft in een zintuiglijke situatie. Zijn gehele denken en reageren worden bepaald door datgene wat hij zelf t.a.v. de wereld en vanuit de wereld ervaart. Dit wil zeggen, dat lichamenlijk gezien de mens egocentrisch zal moeten reageren, omdat zijn bestaan en al zijn denken toch weer worden herleid tot ik.

De geest daarentegen heeft geen deel aan een wereld waarin harmonieën bepalend zijn. Een harmonie impliceert het delen van gedachten, de uitwisseling van denkbeelden en daardoor het ontstaan van wederkerige belevingsmomenten die eventueel zelfs een gehele wereld kunnen omvatten. Het is duidelijk, de geest is anders dan de stof.

Er mag geen verwarring bestaan t.a.v. de inhoud van de geest en de mentale inhoud van de mens. Beide zijn verschillend en blijven verschillend. Toch heeft de geest zich geconcentreerd op het stoffelijke voertuig dat ze mede helpt bezielen en zal zij met het geheel van haar harmonische mogelijkheden zich tijdelijk richten op dit egocentrisch geheel dat in een wereld worstelt tegen tegenstellingen die voor een deel althans slechts imaginair zijn.

Deze geest zal proberen haar eigen inzichten en haar harmonische vermogens te gebruiken om daarmee de ervaringen van het lichaam en de mentale processen te beïnvloeden. Een dergelijke beïnvloeding kan slechts zelden op een voor de mens bewust vlak plaatsvinden. Het zijn altijd weer subliminale werkingen waardoor het ego tenslotte zijn reactie aanpast aan een harmonisch patroon dat niet geheel overeenstemt met datgene wat de geest in zich ervaart, maar gelijktijdig in strijd is met hetgeen mentaal het meest logisch en juist zou zijn. De geest is verantwoordelijk voor een groot gedeelte van de volkomen a-logische reacties van de mens.

Als we menselijk gezien willen spreken over een God, dan is dit in feite een drogreden. Wij kunnen die God niet bewijzen. Wij kunnen niet aantonen dat die God werkzaam is voor ons. Wij kunnen alleen bepaalde gevoelens ontwikkelen. Diezelfde God is voor de geest een samenvattendde kracht. Voor de geest is het een persoonlijk aanvaardbaar geheel. Het is daardoor ook geestelijk gezien een levensnoodzaak.

De projectie van deze gevoelens naar de mens in de stof houdt in, dat de mens op zijn eigen manier komt tot een Godsgeloof of tot een plaatsvervangend geloof waarbij de rede tijdelijk terzijde kan worden geschoven.

Soms ontstaat er een soort kortsluiting. Voor een kort ogenblik werkt de geest in op het mentale gebied van de mens die zij bezielt. Op dat moment ontstaan er dromen en fantasieën, zijn er belevingen, hoort men stemmen. Of ze werkelijk zijn ook in geestelijke zin, kun je nooit zeggen. Want al datgene wat je beleeft is de vertaling in stoffelijke termen van iets wat in die geest bestaat, leeft.

Maar ook in die geest leven krachten. Krachten die anders zijn dan die van de mens. Op het ogenblik van kortsluiting kan een deel van die kracht worden overgedragen. Je kunt daardoor komen tot een aantal prestaties (overprestaties zegt men wel) die datgene te boven gaan wat redelijkerwijs stoffelijk mogelijk en te verwachten is.

Als wij nu te maken krijgen met geestelijke waarden en werkingen op aarde (of dit nu is in een uittreding, in een paranormale beleving, verschillende vormen van trance, oversluiting of inspiratie), dan worden wij geconfronteerd met een onredelijkheid die tracht zichzelf om te zetten in een mentaal redelijk patroon. En daar ligt nu een grote moeilijkheid.

De geest in de mens is vanuit menselijk standpunt gezien niet redelijk. Zij bezit geen logica, omdat zij geen gevolgtrekkingen maakt die overeenstemmen met de menselijke ervaring t.a.v. mogelijkheid en oorzaak-en-gevolg. Maar de gevoelswaarden die ontstaan zijn voor de geest weer een werkelijkheid die in haar eigen wereld zal passen.

Men zal u vele malen hebben verteld dat hetgeen de geest meeneemt naar een andere wereld op het ogenblik, dat ze het stoffelijk lichaam achterlaat, in wezen bestaat uit emoties. Emoties, die met beelden geassocieerd zijn ongetwijfeld, die bepaalde oorzaak-en-gevolgwerkingen kunnen behelsen, maar die als emotie bepalend zijn en niet als redelijk beeld of voorstelling zonder meer.

Nu zal dus de geest in de mens deze emoties voor zich proberen te gebruiken. Het werkelijke communicatie-apparaat tussen de geest en haar lichaam is emotioneel, niet rationeel. Dit brengt ons tot een punt waarbij de zonderlingheid van de mens een rol gaat spelen.

U denkt waarschijnlijk dat u allemaal normale mensen bent. Men heeft u geleerd uzelf als normaal te beschouwen, maar egocentrisch als u bent, beseft u niet dat de norm van anderen een geheel andere is dan uw eigen. De geest nu probeert haar eigen norm door te drukken. Deze norm echter bestaat voor al degenen die deel uitmaken van de sfeer of wereld waarin die geest volgens haar bewustzijn vertoeft, zelfs als ze tijdelijk op de stof blijft geconcentreerd. Dat houdt in, dat tussen de sfeer waartoe uw eigen geest behoort en de wereld een aantal harmonische punten zijn ontstaan.

Deze punten hebben geen redelijk verband met uw ogenblikkelijk bestaan en toch zult u met deze punten in contact komen. Er zullen wisselwerkingen zijn die vallen buiten alle redelijkheid en alle normaliteit zoals u ze stoffelijk kent. Hier is kennelijk de gevoelswereld van de geest een richtinggevend geheel geworden. Het is alsof de geest met die emoties en met harmonieën probeert uw wezen te besturen, zodat u stoffelijk juist die ervaringen zult opdoen die voor haar in emotioneel en ander verband van groot belang zijn. Men kan echter niet zeggen, dat de geest de stof gebruikt, want

de geest is niet in staat om de stof helemaal te bepalen. Zij kan inderdaad door b.v. te werken met sympathieën en antipathieën, met emoties die aantrekking en afstoting uitbeelden ongetwijfeld een deel van de richting van het stoffelijke leven helpen bepalen. Als ze dat doet, dan doet ze dat op grond van haar eigen wereld en de ervaringen die ze daarin kent. Maar ze is niet in staat om te bepalen in welke vorm die emoties verder zullen worden uitgeleefd, op welke manier men dit alles zal ondergaan. Daarom is het voor een mens erg belangrijk te begrijpen dat de redelijkheid voor hemzelf wel een instrument is, maar dat het voor zijn leven nooit een bepalende factor kan zijn.

Verder is het voor de mens erg belangrijk te begrijpen dat de emoties, vooral de harmonieën en disharmonieën die emotioneel en zonder redelijke achtergrond in het ik ontstaan, geestelijke belangrijk zijn, maar dat de vorm die je eraan geeft door de stoffelijke rede zal moeten worden bepaald. Hier is de vreemde tweeslachtigheid van de mens misschien wel het duidelijkst kenbaar.

Al datgene wat u zich kunt voorstellen is geestelijk gezien waar. Stoffelijk gezien kan het alleen waar zijn voor zover u het als een rationele waarheid kunt ervaren. Waar het mentaalgebied weigert de voorstelling als juist te accepteren, ontstaat als vanzelf een vervangende voorstelling. Hierdoor verschuiven juist in uw denken de belangrijkheden en de beelden keer op keer. Zuiver lichamelijke impulsen worden soms omgezet in hooggestelike maar omgekeerd kunnen geestelijke impulsen vaak aanleiding zijn tot stoffelijke en schromelijke vergissingen.

Er zijn conclusies hieruit te trekken die ik u graag zou willen voorleggen:

1. Daar het merendeel van uw onverklaarbare emoties wijst op een beïnvloeding door uw eigen geest, moet u deze nooit zonder meer onderdrukken of terzijde schuiven. Probeer echter daarvoor een vorm te vinden of een uiting die met uw mentale denk- en leefwijze in overeenstemming is.

2. De geest kent haar eigen harmonieën. Deze harmonieën betekenen in haar eigen sfeer niet slechts beleving, contact, mededeling maar wel degelijk ook het beschikken over vermogens, over kracht. Deze vermogens en deze kracht kan de geest aan u overdragen voor zover dit voor u verstandelijk verwerkbaar is.

Wanneer u wilt werken met geestelijke krachten, dan gaat het er niet om dat u de juiste formule gebruikt, maar dat u voordat u begint met het gebruik van die krachten het juiste gevoel heeft, de juiste emotie ondergaat. Eerst wanneer de emotie plus de noodzaak om de kracht te gebruiken samenvloeien zult u werkelijke en goede resultaten boeken.

3. De geest in haar besef van verbondenheden kan niet reageren volgens het stoffelijke patroon waarin u lichamen leeft. Zij kan ook de gevolgen niet overzien die een beantwoorden aan haar eigen impulsen in de stof zou hebben. Daarom is het belangrijk dat men de impulsen uit de geest gekomen vertaalt in termen die men mentaal voor zichzelf kan verantwoorden. Doet men dit, dan kan men gelijktijdig daar waar onzekerheden bestaan of waar men niet weet hoe men verder moet gaan een beroep doen op de geest. Dit doet men door zich te concentreren op de kern van het eigen ik, hetgeen u zich het best voorstelt als een lichtpunt of in enkele gevallen b.v. een zilveren schijf op een donkerblauw vlak. Maakt u hiervan gebruik, dan ontstaat er inspiratie. Er ontstaan emoties en begeleidende denkbeelden die wederom niets met de werkelijkheid gemeen hebben, maar als aanvulling moeten worden gebruikt t.a.v. uw onzekerheden, uw behoefte aan verdergaande kennis en mogelijkheden.

4. De geest die in de mens leeft is belangrijker dan het lichaam, want zij gaat verder. Dan is het redelijk om het lichaam ondergeschikt te maken aan al die geestelijke impulsen en belangen die men innerlijk en mentaal kan aanvaarden. Doe nooit iets wat mentaal en emotioneel voor u stoffelijk niet aanvaardbaar is. Waar die aanvaardbaarheid wel bestaat, houd er dan rekening mee dat u door gevolg te geven aan impulsen uit de geest het geheel van uw bewustwording bevordert en gelijktijdig de harmonische mogelijkheden geestelijk en geprojecteerd stoffelijk daarmee aanmerkelijk verbetert.

Hier heb ik u een beeld gegeven dat voor 99 % zuiver is. In elke relatie tussen geest en stof blijven nu eenmaal bepaalde waarden onuitdrukbaar en zijn bepaalde zaken niet of redelijk niet begrijpelijk te omschrijven.

De regels, die ik u heb gegeven zijn echter toepasselijk op elke persoon op aarde en kunnen onder elke stoffelijke omstandigheid en zelfs in elke mentale conditie worden gebruikt. Hiermee hoop ik u een kleine aanwijzing te geven in de richting van een vergroting van uw eigen geestelijke evenwichtigheid en daarnaast mogelijk een toename van de geestelijke krachten en inhouden waarover u ook in de stof beperkt zult kunnen beschikken.

Zoekt u in uzelf de geest, dan zult u deze niet vinden. Zij moet voor u een vaagheid blijven. Want een wezen dat deel is van een wereld van een totale harmonie kunt u zich als mens niet voorstellen. U kunt ernaar verlangen, maar u kunt er geen gestalte aan geven.

Probeer niet uw eigen geest te leren kennen wanneer u op aarde bent. Uw geest kent u. Laat u dat voldoende zijn. Probeer eerder in uzelf harmonieën te bereiken, in uzelf de juiste gevoelens te ondergaan, want hierdoor krijgt u een band, die - al is ze redelijk niet bepaalbaar - het eigen ik voortdurend sterker aan het woord laat komen.

Er is een kracht die in ons allen leeft. Er is een kracht die ons allen verbindt. Er is één totale harmonie die alomvattend de zin uitmaakt van ons bestaan in welke wereld dan ook. Deze kracht is voor ons niet benaderbaar. Ze is op aarde slechts ten dele en dan nog alleen gevoelsmatig beleefbaar. Toch is deze kracht iets waarmee we altijd zullen moeten leven en zullen moeten werken waar we ook zijn. Als daarom in u een geloof, een behoefte of een emotionele twijfel opkomt, neem deze dingen ernstig. Ze zijn een aanwijzing voor uw weg naar betere harmonie, naar betere beleving en openbaring.

De grote kracht in ons kan niet worden aangeroepen. Zij kan alleen worden beleefd. Ze is immers altijd aanwezig. Maar de beleving is afhankelijk van ons wezen. Op het ogenblik, dat wij aan die kracht mentaal gestalte willen geven, hebben wij haar ontwaard tot onze eigen machteloosheid, onze eigen beperktheid. Laat ons vermijden dat te doen. Wilt u zich op de hoogste kracht beroepen, mij zij het wel. Verwacht echter niet dat deze kracht zich dan onmiddellijk aan u openbaart.

Ik heb enig medelijden met degenen die bidden opdat de regen zal ophouden, al kan ik hen zeer goed begrijpen. Zij weten niet, of die regen niet juist noodzakelijk is voor anderen. Zij weten niet wat de betekenis is van het geheel waarin ze betrokken zijn. Hoe kunnen ze dan verwachten dat hun gebed zal worden verhoord. Een dergelijke bede is een uitdrukking van eigen hulpeloosheid en mogelijk ook een pretentie van het ik dat het ondanks alles nog middelen weet om het onbeheersbare meester te worden. Dergelijke dingen zijn dwaas.

In jezelf kun je soms de macht voelen. Als die macht in je bestaat, dan kun je naar boven kijken en voelen dat de wolken worden verdreven; en dan worden ze verdreven. Niet omdat je het wilt, maar omdat er een

harmonie is ontstaan tussen het hogere deel van jezelf en de totaliteit waarin je op dit ogenblik leeft. Al deze punten raad ik u aan te overwegen.

Geloof zoals u wilt geloven, maar maak er geen voorstelling bij. Probeer niet God rationeel en begrijpelijk te maken. Op dat ogenblik verliest u Hem.

Probeer niet met uw redelijkheid en uw verstand te bepalen wat u moet doen en wat u moet laten, als u daarvoor uw innerlijke gevoelens opzij moet schuiven. Laat de gevoelens eerder bepalend zijn voor uw richting, uw verstand dan voor de wijze waarop u die richting inslaat.

Elke mens heeft in zich een geest. Deze geest heeft een grotere kennis dan u stoffelijk kunt verwerken. Het is middels deze geest dat uw stoffelijk leven tot het grootste nut kan worden gebracht. Het is vanuit deze geest dat ook uw stoffelijke wereld enigszins de geestelijke harmonieën kan weerkaatsen waartoe uw ware ik behoort.

-:-

GELEIDEGEEST.

Ach, jij geleidehond van een al te blinde mens, ben je gebonden zonder grenzen om met die mens te leven? Of ben je een bezoeker slechts die even aandacht wil, kan geven aan hem die zelf geen weg meer kent?

Geleidegeest is er een die u hoe kort of lang dan ook op 's levensweg wat vergezelt. Soms is het ook het eigen ik dat aan de stof vertelt hoe het verder dient te gaan. Reken niet op een die altijd klaar staat, altijd u geleidt, maar komt de kracht en spreekt een stem, aanvaard haar.

Hoor zo'n spreker aan en bouw daaruit voor uzelf begrip en juistheid in uw leven. Een harmonie waardoor het zijn ook in de stof het aanzijn reeds mag geven en aan erkenning van oneindigheden die het denken nooit omschrijft.

Geleidegeest. Het is de kracht, die soms je even helpt, soms altijd bij je blijft, soms is ze je eigen ik. Maar wie haar wel verstaat, kan zeker zijn dat 's levens weg naar hoger leven gaat.

Ik verstout mij u wat zonniger dagen toe te wensen, wat meer innerlijk licht en misschien iets van die wijsheid waardoor u in staat bent de neerslachtigheid te overwinnen, de redeloosheid van de wereld te zien veranderen in een plan waarin die wereld zinvol is en uzelf te ervaren als een kracht die ondanks alles op weg is naar grotere vrede, naar groter beleven en omvattender begrip.

:--:

SLEUTELS

COSMISCHE LERINGEN

mediamiek ontvangen en uitgegeven
door de „Orde der Verdraagzamen”
te 's-Gravenhage

MAANDBLAD.
(10 nrs per jaar)

I N H O U D.

JULI 1983.

28e jaargang.
Nummer 10.

FILOSOFISCHE ESOTERIE

Filosofie

CI blz. 117

Komende gebeurtenissen

CI " 123

Filosofische esoterie

CI " 131

Geluk

CI " 132

WERELDONTWIKKELING

Occulte beweging

CII " 121

Godsdienst

CII " 130

Overname uit „SLEUTELS” slechts toegestaan na
schriftelijk toestemming van het bestuur der „O.D.V.”

FILOSOFISCHE ESOTERIE

LES X.

FILOSOFIE.

De wereld die u kent is eigenlijk maar een beperkt deel van de wereld die werkelijk bestaat. Je kunt dat technisch uitdrukken en dan kom je tot zes-dimensionale vlakken die alle te maken hebben met hetgeen er op aarde gebeurt. Ook het natuurgebeuren zelf wordt via deze vlakken beïnvloed.

De mens wordt bewust of onbewust vaak gedreven door factoren die zich in dit voor hem onbekende en toch eigenlijk stoffelijke gebied afspelen. Wij die ons proberen bezig te houden met het heelal, met de kosmos, met de diepste waarden van onszelf, wij kunnen die werkelijkheid niet omschrijven of uitdrukken. En daarom kiezen we daarvoor allerlei synoniemen. Een van de meest bekende herhaal ik nog eens voor u:

"Alles is één. Er is één kracht. Al wat bestaat is deel van die kracht. Elke uiting is een uiting die door deze kracht en vanuit deze kracht ontstaat. Tijd is de illusie van het denken; de werkelijkheid is tijdloos."

Als je dat zo bekijkt, dan heb je eigenlijk gezegd dat het onbekende en het bekende samenvloeien. In de verschillende lessen hebben wij geprobeerd u op de een of andere manier daarmee te confronteren. U duidelijk te maken dat het denken van de mens de aarde kan wekken en daarin bepaalde veranderingen kan veroorzaken. En omgekeerd ook het bewustzijn van mens en dier wordt beïnvloed door processen die zich in de aarde zelf afspelen.

Wij hebben ons weinig of niet bezig gehouden met de grote invloed van de zon die eigenlijk voor een groot gedeelte voor het gebeuren op aarde, inclusief de eventuele baanwijziging e.d., mede verantwoordelijk is. Over de maan, deze bron der getijden zoals men wel eens zegt, hebben wij ook iets gezegd. Wij hebben geconstateerd, dat ze allemaal bezielde zijn en daar hebben het bij laten rusten. Wie wil doordringen in de werkelijke geheimen van de kosmos en van de natuur die moet wel samenhangen begrijpen, maar hij moet eigenlijk proberen een stap verder te gaan.

Nu wij op deze avond de cursus gaan afronden, wil ik proberen op mijn manier daaraan iets bij te dragen, u iets te kunnen geven van oude wijsheid, ook van geestelijke wijsheid die te samen eigenlijk het kader omschrijven van deze veel-dimensionale wereld waarvan u er drie en als u de tijd meetrekt misschien vier kent.

"De kern van het zijn is de kracht. Waar de kracht niet is, bestaat het zijn niet. Het zijn is echter geen leven. Leven ontstaat eerst wanneer het denken zijn intrede doet in het zijn."

Dit is een heel oude wijsheid. Met andere woorden: Cogito, ergo sum. Ik denk, dus ik besta. Het is een zeer menselijke wijsheid, want er zijn veel dingen die bestaan zonder dat ze denken. Maar voor ons en voor onze wijze van bestaan is het denken eenvoudig een noodzaak. Als wij ons niet bewust zijn, dan zijn we ons niet bewust van het leven.

Dan is er iemand die probeert om de samenhangen van de kosmos te omschrijven. Het eerste citaat (ik zal het erbij vermelden) is uit een pre-vedisch geschrift. Hetgeen ik u nu ga citeren behoort tot de Chinese wijsheid van ongeveer 1500 v. Chr.

"Alle dingen zijn gelijk. Maar wie denkt, denkt dat de dingen ongelijk zijn. Daardoor zijn wij niet in staat te beseffen hoezeer onze plaats in het geheel wordt bepaald niet door hetgeen wij denken te zijn, maar door de waarde die wij in alle dingen vertegenwoordigen."

Het is misschien een wet van Tao die daarin wordt uitgedrukt. Maar er zit meer aan vast.

Wat je bent en de betekenis die je hebt, ook in relatie tot de aarde, de sterren, de kosmos, de geestelijke werelden, worden toch eigenlijk wel bepaald door de bron waaruit je bent ontstaan. Je hebt een zekere vrijheid, maar die is voor jou persoonlijk; het is jouw beleving. Maar je hebt gelijktijdig een vaste betekenis, een vaste waarde en dat is datgene wat je in samenhang met het andere moet vertegenwoordigen; daaraan kun je je niet onttrekken. Daardoor is ook dat denken, het in vaste kring lopen, in vaste verhoudingen, de vaste plaatsen in een menselijke en in een goddelijke maatschappij, veel beter te begrijpen. Het gaat hier helemaal niet om onze verdienste of onze schuld. Dat zijn zaken die ons persoonlijk beleven kunnen beïnvloeden en verder niets. Het gaat om een invloed die wij scheppen en die tevens in de kosmos bestaat.

Wanneer u denkt, kan uw gedachte de aarde beïnvloeden, maar alleen als die gedachte ook in de aarde aanwezig is. Wij kunnen alleen de dingen oproepen die er zijn en niet uit het niet voor onszelf iets nieuws scheppen zonder meer.

Op het ogenblik, dat wij zelf scheppen, scheppen wij illusies, spiegelbeelden, hallucinaties. Op het ogenblik, dat wij een beroep doen op de werkelijkheid, zijn wij ineens verbonden met de aarde, met alle bezie-lende en levende krachten die op aarde voorkomen. Dan zullen natuur-geesten inderdaad ineens reageren op hetgeen je zegt. Zij zullen je ho-rig of gehoorzaam zijn zolang je in overeenstemming blijft met hetgeen zij in wezen ook in zich dragen.

Misschien dat daardoor ook veel wordt verklaard van alle tegen-stellingen die wij zo vaak ontmoeten. U weet wel, mensen die verkeerd denken en de rampen die hen bijna onmiddellijk treffen; natuurrampen meestal. Dan zeg je: Gaat de aarde zich dan wreken? Neen, de aarde wreekt zich niet. Maar dat denken is een disharmonie. Het bestaat wel in de aarde, maar het houdt, zoals het door de mens wordt voortgebracht, een ontkenning in van een vaste waarde. De aarde reageert daarop door die ontkenning ongedaan te maken. Het neven-resultaat ervan is de storm, de aardbeving, de uitbarstingen, de overstromingen en wat dies meer zij.

Als je zo gaat denken, kom je als vanzelf ook aan de vraag: Wat is dan de kern van eigen wezen? De kern van ons wezen is het niets, want in de kern van ons wezen houdt al het omschrijfbaar en het erkenba-re op. Daar is het zijn, maar niet meer het leven. Daarom kunnen wij ook nooit verder gaan dan wat er binnen ons begripsvermogen ligt. Ons begrips-

vermogen is veelomvattender dan een mens schijnt te denken, want in elke wereld waarin we ooit hebben bestaan of ooit nog zullen bestaan daar is ook een deel van de waarde die tot ons bewustzijn behoort. Deze dingen kunnen wij erkennen in onszelf en buiten ons in de wereld. Al het andere blijft voor ons echter het niets; het is er niet.

Dat 'er niet zijn' dat gelijktijdig toch de basis is van alle kracht, is het kenmerk van alle ontwikkelingen in de natuur. Het is het kenmerk van alle ontwikkelingen in een menselijke maatschappij. Zelfs de golven van uw economie en de vele veranderende vormen van dwaasheid in politiek en in ander opzicht hangen samen juist met dit niets. Om dat te begrijpen is het misschien een beetje moeilijk geformuleerd, dat geef ik toe.

Stel u nu eens het volgende voor: Mensen denken. Mensen vormen ten aanzien van mensen een disharmonie. De disharmonie op zichzelf wordt menselijk uitgedrukt. Dus in termen van b.v. wantrouwen, koude oorlog of iets dergelijks. Maar op zichzelf is het een disharmonie. Deze heeft te maken met het proces van leven, van eenheid dat ook in de aarde bestaat.

Op het ogenblik echter dat er vrede komt, dat de mensen blij zijn, dan is het plotseling alsof de hele natuur daarop reageert. Opeens is alles vruchtbaarder, opeens is alles gemakkelijker. Dan zeggen de mensen: Dat komt, omdat wij zoveel offers hebben gebracht en nu nog even door durven gaan. Er zit echter meer aan vast.

Er is een harmonie met de wereld. Dat wil zeggen, dat de omstandigheden dan een antwoord gaan vormen op hetgeen er in je leeft. Het is de eenheid die wordt beantwoord. Het is de verdeeldheid die voert tot de opstandigheid van de aarde; vanuit menselijk standpunt dan. Als wij zover zijn gekomen, dan kunnen wij misschien ook iets verder grijpen.

Er zijn bepaalde kronieken in de geest. Je kunt ze enigszins vergelijken met een soort akasha-kroniek. Ze omvat namelijk het gehele denken van een aantal sferen. Ook daarin kun je oude wijsheid aantreffen en soms ook nieuwe die nog nooit op aarde zijn gedacht of uitgesproken. Ik wil er enkele van citeren om mijn onderwerp mede van die kant uit te belichten.

"De geest is datgene wat zij denkt te zijn. Al datgene wat niet is zoals ze denkt te zijn, zal ze verwaarlozen. Als zij echter toch daarmee wordt geconfronteerd, dan staat zij voor de keuze zichzelf te veranderen of het andere aan te vallen."

"Juist in vele kleinere en lagere sferen (lagere om het voor u duidelijker te maken) zijn een aantal entiteiten die de wereld zouden willen aanvallen, omdat zelfs de wereld der mensen waarheden uitstraalt die hun beeld van zichzelf aantast. De strijd wordt veroorzaakt door ons onvermogen onze persoonlijke waarheid aan te passen aan onze persoonlijke wereld."

Een tamelijk oude verhandeling en misschien niet zo belangrijk in uw ogen. Maar demonstreert zich niet voor de zoveelste keer dat het gebeuren, zelfs voor de geest, wordt bepaald door het beeld dat je van jezelf hebt?

Wanneer je binnenkomt in New York, dan staat daar het Vrijheidsbeeld. Op dat Vrijheidsbeeld staat een enorme plaquette. Daar staat op: Zend mij al uw verdrukten, uw belasten, uw armen. Het is jammer, dat kennelijk de regering van Amerika dat niet meer kan lezen, want de praktijk is heel anders.

Dit is een van de vele voorbeelden van de mooie denkbeelden die de mens aanhangt en de praktijk die er achter steekt. Hierdoor heeft de mens een beeld van zichzelf dat niet in overeenstemming is met de feiten. Wanneer hij nu door de feiten zijn voorstelling van zichzelf zou wijzigen, dan zou hij harmonisch werken. Hij zou die harmonie niet alleen bevestigd vinden in de eigen wereld die hem begunstigt, maar ook in al die andere werelden, de geestelijke werelden en zelfs de dimensies (de stralingsgebieden vanuit menselijk standpunt) die eveneens op de wereld inwerken.

Degene die volkomen eerlijk is tegenover zichzelf en probeert eerlijk te zijn in zijn reactie op de wereld zal de kracht en de steun vinden van een geheel, zelfs als de mensen tegen hem zijn. Dat kan niet vernietigd worden, niet op een menselijke wijze.

Daar staat natuurlijk tegenover dat iemand, die een beeld van zichzelf heeft dat niet in overeenstemming is met de werkelijkheid, alles zal doen om dit beeld van zichzelf te kunnen handhaven. Het resultaat is, dat hij voor zich voortdurend spanningen oproept, disharmonieën. Die disharmonieën komen erop neer dat al datgene wat hij probeert te doen, zelfs als het ten goede is, tenslotte voor hem en meestal voor anderen verkeerd uitvalt.

Het klinkt krankzinnig als je zegt dat het egoïsme en de eigenwaan van bepaalde groepen op aarde voortdurend de aanleiding zijn tot de economische crises. Toch is het waar. Niet alleen in zakelijk opzicht, maar veel meer ook in mentaal, in spiritueel opzicht. Want op het moment dat je je denken hebt losgemaakt van de feiten en het beeld, dat je van jezelf hebt gemaakt, blijft handhaven ten koste van alles, ongeacht de feiten die zich manifesteren, moet toch alles misgaan.

Er is iemand geweest die heeft geschreven: "De aarde is een gekkenhuis en de grootste gekken spelen voor dokter." Dit is een betrekkelijk recent citaat, dat door een Engels politicus werd gebruikt in de laatste verkiezingscampagne waarbij hij kennelijk vergat dat tot die doktoren ook hijzelf en degene voor wiens verkiezing hij ijverde behoorde. Ergens is dit waar.

Driekwart van de wereld verkeert op het ogenblik in de een of andere angstpsychose. Het is de angst voor het communisme, voor het alles vernietigende kapitalisme, voor het atoomgevaar, voor de dreigende wereldoorlog, voor de kanteling van de ardas en wat dies meer zijn. In die angst weigert men de werkelijke beelden te zien zoals ze zijn. Weigert men te begrijpen dat de gewone Russen precies zo hunkeren naar vrede en welvaart als de gewone Amerikanen. En dat voor hen allerlei beperkingen misschien wel minder belangrijk zijn dan voor u, maar dat ze in wezen, met of zonder beperking, vooral gewoon gelukkig willen zijn.

Als je dat gaat begrijpen, dan kan er een harmonie van de volkeren ontstaan. Is die harmonie aanwezig, dan zal de aarde reageren met een cyclus waarin het de mensen steeds beter gaat, waarin de oogsten steeds rijker worden, waarin steeds minder grote natuurrampen voorkomen. En dan zal de menselijke economie ook gaan reageren. Want in dit gewoon maar gelukkig willen zijn zullen de mensen onwillekeurig ook meer met een ander willen delen. Dan zal er alles zijn wat je nodig hebt en niet de drijfveer zijn om meer te verwerven dan je ooit nodig zult hebben. Ik denk, dat daar eigenlijk het hele fenomeen van het leven in ligt.

Wij kunnen ons natuurlijk beroepen op God. Maar wat is God? Het onbekende? Ja, misschien. Maar in de meeste gevallen toch wel de rechtvaardiging voor datgene wat we anderen aandoen; iets wat we zonder God nooit zouden kunnen rechtvaardigen. Waar of niet? Of die God nu toevallig Marx heet of Jehova maakt dat zoveel uit? Het gaat hier niet om het al of niet werkelijk zijn van deze wezens. Het gaat hier doodgewoon om de rechtvaardiging die een mens gebruikt. Maar die rechtvaardiging is niet werkelijk. Zij is een directe aantasting van de evenwichtigheid en de harmonie van de wereld, van bepaalde sferen en zeker ook van de onzichtbare stralingsgebieden die te maken hebben met de werking van de aarde.

Dan kom je misschien, heel misschien tot de conclusie dat een mens eigenlijk anders zou moeten denken. Maar ja, wat is moeilijker dan anders denken over jezelf dan je doet?

Het is zo gemakkelijk om voor jezelf bepaalde voorrechten als natuurlijk en vaststaand te beschouwen. Het is zo gemakkelijk om voor jezelf verontschuldigen te hanteren. Het is zo gemakkelijk om je te beroepen op

bepaalde wetten en normen. Maar kijk nu eens naar wat je werkelijk bent en wat je werkelijk doet. Vraag je eens af wat je werkelijk aan de wereld geeft en wat je in feite steeds van de wereld eist.

Ik denk dat u voorzichtiger zult worden; dat u uw oordeel over uzelf gaat veranderen. Dat is het begin van een verandering in uw gedrag, in de hele tendens van uw leven. Het is gelijktijdig ook een verandering in uw verhouding met het geheel van de mensheid, het geheel van de aarde en tenminste met het merendeel van de geestelijke sferen die voor u toegankelijk zijn.

Dit is heus voor de mens erg belangrijk. Wij kunnen nu wel zeggen: De mens heeft zoveel verschillende dingen. De een heeft paranormale gaven, de ander heeft ze niet. Ach, elke mens is paranormaal begaafd. Het enige abnormale van de paranormaal begaafde is dat hij het normaal vindt dat hij paranormaal is. En het enige abnormale van degene die zegt dat hij normaal is, is dat hij niet beseft hoeveel paranormale kwaliteiten hij bezit. Hij laat ze gewoon maar liggen. Hij laat zijn kapitaal verroesten bij wijze van spreken.

In deze wereld zijn veel meer openingen naar de werkelijkheid dan je je kunt voorstellen. Het zijn niet alleen openingen naar de werkelijkheid door middel van uittreding of helderziende waarneming. Het is zelfs geen kwestie van voelen. Het is een empathisch verbonden zijn met allerlei zaken. Er zijn zo enorm veel mogelijkheden dat zaken, die opzien baren zoals b.v. telekinese, erbij in het niet vallen. Het is de eenheid die je in jezelf ervaart en de uiting die je aan die eenheid geeft.

Er bestaat een oud en door velen geliefd schilderijtje waarop de mens gebogen zijn levensweg gaat en naast hem een lichtende Jezus die nog steeds aan het kruis hangt. Er staat onder: 'Gij gaat uw weg niet alleen.' Ik weet niet of die schilderijtjes nog bestaan. In mijn tijd begonnen ze net in de mode te komen. Dit schilderijtje zegt iets.

Als u het begrip 'Jezus' eens vervangt door Christus. Christus is de liefde. Het is de harmonie, de eenheid. Overal waar u bent is de mogelijkheid tot deze harmonie, tot deze eenheid, tot deze innerlijke en ook naar buiten tredende verbondenheid met alle dingen aanwezig. Maar dan moet u wel afstand doen van uw eigen beeld. Dan moet u bereid zijn om de wereld te zien en de weg die u gaat en niet alleen maar datgene wat u graag zoudt willen of wat u in de ogen van anderen zo graag wilt schijnen.

Ik denk, dat we hier de kern van het probleem van deze tijd hebben en gelijktijdig het probleem van vele dingen die we in de cursus hebben besproken. Het probleem van ons eigen ik. Wie daaraan wil ontkomen, kan misschien de volgende regels een op zichzelf toepassen:

Ik ben niet datgene wat ik wil zijn. Ik ben datgene wat ik tot stand breng.

Ik bezit niet de rechten die ik voor mijzelf opeis, doch slechts de plichten die uit mijn relatie met anderen voortkomen.

Ik bezit niet de eenzaamheid en verlatenheid die ik in mijzelf zo vaak meen te erkennen, maar slechts de verbondenheid met alle dingen die ik kan beloven op het ogenblik dat ik vergeet mijzelf te beklagen en mijzelf ben.

Het zijn een paar eenvoudige regels, maar ze zijn de eerste stappen naar een innerlijke werkelijkheid en daardoor naar een grotere harmonie met de kosmos.

Rond u zijn een aantal dimensies. Elk van die dimensies is geladen met een andere soort kracht; materiële krachten. Een deel van dergelijke dimensies kan zich uitstrekken tot ver buiten uw Melkwegstelsel. Een ander deel is misschien beperkt tot een klein deel van uw wereld en heeft daarnaast misschien contacten met andere planeten of zonnen.

Elk van die werelden draagt in zich bepaalde krachten. Het zijn deze krachten die u bewust of onbewust voortdurend activeert door wat u zelf

bent, door wat u denkt. Maar een dergelijke kracht is een energetische lading op het ogenblik dat uw omgeving daardoor mede wordt beroerd. Het is een energie die evengoed bepalend kan zijn voor de val van dobbelstenen als ten aanzien van het ogenblik, dat een ongeluk dreigt te gebeuren dit verhinderen of daaraan ontkomen.

Het zijn deze krachten zo goed als die van de bezielde aarde zelf die voortdurend met u samen door deze wereld trekken waaraan u zich niet kunt ontworstelen. Het zijn deze krachten, mijne vrienden, die ten slotte zullen uitmaken waar u faalt en waar u slaagt; die zullen uitmaken in hoeverre u een werkelijkheid kunt betreden die niet meer door de tijd, door de gebrekkigheid van een denken wordt bepaald, maar door de intense innerlijke beleving. En in hoeverre u misschien slaaf zult blijven van allerlei voorbehouden, allerlei kleinigheden die dan rationeel aanvaardbaar kunnen worden gemaakt, maar die u innerlijk niet kunt verwerken en die u in uw wereld niet of slechts zeer misvormd kunt terugvinden.

De cursus had ten doel u te confronteren met de vervlochtenheid van mens en wereld, van gebeuren en menselijk denken. Ik heb daar vandaag maar een paar punten aan toegevoegd. Toch meen ik, dat ik de cursus goed afrond, als ik u zeg:

Besef, dat u niet alleen bent waar u ook bent en hoe u ook bent.

Besef, dat u altijd verbonden bent, bewust of onbewust, met velerlei krachten in uw omgeving, velerlei krachten van kosmische aard.

Besef, dat uw werkelijke wezen eens zal moeten ontwaken buiten de tijd en dan de perfecte harmonie zal moeten kunnen aanvaarden wil het zich niet bijna vernietigend terugtrekken in een afgeslotenheid die gelijktijdig de grootste frustratie is die denkbaar is.

Hiermee is wat het eerste gedeelte betreft de cursus ten einde. Hartelijk dank voor de aandacht die u heeft gegeven, de tijd die u aan de overdenking van onze denkbeelden heeft willen besteden.

Wij allen hopen, dat het u heeft geholpen om hoe dan ook uzelf iets beter te oriënteren, iets gelukkiger te leven, iets bewuster te werken ook met de krachten en mogelijkheden die in u schuilen.

KOMENDE GEBEURTENISSEN.

Als wij de wereld op het ogenblik bekijken, dan is het duidelijk dat er overall nogal wat geschillen zijn. Zelfs de heer Arafat heeft een PLO onder zich die meer op een amoëbe lijkt die op het punt van splijten staat.

Al deze verschillende staatslieden met hun denken, met hun reacties maken voor een groot gedeelte het beeld van de wereld van vandaag uit. En of u het nu gelooft of niet de grote gevaren schuilen heus niet in de supermogendheden. De werkelijkheid op het ogenblik is als volgt:

Er zijn een groot aantal kleine en nog kleinere staten die proberen ten koste van alles een mate van belangrijkheid voor zich te verwerkelijken. Een daarvan is Syrië.

Syrië probeert een eigen invloedssfeer in Afrika op te bouwen. Dit is mede de verklaring voor het eigenaardige gedrag o.a. in Libanon t.a.v. de PLO, van Israël etc. Er zijn nog veel meer van die staatjes. Het zijn de staatjes die u wel kent, omdat ze altijd ontwikkelingshulp krijgen die ze zo hard nodig hebben, maar waarbij wordt vergeten dat ze meer aan bewapening uitgeven dan ze ooit aan ontwikkelingshulp binnen krijgen.

Deze staatjes hebben allemaal mensen die in de eerste plaats een reserve moeten hebben, want ze kunnen misschien morgen al gewipt worden. Dus, een bankrekening in Zwitserland of elders waar het een beetje veilig is.

In de tweede plaats veel wapens, want je kunt niemand vertrouwen. Dus moet je voortdurend bereid zijn om elke tegenstand, hoe onbetekend ook, uit te roeien. Deze landen kunnen alleen van buitenaf steun krijgen, als ze belangrijk zijn voor het buitenland. Deze belangrijkheid proberen ze op te bouwen door een strategische positie in te nemen.

Een aardig voorbeeld vindt u in Afrika. Maar gaat u kijken in Zuid-Amerika, dan vindt u daar een soortgelijke ontwikkeling. En als u kijkt naar de ontwikkelingen die op het ogenblik plaatsvinden in Pakistan, dan zult u ook daar worden geconfronteerd met een behoefte om eigen belangrijkheid wederom te bevestigen; en wel in tegenstelling tot de belangrijkheid van India, die volgens deze mensen de laatste tijd veel te hoog wordt aangeslagen in de wereld.

Het zijn al deze geschillen bij elkaar die niet alleen allerlei disharmonieën veroorzaken, maar die bovendien natuurlijk ook allerlei waanbeelden in de wereld brengen. Want er zijn heel veel mensen die zeggen: Het is beter om een militaire Junta te hebben die in ieder geval orde houdt en die voor onze belangen zorgt dan de mensen hun vrijheid te geven waar ze niets mee weten te doen. En daar hebben ze voor een deel ook gelijk in.

De moeilijkheid ligt alleen in het feit, dat er anderen zijn die denken: wij moeten deze massa steunen, ofschoon de massa zelf niet weet wat ze moet gaan doen. Nu is ze in verzet. Zolang ze iets kan bestrijden heeft ze betekenis, dus zal ze zich blijven verzetten tegen iedereen en alles. Is dat in het eigen land niet meer mogelijk, dan zal ze het in het buitenland moeten zoeken.

Deze mensen scheppen daardoor allerlei voorstellingen die niet in overeenstemming zijn met de feiten. U zult in eigen land ook vaak daarmee worden geconfronteerd. Zonder nu direct te zinspelen op de vele vluchtelingen die Nederland heeft mogen herbergen in de loop der tijden, ook in de laatste tijd, wil ik er toch wel op wijzen dat er onder hen velen zijn die niet gevlucht zijn voor geweld, maar die gevlucht zijn voor hun vrees om belangrijk te worden. Als je je dit gaat realiseren, dan komt het hele

probleem van de wereld in een ander daglicht te staan: het gaat erom macht te bezitten.

Macht is illusoir, dat weten we allemaal. Maar macht is tevens iets waaraan je verslaafd kunt raken. En als ik moet kiezen tussen de dodelijkheid van heroïneverslaving en machtsverslaving, dan kies ik voor het eerste, omdat daarmee de patient zichzelf doodt, maar de tweede over het algemeen eerst zeer vele anderen.

De machtsverslaving grijpt niet alleen, zij slaat niet alleen toe in die kleine staatjes, maar ook in allerlei instanties en instellingen die eigenlijk een onderdeel vormen van een staat of die behoren tot wat men noemt een internationale maatschappij. In al deze groepen zijn mensen die voor zichzelf de macht begeren en op grond daarvan bereid zijn anderen op te offeren, elke prijs te betalen, mits hun eigen positie zeker wordt gesteld en hun mogelijkheid om invloed uit te oefenen groter zal worden.

Ik wil niet te ver gaan in mijn prognoses. Ik heb de laatste tijd nogal het een en ander gehoord ook met betrekking tot de Wesak. Ik meen het volgende te mogen stellen:

Er zal in de komende 12 maanden een zeer groot aantal ingrepen geschieden zowel door internationale firma's als ook in kleine staten waarmee de evenwichtigheid en de vrede van een groot aantal mensen worden bedreigd. Dit zal, tenzij alles anders verloopt dan wij nu menen te veronderstellen en menen te zien, niet leiden tot een wereldoorlog, maar het zal ongetwijfeld voeren tot een groot aantal verstoringen op de internationale markt. Het zal daarnaast aanleiding zijn tot vele speculaties.

U weet hoe het gaat met ingrepen op de internationale markt en speculaties: alles wordt duurder. Maar je kunt niet alles duurder blijven maken zonder dat de afzetmogelijkheid ervan terugloopt. Dat wil zeggen, dat de grote maatschappijen gedwongen zullen zijn hun producten in feite voordeliger te gaan aanbieden en dat staten, die het daar niet mee eens zijn, zullen antwoorden door de heffingen erop te verhogen. Hiermee zijn we gekomen in een spiraal die economisch gezien een aanmerkelijke inzinking doet veronderstellen reeds in de maanden mei en juni van het volgende jaar (1984).

Het aantal werklozen zal ongetwijfeld toenemen. Die toename van werklozen zal echter niet zo groot zijn als u misschien veronderstelt, omdat men in steeds meer landen ertoe zal overgaan om allerlei bezigheden, die men de laatste tijd uit kostenstandpunt e.d. heeft verwaarloosd, nu door werklozen te laten uitvoeren.

Daar zal ontzettend veel over gekankerd worden. Er zullen rellen en oproertjes zijn. Ook Nederland zal er niet geheel van verschoond blijven, vrees ik. Toch lijkt mij dit een juiste benadering, want als mensen niets te doen hebben, dan weten ze niet wat zij met zichzelf moeten beginnen. En als ze niet weten wat ze met zichzelf moeten beginnen, dan beginnen ze met iets wat eigenlijk van de burens is. Dan zie ik heel veel baldadigheid die overbodig is en die de gemeenschap en de particulieren enorme schade kan berokkenen, terwijl als diezelfde mensen bezigheden hebben de baldadigheid als vanzelf afneemt. Per slot van rekening, als je bekap bent van het werk, heb je geen zin om 's avonds of 's nachts nog eens de stad te gaan volkalken of een ruit te gaan ingooien.

Op dezelfde manier zullen we zien dat in heel veel landen (Nederland zal wel één van de laatste zijn) men zal proberen om weer de oude orde en discipline een beetje te herstellen. Nu kun je dat doen op een ogenblik, dat er nog enige orde en discipline is, maar in vele landen bestaan ze niet meer.

Wij moeten veronderstellen, dat in een land als Frankrijk het tot een aantal gewapende acties komt van groepen die zich verzetten tegen beslissingen van het gouvernement.

Op gelijksoortige wijze zullen we massale demonstraties zien in Duits-

land, uitlopend in groot geweld en mogelijk ook in wederkerig wapengebruik van vooral jongeren die zich verzetten tegen beslissingen die de regering neemt.

In Polen moeten we rekening houden met een verschuiving van waarde. Bij deze waardeverschuiving zal het niet gelukken om heel Solidaridad terug te dringen tot een in feite kerkelijke instantie die onder een andere naam dan rustig verder kan functioneren; iets wat tot nu toe overeengekomen was.

Wij moeten er gewoon op rekenen dat daar een strijd zal losbarsten waardoor een deel van de vakbond dermate gefrustreerd is dat men uiteindelijk terroristisch gaat optreden. En wat de gevolgen daarvan zullen zijn voor de Poolse regering is niet met zekerheid te zeggen. Wel is met zekerheid te zeggen dat het bewind van de heer Jaruzelski in groot gevaar komt en dat een ingrijpen van buitenaf zelfs al in maart '84 niet onwaarschijnlijk is.

Ditzelfde geldt voor een groot aantal andere landen in het Oostblok. Ook daar blijkt dus op een gegeven ogenblik verwarring te ontstaan. Er zijn zeer nationalistische groepen aan de ene kant, er zijn Moskougetrouwe groepen aan de andere kant en tussen deze zal het komen tot uitwisseling van geweld.

Hoe dit in het Oostblok pleegt te verlopen, weet u. Er zullen waarschijnlijk weer tanks rijden in de straten van verschillende grote steden. Maar dat hierdoor de samenhang van Europa geheel verandert, lijkt ons bijna zeker. Alleen zal de periode, waarin zich dit in veel verwarring voltrekt, tenminste 3 à 4 jaar duren.

Interessant is ook op te merken dat in de Ver. Staten een aantal nieuwe rampen kan worden verwacht. Onder deze rampen zijn er verscheidene die te maken hebben met chemicaliën, tenminste één ramp met een atoomcentrale en andere met een verkeerd politiek ingrijpen.

Verzet, vooral in de staten van het midden en het midden-westen, zou wel eens kunnen voeren tot een ernstige uiteenzetting waardoor Washinton veel aan invloed zal inboeten. Indien dit gebeurt, zal men waarschijnlijk grijpen naar een zeer harde buitenlandse politiek als middel om het interne falen verder te verhullen.

China is ook erg interessant. In China bevindt zich op het ogenblik het merendeel van de top in gisting. Men is voortdurend bezig om mensen te vervangen. Het gaat hier heus niet alleen, zoals men misschien doet voorkomen, om Mao-getrouwen. Het gaat hier wel degelijk om een aantal mensen die nog steeds meer voelen voor een partij-discipline dan voor een economische groei. Hierdoor moet worden verwacht dat in verschillende provincies, waaronder de provincie Chekiang, o.m. gewelddadig ingrijpen van het leger noodzakelijk zal worden. Ik meen ook dat hierdoor, vermoedelijk tegen het einde van het volgende jaar, China tijdelijk grotendeels gesloten zal zijn voor buitenlanders.

Interessant is verder een aantal ontdekkingen in Siberië waarbij overigens een atoomramp (we hebben er al eerder over gesproken) ook een grote rol speelt.

Het is heel waarschijnlijk dat hier een paar z.g. wetenschappelijke steden in opstand komen en daardoor eigenlijk de verdere ontwikkeling, die op het ogenblik vooral op technisch en computergebied plaatsvindt in de USRR, tijdelijk frustreert totdat ze hun zin krijgen. Ook dit kan voeren tot een enorm aantal processen en verwarringen. Het is wel zeker, dat geleerden, die zich op het ogenblik in dit gebied bevinden, zullen wegvlugten, vermoedelijk via Hong Kong en Japan, en terecht zullen komen in de Ver. Staten. Het verdere verloop is niet geheel te overzien.

U ziet, hier zijn een groot aantal toekomstige ontwikkelingen waarvan ik een paar hoofdlijnen heb aangegeven. Het wonderlijke is, dat dit alles niet behoort tot het geheel onvermijdelijke. Het behoort slechts tot het waar-

schijnlijke. Als degenen, die op dit moment de macht in handen hebben, begrijpen wat er gebeurt, kunnen zij een deel daarvan voorkomen. Maar degenen, die hun eigen verval niet zullen kunnen voorkomen, zijn juist verschillende grote internationale maatschappijen. Deze beschouwen zich in vele landen als buiten en boven de wet staande. Zij menen in eigen land over het algemeen met hun belangrijkheid plus eventueel hun financiën alles te kunnen kopen wat ze nodig hebben. Dit nu zal niet doorgaan.

Een paar grote geschillen van internationale maatschappijen zullen leiden tot processen zowel in de Ver. Staten, in Duitsland, in Nederland als ook in Engeland. Daarnaast zullen verschillende klachten worden behandeld door een internationaal Hof die mede betrekking hebben o.a. op het optreden van zekere maatschappijen in vooral de zuidelijke staten van Afrika en in Zuid-Afrika zelf. Het is een wonderlijke wereld waarin schijnbaar alles in verwarring is.

Laten we ons echter niet vergissen. Kijkend naar de positieve en geestelijke tendensen die we ook op de Wesakbijeenkomst hebben gezien, moeten we aannemen dat dit alles wel degelijk zinvol is. Juist omdat er geen algemeen wereldomvattend geweld met grote vernietigende krachten is te voorzien, nemen we zelfs aan dat het grootste gedeelte van deze omwentelingen direct of indirect ook tot geestelijke bewustwording kunnen dienen.

Wij geloven dat steeds meer mensen gaan beseffen wat er in feite wordt gespeeld. En als ze dat beseffen, dan zullen ze op den duur hun luiheid opgeven en een persoonlijke houding gaan aannemen ten aanzien van het gebeuren waarop zij invloed hebben. Dit nu is datgene wat door vele bureaucratieën en technocratieën in de wereld het meest wordt gevreesd. Een volk, dat zoveel begint te begrijpen over de manier waarop het wordt gemaltraiteerd en gemanipuleerd dat 't niet meer bereid is mee te werken aan welke beslissing of wel besluit dan ook dat wordt genomen door dergelijke groeperingen.

Geestelijk gezien zou je ook nog kunnen zeggen, dat een dergelijke opstandigheid zich ook weer gaat manifesteren in verschillende kerk-gemeenschappen.

Wij voorzien verdere scheuringen in verschillende wereldomvattende geloven waarvan we de hindoes en de islamieten zeker niet kunnen uitsluiten. Het christendom zorgt voor zijn eigen verdeeldheid. Al deze dingen bij elkaar tonen aan dat de mens zoekt naar een nieuwe en vrije weg.

Deze nieuwe en vrije weg kan niet worden begaan door degenen die alleen één bepaalde leraar aanhangen. Er zal dus gekozen moeten worden voor een meer persoonlijke weg en een meer persoonlijke beleving.

De toename in de laatste tijd van het aantal paranormale belevingen bij vele mensen die tot op dat ogenblik daar weinig of geen weet van hadden, wijst erop dat een versterking van z.g. paranormale effecten waarschijnlijk in het komende jaar en de komende jaren te verwachten is. Dit is een confrontatie met allerlei zaken waar men te weinig over heeft nagedacht.

Er zijn vele gebeurtenissen en openbaringen in het persoonlijk leven van de mensen te constateren die volkomen strijdig zijn met alles wat ze ooit in kerk en school hebben geleerd. Dit moet hen toch wel brengen tot een meer persoonlijk zoeken naar geestelijk waarden en ook naar een stof-felijke mogelijkheid.

Wij veronderstellen dat al die gebeurtenissen te samen zullen leiden tot een aanmerkelijke verandering van het bewustzijn van het merendeel der mensheid. En als ik nog even mag herinneren aan wat in het eerste gedeelte werd gezegd, zou dit ook kunnen betekenen dat er een verschuiving zal

plaatsvinden in de evenwichtigheid aarde - mensheid, zoals die op het ogenblik bestaat. Hierdoor zouden mensen, die in opstand komen, kunnen worden geholpen door natuurkrachten. Waar dit gebeurt, daar zal de hele wereld zich verwonderd afvragen of misschien God Zelf hier heeft ingegrepen, want zo is de mens nu eenmaal.

Er zijn gebeurtenissen genoeg in de toekomst. O, er zijn zeker nog een groot aantal ontwikkelingen die verder weg liggen. Wij moeten aannemen dat het inderdaad komt tot een verdere opstelling van raketten zowel aan westelijke als aan oostelijke zijde. Maar op zichzelf is dat niet zo belangrijk als het wel lijkt. Belangrijk is, dat men steeds minder bereid is om ze te gebruiken. Die bereidheid neemt steeds af, omdat steeds meer mensen zijn gaan beseffen, dat ze zich daartegen niet kunnen verzetten en dat een regering in een atoomschuilkelder alleen kan ontwaken in een wereld vol as en radiatie waarin geen onderdaan meer te vinden is. Deze inzichten zullen een grote rol spelen in de nabije toekomst, denk ik.

Ik meen ook verder te mogen stellen, dat een zeer sterke pressie allerwegen zal ontstaan door vernieuwing van bewapening en vergroting van bewapeningsuitgaven. Er zullen een aantal volkeren zijn die niet meer bereid is om dit te tolereren. Dat zal dan wel zeer onverstandig worden genoemd en dat zal natuurlijk smaad zijn op degenen die daar tegen zijn, dat is onvermijdelijk. Maar daardoor zal inderdaad de wapenindustrie in de komende 6 jaren zeer grote verliezen lijden. Er ontstaan steeds grotere onverkochte voorraden. Dit betekent een omschakeling van een deel der wapenindustrie naar een ander meer voor particulier gebruik geschikt terrein.

Een typerend verschijnsel van de komende tijd is verder het groeien van het z.g. concurrentiebeding. Ook hier kunnen we ons afvragen, of het niet beter is om de mensen allemaal maar een zeker inkomen te garanderen en of het niet heel erg wreed is om iemand zich maar gewoon dood te laten concurreren, als het niet anders gaat. Maar als de mensen gaan wedijveren met elkaar, dan zullen ze meer en beter presteren dan ze zonder dat zouden doen. Bovendien zullen degenen, die op particuliere basis moeten presteren om te kunnen concurreren, veel meer zorg besteden aan hetgeen zij doen. Dit betekent, dat zelfs bodemverontreiniging zal afnemen en dat de waterverontreiniging eindelijk een beetje wordt beperkt.

Dan denk ik ook nog aan een aantal geestelijke krachten die waarschijnlijk over $1\frac{1}{2}$ maand (begin september ongeveer) op aarde aanwezig zullen zijn. Wij hebben gehoord dat een aantal van de zeer lichtende krachten zich dan op aarde gaan manifesteren. Ik vermoed, dat dat bij degenen die daardoor beroerd worden wel enige religieuze hysterie teweeg zal brengen. Maar desalniettemin meen ik, dat sommige mensen zullen zeggen dat zij de H. Maagd hebben gezien, dat zij Jezus hebben ontmoet, dat de Boeddha plotseling kenbaar is geworden in een bepaalde gemeenschap en dat de oude goden zich wederom geheel hebben gemanifesteerd.

Dergelijke gebeurtenissen, niet samenhangend overigens met de werkelijkheid, maar die alleen de vertaling zijn van de mens bij een confrontatie met lichtende krachten, zullen mijns inziens ook op het religieus denken van de mensen een grote invloed hebben. Daarnaast zullen zeer velen, die door die krachten beroerd zijn, ontdekken dat hun eigen gemoedsleven grote veranderingen heeft ondergaan.

Alles bij elkaar zijn het gebeurtenissen waar we hoes niet zo bang voor behoeven te zijn. Het is natuurlijk veel prettiger, als ik kan zeggen: Alles blijft bij het oude. Maar dat is nu eenmaal onmogelijk. Het zou precies

hetzelfde zijn, als ik u zeg: U krijgt vanaf heden voortdurend goed weer tot eind september toe. Ook dat is niet waar, want u zult nog met enkele grote storingen worden geconfronteerd.

In Nederland moet u rekenen met nogal wat wateroverlast door overdadige regenval in sommige gebieden. Grote schade door onweders. U moet verder ook nog rekening houden met wat droogte die juist de mensen schijnt te schaden die hebben geklaagd dat ze geen water genoeg kregen en daarna dat het eindelijk droog moest worden. Al die dingen bij elkaar zijn natuurlijk niet ideaal. U zoudt het anders willen. Maar laten wij eerlijk zijn.

Indien er een ontwikkeling moet komen op aarde, dan moet het oude langzaam maar zeker vallen. Niet omdat het oude slecht is, maar omdat het eenvoudig niet meer in staat is de problemen van deze tijd op te lossen; niet meer in staat is aan te voelen wat in de mensheid van de komende tijd het meest belangrijke zal zijn. Daarom zijn veranderingen noodzakelijk. Die veranderingen zijn grotendeels positief.

U zult misschien wat minder kunnen uitgeven; dat is onvermijdelijk. U zult waarschijnlijk nogal wat last hebben van allerlei omstandigheden, stakingen en relletjes; onvermijdelijk. Maar u zult daardoor ook leren hoe u beter met uw burens te samen problemen kunt oplossen, als dit niet meer gebeurt op basis van een stads- of staatsgouvernement. U zult leren dat er andere manieren zijn om de zaak op te lossen. Dat het niet is afgedaan met een beetje protesteren, een beetje manifesteren, maar dat het ook een kwestie is van zelf doen.

Daarnaast, aan het einde van de nu begonnen periode, moet worden gerekend met een toenemend besef van samenwerking, van broederschap, van een geneigdheid van steeds meer mensen en ook steeds meer bevolkingsgroepen om eindelijk eens tot een werkelijke samenwerking te komen, om samen iets op te bouwen.

Het begin van de broederschapsgedachte van Aquarius is niet zo ver meer verwijderd. Het is heel waarschijnlijk dat in het jaar 1990 de werkelijke opbouw al kan aanvangen. Degenen die geloven dat vóór die tijd de aarde nog eens zal kantelen, zullen misschien zelf moeten kantelen, omdat de aarde dat niet doet.

Al degenen die op het ogenblik de ondergang prediken zijn zij die aanvoelen dat de huidige vorm van samenleving op zeer korte termijn heel sterk gaat veranderen. Dat is de aardbeving die zij voorvoelen. Dat is de kanteling. Het is de verschuiving van betekenis op deze wereld. En als u mij toestaat het op te merken: het wordt hoog tijd dat het een en ander gaat verschuiven.

Kijk ik naar de directe geestelijke werkingen zoals wij die hebben geconstateerd en trek ik daaruit ook nog enige conclusies, dan zou ik zeggen: Zeer veel mensen zullen ontdekken dat ze na een periode van lusteloosheid (waarschijnlijk heeft u de laatste tijd er een gehad of zit u er nog in) er perioden komen waarin u buitengewoon veel energie heeft, maar bovendien - en dat is veel belangrijker - leuke manieren vindt om die energie te gebruiken. U zult merken dat u veel meer kunt dan u heeft gekund; dat u tot rust komt waar u zich overspannen gevoelde; dat u optimistischer wordt waar u eigenlijk maar een pessimistische kijk op de wereld had. Voor degenen die denken: nou, dat zal in mijn tijd niet gebeuren:

De eerste tekenen ervan zijn in het begin van augustus of misschien zelfs aan het einde van deze maand (juli) al kenbaar. U zult dan in toenemende mate dergelijke perioden gaan meemaken. In het begin waarschijnlijk van 3 of 4 dagen, maar tegen het einde van dit kalenderjaar al perioden die 1 tot 2 weken kunnen duren. In die perioden zult u zeer veel tot stand kunnen brengen. U zult bovendien aan heel veel dingen kunnen beginnen en

later ook de energie kunnen vinden om die te voleinden. Dat betekent, dat u ontzaglijk veel meer kunt gaan doen in de komende tijd; dat u zelf uw betekenis gaat veranderen ongetwijfeld, maar dat u dan ook metterdaad uw nieuw inzicht, uw nieuwe zekerheden buiten u kunt manifesteren en daarmee iets gaan doen. Ik geloof, dat het werkelijk een heel gunstige ontwikkeling is.

Een ander aspect dat ook wel aardig is: de wetenschap zal in de belangstelling komen. Er komen binnenkort, waarschijnlijk aan het einde van dit jaar, ik vermoed zo rond november, weer een aantal nieuwe wetenschappelijke ontdekkingen in de publiciteit. Dan moet u daarover niet lezen in Privé, Revue en dergelijke bladen die zeer populaire voorlichters zijn. Want als er iemand is die één wrat heeft kunnen verwijderen, dan schrijven zij onmiddellijk: Het ideale middel om alle wratten uit te roeien is gevonden. Dat is natuurlijk ook niet waar.

Wij verwachten grote verbeteringen op het gebied van beheersing van straling. Nieuwe ontdekkingen t.a.v. atoomfusie die bekend worden. Een deel van de bereiking bestaat nu reeds, maar de publicaties daarover kunt u pas verwachten tegen het einde van dit jaar.

Wij zullen daarnaast een aantal totaal nieuwe benaderingen vinden voor het probleem van de kankerbestrijding. Vreemd genoeg ook een revolutie in het gezondheidswezen vooral voortkomende uit een totaal nieuwe benadering van de z.g. preventieve behandeling. Die preventieve benadering zal zo gunstig zijn, dat bepaalde ziekten daardoor niet alleen kunnen worden beperkt in omvang, maar zelfs praktisch kunnen verdwijnen. Dat zal o.a. gelden ten aanzien van de ziekte van Hansen (de lepra).

Het zal ook gelden voor bepaalde soorten kanker. Het zal eveneens betrekking hebben (dit is iets zeer uitzonderlijks) op het bestrijden van de z.g. gewone verkoudheid en bepaalde griepsoorten. Hierdoor zal men in staat zijn inderdaad de gemiddelde gezondheid aanmerkelijk te verbeteren en het welzijn van de mensen aanmerkelijk op te voeren. Voordat het allemaal uit het stadium is gekomen van het populair dieetje duurt dat wel een jaar of 6 à 7, misschien wel 10 jaar. De wetenschap zal deze ontwikkelingen op dit moment reeds erkennen en ze zal in staat zijn een deel daarvan als juist te bewijzen. Dit is heel erg belangrijk.

Een laatste belangrijk punt op wetenschappelijk gebied waarmee we zullen worden geconfronteerd ligt op psychologisch vlak.

Men zal ontdekken dat het mogelijk is de aandacht van de mensen op andere zaken te richten. Dit zal o.a. kunnen bijdragen tot een vermindering van de bevolkingsaanwas. Het zal daarnaast ongetwijfeld ook kunnen bijdragen tot een veranderde benadering van maatschappelijke positie en daardoor een verbetering van de mogelijkheid tot maatschappelijke samenwerking.

Dit zijn maar enkele gegevens. Wij kunnen uit zo'n vol geladen geheel waarmee wij nu worden geconfronteerd niet alle richtlijnen reeds juist trekken, dat is duidelijk. Er zijn nog heel wat gegevens die ik niet heb genoemd.

Wij nemen aan, dat de Witte Broederschap zich vooral op de ontwikkeling van de broederschapsgedachte gaat richten en daarom ook de moeilijkheden voor bepaalde groeperingen aanmerkelijk zal vergroten.

Wij weten ook, dat de aarde nog een aantal rampen te zien geeft. Het lijkt, dat één zeer ernstige ramp in Noord-Amerika nu toch onvermijdelijk zal worden. Maar als we alles samenvatten, dan zeggen wij:

De Witte Broederschap zal ongetwijfeld op haar wijze kunnen bijdragen tot de verdere bewustwording en vooral een positievere bewustwording en positievere reactie van de mensen op aarde.

Gebeurtenissen die gaan komen, zeker. De dingen zijn nog niet zo ver. Maar een deel van de veranderingen die ik u heb genoemd, ligt nu al heel dichtbij. Het merendeel van de veranderingen zal zich vanuit uw standpunt geleidelijk afspelen en tenzij u erop let, in het begin zelfs bijna onmerkbaar; maar het is er wel. Dat houdt in, dat u eindelijk eens de kans krijgt om uw tanden te zetten in een stuk werkelijke ontwikkeling, in een stuk werkelijk positief streven. Het betekent dat u - of u deze cursus nu volgt of niet - op een gegeven ogenblik uw eigen harmonieën veel beter kunt gaan bepalen.

Het is nu eenmaal zo, dat komende gebeurtenissen, de krachten van de natuur, de harmonieën met de aarde en met de andere zaken alle met elkaar verweven zijn. De verschijnselen die ik heb genoemd treden vooral op binnen de mensheid. Maar ze zullen direct en indirect uitwerking hebben op alle relaties die er bestaan met de krachten van de aarde, van de natuur en zelfs van vele geestelijke krachten.

Wij vermoeden, dat zeer veel mensen een nieuwe wereld aan hun eigen wereld zullen kunnen toevoegen voordat het 10 jaar verder is. Dit betekent dat zeer veel jongeren, op dit ogenblik misschien nog een beetje radeloos en losgeslagen, dan niet alleen een doel in hun leven zullen hebben gevonden, maar gelijktijdig een zeer sterke en persoonlijke inhoud waaruit hun leven niet alleen betekenis krijgt, maar zij bovendien resultaten kunnen boeken die voor hen en de mensheid belangrijk zijn.

Dit is een heel verhaal. Misschien vraagt u zich af: waarom legt hij daar zo de nadruk op?

Mijn persoonlijk standpunt is dit: Wij kunnen u vertellen wat we willen, u heeft daar heel weinig aan, tenzij het ook in uw eigen wereld een klein beetje mogelijk is om het waar te maken, om er iets mee te doen.

Als wij u bepaalde tendensen geven, ongeacht de onzekerheden die erin schuilen, dan kunt u zien dat deze ontwikkelingen zich voltrekken. En als u zoveel punten bevestigd ziet, dan hopen wij dat u daardoor gaat aanvoelen: die innerlijke kracht is er ook, de innerlijke werkelijkheid is er ook, de geestelijke veranderingen zijn er eveneens. En dat u zich daarvoor openstellend dan ook de geestelijke krachten meer toegang zult verschaffen in de menselijke wereld.

Dan bedoel ik heus niet de geesten die komen praten zoals ik. Wij zijn tenslotte de kletsmeiers die de zaak een beetje komen voorbereiden. De werkelijkheid is: Geestelijke kracht die in de stoffelijke en menselijke wereld een zodanige invloed hoopt te gewinnen dat hierdoor de bewustwording van de mensheid en dus ook de directe status in de geest van al degenen die overgaan in zeer gunstige en lichtende mate wordt beïnvloed.

Je kunt een cursus over allerlei filosofische onderwerpen nooit afsluiten zonder ook nog eens te wijzen op de feiten op aarde, tenminste dat meen ik.

Al datgene wat ik u heb gezegd bestaat voornamelijk uit tekenen; het zijn aanduidingen. De werkelijkheid is, dat uw innerlijk kan veranderen, dat u zichzelf beter zult leren kennen, als u maar durft. Dat u vanuit uzelf meer tot stand kunt brengen, wanneer u eindelijk maar beseft wie u werkelijk bent.

Geen enkele filosofie, geen enkele opsomming van natuurkrachten, van harmonieën of wat anders kan u helpen, tenzij ze u voorbereidt op de manier waarop u uzelf meer waar kunt maken. En dat waarmaken ligt niet in uw maatschappelijke positie, dat ligt niet in uw financiële mogelijkheden van het ogenblik.

Dit waarmaken is gelegen in de totale ontplooiing die op dit moment plaatsvindt en waardoor u, of u het wilt of niet, wordt omringd

door de ontwikkelingen die ik heb geschetst. Dit omringd zijn betekent dat u alleen nog kunt kiezen voor een defaitistisch u terugtrekken uit alle dingen of een positief u opstellen en mede openstaan voor het nieuwe dat komt, voor de kracht die zich ontwikkelt en voor de werkelijkheid die ook stoffelijk kenbaar, benaderd en tenslotte bereikt zal worden.

Nu hoop ik, dat u heeft begrepen dat u niet al te pessimistisch moet zijn. Maar ja, als je tegen de mensen zegt: Er komt mogelijk een bosbrand, want het zal mooi weer worden, dan zijn er een hoop mensen die denken dan alleen aan het mooie weer en de rest is bezig met de bosbrand. Ze horen wel bij elkaar.

Ik zal nu afsluiten met een eigen onderwerp.

FILOSOFISCHE ESOTERIE.

Diep in mij ligt een werkelijkheid. Die werkelijkheid benaderen betekent voor mij mijzelf kennen. Maar hoe meer ik mijzelf leer kennen hoe minder ik nog filosofisch zal zijn. Want juist waar de werkelijkheid steeds meer kenbaar wordt, heeft men geen behoefte meer aan een opbouw van denkbeelden; daar zijn het de feiten die spreken. Daar is het de onveranderlijke en eeuwige werkelijkheid die in en door ons voortdurend tot uiting komt.

Filosofische esoterie is de voorbereiding. Het is het je klaarmaken om een grens te overschrijden; de grens van de werkelijkheid. De esoterie is daarom belangrijker dan de werkelijkheid. Want alle wijzen van denken en redeneren kunnen niet opheffen dat u uzelf belemmert te zijn wat u bent. Laat ons daarom stellen:

Aan alle krachten die er zijn wil ik deel hebben.

Alle licht dat bestaat wil ik in mij mede dragen.

Alle kracht, die rond mij aanwezig is, wil ik in mij erkennen en uiten voor zover het mij mogelijk is. Want ik ben deel van het Al en het Al zal zich manifesteren in zijn werkelijkheid en zijn harmonie door mij. Daarin vind ik de kracht, de werkelijkheid en de zin van mijn bestaan.

Wie zo durft denken, ook al is dat meer geloof en filosofie dan werkelijkheid op dit ogenblik voor de meesten van u, zal ontdekken dat de kracht in uw wezen steeds sterker wordt, dat het licht rond u steeds kenbaarder wordt en dat uw vermogen om naar buiten toe voort te brengen steeds toeneemt, terwijl uw behoefte om uzelf als persoonlijkheid te manifesteren in feite afneemt.

Dit is de weg naar de werkelijke harmonie.

Leer jezelf kennen door zelf deel te zijn van een geheel, zodat je niet meer jezelf tegen het geheel hoeft af te zetten.

Vrienden, deze cursus is afgelopen. Nu staan we voor dat droeve ogenblik van afscheid. Old lang syne is in deze tijd niet zo gebruikelijk, maar het zou er eigenlijk bij horen.

Wij hebben elkaar een aantal malen ontmoet. Wij hebben elkaar gesproken. Wij hebben misschien van elkaar wat geleerd. Wij ook van u, al is het maar dat we geleerd hebben welke fouten u maakt die wij moeten vermijden. Dat betekent wel, dat wij moeten zeggen:

Wij van onze kant zijn dankbaar aan allen die het mogelijk hebben gemaakt dat we dit hebben gedaan. Wij weten dat het niet voor u allen even ideaal is geweest, vergeef het ons maar. Wij hebben ons best gedaan.

Datgene wat wij misschien te samen toch hebben bereikt, zal een eeuwigheidswaarde bezitten en niet worden beperkt door de korte tijd die we met elkaar hebben gesproken.

Moge het u in dit opzicht vooral steeds beter gaan.

:--:--:

G E L U K .

Wat is geluk anders dan de vreugde dat je bestaat. Geluk, gebonden aan de dingen misschien, maar in wezen toch de aanvaarding van jezelf en van je leven.

Waar geluk is de harmonie met alle dingen die je voor een ogenblik zo intens doormaakt dat je niet anders meer kunt dan lachend en vol blijheid de wereld rond je beschouwen. In deze zin is geluk ons aller bestemming, ons aller doel.

Wij leven niet om te lijden. Wij leven om gelukkig te zijn. Maar dan niet gelukkig door verwerving, maar door bestaansaanvaarding.

Wij leven om vrij te zijn, niet van alle banden, maar vrij van al wat onze innerlijke waarde zou kunnen beroeren en verstoren. Ons geluk is onze innerlijke ervaring van eenheid. Soms gericht op een kleinigheid, maar altijd bedoeld voor het al-zijnde.

Wanneer wij het al-zijnde kunnen aanvaarden en beleven als een deel van onszelf, dan kunnen wij onszelf waarlijk gelukkig prijzen.

(Meditatie van Cursus II.)

WERELDONTWIKKELING

LES X.

OCCULTE BEWEGING.

Voor ik deze laatste les van de cursus geef, zou ik erop willen wijzen dat u, als u de cursus goed heeft bestudeerd, toch ook het laatste gedeelte van Cursus I goed moet bekijken. Daar staan veel dingen in die ik anders nu nog een keer moet zeggen.

De gehele wereld is in een staat van voortdurend wisselend evenwicht. Dit kan men op elk terrein zien. Of het nu gaat om natuurkrachten of dat het gaat om de politiek, de economie of wat anders, deze voortdurend wisselende evenwichten worden door een deel mede bepaald door niet zichtbare krachten, door invloeden komend uit bepaalde sferen (geestelijke invloeden) en daarnaast invloeden op het niveau van zon, aarde en dergelijke. Dus de grote bezielde wezens die eigenlijk een beetje de goden spelen voor wezens als de mens.

Wij allen proberen altijd weer ons bewust te worden van de wereld waarin wij leven. Dit je bewust worden impliceert ook wel degelijk dat je ook probeert de invloeden aan te voelen en op te vangen die behoren tot al die andere, niet menselijk waarneembare gebieden. Het is wat men noemt de occulte begaafdheid van de mens. Het is occultisme, het is magie en er zijn ook wel andere namen voor te vinden.

Laten we proberen om op deze laatste bijeenkomst dan een paar punten ten aanzien van die wereld eens heel duidelijk te stellen.

In de eerste plaats: De wereld zelf reageert voortdurend op de gedachtenuitstralingen van de levende wezens die op deze wereld wonen. Er is een gestage wisselwerking waardoor de aarde zowel het leven op de aarde beïnvloedt als ook omgekeerd. Als wij deel daarvan zijn, kunnen wij een groot gedeelte van de invloeden van de aarde ontvangen, indien wij daar maar een beetje gevoelig voor willen zijn. Dat betekent in feite openstaan.

Voorbeeld: Wanneer een uitbarsting van een vulkaan, een aardbeving, een bijzonder zware storm etc. op komt is, dan zult u zien dat de gevaarlijke gebieden soms reeds dagen, maar in ieder geval uren voordat het gebeuren plaatsvindt, worden ontruimd door de dierlijke bewoners daarvan. Waarom? Zij voelen aan wat er gaat gebeuren. Een mens voelt diezelfde tekens ook aan, alleen weet hij ze niet meer te interpreteren.

In de tweede plaats moeten we dan stellen:

Er zijn kosmische werkingen die de aarde beroeren zowel vanuit de kern van het Melkwegstelsel als ook vanuit andere sferen, werelden of dimensies. Deze invloeden hebben gewoonlijk voornamelijk betrekking op wat men

het mentale of geestelijke leven of het welbehagen van de mens noemt. Het gaat hier om invloeden die niet direct stoffelijk schadelijk zijn, maar die wel indirect door inwerking op uw bewustzijn veranderingen in uw stoffelijke status tot stand kunnen brengen. De bronnen daarvan zijn zo ver verwijderd en zo sterk dat een reactie onzerzijds daarop geen enkele tegen-reactie kan veroorzaken. Ten aanzien van de aarde is dit wel mogelijk.

Een voorbeeld: Wanneer u wordt getroffen door - laat ons zeggen - de rode straal, dan zult u in die rode straal een zekere mate van vitaliteit ervaren. U zult daarbij echter wat gejaagd zijn. U zult in vele gevallen ook strijdlustiger zijn dan normaal.

Als u dit alles bij uzelf ontdekt, dan kunt u die invloed niet ongedaan maken. Maar u kunt haar wel voor een deel van uw bestaan neutraliseren door daaraan een bestemming te geven. Wie probeert een dergelijke rood-invloed om te zetten in arbeidsvermogen, zal moeten kiezen voornamelijk voor lichamelijke arbeid, dat is duidelijk. Hij zal dan meer presteren dan normaal. Hij zal ook in die inspanning zelfs een zekere ontspanning vinden zodat de strijdlustigheid, de gejaagdheid enz. vanzelf op de achtergrond komen.

Dan hebben wij bij de beïnvloedingen van de aarde ook nog te maken met wat men noemt de grote cycli.

Grote cycli zijn voor een deel astronomisch of astrlogisch aantoonbare ritmen die in het Al bestaan. De meest bekende cyclus loopt 2172 jaar. Er zijn er ook die 3 jaar, 9 jaar lopen. Dergelijke ritmen herhalen zich. De invloed van de ritmen op zichzelf varieert niet.

Het is een heel belangrijk gegeven. Als wij weten, we zitten nu in een 9-jarige zonnecyclus, dan kunnen we zeggen: Negen jaar geleden hebben zich soortgelijke verschijnselen voorgedaan. Het wordt pas gevaarlijk of onberekenbaar wanneer er meer cycli samenvallen, want dan zou men precies de intensiteit daarvan moeten kennen om uit te rekenen welke feitelijke resultante ze opleveren; wat er werkelijk op aarde daardoor gaat gebeuren. Dit is niet zo gemakkelijk te doen. Ik wil daarover dus niet al te veel zeggen. Voor een mens geldt echter wel het volgende:

In uw eigen leven kent u een levenscyclus. Die kan uiteenlopen bij sommigen van de 5-jarige tot maximaal de 9-jarige. De meest voorkomende ligt tussen de 6 en de $7\frac{1}{2}$ jaar.

Elke keer dat u, gerekend vanaf uw geboorte, een dergelijke periode heeft volbracht, komen er in uw leven veranderingen. Die veranderingen hebben een bepaald karakter. Dit karakter wordt in zijn resultaten mede bepaald door de kosmische werkingen van het ogenblik. Toch kunt u aannemen dat in uw leven deze tendens altijd vergelijkbaar zal optreden. U kunt dus op grond van een verleden berekenen wat u in het heden of in de nabije toekomst eventueel aan invloed te wachten staat.

Elke invloed, die bewust wordt erkend, kan worden afgebogen. Dat wil zeggen: ze kan niet ongedaan worden gemaakt, maar ze kan worden gericht op een bepaald doel. Daarmee bereikt u dat het doel gemakkelijker wordt bereikt en verwezenlijkt en tevens dat de spanningen, die in een dergelijke cyclus het ik gewoonlijk ondergaat, afnemen. Dit zijn een paar punten waarmee u als mens op aarde rekening moet houden.

Hoe kunnen we nu de aarde ongeveer bekijken?

De hele wereld heeft zich altijd ontwikkeld vanuit een bestaand punt. Dat zijn in een heel ver verleden een soort robachtige wezens geweest. Daarna hebben we gekregen de eerste, bijna simiaanse bewoners: de voorvaders van aap en mens. Vervolgens de eerste mensachtigen (the missing link) en dan krijgen we de verschillende soorten mensen.

Kijken wij naar de manier waarop elk van deze soorten leeft, dan blijkt: In elk ras, elke soort die ontstaat, begint men met een eenvoudig samenlevingsverband dat voert tot taakverdeling. In deze taakverdeling spelen over het algemeen geestelijke (ook wel ideëel genoemde) elementen een rol. Is de taakverdeling eenmaal voldoende tot stand gekomen, dan zal op grond hiervan een prestatiecyclus volgen. De soort gaat bepaalde dingen uitvinden; ze gaat dus voortbrengen. Ze gaat haar milieu voor een deel aan zich onderwerpen. Dan is de vraag alleen maar: Hoe ver gaat dit?

Nu blijkt, dat elke opeenvolgende soort het verder heeft gebracht in de beheersing van het milieu, maar dat gelijktijdig de samenlevingsbanden bij een al te grote beheersing van het milieu sterk lijden; dat wil zeggen: de eensgezindheid, de eendracht, de samenwerkingen, zelfs de indeling van de gemeenschap lijden daar onder.

Als we verder kijken, dan zien we dat er altijd wisselende zwaartepunten zijn. Er is een tijd geweest dat er een zwaartepunt was in Byzantium. Dat was in het begin van het christendom. Vóór die tijd lag er een zwaartepunt in Rome. Maar al ver vóór die tijd heeft er een zwaartepunt gelegen in India, in China. Gaan we nog verder, dan blijkt dat er ook in Zuid-Afrika bepaalde tamelijk hoge beschavingen zijn voorgekomen zo goed als in Zuid-Amerika. Hieruit kunnen we afleiden dat er dus altijd weer toppen van beschaving ontstaan.

Wat is het kenmerkende van een gemeenschap die haar directe samenhang begint te verliezen en dus gaat zoeken naar een ander patroon? Want daar komt het eigenlijk op neer.

De inwerking van de brandpunten wisselt steeds sneller. De invloeden werden in het begin altijd bepaald door de Palatijnse heuvel in Rome gedurende het Romeinse rijk. Later werd een groot gedeelte van deze macht overgebracht naar o.a. Capri en verschillende andere delen van het toenmalige gebied. Er is zelfs een tijd geweest dat de werkelijke invloed in Rome voor een groot gedeelte kwam van een klein Grieks eilandje.

Als we dus zien dat die zwaartepunten zich steeds sneller gaan verplaatsen op de wereld, dan kunnen we op grond daarvan aannemen dat er gelijktijdig een nieuwe tendens ontstaat. Deze heeft altijd magische of pseudo-magische tendensen. Zoals het begin van de gemeenschap ligt in een magisch besef, zo ligt het einde van een gemeenschap doorgaans eveneens in een zoeken naar een magische oplossing.

Magie, dat weten we allemaal, is niet alleen maar wat je met een geest kunt doen. Het is doorgewoone een soort wetenschap. Het is a.h.w. de mathematica waarin de onbekende werelden mede betrokken worden bij de werkingen op de eigen wereld.

Stel u nu voor dat u op dit ogenblik uw wereld bekijkt. Wat kunnen we vaststellen?

1. De werkelijke machtsbrandpunten wisselen betrekkelijk snel, ook als ze voor de grote massa nog steeds gefixeerd zijn o.m. in Washington en Moskou.
2. Het magisch denken neemt hand over hand toe. Er wordt niet meer vanuit feiten en werkelijke maatschappelijke verhoudingen gereageerd. Er wordt gereageerd op een basis van allerlei idealen, geloofsartikelen of eventueel stellingen die men niet wil prijsgeven. Dat betekent, dat het z.g. onwerkelijke element op het ogenblik in uw wereld dominant is.

Wie in die onwerkelijkheid gevangen wordt, bevindt zich in een tuin vol illusies. Je weet niet meer wat echt is en wat niet. Om dat te ontdekken moet je je onttrekken aan de uiterlijke verschijningsvorm. Dan heb je dus inderdaad een vorm van helderziendheid of helderhorendheid nodig

om voor jezelf uit te zoeken wat wel en wat niet echt is. Kun je dit niet, dan word je meegesleept in een soort droomleven. En dan zie je als vanzelf de ondergang van een maatschappij waartoe je behoort en mogelijk zelfs van het ras waartoe je behoort zich rond je voltrekken.

Wat hebben we nodig?

In de eerste plaats. In de wereld van vandaag hebben we een mate van kennis nodig. Zonder kennis is er geen mogelijkheid tot communicatie. Als wij niet kunnen communiceren, we kunnen geen contact krijgen met de wereld om ons heen, dan is elk erkennen van de werkelijkheid op zichzelf zinloos geworden.

In de tweede plaats hebben we nodig: openstaan of gevoeligheid. Openstaan of gevoeligheid begint bij de gewone mens doorgaans met meer aandacht te geven aan meer inspiratieve of instinctieve reacties. Het is namelijk zo, dat men gevoelsmatig heel vaak schijn als zodanig erkent, maar verstandelijk niet in staat is de sprong te maken naar een bewust verwerpen van een illusie.

Gaat u uit van uw instincten, dan komt u langzaam maar zeker tot een nieuwe benadering van het bestaan, van het eigen leven maar ook van de gemeenschap. Daarmee komt u vanzelf ook terecht op een punt waarop de signalen die u van buitenaf bereiken, vooral de niet-stoffelijke, een veel intensere kwaliteit hebben en daardoor voor u een grotere betekenis verkrijgen. Die betekenis moet u nooit overdrijven.

De werkelijkheid kan wel zeggen dat iedereen blind is. Maar als iedereen denkt dat hij kan zien, dan moet je nooit zeggen dat hij blind is. Je moet alleen proberen het iets duidelijker de waarheid te zien en daar net iets duidelijker op te reageren dan de anderen in hun verblindheid, maar menend dat ze ziende zijn, zullen doen. Op deze manier kan men vooruit lopen op de ontwikkeling.

In de derde plaats. Als je krachten in jezelf erkent, kun je die krachten met anderen delen. Het maakt weinig verschil uit of je je brood met een ander deelt of het licht dat in je leeft. Dat lijkt in het begin een heel eigenaardig geloofsartikel, maar het heeft wel degelijk zin.

Kijk, in uzelf heeft u een zekere kracht. Die kracht kunt u met anderen delen. Kunt u dat bewust doen, dan gaat u genezen of u gaat waarnemen. U kunt dat ook doen op een minder spectaculaire manier door de werkelijkheid in een ander aan te voelen en niet op de voorstelling van de ander, maar op de werkelijkheid te reageren. Daar u kennis genoeg moet bezitten om een omschrijving te vinden die nog net past bij de eigen voorstelling van de medemens, kunt u hem zo helpen om dichterbij de waarheid te komen.

Dan hebben we ook nog de kwestie van de kosmische krachten die voor een deel voor een mens bruikbaar zijn.

U heeft allen wel eens gehoord van od-kracht, van prana e.d. Het zijn in feite ladingen die je vanuit de omgeving, meestal de atmosfeer, kunt opnemen in je zenuwstelsel. Daarnaast zijn er bepaalde geestelijke krachten die je zelf kunt opslaan. Als je deze krachten wilt opnemen, ben je altijd beperkt door je mogelijkheid om die kracht op te nemen. Op het ogenblik echter dat je die kracht gebruikt, gebeuren er twee dingen: In de eerste plaats kun je veel meer kracht uitstralen dan je zelf ooit bezeten hebt. In de tweede plaats: doordat voortdurend deze stroming in je op gang komt, kun je ook te gelegentijd meer energie in jezelf opslaan. Je vergroot dus je eigen vermogen en tevens de mogelijkheid die je hebt ten aanzien van anderen.

Hiervoor is een zekere instelling nodig. U moet een beetje geloven. Geloven is iets wat in weten niet uitdrukbaar is. Als u gelooft, dan geeft het ook niet hoe u dat geloof formuleert. Of u nu denkt in de termen van de oude goden, in de termen van de moderne religie, danwel in de termen

van 'er is wel een God, maar we kennen hem toch niet' dat maakt niets uit. Er is gewoon een punt van concentratie nodig waardoor u het gevoel van verbondenheid met de kracht in uzelf kunt opwekken.

Bent u zover dat u het gevoel heeft dat deze in of rond u werkzaam is, dan begint de tweede fase.

Wij kunnen die kracht alleen gebruiken buiten ons. Wij moeten nooit die kracht direct op onszelf richten. Wanneer we buiten ons werken, dan zal in ons als vanzelf een grotere hoeveelheid energie ontstaan en als we ons werk hebben beëindigd, blijft die in ons behouden. We zijn er rijker door geworden en daarmee kunnen we dan iets voor onszelf doen.

U moet nooit denken, dat u een mens kunt genezen van een kwaal die anders dan zuiver lichamelijk is. Elke kwaal, die een geestelijke bron heeft, vergt eerst het ontstaan van een geestelijke harmonie of een terugkeer tot een bepaalde geestelijke evenwichtigheid voordat een stoffelijke genezing werkelijk volledig bereikbaar is.

Ditzelfde geldt ook voor mensen, die bezig zijn met problemen die schijnbaar niets met lichamelijkheid te maken hebben.

Als u te maken heeft met economen, politici, wetenschapsmensen, managers, directeuren, vakbondsleiders of met wie dan ook, dan is het heel vaak mogelijk die mensen te helpen. Zij functioneren namelijk voor een groot deel uit een zekere geestelijke onevenwichtigheid. Geef hun de evenwichtigheid terug en u zult zien dat hun denken, dat voor een deel irrationeel leek, opeens terugkeert tot een rationaliteit; dat er opeens weer gereageerd wordt op werkelijke feiten en niet alleen op grond van veronderstellingen. Ook daarvoor kunt u de kracht gebruiken. Maar u kunt haar niet gebruiken om alle economen, alle politici of alle managers etc. te helpen. U kunt het alleen doen, indien u zich richt op één persoon.

In de ontwikkeling van de wereld schijnt meermalen iets dergelijks gebeurd te zijn. Het klinkt misschien een beetje vreemd, als ik u wijs op Alexander de Grote. Men zegt dat deze man voor het merendeel van zijn mogelijkheden feitelijk afhankelijk is geweest van een hem bijna vergoddelijkend volk dat hem niet alleen aanvaardde, maar eigenlijk boven de massa en boven de norm heeft uitgeheven.

In uw tijd heeft u, zij het op beperkter schaal, een soortgelijk effect kunnen zien. Als u kijkt naar Juliana, eens koningin der Nederlanden, en u ziet hoe haar ontwikkeling is verlopen, dan zult u met verbazing zien dat juist de gevoelens die de mensen, volkomen onredelijk, haar als het ware hebben toegestraald een snellere en veel betere vorming hebben mogelijk gemaakt voor haar dan anders in haar positie ooit bereikbaar zou zijn geweest.

Een tweede voorbeeld is uw huidige koningin. Deze wordt in veel mindere mate aanvaard en aanbeden. Hierdoor heeft zij zowel in haar particuliere sfeer als anderszins veel grotere moeilijkheden te overwinnen en kan zij voor zich veel minder gemakkelijk a.h.w. de oplossingen vinden die in haarzelf nog niet leven. Zo is dit de gehele historie van de mensheid door gegaan.

Op het ogenblik, dat een mens een soort 'god' wordt en anderen die mens gaan vereren, wordt ook de feitelijke potentie van die mens verhoogd tot het meervoud van de norm. Daardoor zijn er een groot aantal mensen die eigenlijk helemaal niet op grond van hun verstandelijke of technische gaven, maar op grond van hun zuiver menselijke gaven voortdurend zijn geslaagd.

Het maakt b.v. duidelijk waarom Gen. Montgomery in zijn verschillende compagnes meermalen heeft gefaald. Hij faalde, omdat hij niet werd gezien als de man die voorging. Dat hebben ze later geprobeerd van hem te maken, maar het is nooit gelukt. Daarentegen waren anderen zoals Gen. Patton, die strategisch gezien ongetwijfeld de mindere is geweest van Montgomery, maar die bepaalde zaken met goed gevolg heeft weten te volbrengen.

waaraan Monty ongetwijfeld zeer veel troepen zou hebben opgeofferd zonder een feitelijk resultaat te behalen. Patton was voor zijn mannen in die tijd een soort godheid, een lichtend voorbeeld. Iemand waar je onwillekeurig aan dacht bij alles wat je deed en die je daardoor eigenlijk voedde met alle gegevens die je bezat, maar ook met een deel van de kracht die toch door je pulseert.

Zo werd het die man mogelijk gemaakt om juist op ogenblikken, dat een ander geen oplossing meer wist, instinctief de juiste houding te kiezen en instinctief precies die risico's te nemen die elke verstandige strateeg in zijn geval vermeden zou hebben.

Dit zijn zeer typische voorbeelden. De hele historie van de mensheid wemelt van dit soort typen. Wij zien het zelfs op het gebied van wetenschappers. Er zijn wetenschapsmensen bij die zich nooit kunnen doorzetten, totdat er opeens een doel van een volk hen begint te vereren.

Neem eens Pasteur. Pasteur had verscheidene ontdekkingen op zijn naam staan. Hij werd niet gewaardeerd. Hij werd zelfs wetenschappelijk niet aanvaard, totdat hij iets kon doen aan de wiegedood: de besmetting waaraan kraamvrouwen en hun borelingen ten onder gingen. Vanaf dat moment werd hij - en voornamelijk door het gewone volk en niet door de medische stand en de wetenschap - vereerd. Het is deze verering die hem de mogelijkheid gaf om zich verder te manifesteren, erkenning af te dwingen, maar gelijktijdig ook een aantal processen in werking te zetten die tot op deze dagen door de geneeskunde hun stempel drukken op de praktijk.

Ik weet het, het zijn voorbeelden. Misschien heeft u meer dan genoeg van dergelijke voorbeelden gehoord in de loop der tijd. Maar u bevindt zich toch eigenlijk in precies dezelfde positie. Ook u, of u nu paranormaal, bewust of niet bewust bent, begaafd bent u allemaal, maar de een is zich daarvan bewust en de ander niet.

U heeft in u deze kracht. Kunt u komen tot een aanvaarding door anderen, tot een betekenis voor anderen, dan zult u zien dat uw eigen ik, uw levenskracht, sterker en groter wordt. Dat u opeens meer dingen juist gaat zien, dat u beter gaat reageren en dat u steeds zorgvuldiger selecteert tussen de illusies die de hele wereld om u heen vertoont en de feiten die voor de meeste mensen daarachter schuil gaan.

Doordringen in de werkelijkheid. Dat betekent, dat je ook kunt doordringen in de werkelijkheid van je eigen wezen. Iemand, die zichzelf volledig kent, is in staat alle kosmische krachten die hem beïnvloeden - onverschillig tot welke cyclus ze behoren of uit welke bron ze stammen - in zich te erkennen, juist te richten en te gebruiken en daardoor gelijktijdig zichzelf aan een te sterk emotionele of andere beïnvloeding te onttrekken.

Paranormale gaven ontwikkelen is natuurlijk heel mooi en ik gun het u allen van harte. Maar met paranormale gaven alleen komt u er niet, als er niet deze harmonie is, deze innerlijke waarheid waardoor u op de waarheid om u heen kunt reageren.

Ik wil er verder nog op wijzen dat deze wereld voor een groot deel mede bepalend is voor de manier waarop men zijn medemens benadert.

Een typisch voorbeeld:

In een tijd dat medici en staatslieden veel minder presteerden dan degenen die vandaag de dag aan het werk zijn, hadden zij toch vaak meer mogelijkheden. Zij waren een afzonderlijke stand geworden en hadden a.h.w. een magisch aureool. De onaantastbaarheid stelde hen enerzijds in staat om hun stommiteiten voort te zetten in een mate die tegenwoordig ondenkbaar is, maar gaf hun anderzijds ook het vermogen om dingen tot stand te brengen die op het ogenblik niemand zich meer zou kunnen voorstellen. Zij konden dingen bereiken.

In deze dagen is de medische stand langzaam maar zeker aan het terugvallen op een soort mecanicien-status; degenen die bloed komen verversen en eventueel foute onderdelen een beetje komen bijstellen.

De politici en bestuurders zijn langzamerhand teruggevallen op een klasse apart die eigenlijk wordt gezien als egoïstisch (wat ze meestal ook zijn) en daarnaast ook als onbetrouwbaar. Dat wil zeggen, dat hun mogelijkheden minder worden, maar ook dat hun scherpte van inzicht aanmerkelijk achterblijft bij - vergelijkenderwijs - wat in het verleden dergelijke staatslieden bezaten. Mensen als een Richelieu of Bismarck zijn heden ten dage niet meer denkbaar. Ze zijn ontluisterd, ontdaan van die extra bijdrage die ze nodig hadden en die ze verkregen door te behoren tot een afzonderlijk gebied in het leven dat a.h.w. ontvankelijk was voor alles wat de mensen gaven.

Ook dit beseffen is belangrijk. Want waar die samenhang, dit absolute voelen, dit vertrouwen en het daaruit voortvloeiende gezag niet meer feitelijk aanwezig zijn, daar ontstaat een ontbindingsverschijnsel in elke gemeenschap en maatschappij. Dit betekent, dat eenvoudiger groepen waarin een dergelijke discipline, een dergelijke aanvaarding, aanbidding enz. wel bestaan, daardoor de boventoon gaan voeren. Dan kun je over alle technische middelen beschikken die je je maar kunt voorstellen, je bent niet in staat om die anderen werkelijk te onderdrukken. Een typisch voorbeeld:

Het conflict in Vietnam waarin de Ver. Staten met alle technische meerderheid tenslotte slechts kon kiezen: een nederlaag lijden of terugtrekken. Daar kwam het op neer.

Wij zullen nog heel wat van dergelijke situaties zien. Maar laten we ons daar niet teveel mee bezighouden, want wij hebben te maken met onszelf, met ons eigen ego, met de krachten die in deze fase van de maatschappij moeten worden gebruikt.

Wat is op het ogenblik het cyclisch geheel?

Wij zitten in de top van een 11-jaar cyclus met een aankomende top van een 9-jaar cyclus, terwijl we aan het eind van het volgende jaar bovendien een vaak minder gunstige grote 330-jaar cyclus kunnen verwachten. Daar deze invloeden gewoonlijk langlopend zijn (de 7-jaars, de 9-jaarcyclus lopen nog een maand of 5, de 330-jaars cyclus loopt over het algemeen in haar gehele werking bijna 1½ jaar), mogen we aannemen dat zeer grote spanningen in de mensheid zullen ontstaan.

Laten wij ons daarin meesleuren, dan zullen we het slachtoffer worden van het geheel van de invloeden die ons treffen. De verschillende illusies die er om ons heen bestaan worden sterker, we zijn steeds meer gebonden, we worden steeds machtelozer. Indien we daarentegen leren open te staan, al is het maar op instinctief vlak, voor deze beïnvloedingen en op grond hiervan onze keuze maken met een zo groot mogelijk kennis van wat we zelf zijn en wat we eigenlijk willen, dan zullen we die invloeden voor onszelf grotendeels ten gunste kunnen ombuigen. Daarnaast zullen we de grote cycli met hun langere duur vaak kunnen gebruiken om te ontkomen aan de gevolgen daarvan die zich op sommige plaatsen ongetwijfeld zullen manifesteren en gelijktijdig gebruik te maken van de heersende tendens om voor onszelf meer kracht, meer energie en eventueel een betere taak te verwerven. Het is erg belangrijk dat wij dat doen.

In het geheel van de wereldontwikkeling kom je ontzettend veel dingen tegen. Het is duidelijk, dat die in deze cursus lang niet allemaal aan bod zijn geweest. Ik heb geprobeerd in dit afsluitende betoog nog enig inzicht te geven in zaken die op het ogenblik vooral spelen.

Wat moet u op dit ogenblik verwachten?

Er is op dit moment een invloed die tijdelijk voor de meesten van u aange-

naam is. Ze zal echter al zeer snel overgaan in een soort zenuwspanning, een soort ongedurigheid. Voor de meeste mensen zijn conflicten op allerlei gebied te verwachten of zijn reeds in ontwikkeling. Dit is een korte termijn diagnose. Wat te doen?

In de eerste plaats: Spaar uw krachten. Probeer alleen die dingen te doen die u werkelijk prettig vindt. En voor zover het uw taak betreft, zorg dat u die taak van tevoren nauwkeurig afbakent en dat u haar nauwkeurig indeelt. Juist door deze indeling en de begrenzing van hetgeen u moet doen, zult u meer zekerheid verwerven. Hierdoor kunt u zich aan allerlei onzekerheden en beïnvloedingen onttrekken.

Heeft u het gevoel dat uw medemensen u niet erkennen, trek u op dit moment daar niet teveel van aan. Probeer ook niet uw gelijk te krijgen. Ga rustig verder. Door rustig verder te gaan krijgt u in uzelf iets van de kracht van deze tendens en deze zal u later dan (al zal het voor de meesten van u wel een kwestie zijn van 6 à 7 weken) in een positie brengen waardoor u werkelijk iets kunt bereiken.

In de tweede plaats: De algemene beïnvloeding van de wereld op dit ogenblik (ik heb dat al enigszins aangestipt) houdt in, dat er een groot aantal spanningen zullen zijn. Hierbij zal ook de aarde zelf gaan reageren. Wij moeten, zoals u bekend zal zijn, rekening houden met een aantal onverwachte natuurverschijnselen; niet alle daarvan zijn even prettig en gunstig. Stel u hiervoor open. Wees niet bang voor iets. Verwacht niets. Probeer blank te zijn.

Wanneer u echter een gevoel van onrust krijgt, probeer niet die onrust te verklaren, maar vraag u af op welke manier die onrust het eenvoudigst kan worden opgelost. U zult merken, dat u dan bijna op instinctief vlak beslissingen gaat nemen die in deze tijd juist zijn. Houdt u deze manier van werken de eerst komende 2 maanden maar aan. U zult er veel voordeel van hebben.

In de derde plaats: Tegen het einde van dit jaar begint de invloed van een bepaalde zonne-cyclus. Daarnaast speelt een oude aarde-cyclus een rol. Dan hebben we nog een aankomende kosmische cyclus die zich al heel voorzichtig gaat manifesteren.

Hier is het schijnbaar een kwestie van strijden; een oplossing vinden door anderen a.h.w. te dwingen om jouw denken, jouw manier van reageren en redeneren te volgen. U zult daarmee zeker tot mei volgend jaar (1984) geen succes kunnen hebben. Realiseer u dit! U kunt geen plotselinge veranderingen tot stand brengen. U kunt ook niet anderen tijdelijk dwingen om juist te handelen. Het enige dat u kunt doen, is uw eigen handelen aan te passen aan al datgene wat u rond u ziet. Probeer hierbij steeds weer, wanneer in u een probleem oprijst dat door de buitenwereld wordt veroorzaakt, u af te vragen: wat is de werkelijkheid hier achter? Stel u die vraag intens en ga over tot de orde van de dag. Wanneer een antwoord in u opkomt bijna instinctief, noteer het, ga nog enige tijd verder volgens de orde van de dag en als u een rusttijd kunt inlassen, beschouw het antwoord dat u heeft gekregen niet op grond van waarschijnlijkheid, maar op grond van de handelwijze die voor u - indien dit waar zou zijn - de meest raadzame is. Kies deze richting van handelen nu zover u kunt zonder anderen tot slachtoffer te maken.

Doet u dit, dan zult u merken dat u in de meeste gevallen in deze lang lopende periode uzelf eveneens kunt ontdoen van allerlei hinderpalen, allerlei remmingen. Aan de andere kant kunt u voor uzelf juist die discipline en evenwichtigheid opbrengen die nodig zijn om toch in de wereld geestelijk resultaten te boeken.

In de vierde plaats: Er is op het ogenblik een invloed gaande van geestelijke aard waarvan wij eveneens moeten aannemen dat ze tenminste tot mei volgend jaar, waarschijnlijk langer, zal aanhouden.

Deze invloed wordt grotendeel veroorzaakt door entiteiten die proberen deze wereld te benaderen. Daaronder zijn zeker ook enkele hogere.

Wanneer deze invloeden u benaderen, kunt u dit aanvoelen als een soort prikkeling. Heel vaak gaat het gepaard met schijnbaar helderziende waarnemingen of plotseling ruiken van vreemde geuren, vaak bijzonder lekkere. Als u daar dus 'last' van heeft, dan kunt u de volgende procedure toepassen:

Ontspan u volledig, ook lichamelijk. Probeer niet te denken. Er ontstaan fantasieën. Laat die fantasiebeelden door u heen razen. Geef er niet bijzondere aandacht aan. Probeer ze zeker niet in een speciale richting te leiden. Het einde van deze beelden is meestal een conclusie. Deze conclusie zult u zich gewoonlijk heel goed herinneren, vaak nog dagen nadien.

Deze conclusie is de aanwijzing voor een persoonlijke verbetering van contacten met geestelijke sferen en een persoonlijk juister gebruik van geestelijke kracht en eventueel ook geestelijke hulp.

Als u ook met dit punt rekening houdt, zult u in de wereld van vandaag geestelijke hulp steeds meer ervaren. U zult ontdekken dat ze het u steeds prettiger maakt om te leven en gelijktijdig uw leven meer betekenis geeft voor anderen.

Indien u daarin slaagt, zult u zeggen: Ik heb in dit deel van de wereldontwikkelingen in ieder geval mijn eigen geestelijke ontwikkeling niet verwaarloosd. Ik heb in mij een zekere mate van inwijding ondergaan en ik zal, als ik later ooit nog op aarde moet terugkeren, beter in staat zijn om met behulp van geestelijke sferen en krachten zowel als met erkenning van stoffelijk bestaande beïnvloedingen mijn leven tot een volmaaktheid te voeren die verdere incarnatie overbodig maakt. Hiermee zou ik deze cursus willen beëindigen.

Wij hopen, dat u in de cursus zo hier en daar aanwijzingen heeft gevonden die u in staat zullen stellen om zelf verder te gaan zowel met de ontwikkeling van paranormale kwaliteiten als ook met een beter begrip ten aanzien van de wereld waarin u leeft.

x Wat u heeft gezegd van die personen, die beïnvloed zijn door krachten om hen heen, kunnen daartoe ook Hitler en Napoleon gerekend worden?

- De mensen, die beïnvloed zijn door de krachten om hen heen, zeer zeker. Hitler had zonder de aanbidding, die hij bij zijn gehoor wist te wekken nooit de status bereikt die hij heeft bereikt. Maar hij zou ook aan die monomanie zijn ontkomen, die nu voor hem en voor het Duitse Rijk de ondergang is geweest.

Voor Napoleon zou het precies hetzelfde zijn geweest. Het is de aanbidding, de verering van een groot gedeelte van zijn volk waardoor hij zijn eigen beperkingen over het hoofd zag, maar ook prestaties kon leveren die ver lagen boven datgene wat de oorspronkelijke 2e luitenant in zich had.

-:-

G O D S D I E N S T.

Als wij de hele wereld bekijken door alle tijden heen, dan blijken de mensen allemaal een soort godsdienstband te hebben. Soms met onbestemde goden, soms met de verering van de natuur, soms met oppergoden en ten slotte zo hier en daar ook met één God.

Waarom eigenlijk? Je kunt natuurlijk redeneren dat de mens het nodig vindt om het onbekende te verklaren en daardoor een God postuleert. Maar ja, je kunt er geen spinazie van maken tot ergernis van Popeye ongetwijfeld.

Als je kijkt naar de wijze waarop men gelooft, dan komen we tot een heel andere conclusie. De godsdienst is altijd een kader geweest: een soort filosofie, een soort verklaring voor het magisch denken en handelen van de mens.

De goden, ach, die konden nogal eens wisselen. Met God kun je ook in deze tijd nog heel aardig marchanderen. Maar je hebt behoefte aan de gebruiken die erbij zijn. Het is alsof de mens naarmate hij verder komt af te staan van de natuur en van de werkelijkheid die hij rond zich ziet, meer behoefte heeft aan dit eigenaardige magische denken waarbij krachten kunnen worden ingeschakeld om de mens bij te staan, om hem alles te vergeven of hem eventueel te belonen.

Naarmate de maatschappij complexer wordt, zien we ook meer het denkbeeld van een hiernamaals oprijzen. Ook dat is opvallend. In het begin is het hiernamaals iets belangrijks voor een enkeling. Maar wanneer de maatschappij ingewikkelder wordt, zijn er zoveel mensen die menen dat ze in dit leven tekort komen dat ze behoefte hebben aan een tegenwicht. Dit tegenwicht kun je geven door een hiernamaals te beloven dat niets te maken heeft met het werkelijke voortbestaan, maar een soort symbolische uitbetaling van al hetgeen je op aarde zoudt hebben gedaan, pleegt in te houden.

Als we dat zo bekijken, dan is het ook begrijpelijk dat naast een hemel er natuurlijk ook een hel moet bestaan; er moet een straf zijn. Onderwerelden hebben we altijd wel gehad. Maar in de eenvoudige geloofssoorten is die onderwereld eigenlijk alleen een minder prettige omgeving. Zoiets als je zegt: Je kunt natuurlijk emigreren, maar als je braaf bent, mag je naar Wight toe. Als je niet braaf bent, dan ga je naar Groenland, maar dan in de winter natuurlijk. Op die manier ontstaat het machtsmiddel Godsdienst.

Godsdienst doet een beroep op de onzekerheid van de mens ten aanzien van zijn eigen voortbestaan. De magische ritens hebben niet alleen maar ten doel om de maatschappelijke- of de lichamelijke toestand te veranderen of te verbeteren. Neen, ze hebben nu direct te maken met het lot in het hiernamaals.

Het is allemaal heel aardig opgezet, maar het houdt ontzettend weinig werkelijke waarde in, als u het mij vraagt.

Dan kom je op het punt waar de godsdienst een machtsapparaat is geworden. Als je de mensen kunt beheersen door hun angst voor een hel en hun verlangen naar een hemel, dan kun je iemand die bang is voor de hel misschien wel tot een nalatenschap bewegen in de hoop dat daar een beetje hemel bij zit. Je kunt natuurlijk ook iemand, die eigenlijk met zijn lot erg ontevreden zou moeten zijn, een hele tijd rustig houden door te zeggen: Je krijgt het later terug.

Dan kun je ook als een politieke macht gaan werken. Denkt u nu niet dat het specifiek iets is wat voor het christendom geldt.

Als we nu eens kijken naar de boeddhisten. Een heel andere leer waarin veel minder onderwereld bij te pas komt en ook geen directe hemel, maar

alleen een persoonlijke bereiking als doel geldt, dan zien we toch dat de monikken gaan optreden als leiders van allerlei politieke bewegingen; dat kloosters ook brandpunten worden van machtsbeluste groeperingen. Op die manier wordt eigenlijk de godsdienst langzaam maar zeker een politieke zaak welke wordt goedgepraat door de wil des Heren. En daar staan we dan voor de vraag: Wat doet de mens ermee?

Het blijkt dan dat die mens eigenlijk aan de ene kant een beetje onzelfstandig is; hij wil graag leiding hebben. En of hij die nu krijgt in de preek van de een of in het heilige boek van de ander, dat doet weinig ter zake. Hij moet een gezag boven zich hebben. Waarom? Omdat hij niet bereid is de volledige verantwoordelijkheid voor zijn eigen daden en zijn eigen wezen te dragen. Dat is een logisch antwoord, vind ik.

Hij heeft bovendien behoefte aan allerlei ritën waardoor zijn eenheid met het andere of met God, met het hogere in het bijzonder wordt benadrukt. Het is een beetje een 'Prinsjesdag' mentaliteit. Wij gaan kijken naar de Gouden Koets en dan weten we weer: het is Oranje Boven. Op dezelfde manier drommen de mensen naar plaatsen als Fatima, Lourdes, Kevelaer en andere dergelijke oorden.

Zij werken zichzelf op tot een bijna hysterische geloofsbeleving alleen maar bij de gedachte dat hier eens de H. Maagd aanwezig is geweest en dat ze misschien nog wel terug zou kunnen komen. Het is allemaal bijna zielig.

Ik wil niet zeggen dat er geen God is, dat is dwaasheid. Het onbekende is er. Daaraan kan niemand zich onttrekken. En dat er een voortbestaan is, heb ik ook geleerd, zij het uit eigen ervaring nu. Dus, ik heb helemaal niets te maken met al die sprookjes en ik kan toch zeggen: Er zijn een paar dingen die wel waar zijn. Maar ze zijn niet waar zoals ze worden verteld. Kijk, en daar zit nu juist het wringende punt.

Als iemand u belooft een perfecte vliegenmepper te leveren, mits u daarvoor zoveel overmaakt op postrekening, dan verwacht u inderdaad dat het iets is waarmee u iets kunt doen. Dan krijgt u na twee weken een pakje thuis. Daar zit een plankje in en er zit een houten hamertje bij. De gebruiksaanwijzing luidt: Leg de vlieg op het plankje en sla er met het hamertje op. Het werkt altijd gegarandeerd perfect.

U lacht erom. Maar neem mij niet kwalijk, van u wordt verwacht dat u uw gehele leven gaat wijden, in volledige gehoorzaamheid als het even kan, aan deze of gene goestelijke leider, Goeroe, Baghwan of wat er toevallig voorhanden is. Van u wordt verwacht dat u dan in absolute gehoorzaamheid de innerlijke zaligheid zult ervaren van het gehoorzaam zijn. Want dit alles brengt u, zo zegt men u, tot de bevrijding, de inwijding. Het is a.h.w. uw entreebiljet voor het koninkrijk der hemelen. Maar wat krijgt u daarvoor?

Als u de prijs heeft betaald, dan gaat u net als ieder ander dood. En als u dood bent, dan gaat een groot deel van uw ik, zoals u het op aarde kent, verder. Niet plotseling klapwiekend met een harp en in swingende heerlijkheid of van horens en puntstaart voorziene ellende naar al te tropische onderaardse gewelven. Neen, u gaat gewoon verder zoals u zelf dacht te zijn. En alle ellende waarvan u meende dat u er nu toch van verlost zoudt worden, neemt u met u mee; die moet u nog steeds zelf oplossen. Is het voorbeeld van het plankje en het hamertje wel zo gek?

Als ik de hele wereldgeschiedenis beschouw, dan kom ik tot de wat treurige conclusie, dat er altijd mensen zijn geweest die gelovig of misschien willende geloven zich omhoog hebben gewerkt in de gemeenschap tot een gezagspositie. En vanaf dat ogenblik vanuit hun standpunt de

wereld hebben gedecreteerd wat de mens, wat de maatschappij zou moeten doen. Ik kom dan tot de nog treuriger conclusie, dat vele van deze heren meer doden veroorzaken, meer menselijk lijden, meer menselijke ellende dan menig generaal. Dan zeg ik: Deze godsdienst kan nooit goed zijn.

Mensen, die langzaam maar zeker wakker worden, zullen dat gaan begrijpen. Je kunt niet met een beroep op de hoogste kracht menselijkheid verwisselen voor gelijkhebbij. Dan moet er een nieuw geloof komen. Want zoals gezegd: zonder een geloof en ook zonder de ritën van een geloof heeft de mensheid tot nu toe niet kunnen leven. Het is niet aan te nemen dat ze dat binnen een paar jaren plotseling wel zou kunnen.

Laten we dan eens proberen om de godsdienst van de toekomst onder ogen te zien.

God heeft alle dingen geschapen, ook mijn naaste. Als ik God wil eren, moet ik dus ook mijn naaste eren. Als ik wil dat God mij goed doet, moet ik ook tegenover Hem een zekere mate van goedheid manifesteren. Zijn werkelijke Wezen kan ik niet bereiken, maar zijn uitingen zijn rond mij. Laat ik mij dan daar maar mee bezighouden.

Hier zit al een magisch denken in. Een soort overdracht a.h.w.: wat wij hier op aarde doen, zal in de hemelen geschieden. Maar er zit meer bij. Het hindert niet hoe iemand God eert, mits hij zijn medemens niet verloochent.

Dan zie ik de nieuwe ritën ontstaan als ritën die in de eerste plaats verbondenheid en broederschap uitdrukken. Dan zie ik de magie van de nieuwe godsdienst niet liggen in de een of andere hokus pokus. Ik zie haar liggen in het naar elkaar willen luisteren, met elkaar willen spreken. En dan zie ik kracht van de nieuwe godsdienst voor zover ze magisch is eerder ontstaan in de zin van een innerlijke kracht die je met anderen deelt en waar je samen mee werkt dan in een elkaar plechtig zegenen of voor elkaar bidden.

Neemt u mij niet kwalijk, ik vind dat zo zielig. De mensen zitten zo druk voor elkaar te bidden dat ze geen tijd over houden om elkaar echt te helpen. Dat komt heel vaak voor en dat lijkt mij helemaal niet aanvaardbaar. Gelukkig groeit men er in uw tijd daar meer en meer uit.

Goed leven lijkt mij het enige juiste gebed. Luister, wat je tegen God zegt, is een verhaaltje dat je jezelf vertelt. Maar wat je bent, is iets wat je in de hele kosmos waar maakt, ook ten aanzien van die onbekende kracht.

Ik denk dan ook, dat het samen-komen een uitdrukking zal zijn van gezamenlijkheid, van een te samen willen bereiken, van te samen willen doen. En dat elk religieus denken en werken in de toekomst ook een praktische kant zal hebben. De kant van: wat kan ik zijn voor een ander?

Ik heb het gevoel, dat men minder dan voorheen boodschappen zal willen uitdragen. Er is weinig behoefte aan predikanten op deze wereld. Zelfs de wijze waarop u naar mij luistert op het ogenblik maakt mij dit weer eens duidelijk.

Zelfs Jezus heeft dat kennelijk ook een beetje anders bekeken, want hij zei niet tegen zijn leerlingen: Jongens, ga nu maar vertellen dat ik het in orde heb gemaakt. Hij zei: Verkondig de waarheid aan alle volkeren. Maar hij zei ook: Drijf de duivelen uit en genees de zieken in mijnen naam en in de naam des Vaders. Met andere woorden: het praktische werk met geestelijke en magische krachten was voor hem een inhaerent deel van een verkondiging.

Ik denk, dat in de toekomst deze eis meer en meer zal worden gesteld aan een ieder die werkelijk een godsdienst wil uitdragen: dat hij zijn God bewijst door hetgeen hij is en volbrengt.

Ik zie een magische gloed in de nieuwe tijd van hulp. Het wonderbaarlijke gebeuren dat niets meer heeft te maken met verstandelijkheid en mense-

lijk denken alleen, maar dat voortkomt uit een innerlijke verbondenheid van de mensen onderling en van de mensheid met God.

Dan denk ik, dat er geen bezwaar meer zal zijn om in elkanders kerken te komen en de eenheid daar te beleven. Dan denk ik, dat er geen vraag meer zal zijn van: Gelooft gij dit? Maar van: Kunt gij mijn innerlijk aanvaarden van God met mij delen?

De godsdienst zal nog heel wat vreemde klappen krijgen. Ik geloof dat, als er dan een godsdienst moet bestaan, er geen stof-felijke mens aan het hoofd daarvan moet staan. Niet in naam of op grond van studie en wijsheid of misschien uitverkiezing. Een moderamen is om in te lijsten. Ook de Paus kun je ernaast hangen. En al die andere geestelijke leiders hang je er ook maar bij in de buurt. Een Ayatollah misschien als een nieuw religieus mopje. Want deze leiders zijn het die de verdeeldheid in stand houden. Zij zijn het die het geloof van de mens maken tot een farce.

Zij zijn het die de illusies prediken zonder te beantwoorden aan de werkelijke eisen van de leer waarop zij hun gezag en uitverkiezing in feite baseren.

Ik denk, dat er heel wat zal gaan gebeuren. Ik kan medelijden hebben met al degenen die daaronder zullen lijden. Zelfs met een Simonis. Maar ik kan gelijktijdig mij verheugen, want eerst wanneer de mens vrij wordt van de mens, kan hij vrij zijn voor God.

Eerst de mens die vrij is voor God, kan het onbekende in zich beleven, ervaren, door zich uiteten en zo de waarlijk menselijke mens worden die waardig is om in te gaan tot een koninkrijk dat niet alleen in de hemelen bestaat, maar die door de mensen, levend uit de kracht, op aarde wordt gemanifesteerd en hen zo in staat stelt om de grootste harmonieën in het geestelijke bestaan te beleven.

Zo zie ik godsdienst. Misschien bent u daar niet van gediend. Wat mij betreft is het onderwerp hiermee afgesloten.

Beste vrienden, dank voor alle aandacht op alle avonden en ook voor al de andere sprekers, ook de paar die het niet zo goed deden.

Het ga u goed. Verwacht niet teveel zon, want er komt ook regen. Verwacht niet teveel regen, want er komt ook zon. Pas u aan de omstandigheden aan. Weest gelukkig en probeer in uzelf de kracht te vinden waardoor u het geluk rond u uitbreidt en alle onaangenaamheden langzaam maar zeker in het vergeetboek brengt.

:-;-: